Giới thiệu Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!

Thể loại: Cổ đại

Convert: ngocquynh520

Editor: Nhóm editor diễn đàn Lê Quý Đôn

Độ dài: 224 chương

Dạo gần đây ngay cả ăn mày cũng có thể xoay người trở thành tiên nhân.

Hoa đào Ma tôn này quá mạnh mẽ, không trêu chọc nổi. Đóa hoa đào Thượng tiên này cũng lớn mạnh, làm sao bây giờ? Vẫn là gần quan được ban lộc, tiên tôn quan trọng hơn.

Năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó, tiên môn có đệ tử vừa trưởng thành, nữ tử dũng cảm bộc lộ suy nghĩ của mình, nhưng tiên tôn lại giống như...

Tiên đồng nói: "Tôn thượng, đồ đệ của người nhìn lén người tắm rửa kìa?"

Vị sư phụ nào đó thản nhiên như không: "Đối với sự việc không biết, tò mò một chút bao giờ cũng tốt."

Lại nói: "Tôn thượng, đồ đệ của ngài vẽ một quyển xuân cung*, nam tử trên đó là ngài kìa?"

Vị sư phụ nào đó cầm lấy nhìn một cái: "Kỹ thuật vẽ tranh của đồ đệ thật tốt, vi sư rất vui mừng."

Lại nói nữa: "Hoa đào của đồ đệ ngài tìm tới cửa."

Vị sư phụ nào đó rút kiếm ra: "Đợi ta đi đánh đóa hoa này tàn phế!"

Tiên môn có đệ tử vừa trưởng thành, nữ tử nào đó mặt đỏ tai hồng, mắt mang theo hoa đào: "Sư phụ, ta ... . Ta muốn phạm thượng."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Thanh Sơn, trấn nhỏ, cầu nhỏ, nước chảy.

Bầu trời trong vắt, chính là lúc xuân sang khắp nơi.

Đường phố nhộn nhịp, dòng người như nước chảy. Ở lối vào trấn nhỏ, một bóng dáng gầy nhỏ lảo đảo đi tới, chất lỏng đỏ tươi chảy ra từ trong cơ thể nàng, uốn lượn khắp nơi.

Kỳ lạ là, hoa cỏ ven đường kia vốn đã thấm đẫm máu, nhất thời giống như uống suối tiên, dùng một loại tốc độ mắt thường có thể thấy được mà biến hóa, không bao lâu, toàn thân những hoa cỏ này đều như có tiên khí lượn lờ.

Nàng ngồi xổm người xuống vuốt ve hoa cỏ kia, đầu ngón tay xuyên qua thân của bông hoa không chút trở ngại, vẻ mặt nàng buồn bã, thu tay về, đứng dậy đi tiếp.

Trên trấn vẫn náo nhiệt như cũ, thế mà bầu trời đang sáng sủa, theo bóng hình này đi tới, một tiếng sấm kinh động trời quang, lập tức biến sắc.

Tầng mây vừa dày vừa nặng dồn nén lớp lớp xuất hiện, mang đến cho con người một thứ cảm giác tuyệt vọng hít thở không thông.

Nhìn thấy sắc trời thay đổi trong phút chốc, những người bán hàng rong trên đường phố hùng hùng hổ hổ vội vàng dọn quán, người đi đường một khắc trước còn thong dong cũng trở nên sốt ruột không yên.

Hình dáng nhỏ bé trên đường nọ đã chậm rãi đi tới, để lộ một khuôn mặt tái nhợt không có nửa phần huyết sắc, đôi mắt to trầm tĩnh thâm thúy, mờ mịt mà trống rỗng nhìn đám người xung quanh.

Thấy bọn họ vội vội vàng vàng đi lại, thấy bọn họ luống cuống bận rộn....

Thế mà, không ai nhận thấy được sự tồn tại của nàng.

Nàng đi chân trần, máu tươi từ lòng bàn chân nhiễm đỏ mặt đất, vẫn không có người nào nhìn thấy như cũ.

Nàng vươn tay muốn nắm lấy những người đang lướt qua, nhưng bàn tay lại xuyên qua thân thể bọn họ.

Nàng thu bàn tay về, nhìn đầu ngón tay mình đến xuất thần.

Ở trong ký ức xa xôi, từng có một người đã cho nàng ấm áp, từ đó, nàng không còn là một kẻ vô hình sống ở một không gian khác, cô quạnh giữa thế gian, cuối cùng nàng cũng không còn phải hâm mộ những người có một thực thể linh hoạt kia, hâm mộ bọn họ có thể tùy ý cười đùa ầm ĩ, bi thương giận dữ tùy theo lòng mình. Không còn thương xót bản thân vì có vui hay buồn cũng không có ai nhìn thấy.

Nhưng mà người nọ, từng đáp ứng nàng, đời đời làm bạn, không xa không rời. Hôm nay, thế sự xoay vần, mà người ấy đã không biết tung tích.

"Chàng đã nói, sẽ luôn luôn theo ta. Chàng đã nói...."

Nàng thì thào nói thầm, trong giọng nói tràn ngập sự nhung nhớ và buồn bã, còn có tuyệt vọng cùng tang thương.

"Ta tìm chàng mấy ngàn năm, trải qua thời gian rất lâu, chịu đựng đời đời cô độc khổ sở, nhưng chàng lại ở đâu?"

Ầm ầm —— ! !

Vài tiếng nổ vang lên, ngay sau đó mưa to rơi xuống như trút nước! Những tia chớp màu vàng kim như du long rải rác dày đặc trong tầng mây đen, tựa như mạng nhện bao phủ cả bầu trời.

Nàng cô độc mà chậm rãi đi tới phía trước, có người xòe chiếc ô bằng giấy dầu tinh xảo, đối mặt nàng mà đi tới, nàng dừng bước lại, nhìn người đến càng ngày càng gần, trong mắt lộ ra một chút ánh sáng khát khao!

Gần, dần dần gần hơn.

Nàng không né tránh, người nọ cũng không né tránh, cứ dễ dàng xuyên qua cơ thể nàng như vậy, tiếp tục đi tiếp về phía trước.

Thân thể nàng run lên, giọt mưa cũng xuyên thấu qua cơ thể nàng, giống như không gặp bất kỳ trở ngại nào mà rơi trên mặt đất, đào ra trên đó một vết lõm thật sâu.

Phút chốc, tia sáng trong mắt nàng trở nên ảm đạm, cả người đứng lặng im dưới mưa như pho tượng, mặc cho cuồng phong gào thét, mưa to tầm tã.

Sau đó nàng chậm rãi nở nụ cười, tiếng cười chỉ có mình nàng nghe thấy.

"Ha ha ha..... Đây là nguyền rủa ta ư.... Ông trời ạ, ta chỉ muốn chào tạm biệt chàng một lần.... Dù cho nỗi nhớ nhung hèn mọn như thế ông cũng không chịu thành toàn cho ta sao?!"

Nàng cười điên cuồng trong mưa, từng trận sấm chớp kinh hoàng phía chân trời. Đoàn người vội vàng lướt qua bên người nàng, tựa như từng dòng nước chảy.

Nàng đứng dưới cơn mưa tùy ý cười, cảnh vật bốn phía biến ảo không ngừng, nhà cửa lại bắt đầu sụp đổ, đám người vừa tản ra lại tụ họp..... Riêng một mình nàng, đứng giữa trời đất, lẳng lặng cười to.

Dường như thời gian chỉ bất động tại nơi này của nàng, lướt qua bên người nàng, cảnh vật biến đổi không ngừng là bước chân của năm tháng.

Chỉ có nàng, vẫn đứng lặng im như xưa.

Nơi chân trời mây cuộn mây tan, từ bầu trời xanh mênh mông cao vợi, thanh thản an nhàn như đám mây bông, đến cuối cùng, chỉ còn mây đen che đỉnh, che bầu trời khiến mặt trời núp bóng.

Nàng ngẩn đầu nhìn phía chân trời xa xôi, một tia chớp thô đen bay thẳng tới, nàng chậm chạp vươn hai tay khô gầy, dáng vẻ bình tĩnh, nhắm đôi mắt trống rỗng lại. Thế nhưng khóe môi lại nâng lên thành một độ cong diêm dúa nhỏ.

"Nếu thiên đạo kia vô tình, ta sẽ phá hủy trời này, đất này, vạn vật chúng sinh này!!"

"Ta chỉ muốn một thứ có thể khiến người khác thấy được thân thể, nếu trở thành thần không thể để cho ta toại nguyện, như vậy, thì trở thành ma đi!"

Thì trở thành ma đi!

Âm thanh như ma quỷ lúc ẩn lúc hiện vang xa, trời đất yên lặng!

Trong đôi mắt nàng, hai hàng huyết lệ rơi xuống, trong đầu lại hiện lên bóng dáng kia, băng huyết trong mắt phát ra tia sáng khát máu kinh người.

"Cho dù trùng sinh thành ma, nhất định phải quên đi kiếp trước là kiếp này. Ta chắc chắn sẽ tìm được chàng!"

Ầm ầm một tiếng, tiếng sấm và lời của nàng đồng thời rơi xống đất. Dường như tốc độ mưa sa xuống cũng dừng lại một chút, ngay sau đó, lại càng rơi xuống mãnh liệt.

Đoàn người vẫn đang di chuyển như cũ, nhưng bóng dáng nhỏ bé yếu ớt kia, lại biến mất giữa một mảnh kim quang,

Dòng người lui tới, không ai nhận ra, ngay vừa rồi, ở bên người bọn họ, một bóng dáng nho nhỏ đã chôn vùi giữa trong mưa.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Làm ăn mày phải có hiểu biết của kẻ ăn mày! Làm ăn mày phải có hiểu biết của kẻ ăn mày!

"Thiên Âm, chúng ta là ăn mày, phải có hiểu biết của kẻ ăn mày!"

"Điều đầu tiên khi làm ăn mày: yếu đuối, giọng điệu phải nhu nhược mềm mỏng."

"Điều thứ hai khi làm ăn mày: ti tiện, dù bị người khác chửi mắng đánh đập, tuyệt đối không đánh trả."

"Điều thứ ba khi làm ăn mày: không biết xấu hổ, giả bộ làm cháu trai được, giả trang thành chó được."

"Điều thứ tư khi làm ăn mày:....."

Điều thứ tư là cái gì, Thiên Âm không nhớ rõ, nói chung trong Thiết luật của ăn mày mà A Hoa truyền thụ cho mình, một điều nàng cũng chưa nhớ kỹ.

A Hoa từ nhỏ đã là ăn xin, bởi vì nương nàng ta là ăn xin, cho nên từ bé nàng ta đã thông thạo sâu đạo làm ăn mày. Nàng ta thường tự nói lời thấm thía với mình: "Nhìn thấy những người có cái mũi hướng lên trời, ngươi nhớ kĩ phải đi đường vòng, đừng vượt ngang người ta, dù cho liều mạng, người ta cũng có thể đánh chết ngươi ngay tại chỗ."

"Thấy nữ nhi thành chủ kia chưa? Không được so đo với người ta, ngươi ta là thiên kim tiểu thư còn ngươi là tên ăn xin, cả đời này đều thua kém, đây chính là số mệnh!"

Số mệnh!

Nàng mười một tuổi không hiểu những chuyện này, nàng chỉ biết, đến cả chính nàng cũng không hiểu rõ mình xuất hiện ở thế giới này như thế nào, không cha không mẹ, tự mình nhớ lại, nàng vẫn luôn sống đầu đường xó chợ, từ một thành này chuyển tới một thành khác. Không ngừng đi tiếp, lại không có mục đích.

Thế nhưng nàng cứ có cảm giác, nàng phải đi tìm một người, đối với nàng mà nói là một người cực kỳ quan trọng.

A Hoa thường bảo, ăn mày khắp thiên hạ đều như thế.

Cái người rất quan trọng đó, là đại quý nhân có thể cho bọn họ ăn no mặc ấm đầy đủ.

Cho nên A Hoa bảo, nàng cùng bọn họ, không khác nhau chỗ nào.

Nhưng mà nàng biết, có chút gì đó không giống nhau!

Ít nhất, nàng biết tôn nghiêm là gì!

"Tôn nghiêm à? Đó là thứ đồ chơi gì? Có thể cho ngươi không phải ăn đói mặc rét sao? Có thể cho cho ngươi trở thành hoàng đế lão tử sao?" A Hoa thường cười nhạo nàng như vậy.

Mặc dù như thế, nàng vẫn kiên trì, tuy rằng là kẻ ăn xin, tôn nghiêm của bản thân cũng không cho phép nàng thỏa hiệp trước bất kỳ ai.

Chính như lúc này, cho dù bị người ta đuổi đánh như chó nhà có tang*, nàng vẫn khăng khăng không dập đầu một cái nào với thiên kim tiểu thư của thành chủ như trước!

Chó nhà có tang (– Tang gia chi khuyển): dùng để ví về người không có nơi nương thân, lang thang đây đó). Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký Khổng Tử thế gia"

Khổng Tử từ năm 30 tuổi đã bắt đầu mở trường tư thục nhận môn đồ, 50 tuổi được vua nước Lỗ phong chức Trung Đô Thừa, sau đó lần lượt nhậm các chức vụ Tư Không, Tư Khấu v v, nhưng vua nước Lỗ vẫn chưa thật sự coi trọng ông, Khổng Tử bất bình vì không thể trổ hết tài năng chính trị của mình, mới dẫn các đệ tử rời khỏi nước Lỗ.

Mấy thầy trò lần lượt đến các nước Vệ, Trần, Tống v v, nhưng mấy nước này đều không chịu áp dụng đường lối chính trị của Khổng Tử, mấy thầy trò lại lên đường đi sang nước Trịnh, khi đến ngoài cửa phía đông đô thành nước Trịnh thì mấy thầy trò thất lạc nhau, chỉ có mỗi mình Khổng Tử đứng đợi ở dưới cửa thành. Tử Cống sốt ruột đi tìm thầy khắp mọi nơi, khi gặp một người nước Trịnh vội hỏi rằng: "Anh có nhìn thấy thầy tôi ở đâu không?".

Người này đáp: "Tôi thấy ở ngoài cửa đông có một ông già trông rất quái gở, ông này trán giô như vua Nghiêu, cổ cao như Cao Đào, vai rộng như Tử Sản, từ trên lưng trở xuống thì trông giống như ông Vũ, ông ta buồn bã trông chẳng khác nào con chó nhà có đám tang, không hiểu người đó có phải là thầy của anh không".

Tử Cống nghe vậy vội vàng chạy ra ngoài cửa đông. Khi gặp được Khổng Tử mới đem lời người nước Trịnh nói lại với thầy. Khổng Tử nghe xong liền cười phá lên: "Anh ta so sánh thầy với người khác thì thật không chuẩn xác, nhưng đem ví với một con chó của nhà có đám tang thì thật không có gì xác đáng hơn nữa ".

"Đứng lại, ngươi tên ăn mày ghê tởm này!"

Phía sau không ngừng truyền đến âm thanh phẫn nộ dữ tợn hung ác, Thiên Âm chỉ có thể co giò kiên cường chạy trốn! Ai bảo nàng không có mắt đâm phải kiệu của thiên kim thành chủ chi!

"Còn dám chạy! Hôm nay bắt được ngươi, không đánh chết ngươi không được mà!"

Lại có người quát lên, Thiên Âm quay đầu làm cái mặt quỷ với họ: "Một đám người lớn mà ngay cả đứa trẻ như ta cũng không đuổi kịp, thật mất mặt."

Nàng chưa nói dứt lời, một lời nói này, bốn gã gia đinh khỏe mạnh của thành chủ phía sau suýt nữa tức giận hộc máu!

Bọn họ nghĩ thế nào cũng không ra, một kẻ ăn mày nhỏ gầy guộc trơ xương, lại có thể chạy vùng lên vút qua như cưỡi mây đạp gió!

Bốn người thở hồng hộc chạy theo, nhưng Tiểu Thiên Âm một chút cũng không thấy mệt, hai tay kéo lỗ tai, thè lưỡi làm mặt quỷ với mấy người kia, làm đối phương nổi nóng, ruột gan đứt đoạn.

"Hừ, các ngươi từ từ thở đi, không chơi cùng các ngươi!"

Dứt lời, nàng thong thả lấy nửa cái bánh bao trong lòng ra, bắt đầu gặm.

Nhưng mà vừa quay người lại, thấy bóng dáng màu đỏ kia ở bên ngoài cách mấy trượng, nàng sợ tới mức hét chói tai một tiếng, bánh bao tuột khỏi tay, co cẳng bỏ chạy.

Không phải nàng nhát gan, thật sự thoạt nhìn người không lớn hơn nàng bao nhiêu, điêu ngoa bá đạo còn ăn mặc như có hỉ này thì khó có thể tưởng tưởng được đây chính là vị thiên kim thành chủ kia được!

Thiên kim của thành chủ tên là Hồng Trang, xứng danh thiên chi kiêu tử*. Nghe nói lúc sáu tuổi biểu hiện ra trí tuệ khác biệt với bạn cùng tuổi, lại nghe nói có tiên nhân thấy căn cốt tốt hiếm thấy, truyền tiên pháp cho nàng ta. Cho nên nàng ta có năng lực ngạo mạn với bạn cùng đồng lứa.

[* Thiên chi kiêu tử - con cưng của trời: ý chỉ thiên tài, người sinh ra được trời ưu ái như con cưng.]

Cũng vì nguyên nhân như thế, mọi người thiên vị và xu nịnh, khiến nàng ta hình thành tính tình được nuông chiều mà cao ngạo, không để bất kì ai vào mắt.

Hôm nay cũng do vận khí của Thiên Âm không tốt, đùa giỡn cùng mấy người bằng hữu mà không mở to mắt, không cẩn thận đụng phải Hồng Trang hiếm khi đi ra ngoài tản bộ, vì thế một màn ân oán cứ xuất hiện như vậy.

Tất nhiên Hồng Trang có thói quen cao cao tại thượng từ nhỏ, vừa thấy một tên ăn mày đụng vào mình, liền cảm thấy dính phải thứ bẩn thỉu, lại thấy nàng mang trạng thái ôn hòa nói xin lỗi, tuy rằng có thêm chân thành, nhưng cuối cùng vì thân phận ăn xin của Thiên Âm mà làm khó dễ nàng. Mở miệng muốn Thiên Âm dập đầu xin lỗi không có kết quả, liền động chút tiên pháp kém cỏi của nàng ta vây khốn Thiên Âm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Không phải tiên cũng không phải ma, không phải người cũng không phải quỷ

Thiên Âm bất ngờ thoát ra, tất nhiên liều chết chạy một mạch.

Mà Hồng Trang thấy ngay trước mắt tất cả mọi người lại có người thoát khỏi tay thuộc hạ của mình càng cảm thấy mất hết thể diện, một tên ăn mày nhỏ bé, lại có thể thoát khỏi roi trói của mình, làm cho nàng ta có chút không cam lòng, liền hạ lệnh loạn côn đánh chết Thiên Âm. Dù sao tánh mạng của một tên ăn mày ti tiện, đối với nàng ta mà nói, vốn không được coi là gì.

Vì thế, tiếp theo liền có tiết mục ngươi đuổi ta trốn.

Nếm qua sự lợi hại của Hồng Trang, lúc này Thiên Âm chỉ có liều mình trốn, chỉ hy vọng không bị nàng ta bắt được.

Bởi vì nàng không muốn chết!

Nhưng mà, dù nàng chạy nhanh hơn nữa, làm sao có thể nhanh hơn Hồng Trang đây?

Hồng Trang bay từ trên trời rơi xuống trước mặt nàng, chắn đường đi của nàng, trên khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ tràn đầy sự giễu cợt: "Ngươi cho rằng ngươi chạy trốn được sao? Buồn cười!"

Một tên ăn mày thôi mà, lại dám cả gan không nghe lời mình, quả thật là đáng giận!

Khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ, liền hất bàn tay cầm chiếc quạt đến đây, Thiên Âm không kịp đề phòng, nhất thời bị một quạt đánh bay ra ngoài.

"Đau quá..." Trong lòng Thiên Âm thầm kêu, chỉ cảm thấy trong đầu vang ong ong, nửa bên mặt cũng tê dại. Tuy nhiên trong tâm nàng lại càng thêm hoảng sợ, một đứa trẻ mới mười mấy tuổi, một bàn tay có thể quạt bay người bạn cùng lứa, đủ để chứng minh Hồng Trang không tầm thường.

Nhưng mà....

Ta không muốn chết! Ta vẫn chưa tìm được hắn! Ta không thể chết được!!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, khiến Thiên Âm thất thần trong chốc lát.

Tìm được hắn sao? Tìm ai? Ta đang tìm ai?

Nàng lơ đãng muốn bắt lấy bóng dáng chợt lóe qua kia, nhưng cái gì cũng không bắt được, để lại trái tim trống rỗng tràn đầy hiu quạnh.

Hồng Trang thấy ánh mắt nàng trở nên đờ đẫn, thầm bảo một tiếng vô dụng, vung tay lên, gia đinh vừa chạy tới liền bao vây quanh Thiên Âm.

Hồng Trang đang ở bên ngoài cách đó vài bước, tên gia đinh nọ cũng vừa tới trước mặt, Thiên Âm ngơ ngẩn chuyển động con ngươi, lấy lại tinh thần từ trong mê man, lúc gã gia đinh vung cây gậy thô to đến trước mắt, ham muốn sống mãnh liệt làm cho nàng bộc phát ra sức lực tiềm tàng trước giờ chưa từng có, hét lớn một tiếng, bỗng chốc nhảy lên từ trên mặt đất như cơn gió, giống như bị điện giật chạy ra xa trăm mét!

Đón lấy làn gió, nghe âm thanh hỗn hển của Hồng Trang phía sau, Thiên Âm cũng không biết mình chạy liên tục bao lâu, đến khi tiếng mắng chửi phẫn nộ đằng sau càng ngày càng xa, nàng mới phát hiện mình đã chạy đến một chỗ trên đỉnh núi, phía sau là con đường nhỏ uốn khúc, phía trước là sườn núi dốc đứng, vài cọng cây cô độc trơ trọi mọc im trên đỉnh núi.

Ánh nắng chiều nơi xa xôi chiếu tới, nàng chỉ thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, cả người ngã xuống dưới, sườn núi phía sau vẫn dốc dựng, trước khi hôn mê nàng cảm thấy hình như mình đâm phải thứ gì đó, mềm mại như nước, sau đó thì mất đi tri giác.

Ở phía sau nàng, đột nhiên một nam tử mặc y phục hồng bào (hồng = đỏ, bào = áo có vạt áo dài) xuất hiện bên cạnh kết giới, cây bút lông trên tay như dải lụa tung bay, tiến vào dò xét kết giới, sóng nước kết giới rung động, y thong thả đi vào trong, một tiếng cười nhẹ khinh thường mơ hồ truyền tới: "Truyền tống trận Tiên Giới, chẳng qua cũng chỉ như thế."

Sương mù lượn lờ trên đỉnh núi, có một ngôi đình yên tĩnh được xây tựa vào, dưới ngôi đình chính là vách đá chênh vênh. Trưởng môn hiện tại của Thái A tiên sơn – Lưu Cẩn mặc một thân trường bào trắng, trên khuôn mặt anh tuấn phi phàm, đôi mắt đen như mực nhìn về hướng truyền tống trận dưới chân núi xẹt qua tia do dự trong phút chốc: "Không ngờ lại có người có thể xông qua truyền tống trận giữa Nhân giới và Tiên giới!"

Ngay sau đó, hắn nghiêng người nói với đệ tử phía sau: "Đi xem đó là ai!"

"Vâng."

Sau khi đệ tử rời đi, hắn bấm ngón tay tính toán, khóe mắt không nhịn được run rẩy một cái, lẩm bẩm lên tiếng: "Không phải tiên cũng không phải ma, không phải người cũng không phải quỷ...." Nhìn tầng tầng sương trắng xóa dưới chân núi, dưới ánh nắng mặt trời, sương mù tựa như lần lượt thay đổi nhiều sắc màu, biển mây mênh mang, trong nháy mắt biến thành sắc màu rực rỡ huyền ảo, bao la vô tận.

Một tay hắn buông lỏng sau lưng, đôi mày bắt đầu nhăn chặt lại: "Chỉ bằng sức lực riêng mình trong tình huống mảy may phá hư truyền tống trận đi từ Nhân giới đến Tiên giới, rốt cuộc người có bản lĩnh to lớn này là ai?"

Cánh rừng hoang vắng, vách núi dốc sâu thẳm, đều không cho hắn đáp án, chỉ riêng tiếng gió vẫn như trước, biển mây phập phồng.

Phút chốc, vẻ mặt hắn lại biến đổi: "Lại có người đi qua truyền tống trận!"

"Là.... Ma tộc."

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng của hắn đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Một tiên nhân xinh đẹp từ trên trời rơi xuống

Không biết qua bao lâu, khi tỉnh lại lần nữa, Thiên Âm phát hiện mình nằm cạnh một con suối nhỏ, nửa người ướt sũng, thậm chí có con cá tinh nghịch chui vào quần áo vừa cũ vừa rách của nàng chơi đùa.

"Ha ha..." Nàng bị con cá làm cho có chút ngứa, liền thò tay lấy con cá nhỏ ra, nhìn con cá trong lòng bàn tay lớn chưa tới ngón tay cái của mình, lập tức quên hết sạch mọi chuyện: "Cá nhỏ không được nghịch ngợm nha, nếu gặp phải kẻ xấu, sẽ nướng ngươi ăn đó."

Dường như con cá kia nghe hiểu, cái đuôi vẫy loạn lên trong lòng bàn tay nàng. Thấy vậy nàng cười ha ha không ngừng: "Thế nào, bây giờ ta thả ngươi ra, ngươi phải bơi xa thật xa, đừng tự chui đầu vào lưới nữa."

Nàng cẩn thận thả con cá vào trong nước, nhìn nó lặn xuống đáy nước cho đến lúc không thấy bóng dáng nữa mới đứng thẳng dậy, duỗi tấm lưng cực kỳ mỏi một cái.

"Ôi, quần áo cũng ướt nhẹp rồi." Nàng giương mắt đánh giá bốn phía, phát hiện lúc này mình ở giữa một vùng non xanh nước biếc, dòng suối nhỏ rộng chừng một thước, cây cối to lớn hai bên che lấp bầu trời, xuyên qua cành cây chỉ có thể thấy một mảnh bầu trời xanh thẳm.

Nàng nhìn bốn phía xung quanh hồi lâu, xác định không phải mình sinh ra ảo giác, nhất thời hóa đá!

"Ơ.... Tại sao ta lại ở nơi này? Cái quả ớt nhỏ Hồng Trang kia đâu?" Nàng thì thào tự nói, nhìn trái nhìn phải, không có ai! Vội vàng cởi quần áo, sau khi vắt khô nước lại mặc vào.

Ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu nhìn đất. Đến tiếng thở dài thứ một trăm lẻ một, Thiên Âm vẫn đứng bên cạnh con suối nhỏ không hề di chuyển.

Không phải không muốn di chuyển, mà là căn bản không có đường đi!

Cành lá cây xanh tươi cao vút tầng mây, ngay cả một tí ti khe hở cũng không có. Chứ nói chi là đường núi!

Vèo——

Nàng đang buồn phiền thì có tiếng động gì đó vang lên trên đỉnh đầu, kinh hãi nhìn xung quanh, mãi đến khi âm thanh kia xuất hiện liên tục, cuối cùng nàng mới phát hiện âm thanh này truyền từ đỉnh đầu tới.

Ngẩng đầu, xuyên qua giữa kẽ lá, từng đạo bóng dáng trắng như tuyết ngự (cưỡi) kiếm bay lượn trên không trung, phần đuôi thân kiếm vẽ ra một cảnh tượng hoa lệ.

"Đó là....." Mắt nàng trừng lớn, hai nắm tay nắm chặt, trong lòng cực kỳ kích động.

Một bóng dáng lại lướt qua không trung, cổ họng Thiên Âm nghẹn căng cứng, đỏ mặt kêu to: "Tiên nhân! Tiên nhân! Ở đây có một đứa trẻ lạc đường! Mau tới...."

Nhìn tung tích của tiên nhân trên trời hoàn toàn biến mất, trong lòng nàng mất mát không thể nào dùng diễn tả được, uể oải cụp hai vai, ấm ức nói: "Mau tới cứu ta...."

Không cam lòng lại ngẩng đầu chớp mắt trừng không trung, chờ đợi từ trong bàn tay to lớn kia của bầu trời, bóng hình tiên nhân xuất hiện lần nữa.

Đến khi cổ cũng mỏi nhừ, ánh mắt cũng trừng đến mỏi, cũng không thấy tiên nhân xuất hiện nữa.

"Ôi, tiểu Thiên Âm đáng thương, xem ra ngươi phải tự tìm đường đi thôi..... A!"

Thì thào tự nói cuối cùng biến thành hoảng sợ thét chói tai, bởi vì ngay lúc nàng thu tầm mắt về, một bóng người màu đỏ bỗng rơi từ trên trời xuống!

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Thiên Âm đó là: Chẳng lẽ ông trời thương hại ta, phái tiên nhân tới cứu ta khỏi biển khổ sao?

Thế nhưng.....

Nhìn tiên nhân "bịch" một tiếng rơi xuống trước mặt, trong lòng Thiên Âm có chút chần chừ.

Không phải tiên sinh kể chuyện đều nói tiên nhân mặc màu trắng sao? Tại sao là màu đỏ? Hơn nữa vì sao tiên nhân đáp xuống đất là "rớt" chứ không phải là "bay"?

"A ui...." Đột nhiên tiên nhân phát ra tiếng kêu đau đớn, Thiên Âm cũng chẳng quan tâm chuyện đi tự hỏi tiên nhân là đỏ hay là trắng, là rơi hay là bay này, chạy nhanh đến nâng người nọ dậy.

"Tiên nhân thế nào, có phải té xuống đau lắm không?" Nàng vô cùng luống cuống, đây là tiên nhân đó, mặc kệ đỏ trắng, thật sự là một tiên nhân sống sờ sờ nha!

Hình như tiên nhân đã hôn mê rồi, nửa ngày không có phản ứng, Thiên Âm run rẩy vươn hai tay, trở mình y lại.

Ngay tức khắc, xuyên qua vài sợi tóc, một khuôn mặt xinh đẹp làm người ta hít thở không thông rơi vào mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Không cẩn thận liền biến tính*

[*Không cẩn thận liền biến tính: không cẩn thận sẽ bị thay đổi giới tính. Đại khái là bé Thiên Âm nhìn nhầm giới tính của người ta á]

Editor: Bạch Ân Hy

Nguồn: diễn đàn

Ngay tức khắc, xuyên qua vài sợi tóc, một khuôn mặt xinh đẹp làm người ta hít thở không thông rơi vào mắt nàng.

Trong nhất thời, nàng kích động đến gương mặt đỏ bừng, hai mắt chăm chú nhìn người nọ, mắt cũng không chớp một cái. Hoặc là nói, nàng hoàn toàn bị diện mạo của người này làm kinh sợ ngây người!

Làn da trơn nhẵn trắng mịn như ngọc, như để lộ ra chút men sau cơn say, cái trán trắng noãn sáng sủa, hàng lông mày xanh đen, tóc mai bay bay, một nốt chu sa giữa mi tâm, trung hòa vẻ rực rỡ trên khuôn mặt yêu nghiệt. Trên đôi mắt nhắm chặt, từ lúc rèm mi hình cánh quạt hơi run rẩy, ở dưới đáy mắt phát họa nên một đường viền đẹp đẽ. Mũi thẳng tắp này, môi nở nang, không có chỗ nào mà không tinh xảo tới cực điểm, giống như vị thần được vẽ dưới ngòi bút, đẹp đến không nói nên lời, lộ ra mị hoặc vô ngần. (Hy: tui học văn miêu tả dở lắm, đoạn này -____- mọi người thông cảm.)

Đây là tiên nữ ư?

Vẫn ở trong sự kinh diễm, trong đầu Thiên Âm hiện lên một ý nghĩ như vậy. Cánh tay phải đỡ người nọ không tự chủ xoa lên bộ ngực bằng phẳng!

Là nam tiên!!

Thiên Âm kích động muốn hét chói tai, xem ra tiên sinh kể chuyện không hề gạt người nha, nam tiên lớn lên cũng có thể khuynh quốc khuynh thành như thế!

"Ô? Đây là cái gì?" Cảm giác bàn tay sờ phải một bãi ẩm ướt, nàng cúi xuống nhìn, ngay tức thì thét lên: "Máu!"

Nhìn nam tử trong lòng, Thiên Âm cắn răng, sử dụng sức lực bú sữa* vất vả kéo nam tử tới trên bãi cỏ. Hiện tại, nàng đã mệt đến đầu đầy mồ hôi, nhưng mà nhìn thấy vết máu trên người nam tử thì nàng thầm cổ động mình: "Thiên Âm cố lên, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp chùa, cứu tiên một mạng.... Ngươi sẽ thành tiên!"

[* Sức lực bú sữa: có lẽ chỉ sức lực từ nhỏ á ^^]

Sau đó nàng bắt đầu đánh giá nam tiên nọ.

Nam tử mặc một thân hồng bào, đường viền nạm vàng, phẩm chất vải dệt vô cùng tốt, mềm mại nhẹ nhàng không thô ráp, đúng là nàng chưa thấy loại vải dệt này bao giờ, trên y bào cũng không thấy chút nếp nhăn nào.

Bên hông y đeo một đai lưng viền vàng khảm đủ thứ bảo thạch (đá quý), sáng chói rực rỡ, chỉ là lúc này trên đó dính rất nhiều máu tươi, dù cho đẹp đi nữa, cũng mang vài phần đau thương.

Ôi chao, tiên nhân đáng thương, sao người lại ngã tới bị thương vậy chứ!

Nàng cắn môi, trong lòng đang tiến hành đánh nhau. Thầm than một tiếng, nhìn y mấy lần, lại nhìn mấy lần nữa, cuối cùng quyết định!

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không thấy chết mà không cứu!"

Nói xong, nàng tìm một khối đá sắc bén bên cạnh, run rẩy duỗi tay trái lên phía trên vết thương của y, tay còn lại thì cầm tảng đá hung hăng cắt qua lòng bàn tay một cái!

"Đau chết mất!" Nàng cắn răng chịu đau, cả người run rẩy. Thế nhưng ánh mắt lại không hề chớp nhìn chằm chằm miệng vết thương kia, khi máu tươi trong lòng bàn tay rơi xuống miệng vết thương thì thực đáng sợ, vết thương lấy một loại tốc độ nhanh mà mắt thường có thể nhìn thấy được sinh ra thịt mới.

Không bao lâu, vết thương kia, đã trở nên trơn nhẵn như ngọc.

Thấy vết thương tốt lên không sai biệt lắm, Thiên Âm lập tức đau lòng ôm bàn tay bị thương của mình, bi thương thở dài: "Nghĩ tới máu của tiểu Thiên Âm ta quý giá như vàng, có thể làm cho người chết thành xương trắng sinh ra thịt tươi, bây giờ cứu một tiên nhân, cần phải được báo đáp thật tốt!"

Máu của mình có thể cải tử hồi sinh, bí mật này, Thiên Âm cũng không nói với người ngoài, Trong lúc vô tình biết được việc này, chính nàng thử nhiều lần mới dám tin. Nhưng là lo lắng nếu có người khác biết chuyện, nói không chừng không đến một ngày, máu trong cơ thể nàng sẽ bị rút cạn, cho nên đối với việc này, từ đầu đến cuối nàng vẫn cẩn thận dè dặt, ai cũng không nói.

Nghĩ đi nghĩ lại, một hồi cảm giác tê tê ở miệng vết thương qua đi, đau tới tê tâm liệt phế.

"Hu... Ôi máu của ta!"

Sớm biết thế đã không cắt vết rách lớn như vậy, bàn tay cũng muốn cắt đứt luôn.

Nàng âm thầm than thở, ngắm nhìn tiên nhân hôn mê bất tỉnh, xoay người chạy vài bước, dừng một chút, lại quay người về, ghé vào bên tay y nói nhỏ: "Tiên nhân, máu của tiểu Thiên Âm ta không phải ai cũng có thể lấy được, nhìn xem ta chảy nhiều máu như vậy, ngươi ngàn vạn lần đừng có chết nha! Ta đi tìm chút thảo dược băng bó vết thương. Ngươi cứ ngoan ngoãn nằm ở đây được không?"

Nói xong cũng chẳng quan tâm người ta có nghe được hay không, nàng cao giọng: "Thế nào, ngươi không lên tiếng chính là đồng ý rồi đúng không? Nhất định phải chờ ta về đó!"

Nàng vội vàng chạy khắp núi tìm thảo dược, lại không nhìn thấy nam tử phía sau, mở đôi mắt đóng chặt, một đôi mắt sâu không thấy đáy, vô cùng hứng thú nhìn bóng dáng nàng chạy băng băng.

"Thần thể thật là thú vị...." Hắn nhàn nhạt xoa lồng ngực mình, biểu hiện trên mặt biến hóa trở nên gian xảo khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ma tôn đại nhân ngã bị thương

Chập tối, ánh nắng chiều giăng đầy bầu trời.

Tia sáng bị cây cối bên dòng suối nhỏ che khuất đã trở nên ảm đạm đi.

Thiên Âm vẫn canh giữ bên người nam tử hôn mê như cũ, ở trong tiếng suối chảy róc rách mà ngủ gà ngủ gật. Nàng ngồi xếp bằng trên mặt đất, đầu nhỏ từng chút từng chút chậm rãi gục xuống trước ngực, chỉ chốc lát, hô hấp liền trở nên đều đều.

Đúng vào lúc này, nam tử trên mặt đất bỗng mở mắt ra, cẩn thận quan sát nàng.

Tựa hồ cảm thấy cái tư thế gục đầu trước ngực ngủ của nàng rất buồn cười, khóe môi y hơi nâng lên một độ cong nhỏ.

Một nét cười nhạt, vạn vật thất sắc!

Dĩ nhiên y không biết nụ cười này chứa phong tình cỡ nào, chập chạp ngồi dậy, cúi đầu nhìn vết ngoại thương đã hồi phục như trước, lại nhìn Thiên Âm một cái, trong nháy mắt có vẻ suy nghĩ sâu xa.

Do dự một chút, y vươn ngón tay trắng như ngọc trơn nhẹ nhàng chọc chọc mặt Thiên Âm.

Ừ, thật mềm mại.

"A Hoa, đừng ồn ào....." Trong mơ hồ Thiên Âm cảm giác có người chọc mặt mình, liền tưởng là A Hoa, tức giận vung tay, thuận thế ngã nhào trên mặt đất.

Ầm một tiếng, đầu va chạm với mặt đất, nhất thời đẩy cơn bù ngủ của nàng ra chín tầng mây.

"Hử! Tiên nhân, tiên nhân,....." Nàng hé miệng, trợn mắt nhìn người đang cười mà như không cười trước mặt, trong ánh trăng mờ nhạt, dường như nàng nhìn thấy khóe miệng y nhếch lên thành độ cong.

Thật đẹp quá ~~

"Nước miếng chảy ra kìa."

"Hả?" Thiên Âm khó hiểu nhìn y.

Y buồn cười chỉ chỉ miệng nàng: "Nước miếng."

"Ơ? Hả?" Thiên Âm xấu hổ lau khóe miệng vài lần, ngay lập tức tránh xa mấy thước: "Việc này, không phải ta cố ý ngủ đâu. Thật ra..... Thật ra....."

Đối phương nhìn nàng cười, hình như đang đợi câu trả lời của nàng.

Mặt Thiên Âm đỏ lên, ho khan, nói: "Ngươi là tiên nhân à?"

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

"Ờ, ngươi từ trên trời roi xuống..... Tuy rằng lúc ngã xuống bị thương....." Nửa câu sau nàng nói rất nhỏ, nhưng y lại nghe rõ ràng, khóe môi không khỏi giật giật.

Nếu có kẻ khác nghe được lời này của nàng, nhất định y sẽ không do dự mà lựa chọn diệt khẩu. Té bị thương hả? Đường đường là Ma Tôn đại nhân, lại bị nàng nói thành ngã xuống bị thương ư? Nàng có thể nói ra được!

"Ngươi là người phàm, vì sao lại ở Thái A tiên sơn?"

"Thái A..... Tiên sơn hử?" Thiên Âm nói không nên lời, Thái A tiên sơn, đó là nơi tiên nhân sống trong truyền thuyết, một trong Lục đại tiên sơn, hơn nữa đứng đầu trong hàng ngũ tiên sơn. Lục đại tiên sơn chia ra làm: Thái A, Côn Luân, Trường Lưu, Phù Dịch, Đại Hàm, Hiên Viên. Nhân gian chỉ biết kỳ danh, lại không biết cụ thể ở đâu, có bộ dạng như thế nào.

Có rất nhiều người trần muốn thành tiên, theo đuổi trường sinh bất lão, nhưng đến cuối cuộc đời, cũng không có cách nào nhìn thấy.

Nhưng mà người này vừa nói, nơi đây là Thái A tiên sơn sao?!!

Nàng dè dặt nhìn hắn, nuốt nước miếng: "Nếu ta nói ta không biết, ngươi sẽ lấy ta luyện đan sao?"

Nghe nói tiên nhân đều thích luyện đan, bảo vật, thảo dược hay dị thú quý hiếm gì đó đều có thể đem đi luyện đan, vậy một 'kỳ nhân' như mình cũng có thể lấy đi luyện đan được phải không?

Nàng có chút lo lắng.....

Bị bộ dạng của nàng chọc cười, y không khỏi cười một tiếng, tiếng cười trầm thấp mang theo chút khàn khàn, từng tiếng cười tựa như có thể đi vào lòng người, khiến trái tim đáp lại.

Ngay tức thời, Thiên Âm ôm ngực, mặt đỏ lên lườm y.

Yêu nhiệt ôi yêu nghiệt! Chẳng lẽ ngươi không biết nụ cười này của ngươi câu hồn đoạt tâm* bao nhiêu sao?!! (*chỗ này Hy nghĩ là đoạt phách chớ, nhưng mà edit thì nó ra tâm nên ghi luôn. Thỉnh chỉ giáo:3)

Chỉ nghe y nói: "Ta không phải tiên nhân, hơn nữa không bắt ngươi luyện đan, huống hồ ngươi lại còn cứu ta, nếu ta thật sự bắt ngươi luyện đan, người khác sẽ nói ta lấy oán báo ân."

“Ngươi không phải tiên nhân à?” Thiên Âm kinh ngạc: “Vậy ngươi là ai?”

“Ta là.....” Y dừng một chút, nhìn khuôn mặt ngây thơ của nàng, cười nói: “Mặc kệ ta là ai, chỉ cần ngươi biết ta sẽ không tổn thương ngươi là được.”

“Ô.” Thiên Âm suy nghĩ một chút: “Vậy tên của ngươi là gì? Tên của ta là Thiên Âm, ngươi có thể gọi ta là Thiên Thiên, mấy tên đồng bọn của ta đều kêu ta như vậy.”

“Thiên thiên.....” Y nghiền ngẫm cái tên này, gương mặt đầy ý cười, như trăm hoa đua nở: “Tên của ta là Mặc Tử Tụ.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tiên nhân, ta thực sự rất thiếu tiền!

“Thiên Thiên.....” Y nghiền ngẫm cái tên này, gương mặt đầy ý cười, như trăm hoa đua nở: “Tên của ta là Mặc Tử Tụ.”

“Vậy ta gọi ngươi là Mặc ca ca được không?”

Mặc Tử Tụ có chút kinh ngạc, lần đầu tiên có người dám kêu y bằng ca ca, cảm giác này cũng không phải rất tệ. Liền gật đầu nói: “Có thể.”

Tầm mắt y không khỏi dừng trên người nàng, chân mày hơi nhăn lại.

Thiên Âm nhận ra tầm mắt của hắn, có chút không tự nhiên ôm lấy quần áo bị lấp kín bởi mảnh vụn vá trên người, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn cảm thấy một trận nóng rực.

Ca ca xinh đẹp này, không lẽ là ghét bỏ mình giống như người khác chứ?

Nhìn thấy sự ngượng ngùng của nàng, nếp nhăn xung quanh lông mày y ngày càng sâu: “Quần áo này của ngươi hỏng rồi, không bằng ta đưa cho ngươi một bộ thì sao?”

“Không cần.....”

“Không sao, mới vừa rồi ngươi cứu ta một mạng, bây giờ ta chỉ muốn tặng ngươi một bộ quần áo thôi.”

Tiểu Thiên Âm vội vàng xua tay, dáng vẻ ngây ngô: “Ý của ta là, huynh tặng ta quần áo không bằng tặng bạc cho ta đi, nếu như vậy ta vừa có thể lấy để mua đồ vật xinh đẹp, quần áo giá rẻ, vừa có thể mua gà nướng ăn.”

Ma Tôn đại nhân vĩ đại nghe lời này, vẻ mặt run rẩy, trong nháy mắt hỗn độn trong gió.....

“Ngươi rất thiếu tiền sao?”

Thấy ánh mắt hoài nghi của y, tiểu Thiên Âm lại ưu thương một hồi.

Kẻ đần độn cũng nhìn ra nàng thiếu tiền có được hay không? Quả nhiên tiên nhân đều không hiểu phiền não của người phàm nha!

Lòng nàng dạt dào chua xót, nghiêm túc thành khẩn nói: “Tiên nhân, ta thực sự rất thiếu tiền!”

Cho nên tiên nhân nhanh nhanh cho ta tiền đi!

Không để ý tới ánh mắt tha thiết ao ước của nàng, ngón tay Mặc Tử Tụ đảo một cái, một bộ xiêm y vải lụa trắng minh đẹp mới tinh đã xuất hiện trong tay y.

Nhìn mái tóc bừa bộn của Thiên Âm, y lại phất tay, nàng chỉ cảm giác cả người tựa như được bao bọc trong nước, mát lạnh thanh dịu.

Đến lúc kịp phản ứng, bộ y phục trắng đã mặc trên người, không lớn không nhỏ, vừa khéo vừa người. Từ tóc đến ngón chân, đều giống như đã được người tẩy rửa, phát ra mùi thơm nhàn nhạt.

“Thật thần kỳ, đây là bản lĩnh của tiên nhân ư?” Nàng nhìn bàn tay trắng nõn nà của mình, tẩy trần duyên hoa *, nàng có chút không quen.

[*Tẩy trần duyên hoa - 洗尽铅华 (tục ngữ Trung Quốc), nằm trong tư tưởng triết học Đạo gia (Lão Tử và Trang Tử).

Duyên: hóa trang son phấn; hoa: sự mỹ lệ bên ngoài.

Câu tục ngữ 'Tẩy tẫn duyên hoa' ý là: rửa đi nét ngụy trang thế tục bề ngoài, không đánh phấn trang điểm, không che giấu tâm cơ, như có khí chất thoát tục, tươi mát thanh nhã tựa hoa cúc – theo Baike.]

Đang lúc muốn nói chuyện, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy đáy mắt Mặc Tử Tụ có một phần kinh ngạc.

"Mặc ca ca, huynh đang nhìn cái gì vậy?"

Mặc Tử Tụ không nghĩ tới, khuôn mặt của tiểu cô nương mới vừa rồi vẫn còn rất bẩn, chỉ một tí pháp thuật nho nhỏ của mình, tẩy rửa đi những vết dơ này, nàng lại có linh khí bức người như thế.

Tuy rằng dáng người nàng nhỏ gầy, nhưng lại có gương mặt nhỏ nhắn căng tròn, mang theo chút béo, đáng yêu không nói nên lời. Giữa khuôn mặt lộ ra tia linh động, con ngươi trong trẻo, rực rỡ hơn cả ngôi sao mãi mãi không thay đổi nơi phía chân trời, lúc chớp mắt, một dáng vẻ thiên chân vô tà*.

[*Thiên chân vô tà: ngây thơ.]

Nhếch miệng cười một cách, hai lúm đồng tiền nhỏ bên má mơ hồ hiện rõ ra, càng tăng thêm một phần ngọt ngào.

Hẳn là cảm giác tốt lắm nhỉ!

Nghĩ như thế, y không nhịn được nhéo hai má thoạt nhìn mềm mại kia.

Ừ, quả nhiên rất có cảm giác.

Y vừa cười vừa nựng: "Không nghĩ tới Thiên Âm cũng là một tiểu mỹ nhân."

Thiên Âm ngạc nhiên, nói: "Nhưng mà những người khác đều nói Thiên Âm là kẻ quái dị."

"Ai dám nói bậy thế này, ta giết hắn!"

Thiên Âm xấu hổ cười cười, dù sao vẫn không nói cho y biết, bản thân nàng cũng cảm thấy mình là một kẻ quái dị đấy.....

Hình như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu nàng, khóe miệng Mặc Tử Tụ run rẩy một hồi, tiện đà nói tiếp: "Nếu ngươi cầm bộ y phục này đi đổi ngân lượng, đủ cho ngươi ăn gà nướng cả đời."

"Thật sao?"

Nhìn ánh mắt của nàng, rất có thể lập tức cởi xiêm y thử một lần đó!

Ma Tôn đại nhân vĩ đại lại hỗn độn lần nữa.....

"Giả."

Sắc mặt y cực kỳ cứng ngắc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Âm liền nổi lên vẻ thất vọng.

Đã nói mà, một bộ quần áo mà thôi, dù quý trọng thế nào đi nữa cũng không thể đảm bảo mình có thể ăn gà nướng cả đời.

Nghĩ tới gà nướng, ngay lập tức nước miếng của nàng chảy dài thành ba nghìn thước*. Thế nhưng mỹ nhân ca ca ở trước mặt, nàng âm thầm nhịn ham muốn ăn gà nướng xuống.

[*Thước: đơn vị đo lường chiều dài của Trung Quốc, một thước bằng 1/3 mét.]

Đúng lúc này, một vệt hồng quang* chợt hiện lên trên bầu trời.

[*Hồng quang: hồng ở đây là màu cầu vồng, hồng quang = tia sáng màu cầu vồng.]

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ma Tôn đại nhân là kẻ trộm hả?

Đúng lúc này, một đạo hồng quang xuất hiện trên bầu trời.

Vẻ mặt Mặc Tử Tụ ngưng trọng, một tay vung lên, một đường kết giới hiện ra, nhìn từ bên ngoài, nơi bọn họ đứng chỉ còn lại một mảnh hư vô.

Thiên Âm thấy y nheo mắt lại, bỗng khí thế từ một đại ca ca ôn hòa nhà bên trở nên lạnh lẽo bức người, nàng không khỏi rụt cổ lại: "Làm sao vậy?"

Mặc Tử Tụ vỗ vỗ vai nàng: "Vốn là muốn mang ngươi cùng nhau rời đi, đáng tiếc kẻ thù của ta tìm tới cửa, ta bị thương, không đánh lại hắn."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Hắn có thể phát hiện huynh đang ở chỗ này không?" Thiên Âm sốt ruột như kiến ngồi trên chảo nóng, thỉnh thoảng lại nhìn bầu trời.

Mặc Tử Tụ cảm thấy kì lạ: "Sao ngươi không lo cho bản thân mà ngược lại lo lắng cho ta chứ?"

Thiên Âm ra vẻ đương nhiên, nói: "Đó là kẻ thù của huynh nhưng không phải của ta, dĩ nhiên ta lo lắng cho huynh rồi!"

"Nhưng mà nếu để hắn biết ngươi ở cùng một chỗ với ta, sẽ quy ngươi thành đồng lõa của ta rồi cùng giết chết đó."

"Không thể nào, nơi đây không phải tiên sơn à? Trên tiên sơn cũng có thể tùy tiện giết người sao?"

Mặc Tử Tụ bị sự hồn nhiên trong lời nói của nàng chọc cười, nhìn bóng người im lặng đứng trên bầu trời kia, biết người nọ đã sớm phát hiện ra mình, đôi mắt lạnh lùng. Đầu ngón tay y không biết khi nào đã nhiều hơn một sợi tơ màu đen, nhẹ nhàng giương lên, sợi tơ màu đen kia còn nhỏ hơn sợi tơ tằm, tựa như linh xà quấn lên cổ tay Thiên Âm.

"Đây là một sợi tóc của ta, nó còn bền chắc hơn vũ khí bình thường, nếu ngươi gặp nguy hiểm gì thì nhỏ một giọt máu lên là được, ta sẽ cứu ngươi. Nhưng mà chỉ có thể dùng một lần, sau khi sử dụng nó sẽ quay trở lại trong tay ta."

"Nhưng....." Thiên Âm còn muốn nói gì đó, bị y đưa ngón trỏ ra chặn môi lại: "Ta bị thương, không đánh lại người đứng trên trời kia. Cho nên không thể mang ngươi đi cùng. Dựa vào chính ngươi e là không đi ra khỏi được chỗ này rồi, đợi một lát ta sẽ đưa ngươi xuống chân núi. Ngươi nhớ kỹ, không được nói ngươi đã gặp qua ta. Biết không?"

Mặc dù không biết tại sao, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của y, Thiên Âm sứ mệnh trọng đại gật đầu một cái.

Mặc Tử Tụ nhéo mặt nàng, cười đến hết sức rung động lòng người: "Ngoan~"

"Mặc Tử Tụ, ngươi trộm bảo vật quan trọng của tiên môn ta, còn muốn chạy trốn đi đâu hả?"

Phía trên không trung, một giọng nam thanh lãnh* truyền tới, như suối trong giữa lòng núi, chảy vào tim gan.

[*Thanh lãnh: vừa trong trẻo vừa lạnh lùng.]

"Này?" Quay đầu lại lần nữa, vẻ mặt nàng cổ quái: "Mặc ca ca, mới vừa rồi người nọ bảo huynh là kẻ trộm sao?!"

"....." Ma Tôn đại nhân vĩ đại: "Ta....."

"Huynh lại là kẻ ăn trộm hả?!"

"Ha ha....." Nàng bất ngờ hoan hô một tiếng, cười tươi như hoa: "Ta là một tên ăn xin, huynh là kẻ trộm, thật sự là có duyên đó!"

Ở trong tiếng cười nhốn nháo của nàng, Ma Tôn đại nhân vĩ đại thở dài một hơi lạnh, bàn tay bên người, nhịn lại nhịn nữa, run lại run nữa.

Ai có thể nói cho y biết, đóa hoa tuyệt thế như nàng làm sao có thể sống sót từ trong đám ăn mày không?

"Nhớ kỹ lời của ta."

Trong mơ hồ, Thiên Âm chỉ nghe thấy lời nói của Mặc Tử Tụ vang lên ở bên tai, đang cười khoái trá thì bỗng nàng cảm giác được cơ thể mất đi trọng lượng, tựa như một cọng lông vũ nhỏ bé bay về phía chân trời.

Giữa không trung, nàng nhìn thấy Mặc Tử Tụ hóa thành một vệt sáng xông về hướng ngược lại hướng đi của nàng, bỗng dưng một bóng hình màu bạc xuất hiện ở dưới bầu trời hồng rực, đứng lơ lửng trên không.

Y bào nhẹ nhàng, làn tóc đen mượt như tơ tằm, vũ động (múa) tung bay trên bầu trời.

"Đẹp quá!"

Thiên Âm không nhịn được nhìn khuôn mặt kia, ngay tức thì, một dung mạo tuyệt diễm tựa tiên nhân rơi vào tầm mắt!

Nhất thời vẻ mặt nàng đại biến!

Thời gian chỉ đủ cho nàng liếc mắt một cái, người nọ đã đuổi theo phương hướng Mặc Tử Tụ vừa rời đi cực kỳ nhanh.

Nhưng mà mi (mày) kia, mắt kia, ánh mắt tựa như hờ hững mà cô tịch kia, mang theo sự thương xót nhìn xuống người trong thiên hạ, dường như xuyên qua thời gian vạn năm, một cái liếc mắt trong hoàn cảnh này, từ nay trở về sau, đã khắc sâu vào đáy lòng Thiên Âm, đến cả cuộc đời, cho dù thế sự xoay vần, thế gian biến đổi, bóng dáng này, dung nhan này, cũng chưa từng phai mờ nửa phần trong tâm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nướng gà rừng trên tiên sơn

Bóng đêm dần che kín, trăng sáng treo cao, gió mát trăng thanh.

Lúc này Thiên Âm đang dựa theo ánh trăng mà tìm đường tới chân núi.

Mặc Tử Tụ nói là ném nàng xuống núi, nhưng chẳng qua chỉ ném nàng tới giữa sườn núi thôi. Muốn xuống núi, còn phải đi men dọc theo thềm đá bạch ngọc trên núi mấy ngàn thước mới được.

Trên bậc thềm, tiên khí lượn lờ, sương mù trập trùng, mặc dù ban đêm, vẫn dày đặc tiên khí.

Ban đêm yên tĩnh, nàng một người một mình, nghe từng trận âm thanh kỳ quái, ngay cả một người vốn ngủ qua đêm ở vùng núi sâu đã thành thói quen như Thiên Âm, trong lòng không khỏi có tí sợ hãi.....

"Mặc ca ca thật là, xem ra lão nhân gia huynh tu luyện không tới nơi tới chốn. Nơi này cách chân núi vẫn còn nửa ngày đường đó!" Nàng ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trong bầu trời đêm xanh đen kia, vừa cúi đầu thở dài vài tiếng. Nghĩ đến Mặc Tử Tụ, lại thở dài vài tiếng nữa.

"Khó trách Mặc ca ca huynh bị kẻ thù đuổi giết, nếu ta là huynh, nhất định sẽ tu luyện tiên thuật thật tốt, đem kẻ có gan động thủ đánh ta, đánh cho răng rơi đầy đất!" Nàng vừa đi vừa lẩm bẩm đắc chí, vẻ mặt kia, y như mình đã là một người có tiên thuật siêu tuyệt vậy.

"Khách khách....."

Một bóng đen nhỏ vội vã chạy qua dưới chân, Thiên Âm đang âm thầm ảo tưởng mình thành tiên cúi đầu nhìn, lập tức mừng rỡ: "Gà rừng nha! Ha ha....."

Tại đỉnh núi phía xa trước Tiên điện Thái A, Chấp pháp trưởng lão Huyền Lam già nhưng vẫn rất tráng kiện, lúc này đang định quay về Chấp pháp điện, ngự kiếm phi hành trên bầu trời, nghĩ đến lời nói vừa rồi của trưởng môn, đáy lòng có chút bất an.

Không phải người cũng không phải tiên, không phải yêu cũng không phải ma.....

Đến tột cùng là cái gì thế? Xông vào tiên sơn có mục đích gì?

Chưởng môn nói, tiên sơn có một tên cướp. Nhưng vì ai mà đến cướp chứ?

Thờ ơ nhìn tiên sơn dưới chân, bỗng ánh mắt của hắn bị một ánh lửa hấp dẫn.

"Là ai, thằng nhóc chết tiệt đệ tử môn hạ nào, hư không tưởng nổi, ở trong thánh địa tiên sơn lại có thể đốt lên ánh lửa phàm tục!" Hắn giận dữ vung tay, thân kiếm vừa chuyển, liền hóa thành một vệt sáng xông tới hướng ánh lửa.

Một thân y phục quý giá của Thiên Âm đã bị nàng lăn qua lăn lại đổi hình dạng, vạt áo buộc ở thắt lưng, tay áo dài bị nàng xắn lên bả vai, lộ ra cánh tay trắng nhỏ bé.

Hiện tại, nàng đang thèm nhỏ dãi nhìn con gà rừng nướng vàng óng ánh trên đống lửa trước mắt, một tay lật gà nướng, một tay điều tiết lửa vừa phải.

"Hì hì....." Gà rừng nhỏ đáng yêu, tiểu Thiên Âm ta không còn cách nào khác, nếu không phải đúng lúc ta đói bụng ngươi chạy qua trước mặt ta, ta cũng không tàn nhẫn lấy đi mạng sống của ngươi như thế....." Hai mắt nàng đói khát nhìn gà nướng ửa ra màu vàng óng bóng nhoáng, hai mắt tối lại, nhưng giọng nói đã tràn ngập vui sướng: "Muốn trách thì trách vận mệnh ngươi không tốt, mới tự chui đầu vào lưới."

"Tốt lắm....." Nàng hoan hô một tiếng, cầm gà nướng lên mũi ngửi sâu, thở dài thỏa mãn nói: "Thơm quá."

Ngay lúc nàng đang há mồm muốn ăn, phía sau truyền đến tiếng vang rì rào đều đều!

"Cái gì vậy?" Trong lòng nàng cả kinh, vội vàng để gà nướng trên tảng đá, chạy theo hướng âm thanh!

Dường như có một bóng dáng lóe qua trước mắt, Thiên Âm ra sức trừng mắt nhìn, lại cẩn thận tìm kiếm, nhưng ngoài một cái cây cao lớn ra, cái gì cũng không có.

"Chẳng lẽ là mình hoa mắt sao? Thôi, mặc kệ, trước tiên lấp đầy bụng rồi nói sau....." Nghĩ đến gà nướng, nàng ném toàn bộ ra chín tầng mây, nhưng mà khi nàng xoay người nhìn tới trái bóng lông trắng như tuyết đang ôm gà rừng ngon lành mình vất vả nướng cắn một khối to kia thì cả người trợn tròn mắt!

Bóng lông này, giống mèo cũng không phải mèo, giống hồ ly cũng không phải hồ ly, hình thể chỉ cỡ con báo, một đôi mắt tròn vo đen nhánh lóe sáng rực rỡ, bộ lông toàn thân trắng như tuyết như tơ lụa hảo hạng, ánh trăng mềm mại vẩy trên bộ lông ngoài của nó, tựa như phủ lên đó một tầng sáng bóng thần thánh. Phía sau nó, một cái đuôi xõa tung tao nhã đung đưa như đuôi sóc. Lúc này nó ngồi trên tảng đá như con người, móng vuốt bốn chân đang cầm một con gà rừng lớn hơn cả đầu của nó ăn đến vừa lòng thỏa mãn, bộ dáng kia, buồn cười, nhưng cũng đáng yêu tới cực điểm!

Nhưng là Thiên Âm nhìn đến bữa tối của mình bị một vật nhỏ đoạt ăn mất, miệng dẹp ra, trừng mắt, ngay lập tức liền nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Một cục lông không có phẩm chất không có tiết tháo*!

[*Tiết tháo: khí tiết vững vàng, không khuất phục, trong sạch.]

Editor: Bạch Ân Hy

Nguồn: diễn đàn .

Nhưng là Thiên Âm nhìn đến bữa tối của mình bị một vật nhỏ đoạt ăn mất, miệng dẹp ra, trừng mắt, ngay lập tức liền nổi giận.

Đáng yêu thì thế nào? Đoạt ăn gà nướng của người khác thì nó đã là cục lông không có phẩm chất, không có tiết tháo rồi!

"Tên vô lại ở đâu ra! Lại dám ăn vụng gà nướng của ta!"

Ngay tức khắc Thiên Âm bổ nhào về phía quả cầu lông, thế nhưng cục lông kia lại ném ánh mắt coi thường tới, động tác cũng không ngừng một cái, cả cơ thể biến mất vào hư không trước mắt nàng.

"Hả?" Nhất thời Thiên Âm ngu ngơ tại chỗ: "Sao lại không thấy vật nhỏ đâu nữa?"

"Khanh khách" Đột nhiên phía truyền tới âm thanh như tiếng cười con nít, Thiên Âm sợ hãi lông tơ dựng đứng lên, vừa quay đầu lại liền thấy quả bóng lông kia nhón hai chân, hai chân trước ôm phân nửa con gà nướng còn lại, vẫy vẫy giống như diễu võ dương oai, đôi mắt to tròn linh lợi cong thành hình trăng lưỡi liềm.

"Khanh khách....."

Thiên Âm kinh hãi trừng mắt nhìn nó, bỗng hét lớn: "Chẳng lẽ ngươi là tiên thú có thể nói tiếng người trong lời của tiên sinh kể chuyện sao?!"

Dường như cục lông này bị giọng nói lớn phấn chấn làm hoảng sợ, bỗng chốc tựa như một vệt sáng chạy thoát thật xa, thật xa nhìn nàng.

Nàng cười khúc khích nhìn quả bóng lông, xoa xoa hai tay, hai mắt phát ra tia sáng sâu kín: "Tiên thú đại nhân, ngươi xem, ngươi ăn gà rừng ta vất vả bắt được, có phải là..... Nên 'hoi' báo đáp một chút nha? Chẳng hạn như....." Nàng cười gian 'hì hì': "Truyền cho ta một tí tiên pháp thì sao?"

Phản ứng thú nhỏ đầy lông rất là nhân tính hóa, trước tiên nó sửng sốt, tiếp theo ôm bụng cười to, cả thân thể tròn vo cười lăn lộn trên mặt đất, tiếng cười như trẻ con, thanh thúy êm tai.

Bị một quả cầu lông cười nhạo, Thiên Âm không khỏi nheo mắt lại, dữ tợn nói: "Cười đã chưa?"

"Khanh khách....." Viên cầu lông vẫn cười to không dứt, mà ngay cả gà nướng vẫn bị nó ôm vào ngực cũng bị quăng sang một bên.

"Ngươi cười đủ chưa?"

Ngay lúc gần như Thiên Âm bị quả bóng lông này làm nổi giận lôi đình, đột nhiên thú nhỏ lông tròn ngừng cười, thân mình nửa đứng lên ngẩng đầu nhìn phía bầu trời, trong đôi mắt tràn ngập vẻ cảnh giác.

Thiên Âm nhìn theo ánh mắt của nó, chỉ thấy một đạo hồng quang trên bầu trời bay tới hướng của nàng nhanh như gió!

"Lại là tiên nhân hả?!"

Nàng còn sợ sệt than, nhưng bỗng dưng tiểu thú đầy lông tròn vo kia lại nhảy lên đầu vai của nàng, ê ê a a nói một tràng. Thế nhưng, nàng vẫn tự nhận là thiên thông minh, cũng khó hiểu được ngôn ngữ của thú!

Đành phải nghi hoặc nhìn quả cầu lông dính màu vàng tươi bóng loáng, hỏi: "Cục lông nhỏ, rốt cuộc thì ngươi có thể hiểu tiếng người hay không?"

"Ô!" Trong đôi mắt to đen bóng của thú nhỏ lông tròn tràn đầy vẻ ủy khuất, mắt thấy vệt sáng xa xa kia sắp tới trước mặt, móng vuốt nhỏ của nó vung lên, nhất thời Thiên Âm chỉ cảm thấy được gió mạnh phất vào mặt, đến lúc kịp phản ứng thì nàng đã không ở chỗ ban đầu kia, mà là ở trước một tòa cung điện to lớn.

Cung điện nguy nga tráng lệ, khí thế hùng vĩ, có một tiểu đồng mặc bạch sam ngồi trên thềm đá trước điện, tay đang cầm sách, bởi vì sự xuất hiện bất thình lình của nàng, nét mặt trở nên dại ra.

Bỗng dưng Thiên Âm quay đầu, khiếp sợ trừng mắt nhìn vẻ mặt thú lông nhỏ tròn tròn xấu hổ, dè dặt nắm lấy sợ tóc mình, một đôi mắt không thể tưởng nổi mở lớn: "Vừa rồi là ngươi đưa tay tới nơi này ư?""

Thế nhưng nhìn bộ dáng tiểu thú tròn tròn đầy lông xấu hổ hận không thể dúi đầu vào sợi tóc của nàng, hiển nhiên ý định ban đầu của nó không phải là tới chỗ này. Chỉ là không biết xảy ra tình huống gì, kết quả lệch hướng khỏi mục tiêu lúc đầu.

Lúc này, nghe nàng hỏi, tiểu thú làm như không quên vừa rồi nàng cười nhạo nó không biết nói tiếng người, rất có tiết khí nghiêng đầu sang chỗ khác, mắt điếc tai ngơ!

"Ơ!" Thiên Âm bật cười, đang muốn đùa giỡn nó, tiểu đồng tử trên thềm đá sau khi kịp phản ứng thì thét chói tai, trực tiếp hôn mê bất tỉnh!

Thiên Âm và tiểu thú nhiều lông tròn xoe đồng thời nổi giận!

Bởi vì trước khi tiểu đồng tử ngất xỉu đã hét lên một tiếng, rõ ràng là: "Cứu mạng với! Kẻ quái dị đó!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kẻ quái dị là ta, được rồi chứ?

Thiên Âm và tiểu thú lông tròn đồng thời nổi giận!

Bởi vì trước khi tiểu đồng tử ngất xỉu đã hét lên một tiếng, rõ ràng là: "Cứu mạng với! Kẻ quái dị đó!"

Tiểu thú lông tròn thu hồi ánh mắt, hai móng kéo kéo tóc Thiên Âm, trong mắt tràn ngập kinh thường, chỉ tiểu đồng, lại chỉ Thiên Âm, miệng y y a a không ngừng.

Dường như ý là đang nói, xem đi, ngươi tên quái dị này dọa người ta hôn mê!

Nàng đầu tiên là sửng sờ, lập tức nghiến răng nghiến lợi nói to: "Tên quái dị rõ ràng là nói ngươi!"

Tiểu thú tròn đầy lông hít vào một hơi, ngay tức khắc đôi mắt đen ngập nước chứa đầy sương mù, nhất thời làm cho lương tâm của Thiên Âm bị lên án.

"Được rồi, kẻ quái dị mà hắn ta nói là ta, là ta được rồi chứ!!"

"Khách khách....." Cục lông nở nụ cười, lại là âm thanh như tiếng lục lạc kia.

Quan sát xung quanh trong chốc lát, Thiên Âm ngoảnh đầu hỏi thú nhỏ đầy lông: "Vậy bây giờ nên làm gì đây? Ngươi dùng tiên thuật một lần nữa, để chúng ta rời khỏi chỗ này chứ? Lén xông vào địa bàn riêng của người ta sẽ bị đánh đó!"

Tiểu thú lông tròn vội vàng gật đầu, vừa vươn móng vuốt nhỏ, bỗng có một người đi ra từ bên hông điện.

Một thiếu niên khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, một thân bạch sam chất lượng hảo hạng. Khuôn mặt trẻ con, môi hồng răng trắng. Một đôi mắt trong trẻo thông tuệ, trong lúc chuyển động, mỗi ánh mắt đều linh động hoạt bát, làm cho người ta nhìn qua là lòng vui vẻ, chỉ bộ dáng khẽ cười liền làm cho người ta cảm giác như được tắm gió xuân.

Nhìn tới Thiên Âm và tiểu thú lông tròn, hắn hơi sửng sốt, lại nhìn tiểu đồng tử đã ngất xỉu trên mặt đất kia, suy nghĩ một lát, hỏi: "Ngươi là ai? Tại sao lại ở đây?"

"Ơ?" Thiên Âm xông vào địa bàn người khác, vốn là chột dạ, đột nhiên bị hắn hỏi, nhất thời lúng ta lúng túng. May mà tiểu thú lông tròn nhẹ nhàng kéo sợi tóc nàng một cái khiến nàng hoàn hồn, chuyển ánh mắt, thuận miệng nói bừa*: "Ta là đệ tử mới thu nhận của vị tiên nhân áo trắng, không biết thế nào

lạc đường, tách ra với tiên nhân."

[*Nguyên văn: 随口胡约道 – tùy khẩu hồ trứ đạo, từ "hồ trứ" ta không hiểu, tra cũng không ra, nên đoán bừa, nếu bạn nào biết xin thỉnh chỉ giáo.]

Nghĩ như vậy, lập tức hắn lộ ra nụ cười ôn hòa: "Dù sao cũng đang rãnh rỗi, không bằng ta dẫn ngươi đến Tĩnh Tu các nhé!"

"Tĩnh Tu các ư?" Thiên Âm không nghĩ tới tùy tiện lấy một cái cớ vậy mà đối phương lại tin, nghĩ đến một lát nữa nếu lộ nhân bánh*, nàng liền đau đầu một hồi, làm sao thật sự dám đi theo hắn chứ? Vì vậy cuống quít xoa tay: "Không cần, không cần, tự ta tìm đường quay về là được rồi, không làm phiền ca ca."

[*Lộ nhân bánh: ở đây có thể hiểu là lộ chân tướng thật bên trong ra.]

Một tiếng ca ca này làm nam tử rất thoải mái, nghĩ trong tiên môn gặp ai hắn cũng phải cung kính gọi một tiếng sư huynh sư tỷ, bây giờ rốt cuộc được người khác kêu một tiếng ca ca, ngay lập tức cảm thấy thân hình mình cao lớn thêm.

"Ha ha, đừng ngại, trọng địa (nơi quan trọng) của tiên môn, rất nhiều nơi ngươi không thể đi được. Ngộ nhỡ đi tới chỗ không nên đi, sẽ bị người bắt đi luyện đan đó." Hài lòng nhìn vẻ mặt Thiên Âm thay đổi vì lời nói của mình, hắn cười càng vui vẻ: "Tên ta là Huyền Tề, tiểu bất điểm* muội tên là gì hả?"

[*Tiểu bất điểm: từ này thường thấy trong ngôn tình, có nghĩa đại loại như: cậu nhóc, cô nhóc, nhóc con,....]

"Huyền Tề ca ca, ta không phải gọi là tiểu bất điểm!" Thiên Âm kháng nghị nói: "Tên ta Thiên Âm, huynh cũng có thể kêu ta là Thiên Thiên."

"Thiên Thiên?" Huyền Tề bật cười: "Tại sao không gọi là Vạn Vạn? Chẳng phải Vạn Vạn* càng thú vị dễ nghe hơn sao?"

[*Thiên trong Thiên Âm là ngàn (nghìn), Thiên Thiên có ý là ngàn ngàn. Ở Huyền Tề cố ý dùng chữ Vạn Vạn (trăm triệu) thay cho chữ ngàn ngàn để trêu Thiên Âm.]

Dường như tiểu lông tròn rất có thái độ thù địch với hắn, từ lúc đầu hắn xuất hiện thân thể liền căng thẳng, trừng mắt nhìn hắn không ngừng. Nghe hắn trêu chọc tên của Thiên Âm, mất hứng 'chíp' một tiếng, vung móng vuốt tựa như uy hiếp hắn.

Bộ dáng kia, đáng yêu cực kỳ!

Lập tức ánh mắt của Huyền Tề bị nó hấp dẫn, nhất thời đôi mắt phát ra ánh sáng: "Ô? Tiểu thú thật xinh đẹp!"

Tiểu thú đầy lông đắc ý ngẩng đầu, Thiên Âm cảnh giác túm nó xuống ôm vào ngực, sợ người trước mặt này cướp đi.

"Muội yên tâm, nếu nó là của muội, ta sẽ không đoạt vật yêu thích của người khác." Huyền Tề nhún vai, dáng vẻ thư thả: "Muội có thể nói cho ta biết không, nó là loài gì thế? Nhìn khắp Tiên thú của Tiên giới, nhưng ta lại chưa bao giờ gặp qua thú nhỏ đáng yêu cỡ này."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thời kỳ mãn kinh là cái gì

"Muội yên tâm, nếu nó là của muội, ta sẽ không đoạt vật yêu thích của người khác." Huyền Tề nhún vai, dáng vẻ thư thả: "Muội có thể nói cho ta biết không, nó là loài gì thế? Nhìn khắp Tiên thú của Tiên giới, nhưng ta lại chưa bao giờ gặp qua thú nhỏ đáng yêu cỡ này."

"Nó....." Thiên Âm cúi đầu, trùng hợp cùng ánh mắt của tiểu thú lông tròn chạm vào nhau, nhìn ánh mắt mong đợi của nó, suy nghĩ nàng không bình tĩnh, nói: "Tên nó là Thiên Tuyết, là sủng vật của ta, nó chẳng qua là một con mèo tạp giao (lai), không phải tiên thú gì đó."

Tiểu thú đau khổ dùng móng vuốt che mặt, vùi thật sâu vào trong lòng nàng, dường như bị nói là mèo tạp lai đã làm mất mặt nó lắm.

Từ giờ phút này, tên của nó, cuối cùng không thể sửa đổi, bị Thiên Âm quyết định: Thiên Tuyết.

Nó chỉ là một tiểu thú có thể hóa thành hình người, nên không thể hiểu được tầm quan trọng của cái tên.

Rất nhiều năm sau, khi nó uy phong lẫm liệt có một không hai trong lục giới thì căm thù cái tên "Thiên Tuyết" này đến tận xương tủy, có lần nó đã muốn bổ vào đầu của tiểu hài tử xui xẻo, chỉ vì toàn thân nó trắng như tuyết mà lại đặt tên nó là 'Tuyết' kia!

****

Bên kia, Chấp pháp trưởng lão Huyền Lam đuổi tới vị trí lúc trước của Thiên Âm, nhìn đống lửa chưa tắt trên mặt đất, tay áo vung lên, đống lửa kia liền biến mất sạch sẽ.

Lại liếc nhìn một lần, nhìn thấy con gà nướng bị cắn một nữa bên cạnh, đôi lông mày nhăn nhúm, cả giận nói: "Tên đệ tử không có mắt nào, lại dám coi thường môn quy của tiên môn ta, coi Chấp pháp trưởng lão ta như ngồi không phải không!" (Tác giả: Lão Huyền à, nhưng mà ngươi là tiên nha, ngay cả ăn chay cũng có thể không cần ăn đó!)

"Xem ra dạo này người Chấp pháp điện đều lười biếng, thế nhưng lại để cho người khác nướng thịt trên tiên sơn không kiêng nể gì! Trở về xem ta trừng trị các ngươi thế nào!" Tay áo hắn vung lên lần nữa, lập tức con gà nướng kia tan thành mây khói.

Tựa như dính phải cái gì đó dơ bẩn, hắn chán ghét nhíu mày, vung tay áo một cái, lại ngự kiếm rời đi.

Vừa quay lại Chấp pháp điện, liền nhìn thấy tiểu đồng tử mình thích nhất té xỉu trên thềm đá không ai quan tâm, nhất thời cực kỳ tức giận. Tự nhiên nghĩ tới tên tôn tử (cháu) chẳng ra gì của mình.

Một tiếng sư tử gầm vang vọng khắp tiên sơn: "Tên tiểu tử thúi Huyền Tề, lăn ra đây cho lão tử!!"

Tại một nơi khác ở phía xa, Thiên Âm theo Huyền Tề đi dọc trên hành lang đến Tĩnh Tu các, trên hành lang chung quanh đều có viên dạ minh châu lớn cỡ nắm tay, sáng rực giống như ban ngày.

Bỗng dưng nghe thấy tiếng gầm này, thân thể nhỏ của Thiên Âm run rẩy, hỏi Huyền Tề tiếp tục đi như không nghe thấy gì ở đằng trước: "Huyền Tề ca ca, hình như ta nghe có người gọi huynh kìa?"

"Không có gì, một tử lão đầu tới thời kỳ mãn kinh thôi."

"Thời kỳ mãn kinh là cái gì?"

"Chính là tình trạng của một người khi từ trung niên bước qua lão niên, thông thường loại người này mất đi tinh thần ở trạng thái bình thường. Nếu lòng không tĩnh tâm tu luyện thật tốt trong lời nói và không bày tỏ được, sẽ bị tẩu hỏa nhập ma."

"Hả? Vậy tại sao ở trạng thái bình thường tinh thần lại mất đi?"

Đột nhiên Huyền Tề dừng bước xoay người lại, cười tủm tỉm nhìn Thiên Âm: "Nếu Thiên Thiên từ một đại mỹ nhân biến thành một lão bà bà mặt đầy nếp nhăn, trong lòng muội sẽ có cảm giác gì?"

"Hiển nhiên là đau khổ bi thương muốn chết rồi!"

"Người thuộc thời kỳ mãn kinh chính là loại tình trạng này. Bọn họ biết mình sắp trở nên cực kỳ xấu xí, lại luyến tiếc tuổi thanh xuân, vì vậy sẽ đi ghen tị với những người trẻ tuổi cường tráng hơn họ.. Ừm..... Chủ nhân của giọng nói vừa rồi ghen tị ta trẻ tuổi đẹp trai hơn hắn."

"À!" Thiên Âm nửa hiểu nửa không gật đầu, lại chợt nhìn thấy sắc mặt Huyền Tề đột nhiên đại biến: "Huyền Tề ca ca, huynh làm sao vậy?"

"Ca ca ta không thể dẫn muội đến Tĩnh Tu các được, tự muội chậm rãi tìm đi." Thấp giọng nói xong, hắn không dấu vết lui ra sau vài bước, lấy lòng người phía sau Thiên Âm, cười nói: "Gia gia ngài..... Tại sao người lại trở về sớm như vậy, lúc này mặt trời cũng chưa thức dậy nha."

Thiên Âm sửng sốt, vội vàng xoay người, liền nhìn thấy một lão nhân râu bạc, đôi mắt cố chấp trừng Huyền Tề, tức giận đến mặt đỏ bừng: "Ngươi tiểu tử thối này, cả ngày cùng Lưu Quang đồng thời là văn thối vũ nát (học dốt võ tệ). Ở đâu ra nhiều chuyện kỳ quái hoang đường để nói như vậy hả!!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đánh bay lão quái đầu dễ như trở bàn tay

Thiên Âm chỉ sợ hắn sơ ý tức giận đến ngất đi, vội mở miệng khuyên lơn: "Lão gia gia, xin ngài bớt giận, thân thể người già suy yếu, không chịu nổi cơn giận dữ lớn được."

"Đúng đó đúng đó, lời nói của Thiên Thiên thật đúng ý ta!"

Giọng nói của Huyền Tề càng ngày càng xa, đến lúc Thiên Âm quay đầu nhìn lại thì bóng dáng của hắn đã hoàn toàn biến mất giữa hành lang."

Thiên Âm vô tội đối diện với Huyền Lam đang tràn ngập lửa giận.

"Lão gia gia....."

"Không được gọi ta là lão gia gia!!"

Thiên Âm sợ tới mức nhắm mắt lại, than khóc trong lòng: vậy Huyền Tề ca ca không lừa gạt ta, người thời kỳ mãn kinh thật đáng sợ!

Bản lãnh khác Huyền Tề không có, bản lãnh chạy trốn học theo Lưu Quang lại đạt tới đỉnh cao! Tốc độ chạy trốn kia ngay cả Huyền Lam thân là trưởng lão cũng không đuổi kịp.

Trơ mắt nhìn bản thân bất tài để tôn tử chạy thoát, Huyền Lam chuyển đôi mắt muốn phun lửa sang Thiên Âm, mới đầu bị một thân quần áo không chỉnh tề của nàng dọa kinh hãi một phen, đang định mở miệng quở trách, lại nhìn thấy tiểu Thiên Tuyết trong lòng nàng, lần nữa dừng tầm mắt trên người Thiên Âm kỹ càng thì cực kỳ ngạc nhiên quan sát nàng rất lâu, bỗng dưng thất thanh la lớn: "Thần thể?!!"

"..... Hả?" Thiên Âm không nhịn được bắt đầu lui về phía sau, lão gia gia trước mặt này, dường như chính là 'mất đi tinh thần ở trạng thái bình thường' trong lời nói của Huyền Tề ca ca nha!

Hắn ta là tiên nhân, ngộ nhỡ dưới cơn nóng giận bắt mình đi luyện đan thì làm thế nào bây giờ?

Thiên Tuyết cũng bị một tiếng la kinh động dọa sợ tới nỗi lông dựng đứng cả lên, vô cùng cảnh giác trừng mắt nhìn hắn.

Ngay lúc một người một thú giật mình không thôi, đột nhiên Huyền Lam đi vào trước, hung hăng nhìn Thiên Âm chằm chằm, sau đó bắt đầu cười to ầm ĩ: "Ha ha ha.....Thái A tiên sơn sắp xuất hiện vị tiên tôn thứ hai..... Ha ha ha..... ông trời quả nhiên đối xử không tệ với Thái A nha!"

Bỗng dưng hắn bật cười, dọa Thiên Âm sợ không nhẹ, sau khi liếc nhau với tiểu thú Thiên Tuyết, móng vuốt nhỏ của Thiên Tuyết vung lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Thiên Âm, lập lão nhân vẫn đang cười to kia bị một luồng gió lốc lớn vỗ bay xa ra ngoài một trăm mét, tiếng cười dừng lại!

"Hỏng rồi, gây họa rồi!"

Thiên Tuyết nhìn thành quả của mình, còn đang dương dương tự đắc, Thiên Âm lại ôm nó bỏ chạy.

Một chưởng của Thiên Tuyết vỗ bay một tiên nhân dĩ nhiên đáng hả hê, nhưng mà lửa giận của tiên nhân, nàng cũng không chịu nổi đâu!

Cho dù tiểu Thiên Âm nàng là 'kỳ nhân', nhưng cũng không dám khiêu chiến với tiên nhân.

Cho nên, mặc sức chạy trốn thôi

"Ha ha, đứa bé gái nhỏ, ngươi đừng chạy, lão phu không có nửa phần ác ý với ngươi."

Tiếng của Huyền Lam sau lưng vang lên bên tai, Thiên Âm sợ tới mức mặt không còn chút máu, Thiên Tuyết và nàng càng giống như tâm linh tương thông, móng vuốt vung lên lần nữa, một vệt tử(tím) quang lóe qua, lão nhân lại bị vỗ bay, bất quá lần này, có vẻ như bị vỗ có chút quá xa.....

Vì thế trong cả cuộc đời này của Huyền Lam, người khắp nơi tôn kính hắn, trong một đêm trăng sáng sao thưa, bị một đứa bé gái nhỏ tưởng là ác tiên, tức thì bị một con tiểu thú quạt bay ra chấp pháp điện.

Ngày thứ hai, tin tức này như mọc cánh bay tới từng góc ngách Thái A tiên sơn, cho nên khi Thiên Âm thay một bộ quần dài trắng bằng vải lụa êm ái, bị Huyền Lam mang vẻ mặt xấu hổ dẫn vào Cửu Trọng điện thì cơ hồ mấy trăm đôi mắt đều rơi trên người nàng.

"Ơ?" Cuộc đời nàng chưa bao giờ bị nhiều người chú ý như vậy, hơn nữa lại ở trong tòa điện được trang trí bằng vàng lóng lánh nghiêm trang, nàng chưa bao giờ gặp được dạng tình huống này, nhất thời cơ thể nàng nàng run rẩy, đã hạ hỏa, lui cổ đi theo phía sau Huyền Lam.

"Huyền lão, đây là bé gái nhỏ trong lời nói của ngươi sao?"

Trên điện, một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ mặc cẩm bào lộng lẫy, tóc đen phiêu dật, một đôi mắt phượng hẹp dài tựa như lơ lãng dừng trên người Thiên Âm, ám quang lưu động.

Lúc này, dường như hắn đang ngồi trên bảo tọa chưởng môn bằng lưu ly, nhìn xuống giữa điện, âm thanh trong suốt róc rách,không nghe ra vui buồn giận, bình thản làm cho người ta nhận ra một tia hứng thú chập chờn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nổi tiếng bị tên môn chú ý

Trên điện, một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ mặc cẩm bào lộng lẫy, tóc đen phiêu dật, một đôi mắt phượng hẹp dài tựa như lơ lãng dừng trên người Thiên Âm, ám quang lưu động.

Lúc này, dường như hắn đang ngồi trên bảo tọa chưởng môn bằng lưu ly, nhìn xuống giữa điện, âm thanh trong suốt róc rách, không nghe ra vui buồn giận, bình thản làm cho người ta nhận ra một tia hứng thú chập chờn: "Nàng là một người bình thường, thật sự có bản lãnh một chưởng vỗ bay ngươi sao?"

Huyền Lam nghĩ tới chuyện hôm qua, da mặt run lên, nhưng nhìn Thiên Âm, lại không ngăn được lộ ra vẻ hưng phấn: "Đúng là nàng. Thể chất nữ tử này đặc biệt, trăm ngàn năm có một, nếu bồi dưỡng thật tốt, tương lai chắc chắn trở thành nhân tài kiệt xuất của Tiên giới, làm vẻ vang tiên môn ta."

Vẻ mặt Huyền Lam kích động, nói, Thiên Âm nghe thấy vô cùng chột dạ, không nhịn được lo sợ, dùng bộ dáng không biết gì chịu sự đánh giá của người xung quanh.

Trên đại điện, mười mấy nam tử có trung niên hay lão niên đứng thẳng tắp hai bên chưởng môn, mỗi người hoặc là nghiêm chính cao ngạo, hoặc là tiên phong đạo cốt*. Chỉ là đôi con người đều trợn mắt nhìn nàng, trong mắt kia đã tràn ngập lửa nóng.

[*Tiên phong đạo cốt (仙风道骨) là thành ngữ Trung Quốc

Phong: Dùng kết hợp (như phong cách, phong tư, phong thái) để nói về dáng dấp tao nhã, cao quý của một người, tức là những nét hay, đẹp của người ấy biểu lộ qua dáng đi, cử chỉ.

Cốt: Bộ xương; dùng theo nghĩa bóng là dáng dấp con người, thường nói là cốt cách, đồng nghĩa với phong cách, phong tư, phong thái.

Tiên: thần tiên.

Đạo: Ông đạo, đạo sĩ, người tu tiên.

Tiên phong đạo cốt: Phong thái của tiên nhân, cốt cách của người tu đạo. Ý nói dáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng. – nguồn Internet.]

Thiên Âm không biết tại sao dáng vẻ đánh giá người khác của những người này lại kì quái như thế, chỉ cho rằng việc đánh bay trưởng lão ngày hôm qua phô trương quá mức, dọa sợ bọn họ. Liền cảm thấy có chút chột dạ, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, vội vã dời ánh mắt.

Giữa lúc kinh sợ liếc mắt một cái, nhìn tới thiếu nữ mặc quần áo giống nàng bên tay phải, đang giận dữ trừng mắt nhìn nàng thì hơi sững sờ, tiếng thét chói tai bị mắc trong cổ họng, quả thực làm nàng nghẹn tới mặt đỏ bừng.

Quả ớt nhỏ Hồng Trang?!!

Tại sao nàng ta lại ở đây?!!!

Nàng hoảng sợ rồi, trong nháy mắt có cảm giác tai vạ ập xuống đầu đến nơi!!

Nhất thời nàng cảm thấy thế giới này nhỏ bé, nàng khó khăn bỏ đi, gặp phải vận cứt chó lộn một vòng từ trên đỉnh núi xuống mà chẳng biết như thế nào lại lăn vào tiên môn, không ngờ có thể gặp mặt kẻ thù lần nữa! Không thể không thừa nhận nàng và nàng ta rất có duyên.

Thế nhưng nàng không biết, cứ ngàn năm một lần, Tiên môn sẽ bí mật tìm kiếm những đứa trẻ có thiên tư hơn người, mang về tiên môn tu luyện. Mà trong số một trăm người, Hồng Trang cũng có tên.

Nàng càng không biết là, nàng chỉ lăn một vòng đã lăn vào tiên sơn, Hồng Trang lại phái người trong thành tìm kiếm nàng nửa tháng trời không thấy mà tự nuôi nỗi oán giận đến giờ vẫn chưa bình ổn được, mãi đến khi vị tiên nhân đã từng chỉ bảo nàng ta dẫn theo một vị trưởng lão đi vào thành, dẫn Hồng Trang tới Thái A.

Gặp mặt lần nữa, hai người trợn mắt qua lại, hai bên ngỡ ngàng.

Bên này nàng khiếp sợ muốn hóa đá, Hồng Trang bên kia, trong lòng đủ loại mùi vị không sai.

Từ biệt nửa tháng, vốn hai người khác nhau một trời một vực, thân phận ở đây lại phát sinh biến hóa long trời lở đất. Nghĩ nàng ta là thiên chi kiêu nữ, bị trưởng lão tiên môn nhìn trúng mang về Tiên sơn cũng có thể hiểu được*, nhưng dựa vào đâu một tên ăn mày nho nhỏ cũng có thể bay lên Tiên sơn chứ? Hiện giờ, nàng lại là người có tiếng tâm ai ai cũng biết, vả lại đường đường là người Chấp Pháp trưởng lão kì vọng rất cao!

[*Có thể hiểu được (无可厚非 – Vô khả hậu phỉ) là câu thành ngữ tiếng Hán, không có gì đáng trách, đáng soi mói, chỉ trích quá mức. Ý nói: dù có khuyết điểm, cũng có chỗ đáng khen, chúng ta nên thông cảm – nguồn Baike.]

Mà bản thân, hôm qua được dẫn vào tiên môn liền ở cùng với mọi người, được bố trí ở trong một cái sân nhỏ, đến sáng hôm nay mới được dẫn vào nơi này chờ đợi số phận tiếp theo!

Khác nhau một trời một vực, khoảng cách rõ ràng.

Phía trên, chưởng môn Lưu Cẩn nghe lời nói của Huyền Lam, mặc dù trong mắt thầm kiềm nén sự vui mừng không dứt, nét mặt lại bình tĩnh không dao động. Nghe Huyền Lam nói như thế, khẽ lắc đầu, nhìn Thiên Âm thật sâu, nói: "Chuyện tương lai không thể tính trước. Bây giờ nói về thành tựu của nàng hơi sớm. Không bằng thế này, nàng cũng do ngươi tìm ra nên bái nhập môn hạ* của ngươi luôn đi....."

[*Môn hạ: đệ tử trong môn, thông thường các trưởng lão, chưởng môn,...v...v.. đều có nhiều đệ tử, gọi là môn hạ.]

"Không thể không thể!" Lời của Lưu Cẩn còn chưa dứt, Huyền Lam vội lắc đầu từ chối: "Một hạt giống tốt như vậy, đi theo lão đầu như ta đây khó tránh bóp chết hiềm nghi của thiên tài, ta thấy, nếu không thì chưởng môn nhận nàng vào môn hạ của mình thôi."

Ngoài miệng nói xong, hắn thầm truyền âm nói với Lưu Cẩn: "Chưởng môn cân nhắc, nữ tử này là thần thể trời sinh, nếu bồi dưỡng tốt, tiền đồ của nàng không thể giới hạn*, có lẽ có khả năng trở thành vị Tiên Tôn thứ hai của tiên môn ta."

[*Không thể giới hạn – bất khả hạn lượng: là câu thành ngữ Trung Quốc, mang ý nghĩa dự đoán tiền đồ, sự nghiệp tuyệt vời trong tương lai.]

Cuối cùng, hắn liếc nhìn Lưu Cẩn một cái thật sâu, ý tứ kia rất rõ ràng: thần thể, thiên tài ngàn vạn năm hiếm có!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tên ăn mày, Tiên Tôn thứ hai

Sự hấp dẫn của Tiên Tôn thứ hai này quá lớn, Lục Cẩn hít sâu một hơi, lẳng lặng bắt đầu đánh giá Thiên Âm cẩn thận.

Chưởng môn không nói gì, tất cả mọi người cũng không dám mở miệng nói chuyện, trong lúc nhất thời cả điện Thái A yên tĩnh đến nỗi tiếng hô hấp cũng có thể nghe rõ ràng.

Lục Cẩn nhìn tiểu cô nương hơi gầy yếu đứng dưới điện kia, cho dù trên người không nhiều thịt nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn mang theo nét phúng phính của trẻ con, ánh mắt thanh tú trong trẻo, chỉ là hiện giờ dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người lộ ra chút thận trọng bất an.

Tiểu thú trong lòng nàng cũng giống như nàng, hai móng vuốt nắm chặt vạt áo nàng, đôi mắt to đen nhánh liếc nhìn xung quanh.

Vị Tiên Tôn thứ hai!!

Tiên Tôn nha, quả thật làm cho hắn rung động!

Vạn năm trước đây, trông coi lục giới lúc đó, ban đầu là Thượng cổ Thần Ma hiếm thấy thần bí mà cường đại cư ngụ trên Thần sơn, tiên và ma cùng sinh ra từ một cội nguồn, cũng vì thế tiên tộc là hậu duệ của Thượng cổ Thần Ma. Trong những năm tháng Thần Ma thống trị, Tiên tộc và Yêu Tộc, Thú tộc, Nhân tộc, cũng chỉ là loài lệ thuộc vào Thần Ma, tuy nhiên, mấy vạn năm trước Thần Ma và Thần sơn cùng nhau sụp xuống. Con đường tu hành của Tiên tộc vốn chia thành tu tiên và tu ma, nơi mục tiêu tu luyện khác nhau, trong thời gian ngắn ngủi không có sự kiềm chế của Thần Ma, người tu tiên và người tu ma xuất hiện sự bất đồng, từ đó, những người tu tiên trở thành một thế giới, hiện giờ là Tiên giới; những người tu ma hùng bá một phương, nay là Ma tộc.

Đến nay, tiên tiếp tục tu luyện thần pháp, ma lại chờ đợi ma quỷ trên ngọn Thần sơn, bản chất khác nhau.

Ma thần trên Thần sơn, đại biểu lực lượng căn nguyên, một loại biểu trưng cho hắc ám hệ, từ lúc khai thiên lập địa ban đầu, ma nắm giữ bóng tối yên tĩnh, thần trông giữ ánh sáng. Giờ đây ma, chẳng qua là phương thức tu luyện khác biệt, nhưng lại kế tục một chút công pháp của ma thượng cổ, nên thường tự cho mình là hậu duệ của Ma Thần.

Người trưởng thành của Ma tộc rất ít ỏi, không thể so với tiên môn, trải qua vạn năm phát triển, thực lực cuối cùng ngang ngửa với Tiên giới. Mà tuy rằng Tiên giới nhân tài đông đúc, phát triển đến tận bây giờ, so với quá khứ, lại dần dần có chiều hướng xuống dốc.

Ma tộc có Ma Tôn, thống nhất Ma tộc. Nhưng Tiên giới có Lục đại Tiên sơn, thậm chí mấy ngàn năm mấy vạn năm cũng khó đưa ra một vị Tiên Tôn, đương nhiên vị Tiên Tôn Trọng Hoa xuất hiện bảy ngàn năm trước chính là người Thái A, dẫn đến địa vị của Thái A mới lọt vào vị trí thứ nhất của Lục đại Tiên sơn.

Tuy rằng tiên sơn khác cũng có Tiên tôn, đó cũng chỉ là một loại xưng hô tôn kính, Tiên Tôn chân chính là người có thể đạt tới sánh vai cùng Ma Thần. Dù là Trọng Hoa chẳng qua cũng khó khăn lắm mới bước một chân vào loại cảnh giới này thôi.

Mấy năm nay, ngoài mặt Lục đại Tiên sơn hòa thuận, nhưng ngươi tranh ta đoạt trong bóng tối cũng chẳng hiếm gì. Nếu không phải mấy năm gần đây Ma giới xuất hiện một Ma Tôn Mặc Tử Tụ làm cho người Tiên giới đau đầu một phen, làm sao các đại tiên môn cùng lòng dạ câm thù địch như hôm nay được?

Mà bây giờ, một thiếu nữ thần thể ở ngay trước mặt như thế, thậm chí hết lòng bồi dưỡng, trở thành vị tiên tôn thứ hai của Thái A.....

Lưu Cẩn không khỏi nheo mắt lại, nếu bí mật bồi dưỡng nàng, chỉ cần nàng chăm chỉ tu luyện, nhất định tương lai vượt qua cả thiên hạ.

“Lời nói của lão Huyền.....”

“Ơ kìa, lại có nhiều đứa nhóc tới như vậy nha!!”

Trong lúc Lưu Cẩn sắp sửa mở miệng, một giọng nói lười biếng mang theo sự kinh ngạc cố ý truyền vào đại điện áp cả tiếng nói của hắn.

Rõ ràng Thiên Âm nhìn thấy, vẻ mặt Huyền Lam bên cạnh đã đen lại, vừa nâng mắt nhìn lần nữa, trên điện, sắc mặt trưởng môn tiên tư (dung mạo, dáng dấp) phi phàm kia và những trưởng lão hai bên hắn đều đã đại biến.

Mà dưới điện, nét mặt các đệ tử có địa vị cực cao cũng trở nên cổ quái (kỳ lạ).

“Lên sàn thật bá đạo nha!” Thiên Âm than thầm, nhớ tới những đại hiệp có phong thái áp đảo hơn một vạn người trong miệng của tiên sinh kể chuyện, chứ không phải giống như người này, chỉ một tiếng nói liền làm cho mọi người im lặng dừng bước, âm thầm kinh sợ.

Nàng không khỏi như mấy đệ tử mới nhập môn, tò mò ngóng trông nhìn phía cửa lớn.

--- ---------

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hoa thượng tiên xinh đẹp quần là áo lụa

Cuối cùng không phụ sự kì vọng của mọi người, một bộ cẩm bào hoa lệ xuất hiện ở cửa điện, trên trường y kia thêu hình hoa mẫu đơn rực rỡ, từng đóa nỡ rộ lên, theo mỗi bước chân y đi, gần như sống dậy.

Một đôi giày trắng khảm bảo thạch bảy màu sáng bóng, mỗi khi đi một bước, chuông vàng đính trên giày sẽ phát ra những âm vang trong trẻo, ở trong đại điện yên tĩnh vô cùng thanh thúy rõ ràng.

Nhìn xa hơn, Thiên Âm “phụt” cười ra tiếng!

Người kia, “hoa” đẹp nha!

Trong đại điện mọi người nín lặng, một tiếng cười này, quả thật giống như là một tiếng kinh động san mặt lấp đất.

Mà ngay cả bước chân của người vừa tiến vào, cũng ngừng lại một chút.

Nhưng Thiên Âm lại không biết, tiếng cười mới vừa nãy của mình là thất lễ cỡ nào, không phù hợp cỡ nào, vẫn tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Dáng vẻ của người nọ, vạt áo hơi hé mở, lộ ra da thịt trơn nhẵn như bạch ngọc, vạt áo phía trước nói lỏng chẳng những không làm cho người ta cảm thấy lỗ mãng, trái lại thêm mấy phần tùy tiện tự nhiên.

Nếu không phải trên bộ quần áo kia thêu hoa mẫu đơn màu đỏ tía.....

Thiên Âm nén cười, chậm chạp nhìn khuôn mặt trên chiếc cổ bạch ngọc kia.

Dung mạo đẹp tựa như hoa, nghiêng nước nghiêng thành.

Nhất thời Thiên Âm hít một hơi khí lạnh, lập tức trong đầu hiện lên khuôn mặt tuyệt mĩ của Mặc Tử Tụ, tướng mạo của người trước mặt này, thế nhưng lại sánh ngang với Mặc Tử Tụ! (Hy: Chảy nước miếng, tác giả quá đáng quá đi, toàn là mĩ nam tuyệt sắc không à, tới sư phụ chân chính không biết ra sao nữa O_O)

Quả thật tiên nhân lớn lên đều cực kỳ xinh đẹp nha!

Ặc.....

Vẻ mặt nàng cứng đờ, tự nhiên không chú ý mấy vị lão tiên nhân đứng đầu bên cạnh.

“Tiểu nha đầu, mới vừa rồi ngươi cười cái gì vậy?”

Đang nghĩ ngợi, giọng nói ướt át mị hoặc đã tới trước mặt. Thiên Âm ngẩng đầu, lập tức lui lại vài bước, không dám nhìn thẳng vào dung nhan kinh diễm (Kinh = kinh sợ; diễm = xinh đẹp) này.

"Ta cũng không phải nước lũ thú dữ, cũng không phải yêu ma quỷ quái gì, ngươi lùi lại cái gì?" Người vừa tới rõ ràng vì hành vi lùi về phía sau của nàng mà cảm thấy không vui, ti mi quan sát nàng mấy lần, hàng lông mày vốn nhăn lại giãn ra: "Chẳng lẽ ngươi là tiểu bất điểm dùng một chưởng đánh bay Huyền lão đầu sao?"

Ngay tức khắc, trên điện truyền ra tiếng ho khan không biết của ai.

Thiên Âm vẫn chưa lên tiếng, trưởng môn ngồi ở trên đã trầm giọng quát: "Lưu Quang làm càng!! Ở trên đại điện, há lại cho ngươi tùy tiện nói bậy như vậy. Ngươi đặt quy cách của tiên môn ở chỗ nào hả?"

"Ôi, chưởng môn đại nhân không nên nổi giận, ta đây không phải quan tâm hậu bối chứ sao." Đôi mắt đẹp của Lưu Quang chợt lóe lên, cánh tay dài nhỏ mà xinh đẹp nhẹ nhàng vỗ vào đầu vai Huyền Lam, Thiên Âm rõ ràng cảm thấy thân thể Huyền Lam run lên, trong lòng âm thầm thấy kì lạ: cái mỹ nam tử Lưu Quang này rốt cuộc là tại sao lại đến đây? Không ngờ ngay cả Chấp pháp trưởng lão cũng kiêng kị với hắn.

Chỉ nghe Lưu Quang nói: "Huyền trưởng lão không dạy nàng ta được ư?" (còn nhớ ảnh không, cái tên dạy hư Huyền Tề đấy:))

Huyền Lam lau mồ hôi lạnh nói: "Tu vi của lão phu kém cỏi, hơn nữa tuổi tác đã cao, dù có lòng nhưng không có sức."

"Há? Vậy nên làm thế nào mới được đây?" Lưu Quang làm bộ dáng kinh ngạc, sau đó vẻ mặt lại nghiêm túc suy nghĩ: "Chưởng môn đã có mười hai đệ tử, sợ là cũng không có sức đi dạy một mầm non tốt như vậy, không bằng để ta làm thay được rồi."

"Việc này, việc này....." Huyền Lam chảy mồ hôi lạnh nha, lập tức ánh mắt cầu cứu chuyển sang chỗ ngồi của Lưu Cẩn, trong lòng ai oán không thôi.

Cùng một cha mẹ sinh ra, vì sao ca ca trầm ổn đại khí như thế, Lưu Quang làm đệ đệ lại cả người quần áo lụa là chứ?

Nhớ năm đó Lưu Quang vừa mới ra đời thời điểm ngày thần tiên thể, Tiên giới ai cũng rung chuyển, nhất trí cho rằng tiền đồ bất khả hạn lượng, thậm chí trở thành Tiên Tôn cũng không phải là không thể. Nào biết thời gian qua nhanh, sau khi y lớn lên, thiếu niên hồn nhiên khi xưa, thế nhưng lại trở thành một nhị thế tổ* quần áo lụa là, ngược lại thật sự là nổi tiếng không phụ sự kỳ vọng của người trong Tiên giới rồi.

[*Nhị thế tổ: từ ngữ xưa dùng để chỉ những đại thiếu gia, công tử quần là áo lụa, chỉ biết ăn chơi trác tán.]

Mặc dù không phải Tiên Tôn, nhưng càng nổi danh hơn cả Tiên Tôn. Hơn nữa tu vi bản thân cao thâm, địa vị chỉ đứng sau Tiên Tôn cùng thượng tiên chưởng môn, tính tình lại quái đản, ngay cả qua lại với người trong Ma tộc cũng quang minh chính đại, nhưng hết lần này tới lần khác không ai dám trỉ trích hắn.

Hiện tại tiên ma đang ở trong cục diện đối đầu không chết không ngừng. Một chuyến đi này của y trực tiếp làm những tiên môn khác nổi lên nghi kỵ với Thái A.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Là ngươi có mưu đồ bất chính với ta

Lưu Cẩn nghe lời nói của Lưu Quang thì có một chút bất ngờ nho nhỏ, không nghĩ tới tên đệ đệ không nên thân của mình lại muốn thu đồ đệ.

Hắn không nhịn được nhìn về phía Thiên Âm, chẳng lẽ bé gái có thần thể trời sinh này có thể giúp đệ đệ mình thay đổi tính tình sao?

Nếu thật sự là như thế, vậy đưa Thiên Âm cho hắn, thật ra vẫn có thể coi như là một chuyện tốt!

"Nếu Lưu Quang ngươi muốn nhận đồ đệ, thế thì tiểu nha đầu này về sau sẽ bái nhập môn hạ của ngươi, ngày mai lập tức tiến hành lễ bái sư đi." (Hy: đoạn này Lưu Cẩn đang dùng thân phận chưởng môn nói với Lưu Quang trước mọi người nên mình để ta - ngươi nhé!)

"Chưởng môn sai rồi!"

Cho dù là Lưu Cẩn cũng bị hắn làm cho một trận mờ mịt: "Ta sai ở đâu? Chẳng lẽ ngươi không phải muốn thu nàng làm đệ tử ư?"

"Dĩ nhiên không phải." Lưu Quang cười tủm tỉm nói: "Các ngươi đều không muốn thu nàng làm đồ đệ, đứa trẻ tốt như thế cũng không thể lãng phí vô ích. Dạo gần đây ta đang định luyện chế một loại tiên đan dưỡng nhan cho chúng tiên nữ dùng thử, vừa vặn lấy đứa nhỏ này làm lời mào*, nắm chắc thành công lớn hơn xíu."

[*Lời mào: lời mời gọi, chào, giới thiệu, giống như quảng cáo trong hiện đại vậy.... Tiên mà cũng kinh doanh nữa.. lạy -___-)

"....."

Lưu Cẩn hít một hơi thật sâu, tự nói với mình không nên tức giận không nên tức giận, đệ đệ này đã hết thuốc chữa rồi, nhưng mà vẫn không nhịn được bóp nát tay vịn bảo tọa*.

[*bảo tọa: chỗ ngồi của thần, Phật hay vua.]

Thiên Âm bên cạnh vừa nghe mỹ nam tiên nhân nói muốn bắt mình luyện đan, ngay lập tức cảm thấy thế giới một mảnh đen tối, con đường phía trước một mảnh bi kịch đang chờ nàng!

"Ta mới không cần đi theo ngươi!!"

Giọng nói trong trẻo của nàng truyền khắp cả đại điện, các vị trưởng lão trên điện bao gồm Lưu Cẩn vừa tán thưởng vừa đồng tình mà nhìn thoáng qua nàng. Còn nàng lại không biết mình đã mang đến cho người khác sự chấn động sâu vào tâm hồn, phẫn nộ nói với Lưu Quang vẫn đang kinh ngạc: "Cuộc đời tiểu Thiên Âm ta chưa từng thấy qua người nào xinh đẹp như hoa nhưng tâm địa ác độc như ngươi! Ngươi, Hoa Hồ Điệp xấu xa ghê tởm này lại muốn bắt ta đi luyện đan hả? Nếu như ngươi thật sự dám làm như thế, ta liền nguyền rủa ngươi sau khi ăn đan được sẽ bị hủy dung nhan xinh đẹp đó!"

Thiên Tuyết ở một bên bắt đầu vung móng vuốt với kẻ thù.

"Hoa Hồ Điệp?!!!" Giọng nói của Lưu Quang nguy hiểm mang theo vài tia lãnh khí (khí lạnh), tất cả mọi người đang cố gắng nén cười, Lưu Cẩn vốn hiểu rõ tính tình của Lưu Quang, trước tiên rơi xuống trước mặt Thiên Âm, bảo vệ nàng trong ngực, lạnh giọng quát: "Lưu Quang, ngươi náo loạn đủ chưa! Người trong Tiên giới chúng ta chưa bao giờ có tiền lệ dùng người để luyện đan. Ngươi không được nói nhảm nữa! Nếu như ngươi không phải đến nhận đệ tử thì ra ngoài cho bản tọa."

Lưu Quang xoay người đi vài bước, lại lui trở về, vô cùng nghiêm túc, khuôn mặt tựa như hoa đào nở trong gió xuân.

Lưu Cẩn cảnh giác chờ đợi: "Bổn tọa sẽ không để ngươi tổn thương đến nàng dù chỉ nửa cộng lông tơ."

Nhưng Lưu Quang lại ra vẻ không nghe thấy, chỉ nhìn chằm chằm Thiên Âm bằng ánh mắt âm u, nhìn chăm chú đến nỗi trong lòng nàng sợ hãi: "Tiểu bất điểm, đã mấy ngàn năm ta không tức giận rồi, ngươi thật can đảm nha, dám nhục mạ ta hử?!"

"Rõ..... Rõ ràng là ngươi có mưu đồ bất chính với ta trước!"

"....." Huyền Lam "phụt" cười ra tiếng, thực sự bị một câu 'mưu đồ bất chính' của nàng chọc cười. Lần này Lưu Quang xem như tức giận quá mức, đầu tiên bị người khác nói là Hoa Hồ Điệp, bây giờ y lại bị trỉ trích là bất chính..... Nếu như hiện giờ không ở trên đại điện, hắn nhất định sẽ rửa mặt lên trời cười to ba tiếng, để giải tỏa oán khí bị Lưu Quang trêu đùa nhiều năm qua!

Lưu Quang hít sâu nhiều lần, cười: "Tốt lắm, quả thực ta muốn gây rối ngươi, vậy ngươi chờ nhé, ta chắc chắn không phụ kì vọng của ngươi, băm ngươi thành thịt bằm luyện thành tiên đan."

Nhất thời Thiên Âm tan nát cõi lòng.

"Nếu như nàng trở thành đệ tử của ta, ngươi cũng muốn khăng khăng làm theo ý mình thế sao?"

Người chưa tới, tiếng đã tới.

Thiên Âm nghe thấy giọng nói này, trái tim vỡ vụn bỗng nguyên vẹn, kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng) nhìn ngoài cửa, ánh mắt cũng có chút đăm đăm, trong lòng lại sục sôi nhiệt huyết, mãi đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ bừng.

Vẫn còn nhớ rõ cái nhìn thoáng qua kia, bóng hình đó đã khắc sâu vào trong đáy lòng.

Một thân y phục trắng, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sư phụ, Trọng Hoa

Đó là một loại phong thái tuyệt trần không thể nào nói rõ ràng.

Núi xanh, mây trắng, ánh nắng, tất cả đều làm nền.

Giữa trời đất, chỉ riêng một mình hắn, một cảnh này, lập tức khiến vạn vật cũng mất đi màu sắc.

Gió theo hơi thở của núi rừng bay tới, ống tay áo lất phất, tóc đen tung bay.

Hắn bay trên không tới, quang hoa (ánh sáng rực rỡ) vạn trượng, mỗi một bước chân đều giống như đi trên mây, nhẹ như nước chảy, tự nhiên mà khiến người khác không nhịn được dõi theo bóng dáng của hắn, trái tim rung động.

Khuôn mặt như thiên nhân, thuần khiết như bông tuyết. Không có nét yêu dã của Mặc Tử Tụ, không có vẻ xinh đẹp của Lưu Quang, nhưng lại có một phần minh bạch làm người ta không dám nhìn thẳng. Rõ ràng hắn ở ngay trước mắt, nhưng vẻ mặt hờ hững kia, dường như đáy mắt đã lắng đọng lại vạn năm cô tịch, lại tựa như ngôi sao nơi xa xôi kia, chỉ có thể nhìn không thấy chạm tới được.

Giữa hai lông mày có một nét ấn tiên tôn, ánh sáng thanh trong nhưng lạnh lùng, làm cho dung mạo thêm mấy phần trang nghiêm giống như trái tim lạnh băng của hắn.

Ánh mắt điềm tĩnh bình thản của hắn dừng trên người Lưu Quang, mở miệng lần nữa, lời nói y hệt như trước, nhưng lại có phần nghiêm túc hơn: "Nếu như nàng trở thành đệ tử của ta, ngươi cũng muốn khăng khăng làm theo ý mình thế sao?"

Vẻ mặt giận dữ của Lưu Quang thu lại, cười yếu ớt, nhanh chóng rời đi. Giọng nói dịu dàng mang theo ý cười cuồng ngạo không kìm chế được chảy xuôi trong đáy lòng mọi người: "Ngài thật là thiện tâm, thấy ta muốn bắt nàng để luyện đan, lại có thể nhận nàng làm đồ đệ..... Ha ha... Như vậy, đệ tử của Trọng Hoa ngài, làm sao ta dám vươn ma chưởng* tới nàng. Vậy thì thôi đi!"

[*Ma chưởng: bàn tay ma quỷ, có nghĩa là có ý đồ xấu]

Nhất thời Thiên Âm nhẹ nhàng thở ra.

Thiên Tuyết khó hiểu liếc nhìn nàng một cái, cũng phối hợp dùng móng vuốt vỗ vỗ lồng ngực mình, mắt to chớp chớp.

Nhận ra ánh mắt của Trọng Hoa dừng trên người mình, Thiên Âm chỉ cảm thấy cả người đều đang nóng lên, gần như sắp nghẹt thở mà ngất xỉu!

Là hắn! Là hắn đó!

Không biết tại sao, bỗng dưng nàng rất muốn khóc.

Mà thật sự nàng cũng khóc.

Tiếng khóc thê lương, nghe vào thấy lòng chua xót.

Người trong điện ai cũng khiếp sợ nhìn bóng dáng nho nhỏ kia, khiếp sợ vì trong tiếng khóc kia có chút giống như trải qua thời gian vô tận, vượt qua nỗi u oán cô quạnh của thế sự bể dâu (việc đời tang thương).

Trọng Hoa hơi giật mình, tuy con ngươi đen sâu không thấy đáy vẫn lãnh (lạnh) tình như trước, nhưng giọng nói trở nên ôn hòa vài phần: "Từ đây về sau, con là đệ tử thứ ba của Trọng Hoa ta, không còn ai dám bắt con luyện đan nữa, con cứ yên tâm, đừng sợ."

"Hic------" Thiên Âm ôm Thiên Tuyết, vui đến mức cực hạn, vui tới có chút xót xa, không ngờ lại ở trên đại điện, dưới ánh mắt của hơn một trăm người, trước mặt Trọng Hoa, lớn tiếng khóc to!

"Con....." Sắc mặt của Trọng Hoa khẽ cứng lại, hắn chưa từng thu nữ đồ đệ nào đối mặt với tiểu nha đầu thút thít này, trong lòng tịch mịch đến vạn năm lại có chút luống cuống và thương tiếc nhàn nhạt. Chốc lát, đành phải than nhẹ một tiếng, nói: "Đi thôi!"

Thiên Âm sững sờ nhìn hắn đi tới ngoài điện, mãi khi Lưu Cẩn ở một bên sờ sờ đầu nàng: "Đi thôi! Ngài muốn nhận con làm đồ đệ, là phúc đức con tu luyện mấy đời, đừng để cho ngài đợi lâu."

Hai mắt Thiên Âm ngấn lệ nhìn hắn, vừa nhìn về phía bên cửa điện nơi Trọng Hoa dừng lại, quần áo kia trắng như tuyết, nhịp chân chờ đợi kia, từ đó khiến nàng bước tới đuổi theo bước chân hắn, chưa từng dừng lại.

Cuối cùng tới bên cạnh hắn, hắn mỉm cười, tựa như xuân về trên đất mẹ, băng tuyết tan ra, chậm rãi, chảy vào đáy lòng lạnh nhạt của Thiên Âm, mọc lên rễ cây không thể nào loại bỏ.

Sau khi cười, hắn cũng không quay lại mà đi khỏi điện Thái A.

Thiên Âm chỉ kịp bắt lấy ống tay áo dài bị gió trêu đùa tốc lên kia, thanh lãnh, mềm mại, mang theo độ ấm thuộc về hắn.

Từ nay về sau, người này là sư phụ của nàng!

Là sư phụ cả đời này nàng đều ngước nhìn lên!

Cũng là nàng, cuối cùng cả đời, cũng thầm nghĩ ngày hôm nay như vậy, yên bình tốt đẹp bắt lấy tay áo hắn, vĩnh viễn không buông tay sư phụ, Trọng hoa!

Trái tim phiêu bạc nhiều năm, vào giây phút này, đã lệ thuộc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Vừa vào tiên môn tựa như sống lại lần nữa

Thu hồi tầm mắt, Lưu Cẩn lướt nhanh qua mọi người một cái, thu những ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc ghen tị của của đám đệ tử mới vào đáy mắt.

Sư đệ này của mình, mỗi lần xuất hiện, đều sẽ để lại cho người khác ấn tượng không thể nào xóa nhòa. Hắn quá mức xuất sắc, ưu tú khiến người ta không thể không kính ngưỡng rất xa.

Có lẽ, đây cũng là một trong những nguyên nhân mấy năm nay, hắn không đi ra ngoài đấy.

Có đôi khi, quá vĩ đại, ngược lại mất đi sự vui vẻ và niềm hạnh phúc giản đơn.

Nghĩ đến dung nhan trong trẻo lạnh lùng không vì thế giới bên ngoài mà biến động, trong lòng thầm than một tiếng. Nhìn ánh mắt mong đợi* của mọi người, hắn vội vàng thu hồi tâm trạng, chậm rãi mở lời: "Từ nay về sau, các ngươi sẽ là đệ tử của Thái A tiên sơn ta, đợi một lát nữa, các ngươi sẽ được người trong điện lựa chọn làm đồ đệ. Vào tiên môn, các ngươi không thể sa chân vào thế tục**, các ngươi..... Đã suy nghĩ kĩ chưa?"

[*Trong nguyên tác là từ 欺许 (Khi hứa = cho phép lừa dối/bắt nạt) khi đưa vào câu không có nghĩa gì cả, mình tra lại thì phát hiện từ 期许 (Kì hứa = Mong đợi) chỉ khác một chút so với từ 欺许 nhưng nó phù hợp về nghĩa của câu hơn. Nên mình sẽ để từ "mong đợi", nếu có bạn nào có ý kiến thì bảo mình nhé.]

[** Theo Hy thì câu này có ý: không tham gia vào chuyện nhân gian nữa, một lòng tu tiên. ^ Bạch Ân Hy @ddLêQuýĐôn^]

Đám trẻ con có đối tượng nhớ nhung, có lo sợ nghi hoặc với tương lai, nhưng nhiều hơn là ngưỡng mộ tốt đẹp với tiên môn, tất cả đều đồng thanh đáp: "Thưa chưởng môn, chúng con suy nghĩ kỹ rồi ạ!"

"Tốt lắm!" Lưu Cẩn nói với những người khác: "Các ngươi vừa ý ai thì mang về đi, ngày mai cùng nhau tế trời đất, làm lễ bái sư."

Lời hắn vừa dứt, một nam tử trung niên bước ra đầu tiên, dẫn một tiểu nam hài ở đầu hàng ra, hòa ái nói: "Ta là trưởng lão thứ hai của Chấp pháp điện Phục Nguyên, ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử của ta không?"

Tiểu nam hài kích động không thôi, lập tức quỳ xuống đất hô to: "Đệ tử Phương Diệc Nhiên bái kiến sư phụ."

"Tốt." Phục Nguyên hài lòng nâng hắn dậy, dắt hắn qua một bên.

Đệ tử mới trong điện trên dưới một trăm người, khi từng người từng người được mang đi thì mặc dù Hồng Trang bên ngoài bình tĩnh, nhưng đáy lòng cũng đã như kiến bò trên chảo nóng, sốt ruột không dứt.

Hồng Trang không khỏi nghĩ tới cái vị tiên nhân thanh bạch cao quý kia, lại nhĩ tới tên ăn mày Thiên Âm vốn không có gì cả, một cỗ bi thương ghen ghét phẫn nộ sinh trưởng như cỏ dại trong nháy mắt!

Ta ưu tú như vậy, có chỗ nào so kém tên ăn mày thối nát kia chứ?! Thế nhưng tiên nhân từ đầu tới cuối chẳng hề liếc mắt nhìn ta một cái! Tại sao hả?!!

Nắm tay Hồng Trang co lại trong tay áo, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn lan ra, nàng ta gắt gao cắn môi, nhưng mà đôi mắt sáng ngời như đôi mắt mèo con đã dày đặt sương mù.

"Ngươi tên là gì?"

Đúng vào lúc này, trong tầm mắt mông lung xuất hiện một mảnh góc áo.

Hồng Trang kinh ngạc nâng mắt, thấy chưởng môn Lưu Cẩn đang thản nhiên nhìn mình, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén, xuyên thẳng vào đáy lòng nàng. Tựa như dưới đôi mắt thần thông này, tất cả mọi thứ không nơi nào che dấu được.

Nàng ta chột dạ nhanh chóng buông mắt, quỳ xuống, giọng nói run rẩy thưa: "Đệ tử Hồng Trang, bái kiến chưởng môn."

"Ừ." Lưu Cẩn không mặn không nhạt lướt qua bàn tay bị lộ khỏi tay áo của nàng ta, nhìn thấy dấu vết đỏ tươi nhỏ, mâu quang (mâu = mắt/con ngươi, quang = ánh sáng) dừng lại một chút, rồi mới nhìn nàng ta lần nữa nói: "Nghe nói thiên tư của ngươi hơn người, bổn tọa sẽ thu ngươi làm đệ tử thứ mười ba, ngươi có bằng lòng hay không?"

Hồng Trang cả kinh, suýt nữa rơi nước mắt, sau một lúc lâu cũng không thể nói ra một câu nào.

Lưu Cẩn thấy nàng không nói, bèn hỏi nữa: "Thực ra ở trong điện này có người ngươi muốn bái làm sư phụ sao? Ngươi nói đi, bổn tọa thành toàn cho ngươi."

"Không..... Không phải." Hồng Trang hoảng loạn dập đầu, nói: "Đệ tử Hồng Trang, bái kiến chưởng môn sư phụ!"

"Ừ."

Góc áo nhỏ xao động, dần dần rời đi trước mặt, Hồng Trang ngơ ngác nằm trên đất, một vùng hơi nước bao phủ trước mắt.

Hồng Trang ta, tuyệt đối không kém hơn một tên ăn xin! Sư phụ ta, đường đường là chưởng môn của tiên sơn!

Trên điện, giọng nói của Lưu Cẩn truyền tới: "Từ nay về sau, các ngươi theo sư phụ của mình chăm chỉ tu hành, không được nóng vội chỉ vì cái lợi trước mắt, các ngươi đều là căn cốt tốt nhất trong người thế gian, dốc lòng tu luyện, chắc chắn ngày nào đó sẽ đạt thành tựu. Tiên – phàm khác biệt, nhân gian thế tục đến đây trở thành mây khói, các ngươi ghi nhớ kỹ, tiên, lấy con đường trừ ma, cân bằng lục giới làm nhiệm vụ của mình. Sau này nếu có ai làm phát sinh việc vi phạm luật cấm của tiên môn, làm tổn hại tới bá tánh, sẽ loại bỏ tiên cốt, đánh rớt khỏi Tru Thần đài."

Chúng đệ tử đầu tiên là giật mình, rồi tinh thần quẫn chúng sục sôi!

Tiên, với người phàm mà nói là thần thánh, là tồn tại cùng trời cao không thể leo tới. Nhưng là, tiên, ở nhân giới, lại là một danh từ xa xôi trên giấy, không tưởng tượng được, càng không thể chạm đến.

Từ đó về sau, những người kia đã bước lên hành trình tu tiên, rời xa nhân giới rời xa người thân, rời xa thế tục tất cả chuyện thế gian đã qua.

Vừa vào tiên môn, phảng phất giống như sống lại lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Sư phụ bị thương rồi?

Hôm sau, lễ bái sư vừa dài dòng vừa rườm rà.

May mà Trọng Hoa là Tiên tôn, có thể hưởng thụ được rất nhiều ưu đãi

Trước lễ tế trời đất bái sư, chính là Thiên Âm – kẻ được vạn người chú ý. Ở Luyện Vũ Tràng, dưới cái nhìn ao ước chăm chú của mọi người, Thiên Âm ôm tâm tình kích động,, dập đầu ba cái, được Trọng Hoa nhẹ nhàng nâng dậy thì nàng chỉ cảm thấy cuộc đời của mình, bỗng dưng trở nên tươi sáng, con đường tương lai tươi đẹp như trăm hoa nở rộ tràn ngập hi vọng!

Hạnh phúc, khiến nàng cảm thấy dường như mình đang nằm mơ.

"Thiên Âm?"

Đến tiếng gọi thứ ba của Trọng Hoa, rốt cuộc Thiên Âm cũng lấy lại tinh thần từ trong loại hạnh phúc này, vội gật đầu đáp: "Dạ, sư phụ."

Không biết từ khi nào, hai người đã rời khỏi Luyện Vũ Tràng, trở lại nơi ở của Trọng Hoa – điện Cửu Trọng.

Thái A có tổng cộng năm ngọn tiên sơn, san sát cao vút tầng mây, mỗi một ngọn núi đều có những người khác nhau ở. Ví dụ như, trên ngọn núi chính* là điện Thái A, là nơi chưởng môn và thập đại trưởng lão (mười trưởng lão) ở, cũng là nơi xử lý công việc lớn nhỏ trong tiên môn. Ngay sau đó, ngọn núi thứ hai là chỗ ở của tiên tôn, núi thứ ba là điện Chấp Pháp, núi thứ tư là luyện đan các, ngọn còn lại là nơi cấm của tiên môn, tên gọi là đỉnh Thái A, là ngọn núi cao nhất.

[*Núi chính: ngọn núi trung tâm của dãy núi]

Trừ núi Thái A và đỉnh Thái A, thật ra mấy ngọn núi kia đều được đặt tên là núi thứ hai, núi thứ ba, núi thứ tư. Bốn ngọn núi mọc lên thành hình dạng kéo dài, bao quanh ngọn núi chính ở trung tâm, đối với người tiên giới mà nói, khoảng cách giữa bên này và bên kia, nháy mắt một cái liền tới rồi.

Điện Cửu Trọng nằm trên ngọn núi thứ hai của Thái A.

Nhìn từ xa, cả tòa điện Cửu Trọng, không xa hoa, không trang trọng. Che khuất bên trong làn mây mù, thật giống như ảo ảnh, mông lung mơ hồ.

Ở Nhân giới, Thiên Âm nghe tiên sinh kể chuyện nói rất nhiều, thượng cổ thần quân trong thần thoại ở trên chín tầng mây. Cửu Trọng, cũng không chỉ là một danh từ đơn giản, đó lại là một loại biểu trưng cho thân phận và địa vị.

Chẳng qua không biết, điện Cửu Trọng, vì sao lại là tên gọi này.

Cửu Trọng chín tầng* xa xôi mà thần thánh.

[*Cửu Trọng = chín tầng]

Cũng giống như sư phụ Trọng Hoa, là ánh sáng nàng ngưỡng mộ, cố gắng.

Lúc này, bầu trời trong vắt như được gột rửa, tiên hạc tự nhiên bay lượn giữa không trung. Thiên Âm bình tĩnh nhìn Trọng Hoa, chờ đợi hắn lên tiếng.

Ánh mắt lấy lòng kia tựa như chú chó nhỏ, vừa sáng ngời vừa đáng thương, đáy mắt Trọng Hoa xẹt qua ý cười nhẹ: "Từ nay về sau, đây là nơi con tu hành. Ở trước con, vi sư còn có hai đệ tử khác, là sư huynh của con, Thiên Nam và Đông Phương."

"Thế tại sao không nhìn thấy bọn người sư huynh vậy?"

Băng tuyết trên khuôn mặt Trọng Hoa như lúc ẩn lúc hiện: "Tháng trước hai người họ xuất môn đi rèn luyện, đoán chừng vài tháng hoặc vài năm cũng sẽ không trở về." Trầm ngâm một lát lại nói: "Khoảng thời gian này, Ma giới liên tục xâm phạm, con mới nhập môn, không có chỗ để dựa vào, cố gắng ở tại điện Cửu Trọng, đảm bảo phần nào, có bất cứ chuyện gì cần thì có thể nói với vi sư."

Thiên Âm cắn ngón tay nghĩ nghĩ, hỏi: "Vậy sư phụ, con vẫn sẽ đi theo bên người người, sẽ không gặp phải người Ma tộc, vả lại, cho dù gặp người Ma tộc, sư phụ cũng có thể giải quyết mà?"

Nhìn xem, nàng tin tưởng sư phụ mình cỡ nào!

Từ trong miệng người khác, nàng đã biết rõ, sư phụ Trọng Hoa của mình, nghe nói tu vi của ngài ấy rất sâu, Tiên giới hiện giờ, không ai có thể chi phối. Nguyên nhân như thế, thân thể của ngài ấy siêu nhiên, là Tiên tôn tối cao của Tiên giới, không thua kém chưởng môn chút nào, nói giỏi hơn chưởng môn nhiều cũng không quá đáng.

Đáy lòng Thiên Âm thán phục một trận, kiếp trước mình làm cái chuyện tốt kinh thiên địa, khiếp quỷ thần gì, đời này mới có thể bái nhập vào môn hạ của người, có thể nhận tiên pháp của hắn truyền thụ cho mình chứ?

Mi mắt Trọng Hoa hờ hững, giọng nói tựa như dòng nước chảy chậm: "Đây là nguyên nhân tại sao vi sư dặn con không thể chạy loạn. Hai ngày trước, vi sư cùng người Ma Tộc giao thủ, bị thương một chút, cần bế quan tu dưỡng. E là không có thời gian chăm sóc con."

"Sư phụ bị thương ư? Nghiêm trọng hay không nghiêm trọng? Cần đại phu chữa trị không?" Nghe hắn nói bị thương, nhất thời trái tim treo lên, là ai? Dám đả thương sư phụ thiên nhân của nàng?!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thân phận là nha hoàn hay là đồ đệ

Phản ứng của nàng làm ánh mắt Trọng Hoa lóe lên, phút chốc lại khôi phục tình trạng bình thường: "Nhưng Tiên giới không có nghề đại phu này. Hơn nữa, vết thương này của vi sư chỉ cần yên tĩnh tu dưỡng mấy ngày là được, đừng lo. Này, lo lắng cho vi sư, không bằng lo lắng cho chính con đi, tiên thú rất đông, trăm ngàn lần đừng để bị ăn trong thời gian vi sư bế quan." Cuối cùng, nhìn vẻ mặt giống như cương thi của nàng, khóe miệng cong nhẹ: "Ta cũng không mong muốn khi xuất quan chỉ nhìn thấy một bộ xương khô của con."

Miệng Thiên Âm mở lớn, vừa ngậm lại trong nháy mắt, vì che dấu chút ít sợ hãi của mình, vẻ mặt ngưng trọng, căm giận nói sang chuyện khác: "Chờ tiên pháp của đồ nhi đại thành, nhất định sẽ đánh kẻ dám đả thương sư phụ răng rơi đầy đất." Sau cùng, cảm thấy ngày tiên pháp đại thành còn quá xa xôi, nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, rốt cuộc là ai có thể đả thương sư phụ thiên hạ vô địch của con vậy?"

Nét ấn Tiên tôn giữa mi tâm tựa như lóe sáng, tiên khí lượn lờ, mang vẻ lạnh lùng: "Ma tôn, Mặc Tử Tụ!"

"Mặc Tử Tụ?" Thiên Âm kinh hãi: "Sư phụ nói tên của Ma tôn cũng là Mặc Tử Tụ sao?"

"Thì làm sao?" Trọng Quang thấy nàng phản ứng kịch liệt, ánh sáng trong mắt khẽ chuyển động. –BạchÂnHy – ddLQD

Tầm mắt của Thiên Âm đảo quanh: "Không, không có gì, đồ nhi nhớ kỹ lời sư phụ rồi. Nhưng mà sư phụ, người định bế quan bao lâu? "

Nếu lâu quá, ta sẽ tịch mịch lắm!

Thiên Âm rối rắm, lại nhớ tới Mặc Tử Tụ, có lẽ chỉ là giống tên của Mặc ca ca thôi, bộ dáng giống thần tiên như thế, làm sao có thể là ma được? Chắc chắc là tên giống nhau rồi!

“Khoảng nửa tháng.”

Nửa tháng?

Thiên Âm trợn mắt, lúc nãy vừa mới bái sư, ngay cả vai vế cũng chưa giải quyết tốt, một lần bế quan của sư phụ chính là nửa tháng hả? Nói cách khác trong thời gian nửa tháng, nàng cũng không được gặp ngài một lần ư?

“Nửa tháng đó, lâu như vậy sao.....” Nàng có chút thất vọng, ngơ ngẩn vỗ vỗ Thiên Tuyết trong lòng. Thiên Tuyết đang ngủ say không chịu nổi quơ quơ móng vuốt kháng nghị.

Trọng Hoa thấy nàng mất mát, chỉ cho là trẻ con có tính cách sợ cô đơn, nhìn thấy Thiên Tuyết trong lòng nàng, đưa tay sờ sờ bộ lông trắng tuyết mềm mại kia: “Con thú nhỏ này hiểu tính người, con mang theo trên người vừa vặn cũng có người bạn. Thời gian vi sư bế quan thì con làm quen với hoàn cảnh ở đây một chút.”

Nói xong, hắn chậm rãi đi vào trong điện, Thiên Âm vội vàng đuổi theo.

Trong ngoài điện Cửu Trọng có ba tầng, tận cùng bên trong là điện Tử Thần, Thiên Âm vẫn chưa tiến vào. Tầng giữa là phòng ở - điện Vãn Nguyệt, tầng ngoài là tiền điện (điện trước), cũng giống như điện Nghị Sự. Chẳng qua là nơi nghị sự của tiên môn từ trước đến nay nằm trên ngọn núi chính, còn chính điện của Cửu Trọng điện là điện Hư Không. (Hy: Ôi cái tên điện -___- điện hồi chắc chập mạch mất.)

Trọng Hoa không thích nhiều người, nên chưởng môn chỉ phái hai tiểu đồng tử phụ trách quét tước Cửu Trọng điện đúng giờ.

Trên thực tế, bảo quét tước cũng có vẻ gượng ép quá. Đối với tiên nhân mà nói, vung tay một cái, lập tức có thể làm một tòa đổ nát rực rỡ hẳn lên, huống chi là tiên điện?

Chỉ là Trọng Hoa luôn luôn dốc lòng với việc tu hành, Lưu Cẩn sâu sắc cảm thấy người sư đệ này của mình sẽ không làm công việc vệ sinh đến nơi đến chốn, lúc này mới thường kêu người đến đây dọn dẹp.

Dù dao vẫn không nên để cho người khác biết, đường đường nơi ở của tiên tôn, tiên khí lại bị bụi bẩn chứ!

Trọng Hoa vừa đi vừa nói: “Nếu con ở trong điện thấy nhàm chán, có thể đi tới phía sau núi một chút!”

Thiên Âm gật đầu.

Còn nói: “Hai vị sư huynh của con trồng không ít kỳ trân dị quả, nếu chín rồi thì con hái về đi.”

Thiên Âm lại gật đầu.

Nói lần nữa: “Bây giờ thuận dịp đang mùa hái trà, nếu con đi ra sau núi, tren đường về hái chút trà về.”

Thiên Âm do dự một lát rồi cắn răng, hai mắt đẫm lệ rưng rưng gật đầu.

Trọng Hoa ngừng, lại mở miệng nói: “Phía sau núi còn có.....”

Rốt cuộc Thiên Âm không nhịn nổi ưu thương đặt câu hỏi: “Sư phụ, hiện tại thân phận của con là nha hoàn hay là đồ đệ vậy?”

“.....”

Thiên Âm chậm rì rì quay sang: “Ừm, vi sư chỉ muốn nhắc nhở con, sau núi còn có ôn tuyền (suối nước nóng), trong lúc rảnh rỗi có thể đi tắm rửa bọt khí, tiêu trừ khí bẩn phàm trần trong cơ thể, có lợi cho tu hành.”

Nhất thời Thiên Âm xấu hổ lau nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cuộc sống Tiên giới không phải là người trôi qua

Cuối cùng, đi qua từng tầng cung điện, đi tới điện Tử Thần, dừng lại trong Tàng Kinh các, tay phải Trọng Hoa khẽ lật, trong bàn tay trống rỗng nhiều hơn một quyển sách, bụi rơi đầy trên mặt giấy. Không thấy rõ hắn làm gì, bụi bậm trên quyển sách kia biến mất hoàn toàn.

“Ngày xưa, lúc Thiên Nam và Đông Phương ở đây thì những đồ vật này đều do bọn nó giữ gìn. Lâu quá không sử dụng, có chút bụi bẩn rồi!” Mặt hắn

không đổi sắc, nói xong giương tay lên, lập tức quyển sách nọ rơi xuống ngực Thiên Âm: "Đây là đạo kinh nhập môn của tiên môn thái thượng lão quân*, con tạm lật xem một mình, nếu như có chỗ không hiểu, làm dấu lên, đợi vi sư xuất quan, lại giải thích từng cái cho con."

[* Thái Thượng Lão Quân (太上老君) hay Thái thượng tông tổ (太上宗祖) là tôn hiệu một vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo Trung Quốc, là một trong Tam Thanh, hầu hết những người tu tiên đạo đều thờ ông ấy.

Thông thường Thái Thượng Lão Quân được đồng nhất với Lão Tử, tuy nhiên trong Đạo giáo thì Lão Tử chỉ là một người hóa thân giáng trần của Thái Thượng Lão Quân.

Trong thần thoại Đạo giáo, thì Thái Thượng Lão Quân có trước cả trời đất, chính là nguyên khí thời hỗn mang ngưng kết mà thành, chính là Nguyên Thuỷ Thiên Vương.

Khi Nguyên Thuỷ Thiên Vương tan biến vào hỗn nguyên đã phân thành tam khí (Tam Thanh), Tam Thanh đó: thứ nhất là Nguyên Thuỷ Thiên Tôn, thứ hai là Linh Bảo Thiên Tôn và thứ ba là Đạo Đức Thiên Tôn. Tuy ba người nhưng lại là một thể.

Thái Thượng Lão Quân ở tại cung Đâu Suất, tại tầng trời cao nhất. Trong cung Đâu Suất có lò Bát quái là nơi luyện các loại tiên đơn thánh thuỷ để trường sinh bất tử.

Thái Thượng Lão Quân giáng trần vào đời Chu chính là Lão Tử, viết Đạo Đức Kinh, được Đạo giáo tôn là Giáo chủ,Đạo tổ.

Trong "Phong thần diễn nghĩa", ngài xuất hiện cùng Sư tôn là Hồng Quân Lão Tổ để phân xử và nhập tam giáo (Chơn Giáo, Xiển Giáo, Triệt Giáo) làm một thành Đạo Giáo. – theo Wiki.]

"....." Thiên Âm nhìn nhìn hắn, vừa nhìn nhìn cuốn sách trên tay, nghiến răng đáp: "Đồ nhi biết rồi!"

Thấy nàng tựa như hoảng hốt, Trọng Hoa không nhịn được hỏi: "Có chuyện gì quấy nhiễu con sao?"

Thiên Âm cười một tiếng, hồn nhiên như đóa hoa tươi đầu xuân: "Chỉ là vừa bái sư phụ làm thầy, nên không muốn xa sư phụ nửa tháng, trong lòng Thiên Âm khó chịu." – Bạch Ân Hy. Dđ -

Trọng Hoa giật mình.

Thời gian nhiều năm, bế quan đã thành thói quen, nếu Tiên giới không xảy ra việc hệ trọng thì hắn luôn luôn bế quan không ra. Mà ngay cả khi thu hai đứa đệ tử, cũng bởi vì hai người tôn kính hắn quá mức, mỗi lời nói mỗi hành động, đều kính trọng thủ lễ, chưa từng vượt qua, nên chưa từng thân thiết. Mỗi lần hai người đi rèn luyện bên ngoài, có quan tâm mình hay không, có nhớ mình hay không, bọn nó chưa bao giờ biểu hiện ra, chính hắn cũng chưa bao giờ để ý những việc này.

Bỗng dưng được người khác nhớ mong, hắn ngỡ ngàng trong nháy mắt. Lập tức cười một cái, chậm rãi dịu dàng, đi thẳng vào lòng người. Tiểu tâm can (tim gan) Thiên Âm lại một lần nữa không nhịn được mà đập thình thịch.

"Ước chừng nửa tháng, trôi qua trong chớp mắt thôi, không cần lo lắng đâu."

Nhưng là, con rất chán nản không chịu nổi đó, sư phụ.....

Thiên Âm u oán nhìn hắn, gật đầu: "Vậy mong sư phụ sớm ngày đại công cáo thành, tiêu diệt hết tất cả Ma tộc."

"Được." Trọng Hoa bị lây nét ngây thơ chất phác của nàng, mang thao ý cười xoay người, biến mất không thấy trong nháy mắt.

*****

Trọng Hoa bế quan, Cửu Trọng điện trống trải chỉ còn lại không khí.

Tiên khí vòng quanh ngọn núi, màu ngọc bích vạn trượng.

Thiên Âm gắt gao trừng mắt nhìn quyển sách tên đạo kinh gì đó, phát hiện Thiên Tuyết cũng trợn mắt nhìn cuốn sách nọ, không khỏi kêu rên: "Tuyết Tuyết, ta không biết chữ mà..... Hơn nữa." Mặt nàng đỏ lên: "Ta cũng không dám nói với sư phụ, ta sợ ngài ấy xem thường ta."

Tiểu thú Thiên Tuyết ném tới một cái lườm kinh bỉ, vẫn vùi vào trong lòng nàng, tiếp tục xuân thu đại mộng*.

[*Xuân thu đại mộng (春秋大梦) là một câu thành ngữ Trung Quốc. Ý nói về những suy nghĩ không thực tế. Câu thành ngữ bắt nguồn từ thời Xuân thu – Chiến quốc, nước Tần xác định mục tiêu muốn tiêu diệt sáu nước thống nhất thiên hạ, là một giấc mộng xưng vương không thực tế, hão huyền.]

Sau ngày thứ ba bế quan của Trọng Hoa, Thiên Âm đã bắt đầu cảm thấy cuộc sống tu tiên vượt qua quá khó khăn.

Thứ nhất, không ăn uống, nàng đã bị đói bụng suốt ba ngày, không có làm nàng chết, lần đầu tiên nàng cảm thấy mình thật vĩ đại – nhịn đói lâu như vậy. (Câu này nghe kì quá O.O)

Thứ hai, không có đám đồng bọn nhỏ, nàng chỉ còn lại Thiên Tuyết mà sống nương tựa lẫn nhau.

Thứ ba, nàng đã quét dọn Cửu Trọng điện từ trong ra ngoài không dưới mười lần, hái xong tất cả lá trà sau núi, nếm thử kỳ trân dị quả mấy lần, ngâm ôn tuyền rất xa hoa, nhưng mà, nàng cực kỳ nhàm chán!

Thứ tư, mới ba ngày không thấy thôi, nàng đã bắt đầu nhớ sư phụ rồi!

"Ôi! Sư phụ ơi, đợi người xuất quan, tiểu Thiên Âm cũng chỉ còn lại một khối xương trắng....." Lúc này, nàng đang ngồi trên bậc thềm bạch ngọc ngoài điện nhìn mấy trăm gốc cây hòe lâu năm mà than oán.

Ngẩng đầu, một đôi tiên hạc nhởn nhơ vênh váo lượn vòng qua lại. Tức thì, hai mắt nàng tỏa sáng, thèm nhỏ dãi.

Con chim xinh đẹp như vậy, bắt lại nướng ăn, chắc chắn chất lượng thịt rất thơm ngon tươi mới phải không? ddLeQuyDon

Chùi nước miếng trên khóe môi, cúi đầu một cái, thấy Thiên Tuyết cũng ngơ ngẩn, đói khát nhìn tiên hạc, không khỏi đưa tay vuốt vuốt bộ lông tuyết trắng như tơ lụa của nó: "Tuyết Tuyết! Cuộc sống Tiên giới không phải là người trôi qua! Đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Huyền trưởng lão bi thảm

Chùi nước miếng trên khóe môi, cúi đầu nhìn một cái, thấy Thiên Tuyết cũng ngơ ngẩn, đói khát nhìn tiên hạc, không khỏi đưa tay vuốt vuốt bộ lông tuyết trắng như tơ lụa của nó: "Tuyết Tuyết! Cuộc sống Tiên giới không phải là người trôi qua! Đúng không?"

Tuy Thiên Tuyết là thú, nhưng bộ dáng trong lòng đau buồn này quả thật chọc Thiên Âm nở nụ cười, nàng nhìn nó chăm chú, bỗng nhiên dường như nhớ ra cái gì đó, phấn khởi reo lên: "Không phải ngươi có tiên pháp sao? Nếu không thì đánh rớt một con, chúng ta nướng ăn nhé?"

Thiên Tuyết lại làm ra phản ứng giống người, đột nhiên nó nhảy xuống, hai chân đứng thẳng lên giống như con người, hai móng vuốt tuyết trắng đáng yêu rụt lại dưới cổ, nhìn tiên hạc trên trời, vừa đảo mắt to nhìn Thiên Âm, khẽ mắt híp, theo tiếng cười kỳ quái truyền ra, móng vuốt nó vung về phía tiên hạc bay trên không trung, chỉ thấy tiên hạc nọ tựa như gãy cánh, trực tiếp mà thản nhiên rơi xuống trước mặt một người một thú. Một con tiên hạc khác hốt hoảng bay đi.

Thiên Âm nở nụ cười, ôm lấy Thiên Tuyết hung hăng xoa mấy cái.

Cũng là thú, chỉ là Thiên Tuyết cao cấp hơn người ta một chút thôi!

"Tuyết Tuyết uy vũ*!!" Thiên Âm hăng hái vạn phần ngửa mặt lên trời cười to: "Tối nay chúng ta sẽ ăn thịt tiên thú nướng."

[*Uy vũ = mạnh mẽ, vĩ đại, quyền lực,....]

Thiên Tuyết cũng giống nàng, khua móng vuốt, mắt thú phát ra ánh sáng!

*****

Huyền Lam đang ngồi thuyền thì bỗng dưng mở mắt ra, một con tiên hạc đáp xuống trước mặt hắn, mệt mỏi uể oải, hoàn toàn không nhàn nhã kiêu ngạo như ngày thường.

"Sao thế?" Huyền Lam lướt mắt liếc nó một cái, vừa nhìn phía ngoài điện: "Tiểu Bạch chạy đi đâu rồi?"

"Lệ* ~~~" Tiên hạc tru dài, bi thống không thôi.

[* tiếng chim hạc kêu... và tui không biết nó ra sao -__-]

Huyền Lam biến sắc: "Tiểu Bạch bị người ta bắt hả?!!"

Tiên Hạc cúi đầu, đụng đụng bên cạnh hắn. Thời gian tiên hạc này tu luyện quá ngắn, vẫn chưa thể nói tiếng người, nhưng mà bộ dạng đó, lại giống như con vịt bị người ta ném vào trong nước sôi nhúng qua, yếu ớt suy nhược như vậy.

"Thật to gan, lại có thể đánh chủ ý lên tiên thú!" Thần thức được truyền âm, tính tính Huyền Lam bạo phát, lập tức đứng dậy vỗ vỗ tiên hạc, nói: "Tiểu Hắc, dẫn ta đi, ta muốn nhìn xem, là ai không để quy củ của tiên môn vào mắt như thế!!"

Lúc Huyền Lam mang tâm tình lo lắng thấp thỏm, đáp xuống điện Cửu Trọng thì toàn thân tiên hạc bên kia đã sớm run rẩy. Mà bên đây hắn cũng đã tức giận đến nỗi râu dựng cả lên.

Không vì cái gì khác, chỉ vì một đống xương bị gặm sạch sẽ ở cửa điện kia. Xương cốt vẫn còn tiên khí chảy xuôi, ánh sáng đầy màu sắc lung linh, xinh đẹp biết bao.

Chỉ là nhìn về hướng đó lần nữa, thấy một người một thú ngủ mơ nằm trên đất thì trái tim của Huyền Lam đã trải qua hơn ba vạn năm, quả thật rõ ràng là vỡ nát vang dội!

Nhưng vừa nhìn thấy tiểu bất điểm kia, lại nghĩ tới Trọng Hoa thứ hai của mấy ngàn năm sau, vừa muốn phẫn nộ vừa chịu đựng, không nhịn được vừa cố nén.

Tiến lên phía trước, thân thể run rẩy nhỏ giọng gọi một tiếng: "Tiểu Thiên Âm?"

Một người một thú thỏa mãn ngáy khò khò.

Râu Huyền Lam run run, mở miệng gọi lớn hơn một chút: "Tiểu Thiên Âm, đừng ngủ nữa."

"A Hoa, ngươi thật ồn ào."

Thiên Âm vẫn xoay người, lầm bầm một tiếng, Huyền Lam nhịn nhịn nữa, cuối cùng không nhịn được mà một tiếng sư tử hống bạo phát: "Thiên Âm!! Ngươi đứng lên cho ta!!"

"A!!!"

Thiên Âm thét lên một tiếng, mở to mắt đứng dậy.

Thiên Tuyết lại càng trực tiếp, mắt chưa mở, móng vuốt đã động trước.

Vì thế rất không may, Huyền Lam trưởng lão không hề phòng bị, một lần nữa bi thảm bị một con thú nhỏ vỗ bay mấy ngàn dặm, ở trong đầu Thiên Âm vô tri vô thức dần dần trở thành một cái chấm nhỏ, cuối cùng ánh sáng chợt lóe, không còn bóng dáng.

"Vừa rồi hình như có người bên cạnh thì phải!" Thiên Âm dụi dụi mắt, khép hờ nhìn chung quanh, không có ai, nhưng rõ ràng nàng nghe được có người kiêu nàng mà!

Đưa tay ôm Thiên Tuyết vào trong ngực, trông thấy một đống xương thừa, thỏa mãn chép miệng lại nhìn thấy tiên hạc đang lạnh run lên phía dưới, đôi mắt lại tỏa sáng lần nữa!

"Tuyết Tuyết, chúng ta tìm được bữa ăn tiếp theo rồi."

Thiên Tuyết vui sướng nhảy lên đầu vai nàng, đôi mắt tròn ngập nước tràn ngập yêu thích và thân thiện nhìn tiên hạc.

Tiên hạc lui về phía sau từng bước, từng bước một.....Đùng!

Chim tiên hạc có sở trường là phi hành nằm thành một đống.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Địa bàn của con thì nghe lời con

Huyền Lam mang vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng xách Thiên Âm và Thiên Tuyết đến trước mặt Lưu Cẩn ở điện Thái A, Huyền Lam đau khổ vỗ ngực dậm chân tự kể lại cho Lưu Cẩn nghe một hồi, thậm chí sau đó còn phân tích tính tình của Thiên Âm, hơn nữa cũng hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, sau cùng Huyền Lam rút ra một kết luận: Tuy Thiên Âm là thần thể, nhưng cũng là một thần thể ngang bướng như cục đá.

Muốn mài dũa, sợ là phải tốn một phen khổ cực.

Ngược lại, Lưu Cẩn không quan tâm.

Con nít mà, đứa nào không hoạt bát hiếu động? Đứa nào không có lúc nghịch ngợm phá phách chứ?

Nhớ ngày xưa chỉ một mình Lưu Quang, đã từng chống lại mấy nghìn người trên Thái A tiên sơn, quậy Thái A đến long trời lở đất thì việc Thiên Âm ăn một con tiên hạc hôm nay sao có thể nghiêm trọng bằng.

Quả là tiểu vu gặp đại vu *, không đáng nhắc tới!

[*Tiểu vu kiến đại vu (小巫见大巫) – một câu thành ngữ Trung Quốc.

Chữ "Vu" ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủ lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Tam quốc chí- Ngô thư-truyện Trương Hồng".

Thời Tam Quốc có một đôi bạn rất thân nhau, một ngươi làm quan ở nước Ngụy tên là Trần Lâm, còn một người làm mưu sĩ cho Tôn Quyền ở Đông Ngô tên là Trương Hồng. Hai người đều có tài năng và rất kính trọng nhau. Họ tuy không sống cùng một nơi, nhưng vẫn thường xuyên viết thư qua lại thăm hỏi nhau và đàm luận về văn học. Một hôm, Trương Hồng nhân nhìn thấy một chiếc gối bằng gỗ lim rất đẹp, liền tức hứng viết luôn một bài phú rồi gửi cho Trần Lâm. Trần Lâm vô cùng tán thưởng bài phú này, rồi nhân một buổi tiệc đã đưa ra cho mọi người xem, và nói một cách tự hào rằng: "Bài phú này thực là tuyệt tác, các ông có biết không, đây là do Trương Hồng người bạn thân của tôi viết đó". Ít lâu sau, khi Trương Hồng được đọc qua hai giai tác của Trần Lâm là "Võ khố phú" và "Ủng cơ luận" đã phải vỗ tay khen tuyệt. Trương Hồng viết thư cho Trần Lâm tỏ lòng khen ngợi phong cách sáng tác mới mẻ và độc đáo của Trầm Lâm, đồng thời còn khiêm tốn xin học hỏi Trần Lâm. Trần Lâm nhận được thư bạn cũng khiêm tốn hồi thư rằng: " Tôi ở phương bắc đã không thông thạo tin tức, lại rất ít giao du với các văn nhân, học sĩ, tầm mắt còn rất hạn hẹp, ở chỗ tôi rất ít người viết văn chương, nên tôi trở nên có tiếng tăm cũng tương đối dễ dàng, nhưng đây không có nghĩa là tôi có tài năng xuất chúng, so với ông tôi còn kém xa, đây thật chẳng khác nào tiểu vu gặp đại vu, không thể bày trò pháp thuật được nữa ".] @ÂnHyddLeQuyDon

Vì vậy lòng Lưu Cẩn đã bị đệ đệ gây đau đớn mà luyện thành cứng như kim cương không vỡ, nhìn Huyền Lam lòng đau như cắt hy vọng gợi lại "lương tri" của Thiên Âm đến nỗi muốn tự vận, chậm rãi nói một câu làm cho Thiên Âm cảm động muôn phần: "Huyền Lam trưởng lão nghiêm trọng quá rồi, nướng một con tiên hạc thôi, thực sự không có là gì cả. Dù sao cũng là một đứa nhỏ sống cuộc sống ở nhân giới, không giống tiên đồng lớn lên ở Tiên giới, hút linh khí đất trời là có thể sống được. Vả lại thật sự mấy con tiên hạc kia có chút ngang ngược hung hăng quá mức, lại bay tới trên bầu trời của Tiên tôn quấy nhiễu người tĩnh tu, quả thực đáng chết. Nướng ăn, cũng là thể hiện chỗ dùng sinh mệnh mấy trăm năm của chúng nó."

Hai mắt Thiên Âm rưng rưng gật đầu, lần sau trước khi nướng con chim nhỏ kia, nhất định phải nhớ biếu vị chưởng môn đại nhân khôi ngô này!

Huyền Lam vùng vẫy như người sắp chết: "Nhưng mà..... trước khi muốn tu tiên, phải bỏ đi những ham mê ăn uống này, rồi tới dục vọng tình yêu, dục vọng tham lam, tu thành thanh tâm quả dục, mới có thể đại đạo. Huống hồ ta đặt kỳ vọng lớn trên người nàng, việc tu hành càng không thể để nàng lười biếng sa sút."

Lưu Cẩn thờ ơ uống một ngụm trà: "Huyền Lam, ngươi nói một chút xem, hiện giờ tiên pháp của Thiên Nam và Đông Phương như thế nào? Tính nết ra sao?"

"Đương nhiên là tiên pháp cao thâm, tính cách cực kỳ tốt."

"Vậy là được rồi, Trọng Hoa buông lỏng Thiên Âm, tất nhiên là tính toán của hắn, ta và ngươi quan tâm mọi việc trong tiên môn là được, những việc dạy bảo đệ tử này thì không cần lo lắng đâu."

Trọng Hoa có tính toán của mình sao?

Có ư?

Dáng vẻ Trọng Hoa thong thả bế quan trong Cửu Trong điện.....

"Nhưng mà chưởng môn....." Huyền Lam muốn nói, trước khi Thiên Nam và Đông Phương bái nhập môn hạ của Trọng Hoa thì đã có danh tiếng số một, cũng thật cố gắng tu hành tiến bộ. Hoàn toàn không giống tiểu Thiên Âm này, lại bắt tiên hạc ăn!

Thế nhưng Lưu Cẩn bên kia đã xoa cái đầu nhỏ của Thiên Âm, lướt qua phong thái thanh lãnh tựa như chỉ có thể ngước nhìn lên trên núi cao mấy ngày trước, cười đến sáng khoái tinh thần, quan tâm yêu thương: -ddlequydon- "Tiểu Thiên Âm, Cửu Trọng điện là địa bàn của con và sư phụ, hễ có người tự tiện bước vào Cửu Trọng điện mà chưa được cho phép, mặc kệ là bay trên trời hay là đi trên đất, con đều có thể tự ý xử lý. Nếu có ai bắt nạt con trên địa bàn của con, cứ nói với bổn tọa, bổn tọa thay con trút giận."

Tổng kết lại, chẳng phải là "địa bàn của ta thì nghe ta" sao?

Thiên Âm nhịn lại xúc động muốn khóc, vô cùng trịnh trọng gật đầu!

Chưởng môn là người tốt, là một người tốt!

Trong nháy mắt Huyền Lam cảm nhận được thiên lôi cuồng cuộn trên đỉnh đầu, cho tới lúc này, hắn ta mới chính thức tỉnh ngộ, vì sao Lưu Quang lại trở thành một thượng tiên quần là áo lụa người gặp người trốn như vậy!

Thì ra, dưới dáng vẻ cao quý nghiêm túc bên ngoài, đúng là một tấm lòng bao dung vạn vật! Lộ ra phong độ khí phách như thế!

Nhìn vẻ mặt như cha mẹ chết của Huyền Lam biến mất, Thiên Âm rốt cuộc thu hồi ánh mắt, kinh hồn bạc vía nhìn Lưu Cẩn: "Chưởng môn đại nhân, trưởng lão ngài ấy..... thật sự sẽ không xảy ra sự cố gì chứ?"

Nét mặt Lưu Cẩn lại quay về vẻ nghiêm túc ngàn năm không đổi: "Huyền Lam trưởng lão có một quả tim rừng càng già càng cay, một con chim nhỏ

không đủ làm lão ta tự vẫn đâu."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thì ra thứ bị nướng là tiên hạc

Nét mặt Lưu Cẩn lại quay về vẻ nghiêm túc ngàn năm không đổi: "Huyền Lam trưởng lão có một quả tim rừng càng già càng cay, một con chim nhỏ không đủ làm lão ta tự vẫn đâu."

Thiên Âm suy nghĩ một chút, dường như câu trả lời của hắn không phải đáp án mình muốn biết.

Vừa nghĩ, có thể lên làm chưởng môn, nghĩ tới nhất định tâm tư không thể so sánh với loại nhân vật nhỏ như mình được, thì nhẫn nại không hỏi thăm tiếp.

"Vậy..... Chưởng môn đại nhân, con đi nha? Sư phụ nói không có chuyện gì thì đừng chạy loạn, để tránh gặp người ma tộc."

Ánh mắt Lưu Cẩn khẽ động, cười nhạt: "Không vội, Thiên Âm. Bổn tọa hỏi con, con thấy giữa tiên giới và nhân giới, cái nào tốt hơn?"

Thiên Âm không hiểu vì sao hắn hỏi như vậy, chỉ thật thà trả lời: "Đương nhiên là tiên giới tốt."

"Tốt ở đâu?"

"Hình dạng con gà đẹp hơn một chút, thịt nướng ra lại càng ngon hơn một chút."

Lúc này, Thiên Âm cũng không biết thứ nàng ăn vào trong bụng là tiên hạc gì đó. Nàng chỉ tưởng là một loại gà tiên biết bay.

Bàn tay đưa ra định xoa đầu nàng của Lưu Cẩn cứng đờ rút về.

"Ngoài ra,..... ưm, bổn tọa không thể không sửa chữa cho con, cái thứ bị con ăn gọi là chim hạc, tiên hạc, không phải gà."

Thiên Âm giật mình.

Sau đó kêu thất thanh một tiếng cực kỳ ảo não: "Con lại ăn tiên hạc ư? Thật có lỗi quá! Ở nhân gian, dù sao tiên sinh kể chuyện vẫn hay nói, tiên hạc có sứ mệnh trọng đại, lần lượt mang người phàm phi thăng lên tiên giới, số mệnh quả thật là khổ cực. Con vẫn luôn đồng cảm với loại tiên thú tiên hạc thần kỳ này, chúng nó cũng giống như Thiên Âm, chịu đủ sự hung ác, thúc dục." BachAnHy@ddlequydon

"Khụ." Mặt Lưu Cẩn đen lại ho nhẹ một tiếng, trong đáy lòng quả thực lo lắng, thần thể "kỳ diệu" như thế, Trọng Hoa thực sự chống đỡ được không?

Thấy Thiên Âm bắt đầu thương xót thân thế của mình, vì thế hắn vội vàng rẽ đề tài trở về: "Ngoại trừ tiên hạc, con cảm nhận được tiên giới có lợi ích gì lớn?"

Thiên Âm nghĩ nghĩ, sắc mặt rối rắm: "Con cảm thấy mọi người trên tiên giới rất tốt, chẳng hạn như chưởng môn đại nhân, trưởng lão gia gia, a, đúng rồi, còn Huyền Tề ca ca!"

Dĩ nhiên, còn có Mặc Tử Tụ ca ca!

Dưới đáy lòng Thiên Âm nói thầm, cũng không dám nói ra cái tên này.

Trong lòng Lưu Cẩn có chút thất vọng, nhìn Thiên Âm, cuối cùng thở dài. Xem ra tiên giới đối với cô bé cũng không có cái loại cuồng nhiệt chấp nhất như những người khác. Người như vậy, thì sao trông cậy nàng đặt tương lai và an nguy của tiên giới ở trong lòng được?

"À đúng rồi! Tiên giới có sư phụ!"

"Hả?" Hiển nhiên Lưu Cẩn không hiểu lời này của nàng.

Mặt Thiên Âm phiếm hồng, hai mắt sáng ngời, tay vung vung: "Chỉ cần sư phụ ở tiên giới, con đã cảm thấy tiên giới là nơi tuyệt vời nhất con từng gặp."

Lưu Cẩn hít sâu một hơi, lại thở ra một hơi, rốt cuộc cảm thấy nếu như bây giờ thảo luận tận tâm là cái gì với một đứa nhỏ chừng mười tuổi, mong muốn cô bé tận tâm lại càng không thực tế.

Nàng ngây thơ hồn nhiên không màng thế sự, cần từ từ bồi dưỡng, từ từ khiến nàng biết, tầm quan trọng của tiên giới, tầm quan trọng của tiên môn! Chậm rãi xây dựng một niềm tin từ sâu trong linh hồn.

Một tiên tôn không thể thiếu niềm tin!

Nhưng mà dù sao, nàng cũng có niệm tưởng. (Niệm = suy nghĩ, tưởng = hi vọng)

Có niệm tưởng, thì có thể hướng dẫn đúng đắn, làm cho cõi lòng chưa yên của nàng, yên bình lại.

"Thiên Âm, con nên biết rằng, sư phụ của con không những là Tiên tôn của Thái A tiên sơn, đối với khắp cả tiên giới mà nói, hắn lại càng giống một vị thần thủ hộ. Hắn bảo vệ mỗi một tấc một cây cỏ tiên giới, mỗi một người tiên giới....."

"Chỉ bảo hộ tiên giới thôi sao? Sẽ không trông coi nhân giới ư?" Thiên Âm mê man chớp đôi mắt ngây thơ: "Ở nhân giới, mỗi người đều xem tiên nhân như thần linh mà cúng bái. Mọi người đều tin tưởng tiên nhân sẽ bảo vệ con người. Thế nhưng chưởng môn đại nhân, tại sao sư phụ chỉ bảo vệ cỏ cây và người tiên giới thôi vậy?"

Lưu Cẩn yên lặng, lập tức bật cười: "Từ khi thần thượng cổ biến mất trong thiên địa theo sự sụp đổ của Thần Sơn, mấy vạn năm đến bây giờ, tiên giới vẫn luôn bảo hộ lục giới, ý đồ xây dựng một lục giới hòa bình. Nhưng mà ma tộc vì khuếch trương thế lực, đã xâm phạm nhân giới nhiều lần, nếu không phải tiên giới bảo vệ, Nhân giới đã sớm biến mất trong lục đạo rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lòng tin của Thiên Âm

Thiên Âm há hốc mồm ngạc nhiên, có chút không thể tin được.

Lưu Cẩn nói tiếp: "Vì vậy bổn tọa nói sư phụ con bảo vệ tiên giới, con cũng không biết, tiên giới hùng mạnh mới có thể bảo đảm sự cân bằng của Lục giới, để đề phòng Ma tộc làm việc xấu gây hại cho bá tánh."

Thấy Thiên Âm vẫn đang trợn tròn mắt, vẻ mặt thoáng kinh sợ, bèn lắc đầu: "Kể những chuyện này cho con chưa chắc con sẽ hiểu, chờ con lớn lên một chút, tự nhiên sẽ hiểu. Bổn tọa muốn cho con biết, sư phụ Trọng Hoa của con, là một người rất giỏi, điều ngài ấy quan tâm nhất là muôn dân lục giới. Nếu con muốn làm ngài ấy vui mừng thì cố gắng tu hành, làm một đồ đệ giỏi, một đồ đệ tốt có thể san sẻ giúp ngài ấy."

Dung mạo Trọng Hoa hiện ra trước mặt, bởi lẽ vì lời nói của Lưu Cẩn mà lúc này, một hạt mầm đã gieo xuống trong đáy lòng nho nhỏ của Thiên Âm.

Sư phụ che chở bá tánh, còn ta muốn bảo vệ sư phụ!

"Con không hiểu lời nói của bản tọa cũng không sao, nhưng con phải nhớ thật kỹ. Sau này, tự nhiên con sẽ hiểu."

Thiên Âm lại nghiêm túc nói: "Chưởng môn đại nhân, con hiểu rồi! Chắc chắn con sẽ tu hành thật tốt, mai sau bảo vệ sư phụ, che chở bá tánh lục giới mà sư phụ phải bảo hộ."

Lưu Cẩn sửng sốt với lời nói trưởng thành sớm của nàng, nhưng cũng hơi nhẹ lòng.

Có một số thứ, phải khắc sâu vào tận tâm trí từ lúc nhỏ, như vậy, mới càng thấm thía sâu sắc!

*****

Trong những ngày tiếp theo, Lưu Cẩn lại cực kỳ hối hận lúc trước đã nói mấy lời khéo 'địa bàn của con thì nghe lời con' đó với Thiên Âm.

Ngày đầu tiên: Chưởng môn, đồ đệ của tiên tôn nhổ hết lông chim khổng tước của ta rồi!

Ngày thứ hai: Chưởng môn, Thiên Âm cướp sạch những thứ phát sáng trên người đồ đệ ta rồi!

Ngày thứ ba: Chưởng môn, tiên hạc của ta bị Thiên Âm nấu canh rồi!

Ngày thứ tư:.....

Từ đó nửa tháng sau, bên cạnh Lưu Cẩn không có ngày nào thanh tịnh.

Mỗi ngày đều có người cáo trạng nói Thiên Âm vừa chơi đùa vừa bắt nướng tọa kỵ (thú cưỡi) của ai ăn, vừa đánh rơi đồ đệ của ai bay trên không.... Tóm lại, đến cuối cùng, trong đầu Lưu Cẩn, bóng dáng của Thiên Âm, dần dần chồng lên cùng bóng dáng của Lưu Quang, chồng lên nữa.....

Vì vậy, vào một buổi chiều đầy nắng, Trọng Hoa xuất quan, Lưu Cẩn yên tâm rồi.

Lúc Trọng Hoa rời khỏi Cửu Trọng điện, bất luận trái tim hắn lãnh ngạo không còn xúc động gần nghìn năm cũng không khỏi bị run rẩy dữ dội bởi tình trạng trước cửa điện!

"Tôn thượng!"

"Tôn thượng xuất quan rồi!"

"Huhu..... Ngay hiện giờ, tôn thượng ngài tựa như ánh sáng cực kỳ rực rỡ của vầng thái dương trên bầu trời đó!"

"....."

Vẻ mặt Trọng Hoa kinh hoảng, Cửu Trọng điện của mình trở nên náo nhiệt như thế từ bao giờ vậy?

Liếc mắt nhìn qua một cái, đám người ồn ào yên tĩnh lại một lúc, hai mắt mọi người rưng rưng u ám đau đớn nhìn hắn.

"Tụ họp ở đây có chuyện gì thế? Chẳng lẽ là Ma Tộc xâm phạm tiên môn ta nữa sao?"

Mọi người đang muốn lên tiếng, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa không trung, mọi người yên lặng đau khổ.

Một tiên hạc bị đánh rơi nữa! Lại một đứa trẻ xui xẻo nữa!

Vừa nhìn qua lần nữa, mọi người vừa kinh sợ, thiếu nữ trên người tiên hạc không ngờ lại là đệ tử có tu vi còn thấp vừa mới bái nhập vào môn hạ của chưởng môn – đệ tử thứ mười ba Hồng Trang.

Nếu như là mấy người của mình, ngược lại không hề gì, mọi người đều ngự kiếm cưỡi mây điều khiển sương mù, cho dù tọa kỵ bị người ta đánh rớt, cũng có thể bảo vệ mình, hơn nữa tránh tọa kỵ bị ngã chết. BachAnHy#LQD

Nhưng lần này thì khác, không ngờ Hồng Trang lại tới đây!

Vốn Hồng Trang cũng biết một ít thuật bay trên không đơn giản, nhưng mà đột nhiên lần này tiên hạc lại bị thương quá nặng, nàng ta hoảng sợ luống cuống, lại quên tự thoát ra, chỉ bất lực thét chói tai, hay tay hay chân quơ loạn trên không trung.

Vì vậy mọi người chỉ nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ run rẩy rơi từ trên không xuống, chưa kịp phản ứng, làn gió mát vút nhẹ qua, nhìn kỹ lại, Trọng Hoa đang vững vàng ôm Hồng Trang vào trong ngực, hai mắt lạnh lùng nhìn tới một phía, mơ hồ nuốt giận.

"Hỏng rồi! Tuyết Tuyết! Là sư phụ kìa!"

Một tiếng hô ngạc nhiên rất nhỏ vang lên trong góc, nhưng làm sao có thể giấu được lỗ tay của mọi người, trong khoảnh khắc, đám người rất có hiệu suất cao mà dọn ra một khe hở.

Cuối cùng, phía sau cây cột.

Vẻ mặt Thiên Âm như tro tàn nhìn Trọng Hoa, cả người phát run.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chuyện xấu để sư phụ gánh vác

Vẻ mặt Thiên Âm như tro tàn nhìn Trọng Hoa, cả người phát run.

"Sư..... Sư phụ."

Hồng Trang vẫn còn chưa hết kinh hãi, lúc này vùi trong ngực Trọng Hoa, đúng lúc mùi hương thơm mát tựa như hoa lan trắng lượn lờ quanh mũi, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy thư thái, lòng mới vừa rồi bị khiếp sợ dần dần thay đổi thành một loại rung động khác.

Nàng giương mắt nhìn, chỉ có thể trông thấy phần quai hàm với đường cong tuyệt đẹp và màu da trong suốt, còn có một cặp lông mi dài như tơ từng sợi từng sợi đều lộ ra lãnh ý.

Nàng không nhịn được muốn dựa sát một chút, muốn cảm thụ nhiệt độ thân thể kia, nhưng Trọng Hoa lại nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

Chỉ một ánh mắt, lập tức làm cho mọi người đều cúi đầu cung kính nghe theo.

"Thiên Âm ngỗ nghịch, có nhiều mạo phạm, là bổn tôn dạy dỗ không chu đáo, bất luận các ngươi bị tổn thất cái gì, cứ sai phái đồng tử báo lại với ta, bổn tôn gánh vác toàn bộ. Còn Thiên Âm, sau này, bổn tôn sẽ tự mình trừng phạt, các ngươi đi về trước đi."

"Dạ, tôn thượng!" Trong lòng mọi người âm thầm thở dài, không thấy được kết cục của Thiên Âm, thật đáng tiếc.

Vẻ mặt của đám đông đều nằm trong tầm mắt, Trọng Hoa im lặng một lát, dưới tay khẽ động, tức thời cuồng phong nổi lên tứ phía: "Các ngươi muốn ở lại nơi đây quan sát bổn tôn dạy dỗ đệ tử môn hạ sao?"

"Không không không, đệ tử nên rời đi, nên rời đi." Mọi người hoảng sợ, khắp nơi tản đi, chỉ còn lại Hồng Trang ngây ngô đứng tại chỗ, ngưỡng mộ ngước nhìn hắn, lòng tràn đầy cảm phục.

Đây, chính là Tiên Tôn!

Thế nhưng hắn lại là sư phụ của người khác!

Trọng Hoa thu tay lại, cuồng phong chợt ngừng lại. Hắn quay mặt sang, nhàn nhạt hỏi: "Vì sao ngươi không đi?"

"Ta..... Tiên Hạc bị thương, ta không biết ngự kiếm phi hành, không thể quay về." Vốn Hồng Trang tưởng rằng nói lời này, hắn sẽ đưa mình về.

Tưởng là được rồi, chẳng qua Trọng Hoa chỉ trầm ngâm trong phút chốc, tùy tiện làm một chiêu, ngay lập tức một con Tiên Hạc đáp xuống bên người.

"Ngồi lên nó, trở về đi."

"Nhưng....." Hồng Trang còn muốn nói điều gì, nhưng thấy vẻ mặt hắn lãnh tình lạnh nhạt, nhẫn nhịn, sau cùng thoáng liếc xéo qua khuôn mặt Thiên Âm một lúc, ngồi Tiên Hạc rời đi.

Trọng Hoa đi từng bước đến trước mặt Thiên Âm, sắc mặt không hề gợn sóng.

Vẻ mặt Thiên Âm như tro tàn trông thật bi thảm, nhân lúc hắn chưa mở miệng vội quỳ rạp xuống đất trước tiên, nàng chưa bao giờ quỳ dưới người khác, nhưng lại cam tâm tình nguyện thần phục dưới đầu gối hắn.

"Là đồ nhi không tốt, trêu chọc các vị sư huynh sư tỷ, làm cho sư phụ không vui, xin sư phụ trách phạt!"

Hồi lâu không có âm thanh vang lên, Thiên Âm cũng không dám ngẩng đầu đứng dậy, nên vẫn quỳ, quỳ quỳ, trong lòng nảy lên chút đau xót.

Sư phụ tức giận rồi ư? Có phải bắt đầu chán ghét ta rồi hay không?

"Vi sư vẫn chưa nghĩ đến phải trách phạt con."

Thiên Âm kinh ngạc giương mắt.

Trọng Hoa nhẹ nhàng đỡ nàng dậy: "Nhận con làm môn hạ, lại chỉ lo bế quan, chưa chiếu cố đến con, là lỗi của vi sư."

"..... Sư phụ....."

"Lần sau có làm những việc này, để vi sư gánh vác."

Nhất thời một tia chớp đánh qua đầu Thiên Âm, ở một bên Thiên Tuyết ôm bụng cười đến lăn lộn trên đất.

Trọng Hoa phảng phất giống như không thấy, biểu tình rất là tùy ý tự nhiên: "Từ nay về sau, con ở tu hành bên cạnh ta cho tốt. Ddlequydon Chuyện trước đây, vi sư không truy cứu, vì thế con cũng không cần giải thích điều gì."

Thiên Âm cảm động nước mắt rơi như mưa.

Trọng Hoa dường như thở dài một tiếng, đưa tay gạt đi nước mắt vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sinh lòng yêu thương, nói: " Một người phàm như con, tách khỏi người thân, trông coi một tòa đại điện không người, chắc hẳn trong lòng cũng vô cùng hiu quạnh, là vi sư suy nghĩ không chu toàn."

Thiên Âm vội vàng nắm lấy tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai mắt đẫm lệ lưng tròng: "Không, sư phụ, Thiên Âm không có người thân nào, từ ngày bái sư trở đi, sư phụ chính là người thân nhất, thân nhất của Thiên Âm!"

Trọng Hoa ngẩn ra, Thiên Âm lại nói: "Con là một đứa trẻ mồ côi không ai muốn, không biết đến từ đâu, cũng chẳng biết đi nơi nào.. Bên cạnh rất nhiều bạn nhỏ cũng đều có phụ mẫu, bọn họ đều không phải chạy nạn mà xa rời phụ mẫu, ngay cả phụ mẫu mất cũng không có sức lực nuôi sống mình, chỉ có thể ăn mày để mưu sinh....."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Con chỉ hận thiên đạo vô tình

"Con là một đứa trẻ mồ côi không ai muốn, không biết đến từ đâu, cùng chẳng biết đi nơi nào.. Bên cạnh rất nhiều bạn nhỏ cũng đều có phụ mẫu, bọn họ đều không phải chạy nạn mà xa rời phụ mẫu, ngay cả phụ mẫu mất cũng không có sức lực nuôi sống mình, chỉ có thể ăn mày để mưu sinh....."

Nàng nắm lấy bàn tay đang buông xuống của hắn, tiếng nói trong trẻo như ngọc châu rót vào mâm ngọc*: "Chỉ có một mình con, không hề biết phụ mẫu là ai, từ khi con bắt đầu có ký ức, thì con đã là một đứa trẻ ăn mày rồi. Đám bạn thân bảo con nhảy ra từ tảng đá, con cũng nghĩ chắc là thế, giống như câu chuyện cả Tôn đại thánh ấy...."

[*Ngọc châu rót vào mâm ngọc: là một câu thành ngữ của Trung Quốc,dùng để ví những giọng nói trong trẻo, dễ nghe, êm tai như tiếng trân châu rơi xuống bàn ngọc. Câu nói trên xuất phát từ bài thơ "Tỳ Bà Hành" của nhà thơ Bạch Cư Dị:

"嘈嘈切切错杂弹

大珠小珠落玉盘"

Hán việt:

"Tào tào thiết thiết thác tạp đàn

Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn"

Dịch thơ:

"(Rồi tiếp đến) tiếng rào rào lẫn tiếng nỉ non

(Nghe như) hạt châu lớn hạt châu nhỏ rắc vào trong mâm ngọc." –]

Nói xong, nàng đưa bàn tay nhỏ bé kéo tay áo hắn, ngửa mặt nhìn hắn, Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thuận mang theo ánh sáng hy vọng: "Con thấy ăn xin cũng chẳng khác gì bao người khác, nhưng mà rất nhiều người đều xem thường ăn mày, nói bọn con là thứ dơ bẩn. Sư phụ nghĩ thế nào ạ?"

Trọng Hoa lẳng lặng đứng trước vật nhỏ kia, trong thời gian suốt tám ngàn năm, hắn chưa bao giờ gặp một người như vậy, người có thể nói ra thân thế bi thảm của mình vân đạm phong khinh* như thế, mà đó chỉ là một đứa bé mà thôi.

[*Vân đạm phong khinh – 云淡风轻 – (mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phất phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp). Xuất phát từ thơ Trình Hạo-Xuân nhật ngẫu thành:

"Vân đạm phong khinh cận ngọ thiên, bàng hoa tùy liễu quá tiền xuyên.

Thì nhân bất thức dư tâm nhạc, tương vị thâu nhàn học thiếu niên."

Dịch nghĩa:

Gần trưa, rên bầu trời có mây trắng bay nhẹ nhè, gió xuân nhẹ nhàng phe phẩy lướt qua mặt người, thả bước theo bụi hoa rặng liễu tới bên sông

Lúc ấy người ta nhìn vào đâu biết được niềm vui trong lòng ta, chỉ nói ta chăm chăm đi học những thiếu niên rong chơi khắp nơi kia...

Từ "Vân đạm phong khinh" hay được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh, không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.]

"Chúng sinh thiên hạ ngang hàng, bất luận thế nào cũng không quyết định bởi thân phận, một đời phù phiếm chỉ là mây khói trước mắt, đến cuối cùng, phong hoa tuyệt đại cũng được, xinh đẹp tuyệt trần cũng tốt, cũng chỉ là một nắm cát vàng trong rừng thôi."

"Thiên Âm, trong lòng con, con có oán giận, có thù hận những kẻ xem thường con đó hay không?"

Thiên Âm chậm rãi lắc đầu: "Không có, cho dù bọn họ có thể đánh mắng con, thì trong lòng con cũng không oán hận được."

Ngẩng đầu nhìn Trọng Hoa, còn đang suy nghĩ chưa kịp hồi thần thì thốt ra một câu: "Con chỉ hận thiên đạo vô tình."

"Rầm!"

Sấm sét kinh động rầm một tiếng, tiên hạc hoảng sợ bay đi!

Điện Cửu Trọng sừng sững sau lưng nàng, gió mạnh bỗng thổi làn tóc trên vai nàng bay lên, đôi mắt của nàng, sâu mịt không thấy đáy. *Bạch Ân Hy*

Trong lòng Trọng Hoa căng thẳng, đôi mắt trầm trọng tựa như chứa đựng muôn sâu nghìn núi: "Tuổi con còn nhỏ, làm sao biết được thiên đạo ra sao?"

Thiên Âm mờ mịt nhìn hắn, lắc đầu.

"Không biết ra sao thì đừng nói những lời thế này." Nàng cúi đầu suy nghĩ một lát, nâng đôi mắt chạm vào ánh mắt sâu thẳm của Trọng Hoa, ngạc nhiên vui mừng kêu lên: "Sư phụ người xuất quan, có phải đã trị thương tốt rồi phải không?"

"Ừ."

"Vậy không phải sau này mỗi ngày con đều có thể đi theo cạnh sư phụ ư?"

"Thiên Âm."

"Dạ sư phụ?"

"Vì sao con muốn thành tiên?"

Thiên Âm nghĩ nghĩ, ngay từ đầu, bản thân cũng không nghĩ muốn làm tiên, ngớ ngẩn ngã một cái rơi vào tiên sơn. Cũng không hiểu tại sao được nhận làm đệ tử.

Ngay từ lúc đầu, nàng đã không hề muốn thành tiên gì đó rồi!

Vốn không có chút mục đích nào, thì giờ phút này, nàng chỉ muốn tu tiên thật tốt, sau này đứng bên người sư phụ, bảo vệ sư phụ!

"Bởi vì chưởng môn đại nhân nói sư phụ che chở bá tánh thiên hạ, nhưng không ai bảo vệ sư phụ, sau đó Thiên Âm muốn thành tiên để bảo vệ sư phụ cả đời."

Mới đầu Trọng Hoa còn ngơ ngác trong chốc lát, sau đó lập tức ấm áp trong lòng, trong sinh mệnh mấy ngàn năm, lần đầu tiên có người muốn bảo hộ mình.

Khóe môi mang theo chút ý cười: "Sư phụ không cần Thiên Âm bảo hộ, bởi vì mai sau Thiên Âm nên đi bảo vệ những người yếu hơn mình."

Thiên Âm cắn môi không nói gì, nàng thầm muốn bảo vệ sư phụ.

Hắn đứng ở nơi người khác ngẩng đầu nhìn lên, nàng thầm muốn đứng sau lưng hắn.

"Còn nữa, con phải gọi là chưởng môn sư bá, cái xưng hô chưởng đại nhân chẳng ra sao cả."

"Ơ?" Dường như nghe thấy hắn cười một tiếng, Thiên Âm chớp chớp mắt, nhưng chỉ nhìn thấy vẻ mặt vô vị của hắn, bèn nắm lấy tay áo hắn, đi theo hắn vào trong điện: "Nhưng mà khi con gọi chưởng môn đại nhân, hình như chưởng môn sư bá rất vui vẻ mà!"

"Đương nhiên hắn vui mừng rồi!" Dừng một chút: "Hắn vui sướng con cũng không tí chỗ tốt nào, sau này sửa lại đi!"

Yên lặng thật lâu, tiếng nhịn cười của Thiên Âm phát ra như có như không: "Vâng, sư phụ."

"Ừ."

Đôi mắt trắng của Thiên Tuyết khẽ đảo, cái đuôi xõa tung lắc lắc, bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ở đâu cũng có quan hệ

Ban đêm, Thiên Âm mở to hai mắt, hưng phấn không ngủ được.

Cuối cùng mình cũng biết chữ rồi, còn là do sư phụ dạy đó!

Trong bóng tối, nàng mở to mồm cười ngu ngốc.

"Sư phụ, sư phụ, sư phụ....."

Nàng nhắc mãi không ngừng, đọc hết lần này tới lần khác. Ngồi cũng đọc, đứng cũng đọc, rốt cuộc nằm trên giường vẫn cứ nghĩ tới mãi.

Nhưng không ngờ, đột nhiên Trọng Hoa xuất hiện bên cạnh giường, cả người mặc bộ áo dài (không phải áo dài Việt Nam đâu nha -___-) màu ánh trăng, tôn thêm nét thần tiên mông lung, mờ ảo.

"Gọi ta có chuyện gì? Không ngủ được sao?"

Thiên Âm há hốc mồm, nói tiên nhân đến và đi đều không để lại dấu vết gì quả không sai mà. BachAnHy.ddLeQuyDon Huống chi mình nói nhỏ như vậy, sư phụ lại có thể nghe thấy ư?

"Sư, sư phụ, sao người lại đến đây?"

"Thần thức của vi sư bao phủ cả đại điện, trước trước sau sau con gọi ta không dưới trăm lần, nếu ta không đến, sợ rằng sẽ tẩu hỏa nhập ma trong tiếng gọi của con mất."

Mặt Thiên Âm đỏ lên, lòng thầm vui sướng, trên mặt lại đổi thành vẻ lã chã chực khóc: "Sư phụ, đồ nhi gặp ác mộng, không dám ngủ một mình, có thể ngủ cùng sư phụ hay không?"

"....." (Cạn lời =)))

Trong lòng Thiên Âm không yên, thấy hắn thật lâu chưa trả lời, cảm thấy chán chường một hồi: "Đệ tử sai rồi, sau này sẽ không nói những lời như thế này nữa, sư phụ ngài đừng tức giận."

Mép giường chùn xuống, Thiên Âm ngạc nhiên nhìn, Trọng Hoa đã ngồi ở mép giường, đặt tay nàng vào trong chăn.

Thấy dáng vẻ đáng thương của nàng, như chú chó nhỏ bị người ta vứt bỏ, ánh mắt ngập nước vừa mong đợi vừa chán chường. Trọng Hoa không khỏi mềm lòng: "Thay đổi nơi ở, Thiên Âm chưa quen phải không?"

"Con....." Thiên Âm muốn nói, mình giống như con gián, ở đâu cũng có thể nán lại. Nhưng mà tay của sư phụ lại để trước ngực mình, dịu dàng vỗ nhẹ, một câu định nói vẫn cứ nghẹn ở chỗ cổ họng không thể nào nói ra.

"Không sao, ngủ đi, vi sư ở đây với con."

Sư phụ muốn ở đây với ta sao? Trong nháy mắt, Thiên Âm cảm thấy ấm áp trong tim, trong mắt mũi nổi một hồi chua chua: "Sư phụ, người thật tốt."

Trọng Hoa xoa xoa đầu nàng, dường như nở nụ cười trong bóng đêm.

Hôm sau tỉnh lại, đầu tiên Thiên Âm đi tìm bóng dáng sư phụ, gian phòng trống rỗng, chỉ có Thiên Tuyết ngồi chồm hổm trên mặt đất đang nhìn mình tha thiết.

Ngay sau đó, Trọng Hoa xuất hiện trong phòng.

Than nhẹ một tiếng: "Gọi ta có việc gì?"

Thiên Âm ngồi dậy vẫn cười ngây ngô, nhất thời một bàn tay lạnh lẽo chạm lên trán nàng, ddLeQuyDon.BạchÂnHy kèm theo giọng nói nghi hoặc của Trọng Hoa: "Không hề phát sốt, tại sao thần trí không rõ ràng....."

"Cái đó..... Sư, sư phụ, đồ phi không phải thần trí mơ hồ."

Trọng Hoa nghi ngờ liếc nhìn nàng một cái, phút chốc biến mất khỏi căn phòng.

Thiên Âm sờ sờ trán, cười ngu ngơ hỏi Thiên Tuyết: "Tuyết Tuyết,sư phụ đối xửa với ta tốt quá!"

Đôi mắt trắng của Thiên Tuyết xem thường đảo qua, chợt lóe một cái đã biến mất dạng.

Lúc lâu sau, Thiên Âm ngồi ngẩn người trên giường, trong đầu chợt truyền ra giọng nói của Trọng Hoa: "Theo ta tới điện Chấp Pháp một chuyến."

"Vâng, sư phụ."

Tiếng nàng trào dâng đáp lại, nhảy dậy từ trên giường, thu dọn hai ba cái rồi xuất hiện trước mặt Trọng Hoa.

Lần này, không biết Thiên Tuyết đi quậy vui ở chỗ nào, cũng không theo cùng.

Nhìn Trọng Hoa quang tiên chói lọi, Thiên Âm cười híp mắt, thầm nghĩ "sư phụ quá xinh đẹp", nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi: "Sư phụ, đến Chấp Pháp điện làm gì?"

"Huyền Tề muốn gì rèn luyện, Huyền Tề trưởng lão lấy tu vi quá thấp của cậu ta sợ cậu ta làm mất thể diện tiên môn nên cấm túc cậu ta. Chưởng môn cử

người đến gọi ta tới khuyên nhủ."

Thiên Âm kéo tay áo hắn, đi theo hắn bước lên một đám mây trắng, đang định thuận gió (lợi dụng sức gió) mà đi. Nghe lời này, kinh ngạc hô: "Thì ra tiên giới cũng có loại chuyện này á!"

Trọng Hoa cúi đầu nhìn nàng khó hiểu: "Chuyện giống thế này ư?"

"Nhờ quan hệ, đi cửa sau đó!"

Trước mắt Trọng Hoa lảo đảo, ổn định cơ thể, suy nghĩ một lát: "Quan hệ chỗ nào cũng có, nơi có người thì có quan hệ."

Thiên Âm liền tiếp lời: "Nơi nào có tiên thì cũng có quan hệ."

Vị sư phụ nào đó im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sư phụ, người lớn lên quả thật xinh đẹp

"Ta nói cho con biết, muốn ra ngoài sao? Có thể! Bước qua thi thể ta trước đã! Nếu không con chết tâm đi, yên ổn mà tu luyện cho ta!"

Hai thầy trò vừa đáp xuống, đã nghe thấy tiếng sư tử hống của Huyền Lam trong điện, Thiên Âm rụt cổ, nói khẽ: "Sư phụ, nghe Huyền Tề ca ca bảo dạo này trưởng lão gia gia đang vào thời kỳ mãn kinh, ở trạng thái bình thường tinh thần luôn mất kiểm soát. Lần trước Tuyết Tuyết không cẩn thận đánh bay ngài ấy, con sợ ngài ghi hận con. Nhất định một lát nữa con phải giám ngài ấy thật kỹ."

"....." Chân mày Trọng Hoa giật giật, cũng không trả lời, dắt nàng đi vào điện Chấp Pháp.

Vừa đến nơi đã nhìn thấy Huyền Tề ngồi tréo nguầy hai chân trên ghế bành làm từ gỗ cây Tử Đàn*, dáng vẻ thong thả. Hoàn toàn không có vẻ mặt xám xanh nhợt nhạt như hình ảnh mà Thiên Âm nghĩ trong lòng.

[*Cây Tử Đàn: Cây gỗ tử đàn hay còn gọi là gỗ đàn hương đỏ có tên khoa học là Pterocarpus santalinus, thuộc họ đậu. Cây gỗ tử đàn được phân bố chủ yếu tại Ấn Độ, Indonesia và Nam Phi nhưng gỗ tử đàn Nam Ấn Độ có giá trị kinh tế cao nhất. Đây chính là Tử Đàn lá nhỏ, hay còn gọi với cái tên là "Tiểu Diệp Tử Đàn", nhiều kim tuyến sao vàng(Tử Đàn Sao)..]

Nhìn thấy Thiên Âm, Huyền Tề cũng rất vui vẻ, mặc kệ Huyền Lam còn định lải nhải trước mắt, bay vèo đến trước mặt Thiên Âm, một cái đã ôm nàng vào ngực, cười ha ha nói: "Nhóc con hay quá nhỉ, ca ca ta thật sự là nhìn nhầm rồi, không nghĩ muội lại có bản lĩnh đánh bay gia gia ta, thật làm cho ta tương đối kính nể đó!"

Dư quang liếc qua mặt Huyền Lam đã biến thành màu xanh đen, Thiên Âm vội đẩy hắn ra, nhảy tới cạnh Trọng Hoa: "Huynh là ai vậy, ta không biết huynh! Trưởng lão gia gia cao sơn ngưỡng chỉ*, há chăng loại tiểu bối như ta có thể không tôn trọng được, huynh không được nói lung tung chứ!"

[*Cao sơn ngưỡng chỉ (高山仰止) = ngửa đầu trông núi cao, dùng tỏ ý mến mộ, kính trọng, sùng bái người có đức.

Câu thành ngữ trên xuất phát từ bài thơ "Xa Hạt (车辖)" nằm trong cụm 10 bài thơ "Phủ Điền chi thập (甫田之什)" thuộc phần "Tiểu Nhã (小雅)" trong Kinh Thi (诗经).

Nguyên văn: Xa hạt

Gian quan xa chi hạt hề, tư luyến quý nữ thệ hề. Phỉ cơ phỉ khát, đức âm lai quát. Tuy vô hảo hữu? thức yến thả hỉ.

Y bỉ bình lâm, hữu tập duy duật. Thìn bỉ thạc nữ, lệnh đức lai giáo. Thức yến thả dự, hiếu nhĩ vô dịch.

Tuy vô chỉ tửu? thức ẩm thứ kỷ. Tuy vô gia hào? thức thực thứ kỷ. Tuy vô đức dữ nữ, thức ca thả vũ?

Thiệp bỉ cao cương, tích kỳ tạc tân. Tích kỳ tạc tân, kỳ diệp tư hề. Tiên ngã cấu nhĩ, ngã tâm tả hề.

Cao sơn ngưỡng chỉ, cảnh hành hành chỉ. Tứ mẫu phi phi, lục bí như cầm. Cấu nhĩ tân hôn, đĩ ủy ngã tâm.

Dịch thơ: Cái chốt đầu trục xe

Tang tình chuyển bánh xe hoa,

Chốt xe cất tiếng mừng ta đón nàng.

Phải đâu đói khát chiếu giường,

Mà vì mối kết người thương nhớ thầm.

Bạn thân còn vắng bên thềm?

Tiệc vui vẫn cứ sáng đèn tối nay.

Ven rừng bát ngát xanh cây,

Dễ giun điểm trắng từng bầy sánh đôi.

Nàng son trẻ, khỏe, xinh tươi,

Nổi danh đức hạnh cho đời ganh đua.

Chén mừng thêm thắm duyên ưa,

Yêu nàng mãi mãi chưa vừa khát khao!

Dù nay chưa sẵn rượu đào,

Rượu ngang sẽ sớm góp vào vui chung.

Đưa cay chưa sẵn mồi rừng,

Cùng nàng thưởng thức chút hương mồi nhà.

Đức độ dù kém nàng xa,

Cũng mời cùng múa cùng ca một chầu.

Gò cao in đậm vó câu,

Rặng sồi kia hẹn dồi dào củi đun.

Cành sồi bửa lấy củi đun,

Tán sồi xanh mượt vẫn còn xanh thêm.

Từ ngày ta bén duyên em,

Lòng vui phơi phới, ưu phiền sạch không.

Núi cao, ta ngước mắt trông,

Đường thênh thang, sáng, giục lòng ruổi theo.

Bốn ngựa thoải mái phi đều,

Sáu cương căng tựa bấy nhiêu dây đàn.

Nay ta đã cưới được nàng,

Thỏa bao ao ước dạ càng yên vui!

Trên đỉnh đầu Huyền Tề có rất nhiều con quạ đen bay qua*: "Thiên, Thiên Thiên....."

[*Biểu cảm hết chỗ nói, cạn lời...v..v.. Ai coi phim (hoạt hình) thấy mấy con quạ đen bay quác quác qua là biết.]

Ngược lại Huyền Lam thoải mái cười to: "Thằng nhãi con, nghe được chưa, ngay cả Thiên Âm cũng không chịu làm bạn với ngươi."

Cuối cùng Huyền Tề cũng hồi hồn, đau lòng gần chết chỉ ngón tay run run vào gia gia của mình, phẫn nộ hỏi Thiên Âm: "Cái lão già không nên nết này lại có thể cao sơn ngưỡng chỉ không thể không tôn trọng à? Nhóc con, không ngờ muội lại vô sỉ hơn cả ta, lừa gạt tình cảm của một lão già như thế?!"

Thiên Âm vẫn chú ý đến Huyền Lam, nghĩ tới hôm ấy nướng tiên hạc của lão, chắc chắn lão sẽ vô cùng tức giận. Cho nên gặp Huyền Tề nàng cũng

không dám nhận quen, sợ lão chuyển lửa giận lên người mình.

"Không, không, không. Ta là đứa trẻ ngây thơ chân thành, đứa bé thuần khiết trung thực, từ trước tới nay chỉ nói sự thật! Huynh đừng vu cáo hại ta!"

"Muội muội muội....." Đầu ngón tay Huyền Tề run lẩy bẩy không ngừng: "Lần trước muội còn nói lão ta vào thời kỳ mãn kinh mà."

Thiên Âm cả kinh, mình nói khi nào vậy? Rõ ràng là tự hắn ta nói mà!

Vì thế nhìn phía Huyền Lam theo bản năng, đúng lúc tiếng nói của Huyền Tề vừa dứt, thấy vạt áo dài của hắn giương cao lên, mà phản ứng của nàng hết sức trực tiếp, ôm chặt Trọng Hoa, giọng nói bi thương kêu cứu: "Sư phụ, cứu con."

Hồi lâu sau, một trận sấm sét vang dội, tiếng kêu thảm thiết của Huyền Tề truyền từ gần tới xa, từ từ biến mất.

Cảm giác cơ thể mình không bị tách ra, nàng vội vàng ngẩng đầu thì thấy Trọng Hoa nhìn mình không biểu cảm, nhất thời xấu hổ một trận: "Sư..... Sư phụ, người lớn lên thật là xinh đẹp."

Huyền Lam ném Huyền Tề đi rồi bước vào đại điện, nghe thấy lời này, lảo đảo một cái!

Lập tức rống to tới Thiên Âm: "Đừa giỡn sư tôn, ngươi đây là đại bất kính!"

"Hả?" Thiên Âm há hốc mồm, nhìn sư phụ của mình, lại nhìn Huyền La, hổ thẹn cúi đầu.

Tuy rằng không hiểu rõ rốt cuộc đùa bỡn là cái gì, nhưng mà, làm một đứa trẻ ngoan khiêm tốn nhận lỗi dũng cảm sửa sai thì tuyệt đối không sai phải không?

Nàng nghĩ như thế, biểu cảm trên mặt càng "hổ thẹn" hơn.....

Trọng Hoa thấy vậy, vò vò đầu nàng, cười thản nhiên: "Trưởng lão quá lời rồi. Thiên Âm chỉ là một đứa trẻ, không coi là trêu ghẹo được."

Thiên Âm nhìn hắn, hai mắt ngấn lệ rưng rưng....

Sư phụ cười..... thật sự là ánh sáng bắn ra bốn phía mà!

Lát sau, Trọng Hoa còn nói thêm: "Nếu trưởng lão ném Huyền Tề xuống núi, chắc hẳn cũng tán thành nó đi ra ngoài lịch lãm. Như vậy vốn là ta nhiều chuyện rồi, cũng nên cáo từ."

Mãi đến khi hai thầy trò Trọng Hoa rời đi xong một hồi lâu, Huyền Lam mới tỉnh lại, lập tức hối hận không thôi: "Thật sự là tức đến hồ đồ rồi, sao lại ném tiểu tử thúi đó xuống chân núi chứ?"

Thiên Âm đang bay trên không trung với Trọng Hoa, nhiều lần nhìn xuống dưới, hy vọng nhìn thấy bóng dáng Huyền Tề.

Thế nhưng núi cao rừng thẳm, biển mây mịt mù, ngay cả cái bóng mờ cũng chưa nhìn thấy, trái lại bỗng dưng có một bóng người tới trước mặt, ngăn trở đường đi của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Gặp lại người cũ cực kỳ đỏ mắt

Giữa không trung, một tên đệ tử cung kính cúi người thi lễ với Trọng Hoa, nói: "Tôn thượng, chưởng môn có lời mời."

Trọng Hoa cũng không kéo dài, khẽ gật đầu, lập tức đi về phướng điện Thái A.

Bước vào điện Thái A, gặp Lưu Cẩn, Thiên Âm quy quy cách cách gọi: "Chưởng môn sư bá."

Vẻ mặt Lưu Cẩn vui mừng gật đầu: "Mấy ngày không gặp, Thiên Âm hiểu chuyện hơn rồi. Ta và sư phụ con có việc thương lượng, trước tiên con tìm các sư huynh sư điệt* chơi một lát đi."

[*Sư điệt: điệt = chất = cháu. Nghĩa là đồ đệ của sư huynh hay sư tỷ của Thiên Âm.]

"Vâng." Thiên Âm lanh trí lui ra ngoài, sau đó chỉ nghe Lưu Cẩn nói: "Sư đệ, người độ đệ này của đệ thật là khôn lanh đáng yêu đó."

Bước chân Thiên Âm ngừng một chút, nghe Trong Hoa nói câu "quả thật lanh lẹ", vì thế hài lòng hả dạ rời đi. Bạch Ân Hy ddLQD

***

Trong tiên viên phía sau núi Thái A, muôn hoa sáng rực, hương thơm như tuyết, mùi thơm tràn ngập.

Ba bốn tiên tử mười lăm mười sáu tuổi tụ thành một cụm cắn tai nhau, nhỏ giọng nói gì đó.

Thiên Âm dừng bước, đôi mắt to đảo tròn, cười gian xảo, tay chân nhẹ nhàng lần mò bước qua.

Một người nói: "Nghe nói đệ tử thứ ba của tiên tôn là thần thể hả?"

Một người khác tiếp lời: "Hình như là vậy, có điều ta nghe các sư huynh nói, tiểu nha đầu đó rất ngỗ nghịch, ngay cả tiên hạc cũng dám đánh rơi để ăn."

Người thứ ba sáp lại gần chút nữa, thần bí nói: "Đây coi là cái gì đâu. Ta cho các ngươi biết nha, nghe nói lúc nàng ta ở nhân giới lại là một tên ăn mày đó."

Hai người khác đồng thanh hỏi: "Tên ăn mày là thứ gì?"

Người nọ mang vẻ mặt nhìn đồ đần mà nhìn hai người còn lại: "Dốt nát quá, chính là kẻ quỳ rạp trên mặt đất xin ăn á!" ddLeQuyDon ~ Bạch Ân Hy

"Ồ!" Bừng tỉnh hiểu ra: "Vậy quả thật rất ti tiện rồi? Lại có thể làm đồ đệ của tôn thượng,..... Rõ là... Tôn thương đáng thương quá đi!"

"Ta nói mà, thần thể thì sao hả, còn không phải từ nơi Nhân giới dơ bẩn kia tới ư? Tiên giới chúng ta nhân tài đông đúc, thật không hiểu tại sao các tiên tổ sư lại đặt ra quy định ngàn năm đi xuống nhân gian thu đồ đệ vậy chứ!"

Người này vừa nói xong, hai người khác lập tức che miệng nàng ta: "Ngươi muốn hại chúng ta bị trục xuất khỏi sư môn sao? Thái thượng tổ sư há chăng loại đồ tôn* hậu bối như chúng ta lại có thể bàn bừa được."

[*Đồ tôn: đồ đệ của đồ đệ.]

Thiên Âm nghe trong trong một lát, cuối cùng cũng hiểu các nàng nói nửa ngày, nhân vật chính trong câu chuyện vốn là mình.

Nếu người khác nhắc tới mình, dù sao vẫn không nên giả bộ không nghe thấy, hay là cho tí phản ứng đi.

Bước qua, ho khan vài tiếng: "Ba vị tiên nữ tỷ tỷ là đang nói ta hả?"

Một người nghiêng đầu sang, liếc nhìn nàng một cái: "Ngươi là ai thế?"

Liếc nhìn thêm lần nữa, hoảng sợ kêu lên: "Hả? Cái tên ăn mày đó!"

Tiên tử này nhận ra Thiên Âm đang nhìn nàng, mang tiếng kẻ nói xấu lại bị đương sự bắt gặp, lúng túng chào hỏi, cũng không chào lại một tiếng, nhanh chóng bỏ chạy.

Còn hai người kịp phản ứng, khuôn mặt biến sắc, cũng biến mất.

"Thì ra kẻ ăn mày đến tiên giới, vẫn là một kẻ ăn mày thôi." Khuôn mặt nàng thỏa mái vui vẻ cúi đầu xuống, nhìn núi non xa muôn trùng, trong lòng có chút nhớ A Hoa ở nhân giới.

Ít nhất, A Hoa đối xử tốt với nàng là từ trong tim. Cái gì cũng nghĩ tới mình, cho dù bị đánh, nàng ấy cũng che chắn cho mình.....

Nàng đưa tay kéo một cành hoa đào trên đỉnh đầu xuống, nhìn nửa ngày, chép chép miệng: "Tiên giới thật sự tốt ư? Nhìn đóa hoa đào này xem, có cái khác gì với nhân giới đâu."

Hồng Trang bị vây quanh đi dạo trong tiên viên, đang nói chuyện, nhấc đầu một cái đã thấy Thiên Âm tâm trạng buồn chán đẩy cành đào xuống, tâm tư đã muốn bay ra ngoài nghìn dặm rồi. Truyện được edit tại , mọi trang wed khác chỉ là copy.

Hồng Trang hoàn hồn từ trong kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đong đầy ý cười, ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên: "Ha! Đây không phải tiêu sư muội của ta, tiểu sư thúc của các ngươi sao?"

Thiên Âm đang trống rỗng lạc vào cõi tiên thì hù sợ, cuống quít buông nhánh đào ra, cành đào bật ra, hoa đào rung động rơi đầy, đáp xuống một thân nàng màu hồng phấn.

Thế là nàng ở trong hoa đào rơi lả tả, ngạc nhiên luống cuống nhìn mọi người.

Không thế không nói, một màn này, rất đẹp.

Đẹp đến nỗi khiến Hồng Trang sinh lòng đố kị.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32:]Đã lâu không gặp, ta rất nhớ ngươi

"Thì ra kẻ ăn xin như ngươi khi được "dọn dẹp" lại cũng ra dạng người như thế kia, bản tiểu thư thật không nhìn ra, ngươi lại sinh ra bộ dáng mê hoặc như vậy."

Bộ dáng mê hoặc? Thiên Âm cẩn thận nhớ lại một lần khi nàng soi bóng mình dưới nước, dường như không giống cáo* cũng không quyến rũ, ôi, tuy rằng Hồng Trang xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại có chút vấn đề.

* Ý chỉ Thiên Âm tự nhận thấy mình không có sức quyến rũ như hồ ly.

Nàng im lặng lùi về phía sau, không ngờ chân phải lại đụng phải một tảng đá lớn chặn mất đường lui của nàng.

Hồng Trang cùng ba người kia cũng là hài đồng đi về phía nàng, trên mặt mang theo vẻ bất ngờ cùng châm chọc.

Thiên Âm lặng lẽ cắn răng. Không nghĩ tới thế giới lại nhỏ như vậy, đi dạo ở tiên viên cũng có thể gặp tiểu oan gia Hồng Trang, người mà nàng không bao giờ muốn gặp lại!

Nàng chắp hai tay sau lưng, khéo léo nói: "Chào các vị tiên hữu! Các người cứ từ từ vui vẻ, ta còn có việc nên không quấy rầy các người đâu, ta đi trước đây."

Vừa quay đầu lại thì Hồng Trang đã chắn trước mặt nàng, "Sư muội, ngươi gấp gì chứ, đã lâu rồi không gặp nên ta rất nhớ muội đó!"

Thiên Âm ngượng ngùng cười một tiếng, "Ta cũng vậy. Ta cũng rất nhớ ngươi…"

"Nếu đã như vậy, không bằng sư muội ở lại đây chơi đùa cùng bọn ta đi?"

"Ta, không được, ta còn phải về…"

"Vừa mới gặp mặt, sao lại nóng lòng rời đi như vậy?"

Lập tức mấy người khác vây quanh nàng, "Đúng vậy đó 'sư thúc', chúng ta cũng đến từ Nhân giới giống nhau, hôm nay người lại là đồ đệ của Tiên tôn, cao quý hơn nhiều so với tiểu sư điệt chúng ta đó, sau này chúng ta phải dựa vào sự chiếu cố của người mới phải!"

Bọn họ thốt ra hai chữ "sư thúc" rất mạnh, Thiên Âm cũng nhìn ra được sự ghen tỵ trong những câu nói ấy.

Nghĩ đến cũng đúng, nàng chỉ là một kẻ ăn xin, đột nhiên nhảy lên trở thành Phượng Hoàng, nhất định làm cho lòng người cảm thấy không thỏa mãn.

Những hài tử ở nhân giới này không phải ai cũng may mắn giống nàng hay Hồng Trang, có thể nhận Tiên tôn hoặc Chưởng môn làm sư phụ, mà bọn họ chỉ là đệ tử của những người ở nội môn, bối phận thấp hơn Thiên Âm mấy cấp, khi thấy nàng còn phải cung kính gọi một tiếng "sư thúc".

Đối với sự cao ngạo của bọn họ mà nói, gọi một người từng là ăn xin là "sư thúc", đó là một chuyện vô cùng mất mặt.

Đôi mắt của Thiên Âm không ngừng chuyển động, suy nghĩ làm sao có thể chạy nhanh lên một chút. Vậy mà nhìn xung quanh thế nào cũng bị người ta bao vây kín mít.

Nàng bày ra vẻ mặt tươi cười, "Ta rất muốn bồi dưỡng tình cảm cùng các vị tiên hữu, nhưng nếu ta về trễ thì sư phụ sẽ mắng ta."

Nàng lui từng bước, Hồng Trang lại tiến lên từng bước, không cho nàng cơ hội chạy thoát.

Dù sao Hồng Trang cũng chỉ là một hài tử mười tuổi, nào có thể cất giấy ý định của mình lâu dài được, cuối cùng cũng không nhịn nổi. Nghe nàng nhắc tới Tiên tôn liền nghĩ đến người nam tử kia, vừa ghen ghét vừa tức giận, lập tức quát lên: "Ngươi lui làm gì? Không phải ngươi rất giỏi sao? Nhớ ngày đó còn chạy thoát khỏi thuộc hạ của ta cơ mà! Vì sao bây giờ lại giống như chuột vậy?"

Nàng ta đưa tay nắm chặt váy của Thiên Âm, hung ác nói: "Thứ ăn xin hôi thối này, chớ cho rằng có thể bái Tiên tôn làm vi sư thì giỏi! Bản tiểu thư còn là đệ tử của Chưởng môn đây!"

Đệ tử Chưởng môn sao? Quả thật Thiên Âm không biết, nhưng trước mắt bây giờ không phải là lúc kinh ngạc, nhìn thấy bọn họ vây chặt nàng không có một khe hở, trong lòng chỉ kêu khổ thấu trời.

Làm sao bây giờ? Không đấu lại quả ớt nhỏ này sao?

Trên mặt nàng bày ra bộ dáng bình tĩnh, thế nhưng trong lòng lại nghĩ ngợi trăm lần, "Vậy ngươi muốn thế nào?"

Hồng Trang châm biếm: "Không muốn thế nào cả, ngươi đụng ta ở Nhân giới còn chưa xin lỗi đâu!"

"Ta xin lỗi rồi, đã nhận lỗi mà chính ngươi không chấp nhận."

"Câm miệng!" Hồng Trang tát Thiên Âm một cái, những người còn lại cũng lập tức tiến đến đè Thiên Âm xuống đất.

Hồng Trang bước lại trước mặt nàng, hung hăng đá nàng một cái, "Ta muốn ngươi quỳ xuống xin lỗi ta!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tiểu Thiên Âm không dễ khuất phục

Hồng Trang bước hai ba bước đã tới trước mặt nàng, đá mạnh vào nàng một cước: "Ta muốn ngươi phải quỳ xuống xin lỗi ta!"

Thiên Âm chịu một cước, nhìn mấy người này, trên mặt đầy vẻ bất khuất: "Mơ tưởng!"

"Để ta xem xương cốt của ngươi cứng đến đâu!" Hồng Trang ra lệnh cho một người trong số đó, cười đắc ý, nói: "Đè ả xuống đất, phải để cho ả biết thứ gì là tôn thứ gì là ti! Một kẻ ăn xin hèn mọn, cho dù có bay lên đầu cành cây thì cũng chỉ là một con gà rừng nhuộm lông mà thôi!"

"Đừng..." Thiên Âm hoảng sợ nhìn kẻ kia nghe lệnh nắm một vũng bùn, không nói hai lời đã nhét vào miệng nàng, vì vậy liền liều mạng mím môi, trợn mắt nhìn Hồng Trang đầy giận dữ.

Hồng Trang bắt gặp ánh mắt này của nàng thì lòng run lên, nghiêm mặt lạnh lùng quát: "Trừng cái gì mà trừng, có bản lĩnh thì mạnh hơn ta đi!"

Nói xong, nàng ta lại tát một cái.

Thiên Âm nhịn đau không được kêu một tiếng, miệng vừa mở, lại bị nghẹn chút bùn, hốc mắt nhanh chóng phủ đầy nước.

Tuy A Hoa hay bị người khác đánh, nhưng A Hoa thường nói, có đau cũng không được khóc, khóc sẽ đau hơn. Khóc rồi, kẻ bắt nạt ngươi sẽ càng đắc ý hơn.

Nhìn gương mặt tức giận của Hồng Trang, Thiên Âm nghĩ, lời A Hoa nói rất đúng.

Hồng Trang tức giận bĩu môi, tuy vóc dáng rất đáng yêu, nhưng trong ánh mắt ấy lại mang theo vẻ ác độc mà độ tuổi này không nên có.

Ban đầu còn nghĩ tiểu khất cái này sẽ sợ đến khóc rống, không ngờ nước mắt vừa đảo quanh một vòng đã nuốt trở lại, ngay cả ánh mắt nhìn mình cũng mang theo chút thương hại.

Hồng Trang tức giận, nhịn không được, quát: "Xem dáng vẻ đạo đức giả này của ngươi, không biết vì sao tôn thượng lại nhận ngươi làm đệ tử." Nàng ta nhìn xuống từ trên cao, kiêu ngạo như một con khổng tước: "Ta cho ngươi biết, đừng tưởng đến tiên sơn nhận tiên tôn làm sư thì ngươi giỏi. Ngày sau nếu thấy ta thì tốt nhất ngươi nên đi đường vòng, nếu không để bản tiểu thư bắt gặp thì chắc chắn sẽ chặt đứt chân của ngươi!"

Dứt lời, lại hung hăng đá mấy cái như để giải trừ tà khí rồi mang theo đám người lần lượt đi khỏi.

Thiên Âm chậm rãi bò dậy, phun bùn trong miệng ra ngoài, cuối cùng một giọt nước mắt cũng rơi xuống, sau đó cứ như đê vỡ, muốn ngăn cũng không ngăn được.

"Thiên Âm, tuy rất mất mặt, nhưng đừng khóc, phải cười cho bọn họ nhìn, để bọn họ biết, Tiểu Thiên Âm không dễ khuất phục!" Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời xanh nơi xa, nở một nụ cười đầy kiêu ngạo, máu tươi chảy dọc bên mép, nàng không để tâm mà lau đi.

Đang vùi đầu sửa lại y phục đã nhiễm bẩn, nơi sâu trong tiên viên lại truyền tới tiếng nói chuyện.

"Vân Lam, ta thật sự không nghĩ ra. Thời gian trước, tiểu nha đầu kia làm loạn cả tiên môn, chưởng môn cũng chẳng nói nặng nửa lời. Lại còn ra lệnh cho trên dưới, không ai được trách mắng nàng. Hừ, chẳng phải chỉ có một thân thần thể, chỉ có thiên phú hơn chúng ta thôi sao? Chưởng môn và trưởng lão đều xem nàng ta như bảo bối vậy."

Một giọng nói khác giòn giã dễ nghe như tiếng chim đề, nhưng lời nói ra lại vô cùng khó nghe: "Hừ! Đông Phương sư tỷ, nếu ta gặp phải ả, nhất định phải đọ sức với một lần, xem thử ả ta có gì đặc biệt hơn người."

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Thiên Âm hít sâu một hơi, đang định bỏ chạy, thế nhưng đã muộn.

"Ơ? Không phải tiểu sư muội Thiên Âm của chúng ta đây sao? Đông Phương sư tỷ, chúng ta có duyên với muội ấy thật nhé!" Một nữ tử mặc phấn y giáng xuống cản lối đi của Thiên Âm.

Duyên phận? Duyên phận con bà ngươi!

Thiên Âm hận không thể văng tục như A Hoa, lòng biết đánh không lại, vội xoay người chạy trốn, bỗng ánh bạc chợt lóe, trước mặt đã bị một bạch y nữ tử ngăn trở. Chắc hẳn là Đông Phương sư tỷ trong miệng phấn y nữ tử rồi.

Hai người một trước một sau tới gần Thiên Âm, cười đến mặt mày hớn hở.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chiêu dùng sư phụ thật tốt

Hai người một trước một sau tiến tới gần Thiên Âm, cười đến mặt mày hớn hở.

Phấn y nữ tử Vân Lam nói: "Ngày lễ bái sư hôm đó ta còn chưa thấy rõ ngươi, còn tưởng rằng ngươi có ba đầu sáu tay, hừ!" Nàng ta quét mắt nhìn Thiên Âm từ trên xuống dưới, đối với kẻ phàm tục này, ngay cả giả vờ giữ hòa khí trên mặt cũng lười bày ra, "Nhìn gần cũng không thấy có gì đặc biệt, không biết Tôn thượng cao quý nhìn trúng cái gì ở ngươi?"

Thiên Âm giả bộ ngu ngơ, cười ha ha: "Thiên Âm không biết tỷ tỷ đang nói đến chuyện gì, nếu không có chuyện gì khác…" Nói xong đột nhiên nàng vui mừng nhìn về phía sau của hai người kia, hô to: "Sư phụ, sao người lại tới đây?"

Hai người kia quay lại cả kinh, lập tức xoay người hành lễ: "Bái kiến Tôn thượng!"

Hồi lâu sau, gió từ từ bay qua, mùi hoa tỏa ra bốn phía.

Đông Phương Vân cùng Vân Lam tức đến đỏ bừng mặt.

Trước mặt hai người nào có Tiên tôn, Thiên Âm cũng đã chạy không còn thấy hình bóng.

Không nghĩ tới lại bị một tên người phàm lừa gạt, Đông Phương Vân giận dữ: "Hừ! Dám trêu chọc ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết tay!"

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên mặt đất bằng phẳng nổi lên một trận cuồng phong, trận gió lớn đến mức ném hai người bay ra xa.

Lúc rơi xuống, cả hai đồng thanh la to:"Là kẻ nào dám đánh lén chúng ta?"

"Đối phó với các ngươi, bổn tọa cần đánh lén sao?"

Phía cuối biển hoa, áo bào phảng phất bay trong gió, hai người vừa thấy lập tức sợ hãi, "Ra mắt Thượng tiên!"

Lưu Quang lơ đãng nhìn theo hướng Thiên Âm chạy trốn, sau đó nhìn hai người kia thì gương mặt lộ ra vẻ hòa ái dễ gần: "Xương cốt hai ngươi cũng thật cứng, bổn tọa thấy rất vui, không bằng chỉ cho các ngươi một kế, để sau này các ngươi…" Hắn chậm rãi đưa ngón tay thon dài ra, "Hưởng lợi mãi mãi!"

Bàn tay vung lên, một sợ dây vô hình lập tức trói buộc hai nàng ta lại, trừ cặp mắt hoảng sợ hơi rung động, toàn thân hai người trở nên cứng ngắc.

Lưu Quang tiến lại gần hai người, môi mỏng vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, thế nhưng giọng nói tràn đầy trào phúng, "Ghen tỵ sao, điều đó khiến các ngươi trở nên thật xấu xí, thật là đáng sợ đó. Bổn tọa không muốn nhìn những kẻ như vậy, nhất là các ngươi, bên ngoài tỏ vẻ hiền hòa, nội tâm lại xấu xa mà cho mình là tiên nữ thanh cao sao?"

***

Thiên Âm liều mạng dốc hết sức chạy về trước, vết thương bên má do Hồng Trang đánh bị gió quật vào đau đớn như dao cắt.

Chạy mãi cho đến khi không nhìn thấy Tiên Viên nữa thì mới dừng lại lấy hơi.

"Tốt lắm tốt lắm, quả nhiên chiêu dùng sư phụ thật là có ích, ôi, quả ớt nhỏ kia thật ghê gớm, ra tay cũng nặng quá đi! Đau chết mất!"

Nàng đi theo con đường bằng bạch ngọc, vừa đi vừa đánh giá hai bên đường, bàn tay lau mồ hôi trên trán lập tức cứng lại, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn như muốn sụp đổ.

“Nơi này… Là đâu?”

Một đại điện tĩnh mịch nằm cách chỗ nàng khoảng trăm thước, bốn phía được che bởi những cây đại thụ to lớn, sương khói lập lờ bay quanh, hoa cỏ trên đất thơm ngát, màu sắc trong suốt, ngay cả giọt sương trên ngọn cỏ cũng tỏa ra không khí trong lành thoải mái.

Lúc này có một đệ tử đi ra từ cửa điện, nhìn bộ dáng thì khoảng mười tám mười chín tuổi, trên người mặc áo bào trắng của đệ tử tiên môn vẫn thường hay mặc, vạt áo hắn bay bổng bềnh hệt như một vị thần, tư thái lại nhẹ nhàng, giữa lông mày lại vô cùng cao ngạo.

Thiên Âm thấy có người sống, trong phút chốc vui vẻ lại gần: “Vị đại ca xinh đẹp này, xin hỏi đây là đâu?”

“Ngươi là…” Trên mặt người kia lộ ra vẻ khinh thường, bỗng nhiên đáy mắt lóe lên: “Ngươi là đệ tử mà Tôn thượng mới thu nhân, là Thiên Âm? Hôm ngươi bái sư, ta cũng thấy ngươi.”

Thấy giọng nói cùng điệu bộ của hắn không giống với mấy vị sư tỷ vừa rồi, Thiên Âm gật đầu như giã tỏi: “Đúng đúng, xin hỏi ca ca, làm sao đi tới điện Thái A?”

Lúc nàng không nhìn thấy, người kia cười quỷ dị: “Điện Thái A sao…”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Người đời đều nói tiên giới tốt

Khi Trọng Hoa nặng nề bước ra khỏi Điện Thái A, nắng chiều đã rọi khắp trời.

Hào quang như màu quất phủ lên ngọn tiên sơn, chiếu lên biển mây làm ánh lên từng mảng kim quang.

Thấy Thiên Âm vẫn chưa trở về, hắn một mình lững thững đi một đoạn đường, đến phía sau núi, lại nghe thấy lời bàn tán của mấy tên đệ tử.

"Thiên Âm kia đúng là can đảm, dám tới Điện Tàng Bảo trộm đồ, ôi, thật sự cho rằng có tiên tôn che chở, muốn làm gì thì làm sao?"

"Không phải là có hiểu lầm gì chứ, nàng chỉ là một đứa trẻ, sao có thể vào được Điện Tàng Bảo?"

"Hay lắm, nói cho ngươi nghe ngươi còn không tin, hiện tại Nguyệt trưởng lão của Điện Tàng Bảo đã bắt lấy nàng ta rồi, Nguyệt trưởng lão không giống những người khác, rơi vào tay ông ta, không chết cũng phải lột một lớp da!"

Mấy người đang nói, chợt cảm thấy có một luồng tiên khí cường đại đập vào mặt, lúc y bào trắng bạc của Trọng Hoa xuất hiện trong tầm mắt đám người, nhất thời tiên tim run rẩy, tiên thân như lá rụng giữa gió thu, run đến thần hồn như tan biến!

"Tiên, tiên tôn!!"

"Người các ngươi mới nói là đồ nhi của bản tôn, Thiên Âm sao?"

"Hồi bẩm tôn thượng, phải, phải ạ."

"Ừ." Trọng Hoa nhẹ nhàng đáp lời, một lúc lâu cũng không lên tiếng, mấy đệ tử thấp mắt lui vai, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống.

"Tiên môn trọng địa, thân là đồ tôn trực hệ của chưởng môn, cuối cùng lại lén lút bàn tán thị phi, nhiễu loạn không khí tiên môn, còn không biết xấu hổ? Nếu để người khác thấy, còn tưởng rằng chưởng môn Thái A ta quản giáo không chặt."

"Đệ tử... đệ tử..." Bị chụp mũ lên đầu, mấy người mặt đỏ đến mang tai không thể trả lời được gì.

Trọng Hoa tiếp tục so đo với đám người, thản nhiên nói: "Tiên nhân, phải có khí độ của tiên nhân, có thời gian đi mắng người khác như thế, không bằng tu hành cho tốt vào."

Tuy hắn không nặng lời lấy một câu, nhưng khí thế như núi lớn, quả thật khiến đám người kia hít thở không thông.

"Vâng, đệ tử sẽ ghi nhớ lời giáo huấn của tiên tôn!"

Trọng Hoa đi mấy bước, lại lui về đứng trước mặt mấy người, mặt không cảm xúc, dứt khoát phải nhìn đám người kia kinh hãi đến hồn phi phách tán, toàn thân nhũn ra mới chịu rời đi.

Mấy người cúi đầu như một tòa tượng đá, không dám cử động, mãi một lúc lâu sau khi thấy tiên khí đi xa, mới kiệt sức ngã xuống đất.

"Từ sau, từ sau ta không dám bàn chuyện người khác nữa, tôn thượng, thật đáng sợ!"

Những người còn lại gật đầu, lòng vẫn tràn đầy sợ hãi.

...

Lúc này Thiên Âm đang bị trói bằng thừng tiên lên cột cửa trước Điện Tàng Bảo, suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, sao vị ca ca đẹp mắt ấy lại lừa nàng đến nơi gọi là Điện Tàng Bảo, vì sao rõ ràng lúc đầu là huynh ấy trộm đồ, lại nhét đồ cho nàng, rồi kẻ trộm lại gọi bắt trộm.

Ban đầu còn nghĩ rằng tiên giới thật sự tốt đẹp như lời tiên sinh kể chuyện, hòa thuận vui vẻ, hoàn toàn yên tĩnh tốt đẹp.

Người đời đều nói tiên giới tốt, nhưng nàng lại cảm thấy, dù mặt ngoài tiên giới quang minh, nhưng tiên nhân cũng như con người, không phải đều là những người thanh tâm quả dục giữa vạn vật giai không.

Cũng sẽ có ghen tị, cũng có âm mưu, cũng có hắc ám ẩn dưới quang minh.

"Bốp" một tiếng, trường tiên quất lên người kéo suy nghĩ của nàng trở về, bướng bỉnh ngẩng đầu nhìn kẻ vừa thấy mặt đã biết là Nguyệt trưởng lão luôn nghiêm túc thận trọng, nàng mở miệng lần nữa, vẫn là câu nói kia: "Con không trộm đồ! Con cũng sẽ không trộm đồ!"

"Ngu xuẩn mất khôn!" Chân mày Nguyệt trưởng lão cũng bắt đầu run rẩy, đáy mắt lướt qua chút vẻ chán ghét, lập tức vung roi quất tới.

"...!"

Thấy nàng vẫn liều mạng cắn môi không nói như cũ, Nguyệt trưởng lão không khỏi nhíu mày: "Nể mặt tiên tôn, nếu ngươi bằng lòng hối lỗi sửa sai, thề không trộm đồ nữa, hôm nay lão phu tạm tha ngươi một lần. Nếu không, ta sẽ giao ngươi cho Chấp Pháp Điện, đến lúc đó, ngươi có ăn năn cũng không còn cơ hội nữa đâu!"

Thiên Âm dần nhắm hai mắt, mồ hôi lạnh to chừng hạt đậu không ngừng trượt xuống như suối, nàng vẫn kiên cường nghễnh cằm, nghe nói thế, chỉ lặp lại một câu kia: "Con không trộm!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Hoa tiên tử ca ca cứu giúp

Thiên Âm dần nhắm hai mắt, mồ hôi lạnh to chừng hạt đậu không ngừng trượt xuống như suối, nàng vẫn kiên cường nghễnh cằm, nghe nói thế, chỉ lặp lại một câu kia: "Con không trộm!"

Đệ tử đứng bên cạnh vây xem thấy nàng như thế, có kẻ hả hê, có người thương hại, có người khâm phục. Nhưng không có một ai tiến lên cầu xin tha thứ giúp nàng. Cũng không có gì lạ, Nguyệt trưởng lão ở Điện Tàng Bảo là người mà ai ở tiên môn cũng e ngại, ông ta là sư huynh của Chưởng môn đời trước, có địa vị vô cùng cao thượng, ngay cả Chưởng môn hiện nay cũng phải cung kính gọi một tiếng "sư bá"!

Thử hỏi, lúc này có người nào dám không sợ chết mà cầu xin tha thứ cho một kẻ không có bất kỳ quan hệ nào chứ? Huống chi người ăn trộm thì luôn là kẻ trơ trẽn.

Nguyệt trưởng lão thấy nàng mạnh miệng, vừa giận vừa kinh sợ: "Ngươi thân là đệ tử của Tiên tôn, đã làm chuyện sai trái lại không biết suy nghĩ, chẳng lẽ còn nghĩ cách làm sao để phát huy tối đa phong thái của ăn trộm sao? Ngươi khiến mặt mũi Tiên tôn mất hết rồi!"

Nghĩ đến sư phụ, Thiên Âm nghẹn ngào la lên: "Con không làm cho sư phụ mất mặt, con không trộm bất cứ cái gì cả!"

"Đơ bẩn thì chấp nhận đi, còn muốn chống chết đến khi nào?" Từ trước tới giờ Nguyệt trưởng lão cũng chưa từng thấy nha đầu nào không sợ chết như thế này, nhìn nàng bị mình quất hai roi đau đến run rẩy cũng không kêu tiếng nào, ông không khỏi thở dài: "Trộm chính là trộm, nếu dám làm thì sao không dám nhận?"

"…"

Thiên Âm uất ức, nhưng ở đây ngay cả một người cũng không ai tin nàng. Người hãm hại nàng nhân lúc Nguyệt trưởng lão chưa tới đã vội chạy đi, khiến nàng muốn chứng minh cũng không có người.

"Đùng!"

Một vật nặng rơi xuống, tiếng vang kêu lên khiến mọi người hít vào một hơi lạnh, Thiên Âm mở mắt nhìn sang, trong phút chốc bỗng hốt hoảng, một bóng dáng hoa lệ xuất hiện trước mặt nàng, trên cổ tay quấn ngọc bội cùng lục lạc không ngừng phát ra tiếng vang, tiếng lục lạc vang lên từ xa đến gần ở trong không khí giống như tiếng nước chảy róc rách trong đêm, trong trẻo nhưng mờ ảo.

Rất nhiều năm sau này, nàng vẫn nhớ, nam tử này giống như được bao quanh bởi vô số loài hoa, thế nhưng những tiếng leng keng được phát ra… giống như vỡ vụn.

"Tiểu nha đầu đáng thương, chẳng lẽ ngay cả cầu xin tha thứ cũng không làm sao?"

Giọng nói dịu dàng, hơi lười nhác nhưng lại mị hoặc âm thầm truyền vào tai nàng.

Thiên Âm cả kinh, vội vàng nhìn rõ người trước mặt: "Hoa tiên tử ca ca?"

Lưu Quang cứng người một lúc lâu, sau đó hàng mi dài run nhẹ, rốt cuộc vung tay lên, thừng tiên đồng loạt rơi xuống đất giống như cỏ dại, hắn tự mình đỡ lấy nàng.

Sau đó không biết trên dưới mà chống lại bộ mặt tức giận của Nguyệt trưởng lão: "Nguyệt trưởng lão, ngài đã lớn tuổi, lại có một đôi hỏa nhãn kim tinh, chẳng lẽ không nhìn thấy trong việc này có oan tình sao? Hài đồng này ngay cả một thuật căn bản cũng chưa tu tập, ngài dựa vào gì mà bảo nó có bản lĩnh xuyên qua kết giới trong Điện Tàng Bảo?"

Hắn phất một tay lên, lập tức trên đất có một người nửa chết nửa sống văng tới bên người Nguyệt trưởng lão, Nguyệt trưởng lão tức giận, nhưng cũng thấy được rõ ràng người này chính là đệ tử trông coi bên ngoài Điện Tàng Bảo, Trường Thanh, ông lập tức đỡ lấy.

Dung nhanh xinh đẹp của Lưu Quang chỉ mang theo sự hời hợt cùng lạnh nhạt: "Xem ra bề dưới của Nguyệt trưởng lão không nghiêm chỉnh, bổn tiên tận mắt nhìn thấy, hắn đưa tiểu nha đầu này vào Điện Tàng Bảo. Đường đường là đệ tử tiên môn nhưng lại làm chuyện ti tiện như thế, bổn tiên không thể nào nhìn được, liền ra tay giáo huấn một trận thay Nguyệt trưởng lão rồi, ngài… sẽ không trách ta nhiều chuyện chứ?"

Nguyệt trưởng lão nhìn Thiên Âm một chút, lại nhìn sang Trường Thanh bên cạnh, bực tức ra lệnh: "Nhốt Trường Thanh lại, trong vòng ba năm không cho bước ra cửa nửa bước!"

"Hừ!" Nguyệt trưởng lão vung tay áo muốn bỏ đi, Lưu Quang lại chậm rãi nói: "Vô duyên vô cớ phạt tiểu nha đầu này, Nguyệt trưởng lão định bỏ đi như thế sao? Không bằng ta tới chỗ Tiên tôn, để cho hắn nhìn thật kỹ "ái đồ" của mình đang "nửa sống nửa chết" ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thổ hào, chúng ta làm bằng hữu đi

Thiên Âm cúi đầu nhìn mình, ừ, không nghiêm trọng đến nỗi "nửa sống nửa chết", lại nhìn thấy mặt Nguyệt trưởng lão xanh mét, vội vàng kéo y phục của Lưu Quang: "Hoa ca ca, hay là đừng nói cho sư phụ biết…"

"Còn gọi Hoa ca ca nữa thì ta sẽ bắt ngươi đi luyện đan!" Lưu Quang không thể nhịn được nữa, ánh mắt như hung thần nhìn chằm chằm Thiên Âm, gương mặt xinh đẹp, thế mà vẻ mặt lại như thế, ngược lại có vẻ thân thiết động lòng người, Thiên Âm bật cười, cười đến nỗi những vết roi trên người co lại đau đớn.

"Đáng đời!" Lưu Quang cúi người, thấp giọng nói bên tai nàng: "Tiểu nha đầu, hôm nay bổn tiên dạy ngươi thuật sinh tồn đầu tiên."

Không đợi Thiên Âm đồng ý, hắn đã cười hiếp mắt nhìn Nguyệt trưởng lão: "Trưởng lão nhìn xem, tiểu nha đầu này là thần thể hiếm có, là một mầm non cần được bồi dưỡng thật tốt, vậy mà bị người quất như thế này, ta xem cũng thấy cơ thể nha đầu bị thương rất nghiêm trọng. Chậc chậc chậc… Nếu như vì vậy mà sinh ra ma tâm, trở ngại việc tu hành sau này, đúng là Nguyệt trưởng lão sẽ bị tội nặng đó, đúng không? À, ta nghe nói Chưởng môn rất kỳ vọng vào nha đầu này, dường như muốn bồi dưỡng nàng tiên tôn thứ hai nữa."

Bồi dưỡng nàng thành tiên tôn thứ hai sao?

Đệ tử chung quanh ồn ào lại bị ánh mắt của Lưu Quang quét qua một lượt nên chỉ biết sợ hãi cúi xuống thầm uất ức. Chỉ dám dùng đôi mắt vừa hận vừa không thể tin được mà nhìn Thiên Âm!

Nguyệt trưởng lão đang tức giận lại bị lời nói của Lưu Quang làm cho nuốt xuống, ông ta nói một cách khó khăn: "Ngươi… Ngươi nói thẳng đi, muốn ta bồi thường như thế nào?"

Thiên Âm chớp mắt, đầu lắc qua lắc lại mấy cái, rốt cuộc cũng hiểu được, Lưu Quang kia muốn lừa gạt Nguyệt trưởng lão!

Lập tức nàng quăng ánh mắt khâm phục về phía Lưu Quang, mỹ nhân này không chỉ đẹp người mà cũng biết dùng đầu óc thật đó.

"Bồi thường sao? Không không không, ta chỉ muốn chi phí giúp Thiên Âm hồi phục lại tổn thất về tinh thần, lúc nãy đã kinh sợ quá mức mà…"

Lưu Quang cố ý kéo dài chữ "chi phí" ra, ngay cả Thiên Âm cũng trợn mắt há mồm, đồng thời cũng hiểu được hắn vô sỉ đến mức nào.

Mà lúc này nàng đã phục hắn sát đất mất rồi.

Làm tiên, sẽ phải giống như Lưu Quang, quanh minh chính đại mà lường gạt người ta, không có một người nào dám nói chữ không!

Trong nháy mắt, hình tượng của hắn trong mắt nàng đã lên cao thành thổ hào*!

* địa chủ có quyền thế.

Ý định kết giao khiến nàng ôm lấy hông của hắn, lòng đầy mong chờ, "Thổ hào, chúng ta làm bằng hữu đi!"

Lưu Quang: "…"

Lúc này thế nào Lưu Quang cũng không nghĩ tới, mình chỉ là không ưa Nguyệt trưởng lão nên muốn trả thù một chút, mà không biết đang tạo cho tiểu hài tử 11 tuổi kia biết bao nhiêu ảnh hưởng trong lòng.

Cũng chính vì hành động ngày hôm nay đã khiến cho Thiên Âm nhỏ bé vốn chính trực, bất tri bất giác, trở nên thích thú với những hành động vô sỉ từ nhỏ đến lớn.

Vì Thiên Âm hết sức bái phục Lưu Quang cho nên Nguyệt trưởng lão đã sớm hộc máu ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Thật đáng giận, chỉ muốn dạy dỗ đệ tử nhỏ vậy mà đụng phải Lưu Quang, đáng hận nhất là, ngày thường hắn chỉ biết trêu chọc người khác, vì cớ gì hôm nay lại ra tay cứu người?

Nguyệt trưởng lão ôm bụng lăn lộn, quả thật ngã xuống đất mà không dậy nổi nữa.

"Nguyệt trưởng lão, mặc dù ngài giả chết, nhưng khoản chi phí kia cũng phải trả." Hắn nhẹ nhàng ném ra câu nói này, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng chỉ một cái, chỉ thấy các đồ vật trên người Nguyệt trưởng lão lập tức bay ra rơi vào tay hắn.

Sau đó hắn không có một chút nào ngại ngùng về chuyện "cường đạo" mà mình đã làm, nghênh ngang ôm Thiên Âm rồi đằng vân* rời đi trong ánh mắt "vui vẻ đưa tiễn" của mọi người.

*thuật cỡi mây.

Lưu Quang vừa bay đi, các đệ tử vây xem xung quanh còn chưa thở ra thì một dòng tiên khí màu ngọc bích lại lượn lờ bay tới, Trọng Hoa lại giá lâm nơi đây.

Trọng Hoa nhíu chặt mày, ánh mắt quét qua đám người kia rồi hỏi: "Thiên Âm ở đâu?"

Một gã đệ tử lớn mật bước ra khỏi hàng, kính cẩn nói: "Bị, bị Lưu Quang thượng tiên, mang, mang đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lời khuyên của Trọng Hoa

Ánh mắt của Trọng Hoa rơi xuống người Nguyệt trưởng lão, đôi mắt hắn chợt lóe lên, trong đôi mắt ấy là tầng tầng lớp lớp uy nghiêm cùng đe dọa, lập tức Nguyệt trưởng lão nhảy dựng lên, lung túng nói: "Không biết có chuyện gì mà Tôn thượng giá lâm tới Tàng Bảo Điện?"

"Nếu như bổn tôn nhớ không lầm thì khi đệ tử tiên môn có làm sai môn quy thì đưa tới Chấp Pháp Điện để xử trí. Không ngờ hôm nay bổn tôn nghe nói môn đệ Thiên Âm của ta phạm sai lầm, Nguyệt trưởng lão lại tự mình xử trí, không biết có thật hay không?"

Nguyệt trưởng lão đưa tay lau mồ hôi, Trọng Hoa là hậu bối, nhưng từ trước đến nay cũng không thân cận với ông, muốn tỏ vẻ trưởng bối trước mặt hắn, chỉ e rằng khó hơn trăm lần so với Lưu Quang.

Đôi khi ông vẫn bày ra dáng vẻ của bậc trưởng bối trước Lưu Cẩn, thế nhưng không giống với lúc đối đãi với Trọng Hoa. Tuy rằng Trọng Hoa là người lạnh lùng, thỉnh thoảng lại bình thản, thế nhưng chưa bao giờ có ai dám xúc phạm tới uy nghiêm của hắn.

Tiên tôn, cũng không phải chỉ là cái danh!

Thấy Nguyệt trưởng lão không nói lời nào, Trọng Hoa lại nói tiếp: "Nếu như Thiên Âm chọc giận Nguyệt trưởng lão, bổn tôn thay mặt xin lỗi. Thiên Âm…"

Nói tới chỗ này hắn dừng lại một chút.

Trong lòng mọi người đều căng thẳng, nhao nhao suy đoán câu tiếp theo sẽ là gì, trầm ngâm một hồi lâu, ánh mắt của Trọng Hoa nhìn về phía Nguyệt trưởng lão, nhàn nhạt nói: "Đệ tử của bổn tôn, cho dù phạm phải sai lầm thì cũng do ta trách phạt, sau này Nguyệt trưởng lão không nên quá phận."

Nguyệt trưởng lão tức giận đến mức tái mặt, không hiểu vì sao thế hệ hậu bối của Chưởng môn ai ai cũng trở nên thích bao che. Lưu Cẩn như thế, Trọng Hoa cũng giống như vậy, còn cho rằng trưởng lão nhiều chuyện? Ngày sau việc dạy dỗ các tiểu đồ tôn, trước hết còn phải trưng cầu ý kiến bọn chúng thì mới được ra tay hay sao?

"Nếu Nguyệt trưởng lão biết sai rồi thì bổn tiên không ở lại làm gì nữa."

"Ta…"

Trọng Hoa đang muốn cỡi gió, bỗng dưng quay lại nhìn Nguyệt trưởng lão, thành tâm khuyên: "Bổn tôn thấy dường như Nguyệt trưởng lão đang vô cùng u buồn, trùng hợp là lúc trước Thiên Nam mang về một loại quả có thể chữa bệnh buồn phiền rất tốt từ Bất Chu Sơn, nếu rảnh thì Nguyệt trưởng lão có thể tới Cửu Trọng Điện để thử chút. Ngài đã nhọc lòng dốc hết tâm huyết để giúp Thái A hưng thịnh, cũng phải chăm sóc cơ thể thật tốt. Ngài đã già, cần chú ý nhiều hơn."

Nguyệt trưởng lão cứng họng nhìn Trọng Hoa dần biến mất trong gió, một lát sau thì hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Một đám đệ tử người thì trợn mắt há mồm, kẻ thì hé miệng cười trộm…

****

Thiên Âm kinh ngạc nhìn Lưu Quang đặt mình xuống giường, tỉ mỉ bôi thuốc cho mình, cổ họng nàng trở nên khô khốc.

Luôn luôn có vài người, chỉ đơn giản an ủi vài câu, một lần vô tình cứu giúp lại làm cho người ta ghi nhớ cả đời.

Mà giờ khắc này, gương mặt mang theo nụ cười tà của Lưu Quang lại khiến Thiên Âm ghi thật sâu vào tận đáy lòng.

Dù sao vẫn có người đối tốt với mình.

Dù sao, không phải ai cũng chán ghét mình.

"Nghĩ gì thế tiểu nha đầu?"

"…" Thiên Âm hít mũi một cái, "Mỹ nhân ca ca, người cứu ta, chắc không phải muốn bắt ta đi luyện đan chứ?"

Cánh tay đang bôi thuốc của Lưu Quang run lên, ngay sau đó hắn lại cười tà mị: "Thật là một đứa trẻ thông minh, đúng là ta muốn bắt ngươi để luyện đan."

"Ngươi gạt người!"

"Ừ hử?"

Thiên Âm bị người khác nhìn chằm chằm thì hơi ngượng ngùng, nàng đỏ mặt nói: "Ta cũng không phải là kẻ ngốc, ngươi cứu ta thì là ân nhân của ta. Sau này, chỉ cần có điều gì cần đến thì bảo một tiếng, lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng sẽ không nhíu mày lấy một cái!"

Nhìn nàng nói một cách hiên ngang khí phách như vậy, Lưu Quang cười nhạo: "Mấy lời này học của ai vậy?"

"Ách… Ta thường nghe lén tiên sinh trong tửu lâu kể chuyện cổ xưa, trong truyện các đại hiệp bị thương được cứu sống đều nói những câu như vậy."

"Phụt!" Rốt cuộc Lưu Quang cảm thấy quá buồn cười, hắn sửa lại quần áo cho nàng rồi đưa tay nhéo gương mặt nhỏ nhắn mềm mại kia: "Ta dẫn ngươi đi tới một nơi!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Phí tổn thất tinh thần

"Cái gì…A!"

Nàng đang muốn lên tiếng hỏi thì Lưu Quang đã kẹp nàng vào khuỷu tay rồi mang nàng bay vút lên trời cao với tốc độ nhanh như gió.

Chỉ một lúc sau Thiên Âm đã thấy Lưu Quang đưa mình tới ngọn núi bên cạnh.

"Nơi này có tên là núi Nhược Thủy, bất luận là ma hay tiên, một khi ngã xuống thì sẽ không sống sót được đâu." Thấy nàng tò mò nhìn quanh, Lưu Quang lập tức giải thích, tiện tay chỉ xuống dưới, chỉ thấy sương mù dày đặc lượn lờ quanh vách núi, "Vừa rồi ta mới treo đám người khi dễ ngươi ở dưới vách đá, ngươi nhìn bọn họ xem, có giống thịt khô hay không?"

Một cơn gió thổi ngang qua, Thiên Âm thấy rõ hai nữ tử với gương mặt trắng bệch như đánh phấn, nàng thất thanh nói: "Là bọn họ!"

Rồi quay đầu nhìn Lưu Quang: "Đường như họ đang rất sợ, ngươi… Hay là cứu họ lên đây đi?"

"Bọn họ ỷ tu vị của mình mạnh hơn ngươi, lại ghen tỵ khi thấy ngươi là môn hạ của Tiên tôn, bởi vậy luôn muốn khi dễ, ức hiếp ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn trả thù sao?"

Thiên Âm nghiêm túc gật đầu: "Muốn thì muốn. Nhưng ta không muốn hại chết bọn họ đâu! Vả lại bọn họ cũng chưa ra tay với ta…"

"Trốc" một tiếng, Lưu Quang gõ lên trán nàng, gương mặt ra vẻ không thể dạy dỗ được đứa trẻ trước mặt: "Bất kể là nơi nào thì người khác cũng sẽ ức hiếp ngươi thôi, ngươi phải trả thù chứ. Nếu ngươi càng nhẫn nhịn, đôi khi không nhất định sẽ đổi lấy được hòa bình, ngược lại, bọn họ sẽ cho rằng ngươi yếu đuối dễ bắt nạt, như vậy ngươi chỉ nhận được nhiều khi dễ hơn thôi."

Thiên Âm tương đối lạc quan nói với người kia: "Dù sao đều là chuyện ở tương lai, chờ ta học được tiên pháp thì bọn họ sẽ không khi dễ ta được nữa."

Lưu Quang sống mấy ngàn năm nhưng chưa từng thấy ai không tim không phổi như vậy, bị người ta khi dễ nhưng trong lòng không hận thù, ngược lại nghĩ đến sau này lợi hại thì sẽ không bị khinh thường nữa.

Thật không biết là đơn thuần, hay là vì còn quá nhỏ nên không nhìn thấu những thứ này.

Đúng là chỉ có người cường đại thì mới có thể thoát khỏi sự xem thường của người khác, mới không bị người khác khinh dễ.

"Vậy cứ thả bọn họ ra như thế sao?"

"Đúng rồi, ngươi xem, bọn họ bị dọa sợ đến mức mặt mũi trắng bệch rồi kìa."

"Được thôi, ngươi đừng hối hận."

Thiên Âm rụt cổ lại, lầu bầu nói: "Ta thì hối hận gì cơ chứ, dù sao trong tương lai ta sẽ bảo vệ sư phụ, cũng không muốn đánh nhau với mấy người kia…"

Thính lực của Lưu Quang vô cùng nhạy, nghe được lời này thì cau mày, sau đó phất tay một cái, lập tức hai người bị treo trên vách đá giống như có sợi dây vô hình từ từ kéo lên trên.

Nhìn thấy Lưu Quang, hai người kia như tìm được đường sống nên vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ: "Thượng tiên tha mạng!"

"Đừng để ta thấy các ngươi bắt nạt người khác nữa." Lưu Quang chán ghét xoay người, sau đó nói với Thiên Âm: "Ta đưa ngươi đi mất, nếu sư phụ ngươi tìm không được thì sẽ tới chỗ ta phá tan tành. Đi thôi, tiểu nha đầu."

"Đợi một chút!" Đột nhiên Thiên Âm kêu lên, Lưu Quang quay lại, ánh mắt mang theo nghi ngờ. Rốt cuộc nàng chuyển động mắt một vòng rồi cười hắc hắc: "Mặc dù ta không muốn ngươi trừng phạt hai người họ, nhưng hành vi của bọn họ khiến tâm hồn nhỏ bé yếu đuối của ta bị tổn thương không hề nhẹ, cho nên…"

Lưu Quang hiểu ra: "Cho nên ngươi muốn chi phí đền bù tổn thất tinh thần?"

Gương mặt Thiên Âm tỏ vẻ ngây thơ, sau đó nhoẻn miệng cười ra vẻ thật lòng: "Đúng rồi, là phí tổn thất tinh thần."

"Phốc!" Đầu tiên Lưu Quang cười nhẹ, sau đó ngửa mặt lên trời cười ra tiếng: "Tiểu Bất Điểm* a Tiểu Bất Điểm, nếu như thời gian có quay trở về, nhất định ta sẽ thu nhận ngươi làm đệ tử, truyền lại y bát của Lưu Quang ta cho ngươi!"

* Cách gọi thân mật, chỉ cô bé, cậu bé.

"Hắc hắc…" Gương mặt Thiên Âm ngượng ngùng.

Mà hai người đang quỳ trên đất nhìn khi nhìn lên lại thấy tiểu cô nương đang đứng kia vô cùng xinh đẹp, vô cùng động lòng người, bọn họ lập tức hóa đá…

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 40: Học tập thật tốt, ngày ngày tiến về phía trước

Gió mát thổi qua, đêm tối phủ xuống.

Thiên Âm ôm túi đựng tiên đan thần dược lấy từ trên người hai tiên tử kia ở trong ngực, gương mặt thỏa mãn đáp xuống từ vân đóa*, lúc thấy Cửu Trọng điện thì giống ngựa hoang tìm được mẹ, vui mừng chạy tới cửa điện.

*Vân đóa: mây để cưỡi.

Chạy được nửa đường bỗng nhiên nhớ tới Lưu Quang nên quay lại.

"Cảm ơn ngươi." Nàng cười chân thành, gương mặt nhỏ nhắn khả ái tỏa ra ánh sáng dịu dàng: "Mặc dù lần đầu tiên thấy ta, ngươi nói muốn bắt ta đi luyện đan, nhưng hôm nay ngươi giúp ta, ta sẽ nhớ cả đời."

Lưu Quang bật cười: "Vậy thì báo đáp ta đi!"

"Trời ơi! Ngươi muốn ta báo đáp thế nào?"

"Ngươi…" Lưu Quang khẽ cười, cả người hòa vào bóng đêm, ánh sáng xung quanh hắn trở nên mông lung kỳ ảo: "Bỏ sư phụ Trọng Hoa của ngươi đi, đến làm đệ tử của ta được không?"

Bỏ sư phụ sao??!

Gương mặt Thiên Âm hiện lên vẻ kinh sợ, nghĩ đến việc sau này sẽ im lặng ngồi bên mép giường của sư phụ để bảo vệ người, dùng đôi mắt thấu hiểu thế sự, trìu mến nhìn sư phụ ngủ…

Nàng lập tức lắc đầu không ngừng: "Không được không được! Ta chỉ muốn có một sư phụ thôi!" Nói xong cũng không quản lời nói tiếp theo sẽ không thuận miệng, gương mặt đáng thương nhìn Lưu Quang: "Hay là, ngươi đổi cái khác đi?"

"Ha ha… Vậy xem như xong đi." Lưu Quang cười to, xoay người muốn đi thì lại bị Thiên Âm nắm lấy vòng tay có đính những chiếc chuông nhỏ như hạt đậu của hắn.

Chiếc chuông phát ra âm thanh lanh lảnh trong đêm, hắn cười như không cười nhìn nàng, cũng không mở miệng nói chuyện.

Thiên Âm bị hắn nhìn, gương mặt lập tức ửng đỏ, nàng gãi đầu rồi cúi xuống suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng: "Mỹ nhân ca ca…"

"Gọi ta là Lưu Quang đi." Đáy mắt hắn hiện lên ý cười, "Thấy người nào ngươi cũng gọi là ca ca, cho nên ta cũng không lạ gì. Sau này gọi ta là Lưu Quang, không cần quy củ bối phận hay quan tâm những khuôn khổ quy định, nói chuyện tự do chút.

"Lưu…" Thiên Âm dừng một chút, cuối cùng cũng không có ý muốn gọi tiếp, hỏi hắn: "Tại sao hôm nay lại giúp ta?"

Lưu Quang ngồi xổm xuống, trong ánh mắt có chút xem thường, tuổi của nàng không hiểu cũng phải: "Được người ta hâm mộ, đương nhiên sẽ có kẻ ghen tỵ, suy nghĩ của ngươi đơn thuần quá, phải học được cách bảo vệ bản thân."

"Ôi! Vậy là có ý gì?"

Tiểu nha đầu đơn giản này!

Lưu Quang âm thầm lắc đầu: "Lúc ngươi bị Hồng Trang vây quanh thì ta vẫn ở sau lưng ngươi, vốn muốn lấy chút máu của ngươi để luyện đan, lại thấy vận khí của ngươi không tốt, ba phen mấy lần chứng kiến người ta lấn át ngươi. Ngươi còn hồ đồ vô Tàng Bảo Điện với người lạ nữa, bị hãm hại cũng không biết. Thật không hiểu ngươi đơn thuần hay là ngu xuẩn nữa."

Thiên Âm xấu hổ không ngừng: "Ta… Làm sao ta biết người đó sẽ hại ta chứ…"

"Ngươi vừa bái vi sư, vậy cố tu hành cho tốt, tránh sau này bị những người kia bắt nạt, ngươi là một thần thể đó." Lưu Quang khinh bỉ, "Ngươi cũng không biết, lúc ngươi bị tiểu Hồng Trang đạp lên mặt, bộ dáng rất khó coi."

Hắn vẫn nhớ bộ mặt đầy bùn đất của nàng, trong khung cảnh cánh hoa bay đầy, nàng chậm rãi đứng dậy rồi ngẩng mặt cười một tiếng, lúc đó lộng lẫy chói chang như thế nào! Sự ngây thơ thuần khiết chỉ là lớp vỏ để lừa gạt, khi ấy trong mắt nàng lộ ra vẻ bi thương…

Khuôn mặt nhỏ của Thiên Âm đỏ lên: "Ta không đánh lại nàng ta, nàng ta có học qua tiên pháp rồi…"

"Cho nên…" Lưu Quang vỗ bờ vai mềm mại trước mặt: "Ngươi hơn người khác là có thiên phú, hãy học thật tốt, ngày ngày tiến về phía trước, không tới mấy năm thì có thể đánh lại đám người đó rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bị sư phụ hiểu lầm

Editor: Sam Sam - DĐ LQĐ

"Cho nên…" Lưu Quang vỗ bờ vai mềm mại trước mặt: "Ngươi hơn người khác là có thiên phú, hãy học thật tốt, ngày ngày tiến về phía trước, không tới mấy năm thì có thể đánh lại đám người đó rồi."

"Phụt!" Ánh mắt Thiên Âm chuyển động, dường như có ánh sáng tỏa ra: "Ngươi dạy ta làm điều xấu!"

"Gậy ông đập lưng ông, cái này gọi là tự vệ."

"Nếu vài năm sau, ta không đánh lại Hồng Trang thì sao?"

"Vậy ngươi nhảy vào lò luyện đan của ta để ta luyện cho rồi."

"…"

Lưu Quang hé miệng cười một tiếng, trong bóng tối mỹ lệ giống như hoa Anh Túc, rực rỡ mê người, phong thái vô cùng.

Nhìn gương mặt bầu bĩnh của nàng, hắn đang muốn vươn tay vuốt ve thì bỗng nhiên ở cửa điện phía sau vang lên giọng nói lạnh lùng của Trọng Hoa.

"Thiên Âm."

Hắn dừng động tác, nụ cười vui vẻ lập tức mang theo vài phần u ám, nhìn thấy Trọng Hoa im lặng đến sau lưng Thiên Âm rồi kéo nàng sang bên cạnh, Lưu Quang cười một tiếng, mặt đầy khinh thường.

"Được rồi, Thiên Âm, ta đi đây." Rồi nhéo má Thiên Âm, "Tu luyện thật tốt vào, đừng để người ta khi dễ nữa."

Liếc mắt nhìn mặt Trọng Hoa rồi lạnh lùng nói: "Hừ, cả tiên môn này, ta không thể nhìn bộ dạng tự cho mình thanh cao này của ngươi!"

"Sư phụ…" Không còn thấy bóng dáng của Lưu Quang nữa, Thiêm Âm dậm chân, "Sư phụ có thanh cao gì đâu, rõ ràng rất tốt mà!"

Trời đã tối, màu đen bao phủ toàn bộ, ngân hà đã xuất hiện trên đỉnh đầu.

Thiên Âm lặng lẽ ngắm nhìn sư phụ của mình, từ đầu đến cuối sư phụ vẫn thế, không thể biết đang vui vẻ hay tức giận.

Nàng âm thầm sờ vào vết roi trên người rồi hít một hơi. Trên mặt còn có chút đau, thế nhưng nàng cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra.

"Theo ta đi vào."

Trọng Hoa như có điều gì suy nghĩ, nhìn gương mặt hơi sưng đỏ, nhàn nhạt nói rồi xoay người vào trong điện.

Nàng cẩn thận đi sau hắn, lôi kéo quần áo che khắp người, chỉ sợ bị sư phụ thấy tổn thương trên người.

Sau khi Thiên Âm vừa đi vào phòng, thấy tình hình thì trong lòng giật mình, vội lấy lòng: "Sư phụ… Trễ như thế mà người không nghỉ ngơi sao?"

"Quỳ xuống."

"Sư phụ…"

"Vi sư bảo ngươi quỳ xuống."

Thiên Âm vội vàng quỳ xuống, hai tay vặn góc áo, bất an trong lòng.

Chẳng lẽ Nguyệt trưởng lão tố cáo điều gì với sư phụ sao? Hay là nàng đi với Lưu Quang mà không nói với sư phụ nên người tức giận?

Nàng càng nghĩ càng lo lắng.

Trọng Hoa thất vọng: "Nói cho ta biết, hôm nay ngươi tới Tàng Bảo Điện làm gì? Không đi đâu mà lại chạy đến chỗ đó làm gì?"

Sắc mặt Thiêm Âm trắng bệch, bị sự thất vọng trong mắt sư phụ làm đau lòng: "Có phải Nguyệt trưởng lão nói với sư phụ là con trộm đồ hay không? Ngay cả sư phụ cũng không tin là con không ăn trộm sao?"

"…"

Lúc này vết thương trên người bỗng dưng đau nhói, Thiên Âm nghẹn ngào, giọng nói vốn thanh thúy lại khàn đi rất nhiều: "Thiên Âm là ăn mày, không sai, nhưng Thiên Âm biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Sư phụ, con không đi ăn cắp, con chỉ đi lạc không tìm được đường, lại bị một ca ca xinh đẹp dẫn vào đó, là ca ấy cầm đồ nhét vào tay con, vu oan cho con!"

Trọng Hoa nửa ngồi xuống, chìa bàn tay xinh đẹp như bạch ngọc ra rồi nắm lấy cổ tay nàng, giọng nói trầm bổng, thế nhưng Thiên Âm cảm thấy trong lòng nóng lên: "Ngươi biết Mặc Tử Tụ chứ?"

"… Sư phụ?"

"Có biết hay không?"

"Biết, con biết."

"Từng nhớ vi sư đã nhắc về hắn với ngươi chứ? Ma tôn Mặc Tử Tụ."

"… Phải."

"Vậy sợi dây này ở đâu có?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Sư phụ muốn đuổi người?

Editor: Sam Sam -

Trọng Hoa nửa ngồi xuống, chìa bàn tay xinh đẹp như bạch ngọc ra rồi nắm lấy cổ tay nàng, giọng nói trầm bổng, thế nhưng Thiên Âm cảm thấy trong lòng nóng lên: "Ngươi biết Mặc Tử Tụ chứ?"

"… Sư phụ?"

"Có biết hay không?"

"Biết, con biết."

"Từng nhớ vi sư đã nhắc về hắn với ngươi chứ? Ma tôn Mặc Tử Tụ."

"… Phải."

"Vậy sợi dây này ở đâu có?"

Trọng Hoa khẽ nhíu mày lại, quấn quanh cổ tay của Thiên Âm là một sợi tóc đen mảnh đến mức mắt thường không thể nào nhìn thấy được, Trọng Hoa nhanh chóng gỡ ra nắm trong lòng bàn tay, giọng nói của hắn trở nên nhàn nhạt, lại có chút mơ hồ: "Vũ khí của Mặc Tử Tụ chính là một sợi tóc được luyện đến Thượng Cổ Ma Thần. Hôm nay có một sợi ở trên cổ tay ngươi, ngươi giải thích như thế nào?"

Thiên Âm kinh ngạc trợn to mắt, trong đầu vang lên lời dặn dò của Mặc Tử Tụ: Ngàn vạn lần không được nói cho ai biết là ngươi gặp ta.

Chẳng lẽ thật sự Mặc ca ca là Ma tôn? Còn sợi tóc nói là bảo vệ tính mạng lại chính là một phần vũ khí của hắn?

Trọng Hoa thu toàn bộ phản ứng của nàng vào trong mắt, thất vọng thở dài một tiếng: "Cũng là người của hắn, trở về đi. Ngươi là người phàm tục, không thể trộm thứ hắn muốn được."

Trên mặt Thiên Âm không còn chút sắc máu, mặc dù không hiểu ý tứ trong lời nói của sư phụ, nhưng người muốn đuổi nàng đi, nàng lại hiểu rất rõ ràng: "Sư phụ, người muốn đuổi con sao?"

"…" Trọng Hoa tránh ánh mắt trong suốt chứa nỗi sợ hãi của nàng: "Ta và ngươi không có duyên sư đồ."

"Sư phụ, con không ăn cắp, sao người lại không tin con chứ!" Đột nhiên Thiên Âm đứng dậy nắm lấy tay áo của hắn, vì quá nhanh nên trong đầu hỗn loạn muốn hôn mê, Trọng Hoa theo bản năng đỡ cơ thể nhỏ nhắn của nàng, rốt cuộc lúc này mới thấy những vết thương trên người nàng, ánh mắt ngưng lại: "Vết thương do roi sao…?"

Thế nhưng lúc này Thiên Âm không quan tâm đến những vết thương trên người, nàng chỉ nhớ đến sư phụ đang muốn đuổi mình đi nên đầu óc trống rỗng, tim giống như bị người ta bóp chặt lại, đau đớn không ngừng, nàng vội vàng nói: "Sư phụ, đây là sợi tóc Mặc ca ca đưa cho con, căn bản con cũng không biết hắn là người của Ma tộc, nhất định sư phụ phải tin con!" Thiên Âm nắm chặt áo hắn, giống như hắn là cây thuốc duy nhất có thể cứu mạng nàng: "Cho tới bây giờ con cũng chưa từng có người thân, thật vất vả mới có được một sư phụ, con không muốn mất đi… Sư phụ, phải làm sao thì người mới tin con không có quan hệ gì với Ma tộc chứ? Hôm nay con đến Điện Bảo Tàng cũng là một hiểu lầm!"

"Vi sư…"

Thiên Âm chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, nghe được Trọng Hoa nói hai chữ rồi nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Trước lúc ngất đi nàng vẫn nhìn chằm chằm vào người đang đau lòng vì vết thương của mình, không biết sau khi tỉnh lại, có thể nào nàng đã bị sư phụ ném xuống chân núi rồi hay không…

Trọng Hoa giật mình trong chốc lát, sợi tóc trong tay hóa thành tro bụi. Hắn buông nàng ra, tay nàng vẫn đang nắm tà áo của hắn thật chặc, nhẹ nhàng đặt nàng lên chiếc giường êm ái rồi cởi y phục của nàng ra, nhìn vào vết thương trên người mà không khỏi nhíu chặc mày.

Tay hắn nhẹ nhàng lướt qua, những vết thương đáng sợ lập tức biến đi rất nhanh, chỉ để lại những vết sẹo màu hồng nhạt.

Rõ ràng có thể dùng tiên thuật để chữa lành vết thương, lúc Lưu Quang cứu nàng cũng đã bôi thuốc nhưng không chữa hẳn, chính là muốn hắn nhìn thấy, đệ tử của Tiên Tôn Trọng Hoa, có một ngày lại bị người ta bắt nạt thành bộ dạng như thế này…

Trọng Hoa suy nghĩ một chút đã biết dụng ý của Lưu Quang, hai người lớn lên cùng nhau từ lúc nhỏ, Lưu Quang rất thích đối đầu với hắn, nhất là sau khi sự việc kia xảy ra thì Lưu Quang càng thêm khinh thường mỗi lúc nhìn mình. Sống mấy ngàn năm mà tính tình vẫn không thay đổi…

Hắn thở dài một tiếng, nhẹ đến mức như chưa từng có tiếng thở ấy, sau đó dịu dàng đặt Thiên Âm lên giường rồi đắp chăn cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tiên Tôn, thì sao?

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Y y a a....." Không biết Thiên Tuyết chui từ xó xỉnh nào ra, nhảy đến bên cạnh Thiên Âm, tức giận vung móng vuốt với Trọng Hoa, miệng bi bô nói tiếng thú làm người khác nghe không hiểu.

"Ngươi bất bình vì nàng?"

Tiểu thú kiên định gật đầu.

Trọng Hoa đưa tay sờ sờ đầu của nó, có chút khó hiểu: "Ngươi ở lại Thái A mấy năm, vẫn đơn độc một mình, vì sao bây giờ nguyện ý đi theo bên cạnh một phàm nhân như nàng?"

Thiên Tuyết lắc đầu, xoay người ôm cổ của Thiên Âm mà khóc.

Trọng Hoa: "....."

Hay cho một đôi tình yêu người thú

"Ta đi một chuyến đến điện Bảo Tàng, ngươi trông coi nàng cho thật tốt."

Thiên Tuyết trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng vẫn gật đầu.

***

Mặt trăng tròn chiếu xuống ánh sáng màu bạc trong vắt như nước, phủ một tầng sáng mỏng lên mọi vật trong bóng đêm.dieendaanleequuydonn. Dưới ánh trăng, mây khói của Tiên sơn lượn lờ như nước, khiến cho cả Thái A tiên sơn hiện lên càng mờ ảo trong bóng đêm, giống như một bức tranh ảo ảnh tuyệt đẹp và vĩ đại chạy dài về phương xa, nối liền với đất trời.

Trọng Hoa đang bay vút trên cao thì đột nhiên dừng bước, trong mắt chứa đầy bất đắc dĩ: "Lưu Quang, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?"

Bóng dáng Lưu Quang dần dần hiện lên trên không trung, dáng vẻ và nét mặt của hắn vẫn kiểu quần là áo lụa*, chỉ là trong đáy mắt, nhiều hơn thứ gì đó khó có thể nói được.

*Quần là áo lụa chỉ trang phục của con em nhà giàu sang quyền quý.

Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên tia cười châm biếm: "Nhìn đồ đệ của mình bị người ta đánh, trong lòng chắc không dễ chịu chứ? Ta nhìn cũng đau lòng! Đứa bé đáng yêu như vậy, bị thương cũng không nói một tiếng, khiến người khác thương tiếc."

"..... Mặc kệ ngươi muốn làm cái gì, nàng chỉ là một đứa bé."

"Không không không." Lưu Quang cười to: "Ta rất thích nàng, cho nên ngươi yên tâm, ta sẽ không giống như ngươi, đối với một tiểu bối không lưu lại chút đường sống nào." Hắn đến gần Trọng Hoa, nháy mắt lướt qua nhau, trong giọng nói trầm thấp đè nén lửa giận: "Ta nói rồi, ngươi phá hủy khuôn phép cả đời ta, ta liền hủy cả đời của ngươi, coi như là ta trở thành sư phụ của nàng, có thể vì nàng mà làm việc. Hừ! Tiên Tôn....Thì sao?"

Thì sao?

Không thì sao?

Trọng Hoa mím chặt môi mỏng nhợt nhạt, im lặng.

Lưu Quang đã đi xa.

****

"Sư phụ!!"

Hôm sau, một tiếng thét chói tai vô cùng đau đớn tuyệt vọng bi thảm vang ra từ trong điện Cửu Trọng, làm Tiên Hạc sống ở bốn phía hoảng sợ bay đi.

Chốc lát, trong phòng vang lên một âm thanh khác.

"Có chuyện gì?"

Thiên Âm cười khanh khách, vui mừng lại kích động nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Trọng Hoa xuất hiện trong phòng mình, cười đến nước mắt cũng chảy ra: "Sư phụ, người không đuổi con đi có đúng không?"

Thấy dáng vẻ này của nàng, Trọng Hoa mềm lòng, suy tính trong chốc lát, hòa nhã nói: "Hôm qua vi sư đến điện Bảo Tàng một chuyến, đã biết chân tướng, quả thật là vi sư trách nhầm ngươi rồi." dieendaanleequuydonn. Cuối cùng ngước mắt nhìn nàng, thấy nàng hài lòng, dường như cười cười: "Hôm qua đột nhiên ngươi hôn mê, vi sư xem xét qua một chút, chỉ là vết thương nhẹ do roi, không đủ để ngươi hôn mê. Nhưng cũng không thấy ngươi có bất kỳ chứng bệnh gì, có phải ngươi..... Có bệnh không tiện nói ra?"

Bệnh không tiện nói ra?

Sau khi Trọng Hoa rời đi, Thiên Âm ôm đầu ngồi ở trước điện suy nghĩ cẩn thận, nghĩ từ ánh bình minh vừa ló rạng tới mặt trời chiều ngã về phía tây, nghĩ từ ánh trăng mới nhô cao tới sao đầy trời rơi.

Lại một ngày đẹp trời, nàng vẫn còn đang nghĩ.

Nghĩ từ khi bắt đầu có trí nhớ, đến trước khi hôn mê, vẫn không nghĩ ra được bản thân có bệnh không tiện nói ra, có thể nghiêm trọng khiến mình bị ngất đi.

Nhưng đến sư phụ cũng không tra ra được bệnh, rốt cuộc là cái gì chứ?

Đổi tư thế lại nghĩ.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, chợt thấy Tiên Hạc thản nhiên bay qua nàng chợt hiểu ra: "Sư phụ, con biết rồi! Con biết rõ vì sao con hôn mê!!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 44: Bữa tối cuối cùng của cuộc sống

Editor: Tiểu Ly Ly.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm. chợt thấy Tiên Hạc thản nhiên bay qua, nàng chợt hiểu ra: "Sư phụ, con biết rồi! Con biết rõ vì sao con hôn mê!!"

Hưng phấn chạy đến điện Tử Thần, Trọng Hoa đang ngồi ở bên cửa sổ đọc sách. Ánh sáng chói mắt giấu đi thân hình của hắn, chỉ thấy hình dáng mờ mờ, tiên khí bao quanh. Ở trong ánh sáng, mơ mơ hồ hồ. dieendaanleequuydonn

Thiên Âm dậm chân, si ngốc nhìn một màn yên tĩnh tuyệt đẹp này mà quên hô hấp.

"Suy nghĩ hai ngày, rốt cuộc nghĩ ra nguyên nhân vì sao ngươi bị hôn mê?" Trọng Hoa quay đầu nhìn lại, vầng sáng quanh người hắn khẽ động.

Thiên Âm nhìn hắn chăm chăm, ngón tay nắm thư từ, trong suốt bóng loáng, giống như giọt sương sáng sớm, cử động mê người lộng lẫy.

Nàng không khỏi bị hấp dẫn, chậm rãi đến gần, ngước đầu, tiếng nói mạnh mẽ vang lên: "Con chóng mặt là do bị đói!"

"....." Thư từ trên tay Trọng Hoa soạt một tiếng rơi xuống đất.

*****

Chuyện may mắn nhất trên đời này là cái gì?

Là có một tiên nhân tuấn mỹ lại mạnh mẽ Tiên Tôn sư phụ!

Chuyện hạnh phúc nhất trên đời là cái gì?

Là Tiên Tôn sư phụ sử dụng đôi tay trừ yêu diệt ma của hắn, vì ngươi tự tay nấu canh!

—— Thiên Âm nghĩ như vậy.

Cho tới khi Trọng Hoa bưng một bàn thức ăn tinh xảo đến trước mặt, nàng vẫn chưa tỉnh lại từ trong khiếp sợ.

Sư phụ của nàng cao cao tại thượng, vạn người kính nể, là tiên nhân có một không hai trong lục giới..... dieendaanleequuydonn.Không ngờ, vì một tiếng "đói" của đệ tử như nàng làm một bàn chứa nhiều thức ăn!

"Ăn đi, không phải đói bụng sao?" Trọng Hoa đẩy Thiên Âm vẫn còn đang ngẩn người, lộ ra tia cười yếu ớt.

Sư phụ cười..... thật mê người.....

"Sư..... Sư phụ?"

"Hả?"

Thiên Âm hít một hơi thật sâu: "Không phải Người là tiên nhân sao? Không phải Tiên Nhân không ăn cơm sao? Sao người cũng biết nấu ăn?"

"....." Trọng Hoa liền giật mình, đáy mắt mờ màng chợt lóe lên, trong đầu có hình ảnh lướt qua, ánh sáng lóe lên cực nhanh, hắn mơ hồ nắm giữ được cảm giác quen thuộc.

Hình như cực kì lâu trước kia, hắn đã từng vì một người rửa tay nấu ăn vào ngày 7-1 âm lịch..... Chỉ là một màn kia, giống như mộng ảo không có thật.

"Không biết như thế nào, tự nhiên sẽ biết." Đây là đáp án của hắn.

Không biết như thế nào, tự nhiên sẽ biết?

Thiên Âm cười khanh khách, quả nhiên là sư phụ cường đại, không biết như thế nào, ngay cả món ăn cũng biết làm, thật là thiên tài!

Trọng Hoa nói xong, đưa đôi đũa cho nàng: "Ăn nhanh đi, nguội sẽ không ngon. Bữa tiệc này, coi như vi sư bù lại cho ngươi, là vi sư không làm hết trách nhiệm của mình, để cho ngươi chịu nhiều thiệt thòi. Ăn bữa này, sau này bắt đầu tích lương thực, nếu quá đói, phải trở lại phía sau núi hái quả tiên ăn đi."

Thiên Âm đang thả lỏng thân thể, tay dứt khoát gắp thức ăn dừng lại, nét mặt thay đổi bất ngờ, cuối cùng trắng bệch.

Trọng Hoa không rõ chân tướng, hỏi: "Sao vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị của ngươi sao?"

Thiên Âm vô cùng trịnh trọng đặt chiếc đũa lại trên bàn, mặt ủ xìu: "Sư phụ có biết, mỗi khi người ở Nhân giới phạm tội tử hình, hôm sau bị giải tới pháp trường lên đoạn đầu đài thì tối hôm trước, lao ngục sẽ thưởng cho phần thức ăn phong phú, nói ra cho oai là 'đưa tiễn'. Vì vậy con lén lút đặt tên, gọi là 'bữa tối cuối cùng của cuộc sống'. Sư phụ cảm thấy, tình cảnh của đồ nhi lúc này có khác gì với tử tù không?"

Sắc mặt Trọng Hoa cứng đờ, ấn Tiên Tôn trên mi tâm của hắn có ngọn lửa lúc ẩn lúc hiện, vội vả ném xuống một câu: "Ngươi từ từ ăn, vi sư bàn bạc một số chuyện với Chưởng Môn sư bá của ngươi", sau đó liền không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tiên môn sắp có đệ tử trưởng thành

Editor: Tiểu Ly Ly.

Ẩn thân ở trong mây, Trọng Hoa cố gắng ổn định tâm trạng, lúc này nhìn Thiên Âm ở phía xa, trong đầu của hắn liền nghĩ tới tai họa sắp ập đến.

Ai có thể nói cho hắn biết, ngoài mặt đồ đệ khéo léo động lòng người, nhưng hắn vẫn không hiểu rõ tâm tư của nàng? Nếu là người bình thường, đói đến chóng mặt, không phải thấy một bàn thức ăn đã sớm nhào tới chứ?

Không ngờ nàng nghĩ tới tử tù?

Trọng Hoa vỗ trán!

Trong lòng của tiểu tử này, rốt cuộc cả ngày lẫn đêm nghĩ tới cái gì? Dù sao hắn cũng đã dạy hai người đệ tử, hôm nay đột nhiên có nữ nhi tâm tư mỏng manh dễ vỡ làm đệ tử.....

Trọng Hoa sống nhiều năm, rốt cuộc cũng bắt đầu nhức đầu.

Mà ở trong điện, nhìn bóng dáng của Trọng Hoa bỗng chốc biến mất Thiên Âm thu hồi ánh mắt, cúi đầu gặm khớp xương của Thiên Tuyết, hỏi: "Sao ta có cảm giác sư phụ như đang chạy nạn vậy!"

Thiên Tuyết chớp đôi mắt to tròn trịa, hết sức gật đầu đồng ý!

"Tuyết Tuyết, sau này chúng ta phải học tiên pháp thật tốt! Không học giỏi, ta sẽ không ra khỏi điện Cửu Trọng!"

Đôi mắt của Thiên Tuyết trừng lớn, liều mạng lắc đầu. Thiên Âm cười to, ôm nó vào trong ngực xoa rất nhẹ nhàng rồi dừng lại, nói: "Là ta không ra, không nói không cho ngươi đi ra ngoài. Ngươi có thể ra ngoài chơi khắp nơi, dù sao đây là quyết định của ta, tuyệt đối không thay đổi!"

Vì thế từ ngày đó, Thiên Âm cũng không bước qua ngọn núi thứ hai. Ở Thái A tiên sơn, trong lòng nhiều người cũng dần quên đi Thiên Âm, Dieendaanleequuydoon, chỉ thỉnh thoảng nhắc tới đồ đệ trời sinh thần thể của Tiên Tôn Trọng Hoa thì giật mình kêu lên: "Là cái tên ăn xin đó sao?! Chắc là thấy mình văn võ đều kém nên mất thể diện, trốn ở trong điện Cửu Trọng không dám đến đây!"

****

Thời gian sáu năm trôi qua nhanh, trong nháy mắt, Thiên Âm đã từ một thiếu nữ ngây thơ thành đại cô nương mười bảy tuổi.

Nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Sáu năm, xuân đi thu đến hoa tàn hoa nở.

Ở trong điện Cửu Trọng sáu năm, Thiên Âm giữ đúng lời nói của nàng, chưa từng bước ra khỏi điện một bước, ngăn cách với cuộc sống.

Ngày đó, lời nói của Lưu Quang in sâu trong lòng nàng, nó cũng giống như ma chú khắc sâu trong đầu. Khiến cho nàng tin tưởng rằng học tập tốt, nhất định sẽ ngày ngày tiến bộ!

Chỉ cần học giỏi Tiên thuật, mới có thể không sợ phần tử đối địch, mới có thể bảo vệ sư phụ, bảo vệ người mình muốn.

Vì thế hôm nay, trời sáng rực rỡ, khi tiên thể của nàng mới luyện thành, tinh thần phấn chấn, nhìn ánh mắt Trọng Hoa vui mừng, xuất hiện ở trong trường luyện võ.

Thời điểm khi nàng xuất hiện, thì không có tiếng động.

Thời điểm khi Trọng Hoa xuất hiện, thì trong chốc lát oanh động toàn trường!

Mới đầu, nàng theo đám mây hạ xuống, trên người mang theo tiên khí, quần áo màu xanh nhạt thêu rễ cây và hoa sen Tịnh Đế quấn quýt lấy nhau, hoa nở mang nỗi buồn triền miên, dải lụa đeo bên hông tung bay, tóc dài như dải ngân hà rũ xuống eo, phong thái lỗi lạc, nhẹ nhàng như bướm.

Nhưng giọng nói phát ra từ trong trường không phải vì nàng kinh ngạc, mà là vì sự xuất hiện của Trọng Hoa ở phía sau nàng, đầu tiên toàn bộ trường luyện võ xôn xao, ngay sau đó phát ra tiếng nghị luận giống như thủy triều!

"Là Thiên Âm!!"

"Trời ạ, là cái tên ăn xin đó sao?"

"Không thể tưởng tượng nổi! Không ngờ nàng lớn lên thành dáng vẻ đó rồi sao?"

Nghe tiếng kêu vô cùng đau đớn, Thiên Âm chu mỏ.

Quay đầu lại hỏi sư phụ mình: "Sư phụ, chẳng lẽ dáng vẻ của đồ nhi quá giống quỷ Dạ Xoa? Nhìn mặt mũi của những người này sợ đến trắng bệch. Nhưng nếu thật giống như quỷ Dạ Xoa, sư phụ người thật có năng lực vượt trội, có thể đối mặt với đồ nhi sáu năm!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 46: Trưởng thành trái ý trời

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trọng Hoa sớm đã thành thói quen lời nói làm người khác kinh ngạc của nàng, mặt không đổi sắc ngồi ở chỗ cao nhất bên cạnh Chưởng môn, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn tình cảm dâng trào của quần chúng đệ tử ở phía dưới.

Chưởng môn Lưu Cẩn buồn cười, nhìn ánh mắt của Thiên Âm, làm cho nàng giật mình.

"Đại hội tiên pháp mười một năm diễn ra một lần, thường ngày trong tiên môn lạnh lẽo, hôm nay lại nháo nhiệt không ít.. Nhìn ra các đệ tử đang rất phấn chấn. Ngay cả trong ngày thường những đệ tử rất nghiêm túc, nay khó được sung sướng huơ tay múa chân." Chưởng môn nói.

Huyền Lam vuốt ve râu dài trước ngực, sắc mặt hòa ái, hoàn toàn không có dáng vẻ trang nghiêm của Chấp pháp Trưởng lão như những ngày thường, nghe được lời nói của Lưu Cẩn, hắn cũng cười nói: "Những đứa bé được đưa đến từ Nhân giới, hôm nay cũng có thành tựu nhỏ rồi, nhân dịp này, đến xem xem kết quả là rồng hay là Phượng hoàng. Những thứ này đều có thể cho tiên môn chúng ta tương lai!"

Sau đó các Chưởng môn Trưởng lão, cảm thán thổn thức*.

Thiên Âm khéo léo đứng ở bên cạnh Trọng Hoa, sáu năm ngăn cách với cuộc sống, nay lại nhìn thấy nhiều người như vậy, trong lòng hưng phấn không thể đè xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tinh xảo mang theo Bé Mập đáng yêu tỏa ra ánh sáng lóa mắt.

"Thiên Thiên!!"

Một tiếng gào thét như sư tử vượt qua toàn trường, khiến các Trưởng lão ngồi trên đài đều kinh động, tất nhiên Thiên Âm cũng kinh động.

Vì vậy, nàng vừa suy nghĩ vừa nhìn, không biết đại thúc ngồi nghiêng ngả trên đám mây là đại thần phương nào?!

"Thiên Thiên!" Vừa gào một tiếng, người này giang hai cánh tay về phía Thiên Âm ôm lấy.

Thiên Âm vội nháy mắt mấy cái, suy nghĩ còn chưa trở lại bình thường, bàn tay nhỏ dài đã đánh ra!

Vì vậy gió lớn thổi ào ào!

"Vèo ~~!"

Tiếng xé gió xì xào uyển chuyển, mang theo tiếng kêu rên khó tin dần dần từ từ mất hẳn ở phía chân trời, thân thể của đại thúc điên cuồng kia, cũng hóa thành một điểm đen nhỏ, ánh sáng lóe lên một phát, mất dạng.

Huyền Lam ở bên canh lau trán nhỏ đầy mồ hôi, nhỏ giọng nói: "Thiên Âm, mặc dù ngươi không chào đón Huyền Tề, cũng không cần bạo lực như thế, ngươi đóng cửa sáu năm không ra bên ngoài, ngày nào tiểu tử này cũng nhắc tới ngươi!"

Thiên Âm vừa nghe xong toàn thân căng thẳng hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn biến sắc!

Đại thúc gầy gò, bộ mặt đen xì vừa rồi..... Lại là Huyền Tề ca ca cười lên như gió xuân của sáu năm trước??

Đây là lớn lên trái ý trời??

"Trưởng lão gia gia, người rất ghét Huyền Tề ca ca sao, tại sao huynh ấy đang rất tốt lại nuôi dưỡng thành tinh tinh?!!"

Mặt Huyền Lam đỏ lên, đám người Lưu Cẩn cùng lúc ho khan.

Trọng Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, hao tổn tinh thần xoa trán: "Thiên Âm, không được càn rỡ!"

"Dạ, sư phụ."

Trong lòng Thiên Âm đang bị hoảng sợ, vội lui về phía sau lưng sư phụ.

Len lén liếc trái liếc phải, cuối cùng không nhịn được, cúi đầu nhẹ giọng hỏi Trọng Hoa: "Sư phụ, sao không thấy Lưu Quang?"

"Xưa nay hắn đã như vậy, hành động tùy ý, thích tới thì tới, thích đi thì đi, lúc này không thấy hắn cũng là bình thường." Vẻ mặt Trọng Hoa điềm tĩnh như nước, giống như không khí náo nhiệt này không liên quan tới hắn.

Sau một lát, trong đầu truyền đến giọng nói của Trọng Hoa: "Tiên thể ngươi mới luyện thành, chưa bao giờ đánh nhau với người có kinh nghiệm, chỉ cần làm hết sức mình không thể cậy mạnh."

"Dạ, sư phụ."

Sau một lát.

"Sư phụ, nếu con làm cho người vẻ vang, có phần thưởng không?"

"....." Lông mày Trọng Hoa nhướng lên: "Ngươi muốn cái gì?"

"Con muốn cái gì sư phụ cũng sẽ cho?"

"Nếu vi sư có nó."

"Chắc chắn là sư phụ có."

"Vậy là cái gì?"

Thiên Âm im lặng nhìn quảng trường, bỏ thần thức* truyền âm, đột nhiên dùng giọng nói đáng thương: "Sư phụ, gần đây con nhìn thấy một quyển sách, bên trong có ít thứ, thật sự đồ nhi không hiểu."

*Thần thức: một loại pháp thuật

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sư phụ, con muốn phạm thượng

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm lặng lẽ nhìn quảng trường, bỏ thần thức* truyền âm, đột nhiên dùng giọng điệu đáng thương, chậm chạp nói: "Sư phụ, gần đây con nhìn thấy một quyển sách, bên trong có thứ, thật sự đồ nhi không hiểu."

*Thần thức là một loại pháp thuật.

"Vì sao không tới hỏi ta?"

"Đồ nhi nghĩ tới nghĩ lui, từ đầu đến cuối tâm lý không vượt qua trở ngại."

Đôi mắt Trọng Hoa rũ xuống, trầm tư một lúc lâu, tay cầm ly trà run run. Bởi vì đột nhiên hắn nghĩ tới trong một đêm, DieenDaanLeeQuuyDoon, Thiên Âm mười bốn tuổi hào hứng chạy vào trong phòng mình, trên tay cầm một quyển sách bìa Sơn Thủy tinh xảo, mềm mại mà hỏi: "Sư phụ, quyển sách này thật kỳ quái, ban đầu dạy người ta cởi quần áo như thế nào!"

Lúc đó, Trọng Hoa đang uống rượu hoa đào ngàn năm do đồ đệ cưng Đông Phương ủ, nhìn nàng mở ra trang thứ nhất, trang đầu vẽ nam tử đang cởi áo của nữ tử ra, bên cạnh là những kỷ xảo, nói rõ làm sao cởi quần áo đẹp hơn, nhanh hơn, thần không biết quỷ không hay..... Tiên Tôn cao quý lạnh lùng phun toàn bộ ngụm rượu lên mặt tò mò của Thiên Âm....

Suy nghĩ bị hắn kéo trở lại, nhìn vẻ mặt Thiên Âm ngày đó cùng một biểu cảm, ấn Tiên Tôn trên mi tâm của hắn có ánh lửa không ngừng trào ra, giọng nói có chút trầm thấp ẩn nhẫn: "Ngươi đọc sách gì?".

Thiên Âm đang suy nghĩ sao Huyền Tề vẫn chưa trở về, nghe Trọng Hoa vừa hỏi, không khỏi bật thốt lên: "Tên là đông cung."

"Phốc!" "Phốc!" "Phốc!"

Âm thanh phun nước của các trưởng lão ngồi trên đài, trong lòng của Trọng Hoa gần ngàn năm chưa từng có chút biến hóa nào, thoáng chốc giống như mây đen bao phủ, câu nói gần như từ trong kẽ răng đi ra: "Ngươi tìm thấy ở đâu?".

Nhớ rõ ràng là Thiên Nam và Đông Phương đã lấy toàn bộ sách trong Tàng Thư các thiêu rồi, nàng lấy được từ đâu?

Rốt cuộc Thiên Âm cũng ý thức được có điều gì không đúng, nhưng cũng đáp đúng đúng sự thật: "Ở dưới sàng trong phòng của Nhị Sư Huynh."

"....." Trọng Hoa nhắm mắt, hít một hơi thật sâu: "Thiên Âm..... sau này không cho xem lại sách này!"

"Tại sao?" Gương mặt Thiên Âm vẫn hồn nhiên ngây thơ nhìn mặt mọi người lúc xanh lúc đỏ, biến trắng biến đen, giọng nói đều đều: "Quả thật trong sách này vẽ nhân vật không đủ linh hoạt, nhưng nếu so với Tiên thuật khô khan, đồ nhi cảm thấy thú vị vô cùng."

Nàng đang chìm đắm ở trong thế giới của bản thân, không nhìn thấy mặt Trọng Hoa đen như mực, trong mắt đã cuồn cuộn mây đen.

"Ừ, sư huynh có ghi một câu giọng điệu cảm thán ở trong sách, con vẫn còn nhớ rất rõ ràng: nhớ tới phong thái tuyệt vời của chín vị tiên nữ, nếu có thể mây mưa, liều lĩnh phạm tội phạm thượng, có chết cũng không hối tiếc."

"Vì vậy trong sách ghi rất nhiều chuyện con không biết, đương nhiên phải ra ngoài thực hành lấy niềm vui, chỉ là không thể hiểu kỹ càng, cho nên đồ nhi đặc biệt muốn thử một lần." Nàng quay đầu nhìn Trọng Hoa, DieenDaanLeeQuuyDoon, chớp đôi mắt đen nhánh to tròn, thành thật nhớ đến tư thế của nam nữ trong sách, nghĩ nếu Trọng Hoa cùng mình, cực kỳ ngượng ngùng nhưng rất chân thành nói: "Sư phụ, con...con muốn phạm thượng!"

Yên tĩnh!

Trên quãng trường, các trưởng lão trên đài đều im lặng quỷ dị, nhưng cũng cảm nhận được hơi thở khác thường, không gian trở nên yên tĩnh.

Đột nhiên trên trời kéo đến từng trận sấm chớp, trời mưa to như trút nước.

Lập tức các đệ tử giải tán, các Trưởng lão trên đài như tượng điêu khắc im lìm bất động, trừng mắt thiếu nữ đang kinh ngạc mắt nhìn trời.

Mưa trút nước lên người bọn họ, không có giọt nào bắn lên y phục, cả quãng trường họp yên tĩnh cũng có thể nghe rõ được âm thanh hô hấp.

“Rầm!” một đạo sấm sét, phá vỡ trời xanh!

"Thiên Âm." Tiếng mưa rơi tràn ra từ bên trong, rốt cuộc Trọng Hoa mở miệng, giọng nói bình tĩnh không gợn sóng: "Ngày sau ngươi nói năng không giữ miệng, vi sư liền mang ngươi trục xuất khỏi sư môn!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48: Khúc mắc sáu năm

Editor: Tiểu Ly Ly

Thiên Âm bỗng nhiên thấy trời đất quay cuồng, nước mắt trào ra: "Sư phụ! Tại sao?"

Lưu Cẩn thầm than một tiếng, nói: "Trọng Hoa, Thiên Âm ngày ngày tu hành, không rành việc đời, mới có thể nói ra những lời như vậy, làm sao có thể trách tội nàng?"

Huyền Lam nhìn Thiên Âm sắp khóc, không khỏi mềm lòng, cũng khuyên nói: "Sáu năm qua tiểu nha đầu vẫn không ra khỏi điện Cửu Trọng, tất nhiên

không hiểu nhiều, bị một quyền..... Khụ, tóm lại, có thể nàng cũng chỉ vô tình nói mà thôi."

Các trưởng lão khác thấy chuyện không liên quan đến mình, cũng nói lời khuyên tốt thay cho nàng.

Trọng Hoa thản nhiên liếc nàng một cái, đứng dậy, rời đi, lạnh nhạt nói một câu không cho cự tuyệt:

"Đại hội tiên pháp, ngươi không phải cần phải tham gia, theo ta trở về."

Thiên Âm nhìn về phía bọn người Lưu Cẩn nhờ giúp đỡ, thấy vẻ mặt mọi người đều thương tiếc mà không giúp được gì, vẻ mặt ủ xìu, cưỡi mây mà đi.

***

Trong khi Thiên Âm đóng cửa suy nghĩ thì thời gian diễn ra đại hội Tiên pháp đã trôi qua nhanh..

Từ nửa tháng qua, Thiên Âm không biết bản thân sai ở đâu. Trong lòng ôm đầy uất ức, nàng đi tới trước cửa phòng sư phụ Trọng Hoa. Lại phát hiện Trọng Hoa không có ở đây!

"Sư phụ!!!"

Nàng ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng, trong góc Thiên Tuyết che lỗ tai thật chặt, dáng vẻ không muốn buồn phiền.

Sáu năm qua, Thiên Tuyết vẫn như vậy, không tăng thêm thịt, không thấy gầy gò.

Thiên Âm cảm thấy như vậy cũng tốt, dễ dàng sờ bảo bảo trêu chọc một chút.

Giờ phút này, sư phụ không xuất hiện bên cạnh mình giống như trong dự tính, nàng kinh ngạc nhìn gian phòng trống trải, nước mắt trào ra trong hốc mắt, đi tới bên cạnh Thiên Tuyết, gào thét bi thương không dứt: "Tuyết Tuyết, sư phụ thật sự không cần ta nữa!"

Thiên Tuyết lập tức ôm cổ của nàng mà khóc.

Một người một thú, tiếng khóc rung trời, là chuyên bi thương.

"Thiên Âm, vi sư ở đây."

Nghe được giọng nói từ phía sau truyền đến, nước mắt Thiên Âm vừa thu lại, vội vàng xoay người, vui mừng nói: "Sư phụ, con đã suy nghĩ rồi, Người sẽ để cho con tham gia đại hội tiên pháp chứ?

Ánh mắt Trọng Hoa dời đi, không nhanh không chậm nói: "Đại hội đã kết thúc, ngươi không cần phải tham gia." DieenDaanLeeQuuyDoon

"Sao?" Vẻ mặt Thiên Âm biến sắc, miệng há to, giọng nói thất vọng, đau lòng.

Thật vất vả mới có cơ hội lộ mặt, muốn cho Hồng Trang xem tiên pháp của bản thân mình có một chút thành tựu, không ngờ lại bỏ lỡ!

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thất vọng, Trọng Hoa yêu thương đưa tay sờ sờ đầu của nàng, trấn an nói: "Hôm nay ngươi tu thành tiên thể, đã đạt cảnh giới Trường Sinh, ngày tháng sau còn rất dài, bỏ qua đại hội tiên pháp lần này, còn có lần sau và rất nhiều lần khác."

Thiên Âm thở dài.

Vấn đề không phải đại hội tiên pháp, mà là nàng và Hồng Trang có vấn đề. Sáu năm qua, ngày đêm nàng không ngừng tu luyện, không phải là vì có một ngày, có thể khiến Hồng Trang không thể ỷ vào bản lãnh ức hiếp nàng nữa sao?

Nhưng..... Nàng rất thất vọng, tinh thần tổn thương, thở dài, ủ xìu buồn bã.

Nội tâm Trọng Hoa khẽ động, hỏi "Sáu năm qua ngươi nhất quyết không chịu đi ra ngoài, trong lòng có tâm sự sao? Nếu không phải chuyện lớn gì, không nên để trong lòng. Trong lòng người tu tiên, tâm sáng sẽ thành công, tu luyện tiên pháp thành công là do mình nói. Ngươi mới tu hành sáu năm, vẫn còn ở cửa nhập môn, nếu tâm không tĩnh, thì sẽ không yên. Sau này, làm sao đến vị trí cao hơn?"

Thiên Âm mấp máy môi, không đáp.

Trọng Hoa yêu thương vỗ vỗ vai của nàng, ân cần dạy bảo: "Cả đời này ngươi sẽ gặp phải rất nhiều người, rất nhiều việc, tâm có giới hạn nếu chuyện gì cũng quan tâm thì làm sao có thể chứa hết được. Nếu như trong lòng ngươi còn vướng mắc, không thể buông, mặc cho phù phiếm bụi trần* che mờ tâm trí, mặc cho những chuyện vô căn cứ kia trói buộc mình khiến ngươi mệt mỏi. Không bằng từ bỏ việc tu tiên, đi hồng trần tiêu dao một đời*."

*Phù phiếm bụi trần: ý chỉ những việc không có thực ở đời

*Hồng trần tiêu dao: xuống nhân gian dạo chơi

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Một trong những cô nương xinh đẹp nhất

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm vội vàng nói: "Sư phụ, chỉ là con cảm thấy cho dù sinh tồn ở Nhân giới hay Tiên giới, đều phải có bản lãnh bảo vệ, mới có thể không để cho người mình quan tâm lo lắng, người mình yêu mến bị thương. Trong lòng con không có chuyện gì không bỏ được, cũng không có chuyện không hiểu, sư phụ dạy, lúc nào đồ nhi cũng ghi nhớ, nhất định sẽ không để cho lòng bị u mê, quấy rối tu hành."

Trọng Hoa kinh ngạc nhìn nàng, vui vẻ cười: "Ngươi nghĩ như vậy, vi sư an tâm."

"Huyền Tề tìm ngươi mấy lần, nếu như ngươi muốn gặp hắn, thì đi đi. Hôm nay ngươi không cần tiếp tục đi theo bên cạnh ta, ngươi đã trưởng thành, cũng nên có nhiều đồng bạn." dienDanLeQuyDon.com

"Sư phụ thì sao, người có đồng bạn sao?"

"..... Đi đi." Trọng Hoa thu mắt, giấu hết mọi chuyện. Xoay người đi đến điện Tử Thần. Thân hình cô đơn, mặc dù có ánh sáng rực rỡ, nhưng lại lộ ra dáng vẻ mãi mãi cô độc.

Thiên Âm không khỏi muốn khóc.

****

"Hình dáng vài phần lịch lãm ngươi cũng không muốn? Xem xem ngươi mặc quần áo này, có chỗ nào giống với tiên nhân?"

Thiên Âm dừng ở bên ngoài điện Chấp Pháp, xa xa liền nghe Huyền Lam trưởng lão dùng giọng điệu "sư tử rống" trăm năm không đổi, dạy dỗ giáo huấn đồ nhi không nên thân Huyền Tề.

Tại sao mỗi lần thấy Huyền Tề, hắn đều như vậy, bị gia gia của chính mình hắng giọng giáo huấn?

Thiên Âm cười thầm một tiếng, rón rén đến gần.

"Ta nói gia gia, có phải là tiên nhân hay không, không phải chỉ nhìn dáng vẻ bên ngoài, dienDanLeQuyDon.com, ngươi xem Nhân giới có bao nhiêu nam nữ trang điểm xinh đẹp thanh tú, người có thể dựa vào hình dáng liền nhìn ra thân phận của họ sao?"

Trong điện truyền đến âm thanh lười biếng của Huyền Tề: "Ngài sống mấy ngàn năm rồi, làm sao lại nhìn không hiểu những việc vô căn cứ này? Bản chất, mới là quan trọng nhất!"

Cùng lúc này, Thiên Âm bước vào cửa điện, bên kia Huyền Lam tức giận đến mặt đỏ bừng muốn động thủ.

Thiên Âm vội xông tới, bàn tay vuốt lưng Huyền Lam giúp hắn thông khí, nhưng sức lực kia, thiếu chút đã làm xương cốt già của Huyền Lam đập vỡ: "Trưởng lão gia gia, xin người bớt giận, Huyền Tề ca ca hắn chính là một kẻ bất tài thối nát, người đừng vì một người như vậy mà chọc tức thân thể? dienDanLeQuyDon.com. Con sẽ kéo hắn đi ra ngoài, hung hăng giúp người dạy dỗ một trận!"

"....." Huyền Lam vẫn sợ sức lực trên tay nàng, tinh thần vừa hồi phục, trong điện chỉ còn mình hắn, tang thương vô hạn!

Một hơi chạy thật xa, Thiên Âm lôi kéo Huyền Tề dừng lại.

Huyền Tề hứng thú nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên ôm bụng cười lăn lộn đứng lên: "Thiên Thiên a Thiên Thiên, cả tiên môn không người nào có sức lực bằng muội. Muội xem, lúc nhỏ chỉ một cái tát đã đánh bay gia gia ta, mới vừa rồi nếu không phải tay của muội khống chế sức lực thì cục xương già kia cũng phải nát rồi."

Thiên Âm liếc hắn một cái: "Còn không phải tại huynh, muội đây là tốt bụng cứu huynh, sợ huynh bị trưởng lão gia gia ném xuống núi lần nữa! Lại nói trưởng lão gia gia thân thể cường tráng, sức lực muội yếu ớt, sức của mấy bàn tay làm sao so với Ngài ấy được."

Trong đáy lòng thầm nghĩ, ngày trước đó là Thiên Tuyết vỗ, nàng cũng chỉ coi là đồng phạm mà thôi.....

Huyền Tề sờ lên cái cằm đầy râu, nhìn nàng chằm chằm, cho đến khi thấy nàng hoảng hốt.

"Huynh...Huynh nhìn muội như vậy làm gì?"

"Ừ, sáu năm không thấy, Thiên Thiên cũng trở thành đại cô nương xinh đẹp."

Trong giây lát, Thiên Âm đến gần: "Ah, thật sao? Huynh cảm thấy dáng vẻ của muội đẹp mắt?" dienDanLeQuyDon.com

Huyền Tề sững sờ, nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, trong lòng không hiểu run sợ một hồi, ngay cả nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Là…là…đương nhiên….muội xinh đẹp nhất trong những cô nương ta đã gặp."

Thiên Âm ngạc nhiên nói: "Muội xinh đẹp, mặt của huynh đỏ cái gì? Đúng rồi, muội nghe sư phụ nói huynh tìm muội mấy lần, có phải là có chuyện gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lễ vật của Huyền Tề

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm ngạc nhiên nói: "Muội xinh đẹp, mặt của huynh đỏ cái gì? Đúng rồi, ta nghe sư phụ nói huynh tìm ta vài lần, có phải là có chuyện gì hay không?"

"Ta....." Lòng bàn tay của Huyền Tề vỗ vào trên đầu nàng, thẹn quá thành giận:

"Nha đầu thối, tại sao ngày đó muội đánh bay ta?! Rõ ràng việc tu cốt tiên rất tốt, ở trên Tiên giới, trừ bỏ đệ tử của Nhân giới thì người nào không phải là tiên?! Ai, cho dù thần thể muội là do trời sinh, dienDanLeQuyDon.com, tiên thể lại đối với muội mà nói không coi vào đâu, chỉ là mấy năm không thấy, muội không nói tiếng nào, không nghĩ tới ta coi như thôi, muội lại dám đánh bay ta? Không muốn sống đúng không!"

Nhắc tới chuyện này, bỗng nhiên Thiên Âm cảm thấy xấu hổ, âm thầm ngắm nhìn cái mặt mọc đầy râu kia, vẫn là nhịn không được châm chọc: "Dáng dấp trước kia của huynh như Kim Điêu ngọc mài, đột nhiên biến thành đại thúc, đương nhiên muội không nhận được ra."

"Đại thúc?" Huyền Tề nhảy thật cao: "Muội còn nói ta là đại thúc? Không phải là râu ria hơi nhiều một chút thôi sao, ta cạo chúng xuống, cho muội nhìn một chút, trên đời này làm gì có một đại thúc anh tuấn như ta đây!"

Sau nửa canh giờ, Thiên Âm nhìn mặt Huyền Tề lần nữa, nàng không khỏi cảm thán tạo hóa thần kỳ.

Cùng một gương mặt, có râu ria và không có râu ria, hắn chính là bất đồng!

Lúc này, một thân áo bào màu đen của Huyền Tề không gió mà bay, tuy gương mặt anh tuấn không có nhiều biến hóa, không biết có phải bởi vì ra cửa mà lịch lãm, đã cởi bỏ sự trẻ trung năm đó, con mắt chứa ý cười, dịu dàng như ngọc, êm ái như nước. Nụ cười kia.....

Thiên Âm thầm than, trước sau như một, làm cho người ta muốn thân cận.

Chỉ là, thiếu niên anh tuấn như thế, tốt nhất không nên mở miệng nói chuyện.....

Vừa nói, trong nháy mắt hình tượng của hắn trở nên bi ổi: "Như thế nào? Có phải cảm thấy ca ca ta vẫn phong lưu phóng khoáng anh tuấn vô song như trước không?"

"Huyền Tề ca ca."

"Sao? Có phải đã bị phong thái của ta mê hoặc?"

Thiên Âm toàn thân run lên: "Da mặt huynh quá dầy nên việc hít thở không tốt đi? Huynh có buồn bực hay không?"

"....."

Thiên Âm mặt không đổi sắc ung dung bình tĩnh chuyển cơ thể đến gần hắn một chút: "Đúng rồi, huynh tìm muội ba lần bốn lượt, đến cuối cùng là chuyện gì?"

Huyền Tề kêu lên một tiếng: "A! Muội không nói thì bản thân ta đã quên, muội xem!"

Hắn thần thần bí bí móc một vật kim quang sáng chói gì đó từ trong túi ra: "Đây là ta đặc biệt vì muội mà tìm bảo bối!" dienDanLeQuyDon.com

Ánh mắt Thiên Âm sững sờ, lặng người mắt nhìn vật đó, một lúc lâu sau, khóe miệng co giật hét lên tiếng thét chói tai: "Cây kéo?! Không ngờ huynh lại đưa muội một thanh kéo?!!"

"Ánh mắt đó của muội là sao?" Khuôn mặt Huyền Tề trắng bệch, trên mặt đã nhiễm một tầng đỏ ửng, không biết là tức giận hay xấu hổ: "Muội có biết Chưởng môn tặng Hồng Trang Cửu Thiên Lăng* không? Lưu Quang nói cho ta biết nguyện vọng lớn nhất của muội là đánh bại nàng ta, vì để cho muội có một vũ khí có thể áp chế Cửu Thiên Lăng của nàng ta, ta chạy nhiều nơi mới tìm được cây kéo Phá Không tiễn? Muội còn dám khinh thường ta?!"

*Cửu Thiên Lăng: vải Cửu Thiên

Thiên Âm hung hăng vuốt mặt, khiến cho Huyền Tề lập tức rống to: "Muội ghét bỏ ta, có phải không?"

"..... Muội không có."

"Không có thì muội vuốt mặt làm gì? Chẳng lẽ không phải ghét bỏ ta?!"

Thiên Âm tỉ mỉ ngẫm lại từng chữ lời nói của hắn trong đầu lần nữa, lại suy nghĩ về hành vi của mình một phen, xác định việc mình vuốt mặt cùng với việc ghét bỏ hắn không có bất kỳ liên quan gì, đơn giản là phán đoán chủ quan của hắn

Vì thế Thiên Âm thâm trầm lạnh nhạt giải thích: "Muội vuốt mặt là vì cảm xúc của Huyền Tề ca ca huynh dao động quá lớn, tiên dịch* phun không ngừng, vốn muội định tỉ mỉ quan sát vẻ mặt tiên nhân của huynh, dienDanLeQuyDon.com, không ngờ trong miệng huynh lại phun ra tiên dịch, che hết tầm mắt của muội, vì để muội thấy rõ huynh, lát sau ngưỡng mộ huynh, cho nên vuốt mặt. Tuyệt không ghét bỏ huynh"

*tiên dịch: nước bọt

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Song tu là tiên pháp gì?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Huyền Tề ngửa mặt lên trời 45 độ, suy nghĩ một chút liền hiểu ra, sau đó sắc mặt trở nên đỏ thẫm, thì ra tiểu nha đầu này đang nói nước miếng của mình phun lên trên mặt nàng, làm cản trở tầm mắt của nàng?

"Muội....." Hắn thương tâm muốn chết: "Muội chính là Thiên Thiên mà người gặp người thích, hoa gặp hoa nở của ta sao?"

Thiên Âm nghiêm túc gật đầu: "Là thật, già trẻ không gạt."

Một đám quạ bay qua trên đỉnh đầu Huyền Tề, ai có thể nói cho hắn biết, ngày trước là đứa bé đáng yêu như vậy, không ngờ bây giờ trở nên..... Vặn vẹo như vậy?

Đang vẫn than thở, Phá Không Tiễn trên tay bị Thiên Âm lấy đi, trân quý bỏ vào trong tay áo: "Huyền Tề ca ca, cám ơn huynh vì muội làm nhiều như vậy!"

Nhìn nàng ngây thơ xinh đẹp nở nụ cười, trong lòng Huyền Tề run động một hồi, đang muốn khách khí nói vài câu, Thiêm Âm lại nói: "Ngày sau, nhất định muội sẽ chạy khắp cả Thiên Sơn Vạn Thủy, tìm một binh khí thuận lợi cho huynh, nhất định sẽ xấu xí hơn so với cái của huynh." dienDanLeQuyDon.com

"..... Nha đầu thối không biết điều!"

Đã lâu không gặp, hai người náo loạn một lúc, Huyền Tề nói rất nhiều chuyện của ngoại giới, Thien Âm nghe những việc hắn đã trải qua, trong lòng có chút ao ước.

Thí dụ bẻ nhánh lớn của cây mê cốc trong núi Chiêu Dao có thể sẽ không lạc đường, còn có hồ ly chín đuôi của Yêu Giới trong núi Thanh Khâu, có màu đỏ như máu của hoa Bỉ Ngạn ở Vong Xuyên Minh giới, chiến trường cổ núi Thần Đăng tiếp giáp tiên ma.....

Dần dần, mặt trời về tây, Thiên Âm nhìn sắc trời một chút, đối với Huyền Tề vẫn đang liên tục nói không ngừng, đồng thanh nói: "Huyền Tề ca ca, ta uốn đi về, nếu về trễ, sư phụ sẽ lo lắng."

Huyền Tề liếc nàng một cái, kì quái nói: "Sư phụ sư phụ, trong mắt muội cũng chỉ có một sư phụ?"

"Không phải là chỉ có một sư phụ sao!" Thiên Âm cười hì hì không ngừng: "Chẳng lẽ còn có mấy người hay sao! Được rồi, ta đi, ngày mai lại tới tìm huynh, nghe huynh nói những món đồ thần kỳ thú vị ở bên ngoài kia!"

Huyền Tề không mặn không nhạt đáp một tiếng, Thiên Âm đang muốn đi, như nghĩ tới điều gì, dừng chân hỏi "Huyền Tề ca ca, huynh kiến thức rộng rãi, muội hỏi huynh một vấn đề."

Thấy nàng nghiêm túc, Huyền Tề cũng nghiêm túc: "Muội muốn hỏi cái gì?"

"Huynh nói nếu như một nam tử và một nữ tử cùng trần truồng ôm nhau, làm ra tư thế kỳ quái, đến cuối cùng là tu luyện loại tiên pháp nào?"

Huyền Tề mờ mịt không rõ, Thiên Âm thuận tay cầm Phá Không Tiễn trên mặt đất vẽ thật nhanh, hình ảnh giống như thật, có hình dạng có linh hồn.

"Khụ khụ khụ.....!" Huyền Tề thấy những hình ảnh thân thể con người quấn quít chung với nhau thì bị nước bọt của mình làm sặc tới sắc mặt đỏ bừng.

Nàng nhìn hắn có hy vọng: "Như thế nào? Rốt cuộc huynh có biết không?"

Nhìn Thiên Âm mang vẻ mặt ham học hỏi nhìn mình, hắn suy nghĩ một hồi lâu, nặng nề phun ra hai chữ: "Song tu."

****

Ban đêm, Thiên Âm suy nghĩ nhớ lại loại tiên pháp mà Huyền Tề nói, làm sao cũng không ngủ được. Nàng không mặc y phục, ngồi ở trên nóc phòng nhìn sao đầy trời mà trầm tư.

Ai, mặc dù Huyền Tề ca ca tiết lộ tên tuổi của tiên pháp nhưng từ đầu đến cuối không chịu nói rõ ràng. Nhìn bộ dạng hắn như vậy, dienDanLeQuyDon.com, giống như ai đoạt bạc của hắn, vẻ mặt tuyệt vọng.

"Ai, song tu là tiên pháp như thế nào đây?"

Trở mình lật qua lật lại, đột nhiên nhìn thoáng qua, lại nhìn thấy một người mặc hồng y bay vút trên cao rời đi, ống vạt tay áo tung bay như biển đường hoa nở.

Từ trước đến giờ chỉ có sư phụ và mình ở lại trong điện Cửu Trọng thì sao đột nhiên xuất hiện người ngoài?!

Thiên Âm không chút suy nghĩ liền đi theo.

Người ở phía trước đi lại trên ngọn núi thứ hai không chút hoang mang, nhìn như bước chậm, rồi lại giống như đang tìm vật gì đó

Thời điểm đến vách đá Nhược Thủy, đột nhiên hắn tung người một cái, lại nhảy xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không sợ, có sư phụ ở đây

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Này, ngươi đừng nghĩ quẩn trong lòng!" Thiên Âm kêu lên một tiếng, gấp rút chạy tới, nằm xuống nhìn.

Đáy vực đen như mực, không thấy nửa điểm sáng.

Mấy năm này nàng chạy khắp cả ngọn núi, nàng biết vách đá Nhược Thủy, dưới vách không bao giờ khô cạn, vô luận tiên ma yêu thú, một khi té xuống, sẽ đắm chìm mà chết.

Nhược Thủy, không chứa bất kỳ vật gì ở thế gian.

Ban đầu còn phải cảm tạ Lưu Quang đã từng bắt hai tiên tử khi dễ nàng treo ngược ở vách núi này! Từ đó về sau, nàng liền cực kỳ để ý vách núi Nhược Thủy này.

Vào lúc này thấy một người lớn sống sờ sờ không chút do dự nhảy xuống, đáy lòng sợ run lên!

"Này——!" Nàng nhìn về phía đáy vực vắng vẻ lớn tiếng kêu gọi, cũng chỉ có tiếng vang của mình. "Kỳ quái, không ngờ người này hơn nửa đêm không ngủ chạy tới nhảy núi."

Nàng nằm ở vách đá, ưu thương thở dài một phen, đang muốn đứng dậy, đột nhiên sau lưng một cơn gió lớn đánh tới, làm cho nàng có cảm giác nguy cơ mãnh liệt, theo bản năng trốn một chút, nhưng lại không tránh thoát bóng đêm đột kích lần thứ hai, một luồng sức lực mạnh mẽ đụng vào lưng của nàng, lục phủ ngũ tạng bị chấn động, thiếu chút nữa bị nát, lập tức phun một ngụm máu tươi ra ngoài, thân thể thẳng tắp rơi xuống dưới.

Trong nháy mắt trước khi rơi xuống vách núi, hình như nàng thấy một nửa mặt nạ màu bạc được vẽ hoa Bỉ Ngạn tuyệt đẹp, màu sắc như ngọn lửa.....

"Sư phụ! Cứu mạng!!"

Giờ phút này, nàng chỉ nghĩ đến sư phụ trong điện Cửu Trọng ở phía xa.

Đột nhiên bên hông xuất hiện một đôi tay, nàng lại phun ra một ngụm máu, chậm rãi quay đầu, liền trông thấy khuôn mặt lo lắng của Trọng Hoa.

Thân thể truyền đến đau đớn kịch liệt, vẻ mặt kia có chút trở nên không chân thật.

Nàng không khỏi ôm chặt hắn: "Sư phụ, đau quá..... Con không muốn chết, Thiên Âm thật là sợ....."

"Thiên Âm không sợ, có sư phụ ở đây."

Thiên Âm nắm chặt vạt áo của hắn, an tâm nhắm mắt lại.

Chỉ cần có sư phụ ở đây.....

Sư phụ ở đây, là có thể an tâm.

Tựa như sáu năm qua, mỗi đêm không ngủ, mỗi khi gặp ác mộng kêu sư phụ thì hắn luôn luôn đến bên cạnh trong nháy mắt, nói một câu thật đơn giản "Thiên Âm không sợ, có sư phụ ở đây."

Hơn hai ngàn đêm quyến luyến, lúc này khiến cho nàng, dù một phút có đau như muốn chết, cũng có thể an tâm ở trong lòng hắn, đôi mắt nặng nề nhắm lại.

Tiếng gió chợt thổi qua bên tai, chỉ trong nháy mắt, hai người trở về mặt đất.

Đối diện là một người mặc áo đỏ tóc đen, đứng phô trương ở trong gió.

Nhìn thấy thầy trò hai người, mặt nạ màu bạc, môi đỏ mọng cong lên đường cong đẹp đến hoàn hảo: "Trọng Hoa, mấy năm không gặp, lúc này ngươi có khỏe không?!"

Trọng Hoa ôm Thiên Âm đang bị thương vào trong ngực, lạnh lùng nhìn đối phương: "Mặc Tử Tụ, ngươi là Ma Tôn, không ngờ ra tay đánh lén một tiểu bối!"

Trong lòng đột nhiên hoảng hốt khi nghe tên của Mặc Tử Tụ, lơ đễnh kêu lên: "Sư phụ, là Mặc ca ca sao?"

Mặc Tử Tụ nghe tiếng gọi Mặc ca ca, trí nhớ chôn sâu trong lòng bị khơi lên. Nhìn chăm chú vào thiếu nữ trong ngực của Trọng Hoa, mơ hồ thấy bóng dáng tiểu cô nương Thiên Âm năm đó

Không ngờ nàng lại là đồ đệ của Trọng Hoa?

Nhìn vẻ mặt Trọng Hoa lạnh lẽo, hắn liền thay đổi suy nghĩ, cười quyến rũ: "Không biết từ khi nào Tiên Tôn Trọng Hoa thu được đồ nhi đáng yêu động lòng người như thế, lão bằng hữu như ta có chút ghen tỵ."

"Mặc Tử Tụ, đêm khuya ngươi xông vào tiên môn, rốt cuộc là muốn gì?" Nhìn hơi thở của đồ đệ mình ngày càng yếu dần đi, sắc mặt của Trọng Hoa trở nên cực kỳ khó nhìn.

"Bổn tôn muốn làm cái gì, Trọng Hoa ngươi không biết sao?"

Vẻ mặt Trọng Hoa lạnh lùng: "Bổn tôn không biết ngươi đang nói cái gì ở đây, thứ ngươi muốn Thái A không có!"

"Hừ, có hay không, bổn tôn biết rõ hơn ngươi!"

Hai người khắc khẩu, ở chung một chỗ giằng co, trong chốc lát, trời đất đã đổi màu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sư phụ không làm, tìm người khác đi

Editor: Tiểu Ly Ly.

Hai người khắc khẩu, ở chung một chỗ giằng co, trong chốc lát, trời đất đã đổi màu.

Một bên là Ma tộc Chí Cường*, một bên là Tiên Giới Chí Tôn*, hai người đánh nhau, ngay lập tức đưa tới mây ở bốn phương tam hướng di chuyển, Thiên Lôi cuồn cuộn, đột nhiên mưa gió mù mịt, tuyết mùa đông kéo đến, bốn mùa biến hóa hoa nở hoa tàn, hai người so chiêu, nháy mắt đã đánh nhau trăm lần không thôi.

*Chí cường: chỉ những người mạnh mẽ

*Chí tôn: Chỉ địa vị cao quý hơn hết. Thường chỉ địa vị của vua, của hậu

Mặc Tử Tụ giả vờ vô ý lướt qua sắc mặt tái nhợt của Thiên Âm, thấy hơi thở nàng yếu ớt, không nén nỗi tức giận vừa rồi ra tay đả thương quá tàn nhẫn.

Sau đó, Mặc Tử Tụ cười lạnh một tiếng: "Hừ! Bổn tôn sẽ trở lại"

Hồng bào vi dạng*, phút chốc người đã biến mất không thấy.

*Hồng bào vi dạng: ý câu này chỉ bóng dáng của người mặc áo bào màu đó từ từ mờ dần.

Ý định của Trọng Hoa đã sớm không có ở trên người hắn, thấy hắn tự động rời đi, cũng không đuổi theo. Chỉ ôm Thiên Âm chậm rãi rơi xuống mặt đất, sắc mặt nặng nề ngắm nhìn nàng trong ngực, chớp mắt đã biến mất không thấy, sau một khắc, người đã đến điện Cửu Trọng.

Đặt Thiên Âm nhẹ nhàng trên giường Ngọc Thạch*, lông mày của hắn nhíu chặt lại khi nhìn sắc mặt nàng trắng bệch.

*Giường Ngọc Thạch: là giường được làm từ đá quý

Một chưởng của Mặc Tử Tụ quả thật đã dùng nhiều sức lực, với tu vi của nàng, không chết ngay tại chỗ đã là kỳ tích.

Thiên Âm khó khăn mở mắt ra, nhìn chăm chú vào sư phụ của mình, thấy hắn nhíu mày, không khỏi cười nói: "Sư phụ đừng lo lắng, con sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không dễ chết như vậy..... Khụ....."

Nói xong, nàng lại ho ra ngụm máu.

Sắc mặt Trọng Hoa trầm xuống, môi mỏng nhợt nhạt mím chặt thành một đường thẳng, lấy tiên đan đút vào trong miệng nàng, sau đó ôm lấy nàng, trầm giọng nói: "Thiên Âm yên tâm, sư phụ sẽ không để cho ngươi có chuyện."

"Vâng, sư phụ thật tốt." Thiên Âm không có lực nói, yên lặng một lúc lâu, khi Trọng Hoa mang theo nàng nhảy lên đám mây thì đột nhiên nàng mở miệng: "Sư phụ, Lưu Quang nói, trong sách có tiên thuật tên là ‘ song tu ’, con rất muốn học, sư phụ người chờ vết thương của con lành, dạy cho con được không?"

Trong lòng Trọng Hoa đang đau xót bị rạch ra vết thương, phút chốc vẻ mặt lạnh nhạt ngàn năm của hắn nổi lên lửa giận: "..... Không cho phép lui tới với Lưu Quang!"

"....." Thiên Âm nhắm mắt im lặng, không lên tiếng nữa.

Nhưng nghĩ ở trong lòng, không phải song tu thôi sao, sư phụ không làm, tìm người khác làm!

Thiên Âm đang nhớ tới thuật "song tu" ai sẽ cởi áo, tháo thắt lưng, thẳng thắn đối mặt nhau mà không thấy xấu hổ, nghĩ từ Lưu Quang đến Huyền Tề, lại nghĩ tới Mặc Từ Tụ..... Nghĩ đi nghĩ lại, nàng dần mất đi tri giác.

*****

Điện Lưu Vân, phía sau núi.

Bầu trời tươi đẹp, mây trắng êm ái.

Giữa bầu trời không trung..... những cánh hoa mang màu sắc trắng, đỏ, tím bay tới tấp, mênh mông bát ngát. Trong ao sen, màu hoa đẹp lộng lẫy cao quý, bóng dáng cao vút trên trời chậm rãi đi lại.

Mỗi một bước đi, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, tao nhã tùy ý.

Áo bào bị gió nhẹ nhành thổi lên, nhảy múa ở phía sau, trong muôn vàn hoa sen nở rộ, giống như hoa tiên, cao quý mà thanh tao.

Hắn tiện tay giơ lên, cánh hoa tựa như Trường Hà* rơi xuống giống như dải băng mang theo tâm ý của hắn. Dần dần, các loại cánh hoa tạo thành vòng tròn, mang thân thể của hắn thân bao bọc ở bên trong. Sau đó lại mở rộng rồi tản ra không một âm thanh, chậm rãi rơi vào trong ao sen.

*Trường Hà: sông dài. Ý câu trên nói những cánh hoa như dòng sông dài.

Đúng lúc này một người mặc áo bào màu đỏ xuất hiện bên bờ.

Nhìn hắn, giọng nói ba phần trêu chọc, ba phần bỡn cợt ba phần kinh ngạc, còn có một phần chân thành: "Ta nói, nếu ban đầu mẫu thân của ngươi nên đưa ngươi nhét về trong bụng, nuôi thành thân nữ nhi, không chừng hôm nay Thái A đã có Hoa tiên tử* Lưu Quang xinh đẹp tuyệt trần."

*Hoa tiên tử: tiên tử đẹp như hoa

"Đáng tiếc đường đường là Ma tộc Chí Tôn, dáng vẻ xinh đẹp nhưng lại là thân nam nhi, nếu không, không cần ngươi tới tấn công, cả tiên giới cũng sẽ quỳ xuống trước mặt ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Đáng tiếc đường đường là Ma tộc Chí Tôn, dáng vẻ xinh đẹp nhưng lại là thân nam nhi, nếu không, không cần ngươi tấn công, cả tiên giới cũng sẽ quỳ xuống trước mặt ngươi."

Lưu Quang không chịu yếu thế phản bác lại, trên mặt nở nụ cười quyến rũ, cánh tay giương lên, cánh hoa biến thành kiếm, nhanh chóng đâm về phía Mặc Tử Tụ ở trên bờ!

Mặc Tử Tụ vung tay lên, thân hình thoáng biến mất, tránh được một kiếm của Lưu Quang, lúc này Hoa kiếm không có mục tiêu, tan ra đầy đất.

"Ha ha..... Khó có được thần long* thấy đầu không thấy đuôi, nếu hôm nay ngươi không sống ở Thái A, ta sẽ tìm ngươi so tài công phu một phen." Hắn che giấu nụ cười, nghiêm túc nói: "Hôm nay tìm ngươi, là nhờ ngươi giúp ta đi cứu một người."

*Thần Long: thần rồng.

Lưu Quang ba bước thành hai, phút chốc đã đi đến bên cạnh hắn, trên mặt mang nụ cười tà mị: "Hiếm có người để cho ngươi mở miệng gọi ta giúp một tay. Nói đi, ta có thể giúp cái gì?"

"Là tiểu cô nương, nàng từng cứu ta một lần, lần này ta lỡ tay làm nàng bị thương nàng, theo lý nên cứu giúp."

Lưu Quang thấy vẻ mặt hắn vừa đáng tiếc vừa bất đắc dĩ mà âm thầm kinh ngạc tò mò, ai có thể để cho Ma tôn máu lạnh vô tình lộ ra biểu tình "nhân tính hóa*" như vậy.

*Nhân tính hóa: tính cách con người biến đổi

"Nếu là người bị ngươi đả thương, ngươi cứu không được, thì ta sao có thể cứu được?"

"Bản thân ta muốn cứu nàng, nhưng nàng là đệ tử của Thái A, ta..... gặp khó khăn."

Lưu Quang chọt nhíu mày: "Hả? Đệ tử nào của Thái A ta có bản lãnh để Mặc Tử Tụ ngươi thiếu nợ ân tình?"

"Đứa bé tên Thiên Âm."

"....."

Thấy Lưu Quang trầm mặc, vẻ mặt Mặc Tử Tụ hơi ngạc nhiên: "Thế nào, ngươi biết?"

"Biết. Còn dạy cho nàng cách gài bẫy người khác." Nghĩ đến mấy năm trước tiểu Thiên Âm đơn thuần lại kiên cường, Lưu Quang thấy buồn cười, tiện tay gạt xuống những cánh hoa rơi ở trên vai: "Nếu là nàng, ta không ngạc nhiên. Ưmh..... Ngươi mới vừa nói cái gì? Ngươi đả thương nàng rồi?"

Mặc Tử Tụ xấu hổ: "Đêm qua đi một chuyến đến điện Cửu Trọng, nàng theo đuôi ở phía sau, ta nhất thời không nhận ra, liền ra tay đánh nàng rơi xuống vách đá Nhược Thủy....."

"Ngươi đánh nàng rơi xuống vách đá Nhược Thủy?"

"Khụ, ngươi đừng kích động, Trọng Hoa đã cứu nàng."

Lưu Quang thở phào nhẹ nhõm, chống lại ánh mắt tràn đầy hứng thú của Mặc Tử Tụ, hắn chu mỏ, ánh sáng tối trong mắt phượng lưu chuyển, giờ đã gió êm sóng lặng: "Tiểu Thiên Âm động lòng người, ta rất là ưa thích, tâm tư đơn thuần trong sáng làm người khác thấy đau lòng. Ngươi yên tâm, ngoài mặt Trọng Hoa vô tình nhưng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Thiên Âm gặp chuyện không may." Đáy mắt hắn xẹt qua một tia phức tạp: "Ta dám nói, cho dù hắn có dốc hết một thân tu vị cũng sẽ không để đệ tử của hắn bị tổn thương."

Thấy Mặc Tử Tụ như cũ nhíu mày, hắn dừng một chút, nói tiếp: "Lần này ngươi xông tới Thái A là muốn trộm thần khí từ trong tay Trọng Hoa sao? Nhắc tới cũng thật là, cái thần khí gì đó ta cũng không thấy qua, ngươi thật kiên nhẫn."

"Nhất định ta phải lấy được." Hai tay của Mặc Tử Tụ chắp sau lưng, hình như không để ý nhiều đến chuyện này, nghĩ đến sắc mặt Thiên Âm trắng bệch, trong lòng có chút không yên, giọng nói vừa chuyển đến bên người Thiên Âm: "Hay là ta và ngươi đi điện Cửu Trọng nhìn xem, ta cảm thấy hổ thẹn với nàng, lòng ta thật lo lắng, sợ Tiểu Bất Điểm xảy ra chuyện."

Lưu Quang liếc hắn, lại đảo mắt một cái. Ma Tôn đại nhân vĩ đại đáy lòng oanh động lửa giận: "Có đi hay không?!"

"Được rồi, đúng lúc ta muốn xem nàng, nghe nói hôm đó đại hội tiên pháp, nàng vừa mới ra trận, xinh đẹp diễm lệ hơn cả hoa cỏ, danh tiếng vang xa. Sáu năm không thấy nàng, hình dáng lớn lên như thế nào ta rất muốn gặp một lần." Lưu Quang nói xong, cứ thế đi về phía trước mấy bước, thấy Mặc Tử Tụ không theo kịp, vội quay đầu lại, thấy vẻ mặt Mặc Tử Tụ thâm trầm nhìn mình, trong lòng run lên.

Hắn cùng Mặc Tử Tụ đánh nhau từ nhỏ đến lớn, đánh đến khi có tình cảm nhưng vẻ lạnh lùng trên mặt là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cũng vậy..

Editor: Tiểu Ly Ly.

Là đáng tiếc? Là thương xót? Là khinh bỉ? Hay là vô cùng đau đớn?

Mặc kệ loại nào, hiển nhiên Lưu Quang cũng bị ánh mắt kia tra tấn đạo tâm* khiến cho cả người hắn không yên: "Ngươi có lời gì thì cứ nói!!"

*Đạo tâm: Lòng tin tưởng ở tôn giáo của mình.

Vẻ mặt của Mặc Tử Tụ bình tĩnh: "Nói về số tuổi, nàng nhỏ hơn ngươi mấy ngàn tuổi, ngươi đã có thể làm gia gia của nàng rồi, mặc dù ngươi có dáng vẻ tốt, cũng không tránh khỏi sự thật là ngươi đã già nua rồi."

Lưu Quang cắn răng cười lạnh: “Đúng vậy, cho dù ta lớn tuổi, nhưng trí nhớ vẫn còn tốt, ta nhớ rõ ràng, ngươi sinh ra trước ta hai mươi năm. Tuy Thiên Âm là cô nương rất đáng yêu, nhưng cũng không phải là “đồ ăn” của Mặc Tử Tụ ngươi."

Mặc Tử Tụ cười quỷ dị: "Tuy ta nhìn trúng nàng, nhưng không giống như ngươi có tâm tư xấu xa."

"Vậy là cái gì?"

"Tương lai ngươi sẽ biết."

Khi Mặc Tử Tụ cười bí hiểm, nói xong thì hai người đã đi xa.

Nhìn đỉnh Thái A trong không trung đột nhiên hiện ra chùm ánh sáng, thân hình Lưu Quang dừng lại, đưa tay ngăn cản Mặc Tử Tụ.

Lưu Quang xoay người thấy Mặc Tử Tụ đang khó hiểu nhìn mình, nói: "Không cần đi, Trọng Hoa..... đã dẫn nàng vào trong cấm địa rồi. Ta nói không sai, cho dù hắn có lạnh lùng như thế nào đi nữa, cuối cùng trong lòng vẫn không muốn nhìn thấy đệ tử của mình chết đi."

Ở điểm này, trái lại Lưu Quang rất khâm phục Trọng Hoa, nếu Chưởng môn không có lệnh, ai dám bước vào đỉnh Thái A? Tất nhiên Tiên Tôn có thể vào, nhưng không đồng nghĩa với việc đệ tử Tiên Tôn cũng bước vào được. cho dù, địa vị của tiên tôn Trọng Hoa còn cao quý hơn Chưởng môn, nhưng quy củ vẫn là quy củ, trừng phạt cho việc vi phạm quy củ là việc khó có thể tránh khỏi! Nhưng trừng phạt này.....

Cho dù chỉ là nghĩ tới, da đầu của hắn vẫn không nhịn được mà run lên, rợn cả tóc gáy!

Nhìn Mặc Tử Tụ như có điều suy nghĩ, hắn không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách: "Ngươi có thể trở về Ma tộc rồi, ở chỗ này quá lâu chắc chắn những lão già kia sẽ phát hiện, đến lúc đó tránh không được lại chạy đến chỗ ở của ta chỉ trích. Nghe thật phiền tai!"

Mặc Tử Tụ bật cười: “Không phải người cũng thường xuyên lui tới mật thiết với người trong tộc ma tôn sao?"

"Cút!!"

Lưu Quang thản nhiên vung tay, một nữa vòng tròn ánh sáng giống như gợn nước không chút khách khí bay về phía hắn.

Mặc Tử Tụ thở dài nói: "Mỗi lần bị ngươi đuổi đi vội vàng khiến cho người khác thật nhức đầu. Hay là ta dẫn đầu người trong Ma tộc, tiêu diệt Thái A của ngươi."

Lưu Quang hừ lạnh: "Ngươi dám!" Giống như vừa nghĩ đến việc gì đó, hắn trầm giọng hỏi: "Ngươi lại muốn tấn công ngọn núi tiên kia sao?"

"Những người dưới tay ta trở nên nhàm chán không có việc gì làm, cho nên đang tụ họp lại, cùng nhau đi tìm xem ngọn núi tiên xui xẻo kia." Ánh mắt của Mặc Tử Tụ nhìn về đỉnh Thái A, giống như đang chần chờ việc gì đó, chớp mắt một cái, liền giơ tay áo theo đám mây rời đi, cuối cùng bỏ lại câu nói, kêu ngạo mà đi.

"Không lâu sau ngươi sẽ biết được ngọn núi tiên xui xèo kia là như thế nào."

Lưu Quang đứng im trên không trung, nhức đầu vuốt vuốt cái trán.

Mặc Tử Tụ này, từ ngày Tiên giới bắt đầu nổi danh, Ma giới vẫn tìm cơ hội làm phiền Tiên giới, thường quấy nhiễu, làm phiền tới các đại tiên sơn, khiến cho bọn họ đau đầu không dứt, nhưng lúc nào hắn cũng từ phe chủ động thành bị động.

Ai kêu Lục Đại tiên môn của Tiên giới đều có dị tâm*, khiến cho nội bộ Ma tộc cùng nhau đoàn kết hữu ái đồng tâm*?

*Dị tâm: tâm tư xấu.

*Hữu Ái đồng tâm: bạn bè thân thiết cùng nhau đồng lòng.

Nghĩ đến đây, Lưu Quang vừa thở dài, chỉ là trong ánh mắt của hắn có niềm vui sướng khi người gặp họa.

Chỉ cần không tấn công Thái A, không cần quan tâm hắn có tấn công ngọn núi kia hay không, những người trong Tiên giới đã an nhàn quá lâu rồi, luôn cho mình tài trí hơn ngươi, áp đảo mọi vật. Trên thực tế, nếu không phải ngàn năm trước đột nhiên Sơn Thần sụp đổ, gần như Thượng cổ Thần Ma rơi xuống hết, chẳng qua tiên và Lục giới đều giống như nhau, đều phụ thuộc Thần Ma.

"Đánh đi đánh đi, ngày tháng trôi qua an nhàn rồi liền tự cho mình là Thượng cổ Thần Ma rồi." Hắn bất mãn không thèm để ý, hừ một tiếng nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Sư phụ, sao người cởi y phục của con?!

Eidtor: Tiểu Ly Ly.

Thời điểm tỉnh lại, toàn thân Thiên Âm cảm thấy ấm áp, linh khí không ngừng tiến sâu vào trong thân thể mãnh liệt, chảy qua mỗi tấc da thịt, rửa sạch linh hồn.

Chậm rãi mở mắt, trong chốc lát ánh sáng chói khiến cho mắt không thích ứng được, đợi đến sau khi nhìn rõ bốn phía xung quanh, nhất thời giật mình há to miệng.

Dưới mắt nàng là nơi thiên nhiên có suối nước nóng, chỉ là suối nước nóng này quá lớn, nhìn khói mù mông lung không có điểm dừng, linh khí giống như hơi nước bình thường từ từ quanh quẩn ở trên mặt nước.

Con suối lớn hơn điện Thái A, phía cuối chỉ thấy một bầu trời xanh, giống như chạm vào mặt nước.

Hai bên trên bờ, Tiên Thụ* xung quanh đan xen nhiều bụi hoa.

*Tiên thụ: cây tiên.

Lúc này trừ cái đầu thì toàn thân của nàng đều ngâm vào trong nước, từng lỗ chân lông đều giãn ra hấp thu linh khí trong nước. Trọng thương trong cơ thể đã sớm không còn, chỉ có cảm giác dồi dào sinh lực.

Mà lúc này sắc mặt Trọng Hoa trắng bệch đang ngồi xếp bằng đều hòa khí tức dưới những tán cây trên bờ.

Nhận thấy được tầm mắt của nàng, hắn chậm rãi mở mắt, vẻ mặt lập tức giãn ra, thở phào nhẹ nhõm: "Rốt cuộc ngươi đã tỉnh." Ngay sau đó lại hỏi:

“Thiên Âm, ngươi cảm thấy như thế nào? Thân thể còn khó chịu chỗ nào không?"

Thiên Âm ngước đầu nhìn hắn, cổ họng chua xót, lắc đầu một cái, từ đáy nước đứng dậy.....

Trọng Hoa lạnh nhạt nhanh chóng xoay đầu qua nơi khác, hình như trên nét mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Trong nháy mắt, Thiên Âm đứng dậy, chợt cảm thấy ngực lạnh, nàng cuối đầu nhìn xuống, khí huyết nhất thời vọt mạnh lên mặt.

Y phục của mình đâu?? Làm sao ngủ một giấc y phục trên thân thể đã mất??

Thiên Âm bùm một tiếng rơi lại vào trong nước, ngẩng đầu nhìn Trọng Hoa, đầu lưỡi bắt đầu thắt lại: "Sư Sư Sư Sư....."

Hồi lâu, Trọng Hoa nghĩ tới suy nghĩ trong đầu Thiên Âm đã không bình thường, nếu ở tình huống này nhất định sẽ nghĩ lung tung, liền muốn mở miệng giải thích: "Y phục của ngươi....."

"Sư phụ! Không ngờ Người cởi y phục của đồ nhi?!" Thiên Âm thét lên, lập tức Trọng Hoa quay đầu nhìn, chỉ thấy sắc mặt của nàng đỏ bừng, ánh mắt tỏa sáng, giống như ngượng ngùng không chịu nổi: "Liền liền liền..... Coi như sư phụ muốn chỉ giáo phương pháp song tu cho đồ nhi, nhưng Người có thể chỉ con trong lúc con thanh tỉnh mà..... Như vậy, như vậy..... Thật sự đồ nhi không có vượt qua trở ngại tâm lý cùng sư phụ trần truồng đối mặt với nhau!"

Tán cây run lên, Trọng Hoa rơi thẳng xuống đất, chỉ là trước khi tiếp xúc mặt đất, hắn đột nhiên dừng lại để tránh xảy ra tình huống xấu hổ nếu Tiên Tôn rơi xuống cây.

Hơi thở trong cơ thể hỗn loạn, hắn cố gắng áp chế mới không phun một ngụm máu trước mặt Thiên Âm.

Nàng bị thương quá nặng, vì cứu nàng, hắn gần như tiêu hao một nửa tu vi mới giữ được một mạng của nàng, lúc này chỉ cảm thấy lòng bàn chân giống như những đám mây, nhẹ nhõm không có sức.

Tất nhiên Thiên Âm sẽ không biết, ngoài mặt Trọng Hoa như không có việc gì nhưng lúc này hơi thở trong cơ thể hỗn loạn như sóng to biển lớn vì cứu mạng nàng.

Trong nước nàng chớp đôi mắt to tròn, sắc mặt đỏ bừng nhưng trong mắt lại trong sạch, dáng vẻ không hề có nửa phần kiều diễm.

Trọng Hoa thở dài một tiếng, rốt cuộc quyết định bỏ qua ý nghĩ hoang đường dốt nát của nàng: "Thiên Âm, lúc này ta với ngươi đang ở Linh Tuyền địa giới trên đỉnh Thái A, nơi đây vốn là cấm địa của tiên môn, có các vị tiên gác cổng, các đệ tử chưa cho phép không được đi vào. Hôm qua, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, ngươi bị trọng thương nên vi sư liền tự làm chủ dẫn ngươi đến đây, lấy Linh Tuyền chữa trị thân thể đang trọng thương của ngươi....."

Nói tới chỗ này, Trọng Hoa trong lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Không khống chế được??

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thân thể người bình thường khó có thể chịu được linh khí cường đại trong Linh Tuyền kia. Ở bên trong trụ lại nửa canh giờ đã là cực hạn, nếu ở lâu hơn nữa thì tiên lực sẽ mất hết, thậm chí sẽ nổ banh xác.

Ngay cả hắn, cũng chỉ dám trụ lại ở bên trong hai canh giờ.

Nhưng trước mắt hắn, Thiên Âm ở trong đây đã hai ngày hai đêm, không chỉ như vậy, hắn không thể tưởng tượng nổi linh khí bên trong Linh Tuyền có hiện tượng dần dần khô cạn.

Chẳng lẽ, đây là sự khác biệt giữa thần thể và tiên thể bình thường sao?

Nhưng mà, việc này cũng quá mức kỳ quái. Theo như lời nói Linh Tuyền do mấy ngàn năm trước trên ngọn thần sơn có vị Ma tộc Thiếu chủ yêu mến một cô gái, vì để cho nàng có niềm vui nên đặc biệt vì nàng mà xây khu Linh Tuyền, bày ra trận pháp lớn, mang linh khí dưới lòng đất Sơn Thần di chuyển đến nơi này.

Mặc dù Sơn Thần đã biến mất ngàn năm, nhưng linh khí nơi này vẫn dồi dào. Lúc này, Thiên Âm ngâm mình ở trong đây lại có hiện tượng khô cạn, cho dù là Trọng Hoa cũng không có cách nào trả lời hiện tượng trên.

Bị ánh mắt nóng bỏng của Thiên Âm nhìn, suy nghĩ của Trọng Hoa kịp thời trở về, hắn không tự nhiên giơ tay áo che miệng ho nhẹ: "Về y phục không có trên người của ngươi là do trong Linh Tuyền có khí tinh lọc, tất cả những đồ vật không có nguồn gốc sẽ bị lọc sạch tất cả."

"Cho nên y phục trên người con không phải do sư phụ cởi, mà là do Linh Tuyền tinh lọc sao?"

"..... Khụ, tất nhiên, không phải là do vi sư cởi."

"Vậy sao." Thiên Âm chợt hiểu, nàng cũng không quá thất vọng, đang muốn đứng dậy, đột nhiên cảm thấy hạ thân chợt chảy ra cái gì đó ấm áp hơn linh khí của Linh Tuyền, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Sư phụ, ta ta ta....."

Trọng Hoa ngước mắt nhìn vẻ mặt hoảng sợ của nàng mà kêu lên: "Con thất cấm*!"

*Thất cấm: không khống chế được.

Sau ba canh giờ, vẻ mặt Trọng Hoa kì quái, mang theo Thiên Âm ngoan ngoãn trở lại điện Cửu Trọng.

Thiên Âm vừa rơi xuống đất, không nói hai lời, xoay người cưỡi mây bay về phía điện Chấp Pháp, âm thanh lưu loát rõ ràng truyền đến: "Sư phụ, con đi thỉnh giáo Huyền Tề ca ca một chút về chuyện quỳ thủy là như thế nào, sau đó con lập tức trở về liền!"

*Qùy thủy: kinh nguyệt.

Trọng Hoa nghiêm mặt, đứng im ở trước cửa điện, hồi lâu, gió ấm áp cuốn vài chiếc lá cây khô lướt qua bên chân hắn.

Nghĩ đến mấy canh giờ trước, Thiên Âm thét lên một tiếng kia kinh thiên động địa "con thất cấm", khiến cho hắn sợ đến cho rằng lỗ tai của mình có vấn đề. Hỏi rõ ràng mới biết, thì ra là quỳ thủy của nàng mới tới.

Không ngờ quỳ thủy lần đầu tiên của Thiên Âm đến vào năm nàng mười bảy tuổi.!

Ai có thể nghĩ tới, Thiên Âm đối với chuyện nam nữ một chữ cũng không rõ, nhưng ít nhất chuyện nữ nhi nàng cũng phải hiểu rõ, không ngờ trong đầu nàng lại trống không?

Dù là Trọng Hoa cũng chưa từng nghĩ tới một ngày hắn lại nhìn thấy quỳ thủy của đệ tử mình.

Hả? Trước lúc đi, Thiên Âm nói cái gì?

Suy nghĩ cẩn thận một chút, vẻ mặt Trọng Hoa hoảng sợ, khí huyết cuồn cuộn, không nhịn được phun ngụm máu tươi ra ngoài.

Nàng nói đi thỉnh giáo Huyền Tề?!!

"Thiên Âm! Ngươi đứng lại đó cho ta!!"

Một vệt sáng thoáng qua, bóng dáng Trọng Hoa biến mất ở tại chỗ. Nghe âm thanh của hai người, không biết Thiên Tuyết từ trong xó xỉnh nào chui ra, nó ngước cổ nhìn bầu trời xanh thẳm, lúc lâu sau lại nhìn bãi máu trên mặt đất kia, miễn cưỡng vung móng vuốt lên, ngay lập tức vết máu biến mất không thấy, nó chu mỏ, thân hình nhỏ bé xoay người một cái liền biến mất.

***

Trời cao đất rộng, mây bay nhàn nhã.

Trong điện Chấp Pháp có một nơi tên là Thiên Điện, Huyền Tề nằm gốc cây hoa Lê vươn ngang trên cây khô nghỉ ngơi. Có Hồ Điệp từ bụi hoa bay ra, vẫy hai cánh, dính vào tiên khí quanh người hắn.

Nhìn hắn lúc này, tuy tuấn mỹ nhưng nhỏ bé yếu ớt, dáng vẻ không dính bụi trần.

"Huyền Tề ca ca!!"

Bản thân hắn rất hưởng thụ khung cảnh mộng ảo tươi đẹp và vô cùng yên tĩnh này, nhưng đột nhiên xuất hiện tiếng nói làm bươm bướm kinh bay*, đánh bay giấc mộng của Huyền Tề.

*Kinh bay: hoảng sợ mà bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 58: Ta không phải là mẫu thân của ngươi

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Huyền Tề ca ca!!"

Bản thân hắn rất hưởng thụ khung cảnh mộng ảo tươi đẹp và vô cùng yên tĩnh này, nhưng đột nhiên xuất hiện tiếng nói làm bươm bướm kinh bay, đánh bay giấc mộng của Huyền Tề.

Uỳnh một tiếng, Huyền Tề từ trên cây mạnh mẽ rơi xuống đất.

Đột nhiên một đôi giày được khạm từ đá thạch anh tím xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Thiên Âm vội vàng, giống như không kịp đợi hắn ngồi dậy, nàng đã nhẹ nhàng nhảy xuống, nằm trên đất giống hắn, cằm tựa vào hai tay, ánh mắt rối rắm nhìn Huyền Tề, mặt hai người đối diện nhau..

Huyền Tề duy trì hình chữ đại*, tư thế nằm dang tay dang chân, bất mãn quở trách: "Thiên Thiên, muội là một nữ tử, phải hiểu như thế nào là rụt rè chứ? Không thể ở nơi xa như vậy mà muội lớn tiếng kêu la, làm cho cả tiên môn cũng nghe được giọng nói thảm thiết của muội, rất mất thể diện lắm, biết chưa?"

*Đại (大): hình người

"Còn có muội nằm trước mặt ta làm gì? Muội là con thằn lằn sao? Muội không biết nằm nói chuyện như vậy rất mất thân phận sao?"

Trong nháy mắt, vẻ mặt Thiên Âm phiền não: "Huyền Tề ca ca, hôm nay muội đã làm chuyên mất thể diện trước mặt sư phụ."

"Haa...! Nói nghe xem?"

"Muội..... Lần đầu tiên muội tới quỳ thủy, muội....."

Đột nhiên Huyền Tề nhảy cao, nhanh chóng trèo lên cành lê thật cao, trên mặt đỏ bừng, sắc mặt từ xanh chuyển thành trắng, run run kích động kêu gào; ‘Đáng chết, muội xem ta thành người nào hả?? Ta cũng không phải là mẫu thân của muội, chuyện này muội cũng muốn đi tố cáo với ta? Sư phụ của muội là tiên tôn Trọng Hoa, không phải là ta! Không phải là ta!! Chuyện như vậy muội nên đi nói cho hắn biết!"

Thiên Âm vội vàng đứng dậy, không hiểu cau mày: "Sư phụ biết mà, muội cảm thấy của sắc mặt sư phụ không tốt lắm, muội chỉ muốn hỏi huynh một chút, quỳ thủy có phải là đồ không tốt hay không?"

Trong lòng Huyền Tề run lên, lòng bàn tay đầy đổ mồ hôi, hắn đang suy nghĩ phải nói làm sao cho nàng hiểu quỳ thủy là gì, thì đột nhiên ở phía chân trời xuất hiện bóng dáng của Trọng Hoa.

Vừa thấy hắn, Huyền Tề trở nên mừng rỡ, giống như gặp được thần linh, trong lòng cực kì: "Tiên Tôn, ngài đã tới!"

Thiên Âm quay đầu nhìn lại, Huyền Tề đã bỏ trốn không thấy bóng dáng.

Trọng Hoa đi đến trước mặt.

Hắn nắm cổ tay của nàng, vẻ mặt thận trọng hơn so với việc dẫn người tấn công Ma tộc, nói: "Ngươi không biết, vi sư sẽ nói cho ngươi biết."

Giờ phút này, Thiên Âm vui mừng hưng phấn, liên tục gật đầu không ngừng.

Từ sau khi nàng chân chính lột xác trở thành từ thiếu nữ ngây thơ, sự việc hôm nay làm nàng hối hận xấu hổ khó có thể quên được.

****

Hôm sau, đệ tử của điện Chấp Pháp đến điện Cửu Trọng.

Lúc đó, Thiên Âm đang ôm Thiên Tuyết ngồi phơi nắng dưới gốc cây hòa cổ thụ ở bên ngoài phơi nắng.

Cảm thấy có hơi thở xa lạ đến gần, nàng với Thiên Tuyết đồng thời mở mắt nhìn người đang tới.

Thiếu niên anh tuấn mười tám mười chín tuổi, gương mặt góc cạnh, làn da không giống như các đệ tử khác màu trắng mà làn da của hắn màu đồng, mặc dù cố ý nghiêm mặt nhưng vẫn không giấu được ánh mắt sáng ngời. Là một thiếu niên trẻ trung.

Mặt mày Thiên Âm khẽ cong: "Ta là Thiên Âm, ngươi là ai? Đến đây có việc gì?"

Nói xong, nàng giương mắt liếc trộm bầu trời, bầu trời trong sáng, nhưng lại không thấy Tiên hạc xuất hiện như trong dự định, nàng khẽ thất vọng.

Thật lâu..... Chưa có ăn thịt!

Người tới đi tới trước mặt nàng, lễ phép khẽ chắp tay: "Thiên Âm sư muội, khỏe."

Ít cùng người lui tới, nhất thời Thiên Âm bị một tiếng gọi sư muội, nàng tươi cười rạng rỡ, nhảy xuống từ cành cây cao, hỏi: "Ngươi đến tìm sư phụ ta sao?"

"Ta là Phương Diệc Nhiên đệ tử của trưởng lão Phục Nguyên điện Chấp Pháp, phụng mệnh sư phụ mà đến."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Lừa gạt phí qua đường

Editor: Tiểu Ly Ly

"Ta là Phương Diệc Nhiên đệ tử của trưởng lão Phục Nguyên điện Chấp Pháp, phụng mệnh sư phụ mà đến."

Vẻ mặt của Phương Diệc Nhiên bình tĩnh không sợ hãi, gương mặt lạnh lùng non nớt nhưng lại giả bộ trầm lặng nghiêm túc.

Thiên Âm bật cười, đưa bàn tay nhỏ dài ra trước mắt hắn: "Huynh có thể tìm sư phụ của ta, nhưng theo quy củ, muốn bước qua cánh cửa này thì phải nộp lộ phí."

"......?" Phương Diệc Nhiên hoảng sợ nghĩ đến trong người mình không có đồng nào, hơi đỏ mặt: "Ta không biết điện Cửu Trọng có quy củ này, không bằng ngày khác ta đưa cho ngươi?"

"Không được! Huynh cho ta bảo bối, ta sẽ cho huynh qua, không cần phải kí sổ!" Mặt mày Thiên Âm cong cong, giống như ngây thơ nói: "Diệc Nhiên sư huynh có tọa kỵ* không?"

*Tọa kỵ: vật để cưỡi.

Phương Diệc Nhiên không rõ lí do, chi tiết đáp: "Có."

"Là tiên hạc sao?"

"....." Hắn trầm mặc.

Đột nhiên hắn nghĩ đến sáu năm trước, tiểu cô nương Thiên Âm trước mặt rất thích bắt tiên hạc của người khác nướng ăn, hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh, lòng của hắn hoảng sợ, nói: "Không phải Tiên Hạc, là Tiên Quy*!"

*Tiên Quy: rùa tiên.

Nhìn vẻ mặt nàng kinh ngạc buồn rầu, hắn nghĩ thầm lần này là Tiên Quy, nàng chắc sẽ không nướng ăn chứ? Vì vậy người hắn thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Âm lầm bầm suy nghĩ nói: "Canh rùa là món canh rất bổ nha....."

"Sư, sư muội?" Sắc mặt Phương Diệc Nhiên đột nhiên thay đổi, cả tiên môn chỉ có sư phụ nuôi tiên quy, nếu thật sự hắn đưa cho nàng, theo tính cách của sư phụ hắn thì chắc chắn sư phụ sẽ bắt nàng và "đồng phạm" là hắn lột da?

Hắn nhanh chóng tháo ngọc bôi ở bên hông, giọng nói gấp gáp: "Cái này coi như là phí qua đường, ngươi đừng đánh chủ ý lên Tiên Quy. Khụ, hiện tại ngươi có thể cho ta vào được chưa?"

Thiên Âm nhìn ngọc bội mấy lần, giương mắt nhìn hắn: "Ta vẫn thích những đồ vật có ánh sáng vàng rực rỡ, giống như..... Hắc..... Vàng."

Phương Diệc Nhiên hộc máu, nhìn cửa điện nhưng không dám tự tiện xông vào, lỡ như chọc giận tới Tiên Tôn thì sao?

Trong lòng hắn đang cực kỳ rối rắm uất ức, không biết nên làm như thế nào thì Trọng Hoa một thân áo bào màu bạc, hoa văn hình mây chậm rãi từ trong điện đi ra, sắc mặt giống như cũ, trong sáng long lanh như bông tuyết, chỉ là đôi môi lộ ra vẻ tái nhợt.

Thiên Âm vừa thấy Trọng Hoa lập tức chột dạ, mang ngọc bội ném trả về cho Phương Diệc Nhiên, khéo léo gọi sư phụ.

Khóe miệng của Phương Diệc Nhiên co giật, trong lòng bực mình, Thiên Âm điển hình là người hai mặt (ý chỉ tính tình trước sau không giống nhau). Lúc

này nhìn nàng khéo léo động lòng người, không giống như bộ dạng tinh quái, nghịch ngợm vừa rồi?

Trọng Hoa nhàn nhạt nhìn Phương Diệc Nhiên, nói: "Đi thôi."

Phương Diệc Nhiên kinh ngạc, nói: "Tôn thượng, người biết lần này con đến là có chuyện gì sao?"

"Ta đã biết."

Trong mắt Thiên Âm cố làm ra vẻ khéo léo và vui mừng, Trọng Hoa nhìn Phương Diệc Nhiên, hỏi: "Không phải ngươi nên đưa phí qua đường cho Thiên Âm sao?"

"Rắc rắc" Một âm thanh vang lên, Phương Diệc Nhiên hóa đá tại chỗ, trái tim tan nát rơi dưới đất.

Đây chính là người trong lời đồn Tiên Tôn Trọng Hoa ngay thẳng lạnh lùng làm người ta kính nể sao?

Trọng Hoa không hề nữa nói gì, cúi đầu ngắm nhìn Thiên Âm đang cười trộm, sau đó cưỡi gió mà đi.

Vất vả lắm Phương Diệc Nhiên mới hồi phục tinh thần lẫn thể xác, đang muốn đuổi theo, ở phía sau giọng nói Thiên Âm giòn giã nhắc nhở: "Diệc Nhiên sư huynh, nhớ kĩ ngươi còn thiếu ta đồ vật có ánh vàng rực rỡ nha."

Phương Diệc Nhiên không dám quay đầu lại, hắn nhanh chóng bỏ chạy giống như sau lưng sắp có tai họa ập đến.

Mặc dù mấy năm nay, hắn chưa tu thành tiên thể, nhưng vẫn được coi là có chút thành tựu, từ trước đến nay, nhiều lần sư phụ Phục Nguyên nhắc nhở hắn, nói:

Chưởng môn đối với Thiên Âm phó thác kỳ vọng, nàng lại là đệ tử của Tiên Tôn, điều đó khiến cho đệ tử ở các điện khác sinh ra ghen ghét. Ngươi là đệ tử của Phục Nguyên ta, không thể bị ghen tỵ làm mờ mắt giống như các đệ tử khác. Ngươi phải xem Thiên Âm có khả năng trở thành tiên tôn thứ hai, tuy ngươi không cần cố tình tiếp cận nàng, nhưng cũng không được khi dễ xem thường nàng. Biết không?

Hắn quay đầu nhìn lại thân hình càng ngày càng nhỏ của Thiên Âm, không tính toán cười một tiếng, không phải là chuyện của mình thì làm gì phải so đo tính toán?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thấy đại mỹ nhân Hồng Trang

Editor: Tiểu Ly Ly.

Gần trưa, Thiên Âm nhìn trời, thấy sư phụ Trọng Hoa vẫn chưa về, nàng ôm Thiên Tuyết đi về phía điện Chấp Pháp. Bây giờ, nàng đã có thể cưỡi mây bay lượn.

Trên đường, thật không may nàng gặp được "người hữu duyên" Hồng Trang!

Hôm nay Hồng Trang đã cởi bỏ dáng vẻ non nớt, trở thành đại mỹ nhân, dáng người yểu điệu thướt tha, xinh đẹp như hoa.

Hồng Trang thích màu đỏ, một thân trang sức màu đỏ giống như tên của nàng, đặc biệt khi đứng trong gió phô trương dáng vẻ xinh đẹp kiều diễm

Thiên Âm ôm Thiên Tuyết lướt qua nàng ta ở trên trời cao, bởi vì trong lòng chỉ suy nghĩ tới sư phụ Trọng Hoa nên không hề để ý tới người bên cạnh là ai, trong đầu chỉ muốn tiến về phía trước.

Nhưng Hồng Trang đã sớm nhận ra nàng, vì thế Hồng Trang lộ ra nụ cười tuyệt đẹp bay tới nàng, vốn tưởng rằng khi gặp được mình, nhất định sắc mặt Thiên Âm trắng bệch hoảng sợ chạy trốn, thậm chí trong lòng nàng ta còn muốn Thiên Âm khóc thút thít quỳ xuống dưới chân nàng ta cầu xin tha thứ.

Thế nhưng Thiên Ân nhìn thẳng, không xem ai ra gì lướt qua bên người Hồng Trang, ánh mắt cũng không nhìn nàng ta, khiến cho trong lòng nàng ta đang đắc ý bỗng nhiên bị nhục nhã khinh miệt.

Tại sao, một tên ăn xin dám khinh thường ta?

Nghĩ đến đại hội tiên pháp ngày hôm đó, nàng ta cho rằng có thể gặp được Thiên Âm, ở trước mặt mọi người hung hăng chà đạp nàng dưới lòng bàn chân khiến cho nàng bị nhục nhã, trả được mối thù sáu năm trước, nàng ta phải để cho Thiên Âm biết, cho dù kẻ ăn xin như nàng có là đệ tử của Tiên Tôn thì vẫn bị nàng ta chà đạp dưới lòng bàn chân mà thôi!

Nhưng chuyện này ngoài dự tính của nàng ta, chỉ có trưởng môn và trưởng lão mới có thể ngồi trên đài giám khảo, nàng thân là đệ tử của Chưởng môn cũng không có tư cách ngồi trên đó, thế nhưng Thiên Âm có thể!

Cứ như vậy nàng đàng hoàng từ trên mây bước đến nơi các vị Trưởng lão ngồi, khiến cho mọi người kinh ngạc, nhưng vẻ mặt nàng lại khinh thường.

Khinh thường? Nàng dựa vào cái gì khinh thường nàng ta? Nàng có tư cách gì khinh thường mọi người xung quanh?

Nàng chỉ là một tên ăn xin!

Trong lòng của Hồng Trang như có vạn đao đâm xuyên tim, rốt cuộc nàng nhịn không được xoay người, vẻ mặt lạnh lùng, gọi Thiên Âm: "Tên ăn xin thối, ngươi đứng lại đó cho ta!!"

Âm thanh của Hồng Trang dễ nghe nhưng bị tức giận vì xem thường trở nên chói tai khó nghe.

Thiên Âm nghe có người gọi mình, nghi ngờ xoay người thì thấy bóng dáng màu đỏ máu như linh xà xuất hiện trước mặt. Trong lòng nàng thầm kêu lên một tiếng "cửu thiên lăng"! Đột nhiên bị đánh, Thiên Âm không phòng bị phun một ngụm máu tươi, thân hình đang trên cao rơi thẳng xuống đất!

Theo bản năng, Thiên Tuyết bị nàng ném ra ngoài, trong nháy mắt toàn thân Thiên Tuyết phát ra tia ánh sáng tím mãnh liệt, hai móng nâng lên đỡ thân thể của nàng, phút chốc làm chậm tốc độ rơi xuống của Thiên Âm.

Nàng lập tức dang hai tay ôm Thiên Tuyết, chậm rãi rơi xuống đất.

Vừa rơi xuống đất, Thiên Âm càng thêm phun ra máu. Mà Hồng Trang cũng chậm rãi xuống mặt đất, giống như lúc trước, nàng ta từ trên cao nhìn xuống, kêu ngạo chói mắt.

Đôi mắt to tròn của Thiên Tuyết nhìn chằm chằm Hồng Trang, móng vuốt sắc nhọn mạnh mẽ giơ lên, nếu không phải Thiên Âm liều mạng ôm nó thì có lẽ nó đã sớm xé rách mặt của Hồng Trang rồi.

"Ta nhớ sáu năm trước ta đã cảnh cáo ngươi, thấy ta, ngươi phải đi đường vòng, thế nào? Mau quên vậy sao? Hay là nói sáu năm qua không ra cửa, thật sự ngươi đã ngu ngốc rồi hay sao?" Hồng Trang từng bước đi tới, trên mặt đầy khinh bỉ.

Thiên Âm ngồi dậy, chống lại ánh mắt tức giận của nàng ta, túy ý giơ tay lau khóe miệng, cười ngọt ngào động lòng người: "Hồng Trang sư tỷ, ngươi đả thương ta không sao, thật ra ta cũng không để ý."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Như vậy tính xong rồi sao?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Hồng Trang vuốt vuốt cửu thiên lăng trên tay, vẻ mặt đắc ý: "Coi như ngươi thức thời. Nhưng mà ngươi cho rằng như vậy thì xong rồi sao?"

Thiên Âm lại ho ra một ngụm máu, trong lòng kinh sợ, trái ớt nhỏ Hồng Trang này, nhiều năm không thấy, ra tay càng nặng hơn rồi. Nếu không phải trong tình huống cấp bách vừa rồi mình tránh kịp, chẳng phải đã bị tê liệt ngã xuống đất sao.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng cười điềm đạm: "Đương nhiên ta cảm thấy chuyện này còn chưa xong. Có người nói cho ta biết, gậy ông đập lưng ông, nếu ta đánh người bị thương, sẽ không gọi là khi dễ ngươi mà là ta đang tự vệ, Chưởng Môn sư bá sẽ không trách ta đâu."

Hồng Trang kinh ngạc cười lạnh: "Bằng với ngươi? Ngươi là đang nằm mơ sao?!"

"Không không không, từ trước tới giờ giấc mơ tốt đẹp như vậy ta không dám mơ." Thiên Âm cúi đầu nhìn Thiên Tuyết, sau đó làm ra vẻ muốn nói rồi lại thôi, trong lúc lơ đãng nhìn phía sau lưng Hồng Trang, vui mừng kêu lên: "Sư phụ!!"

Hồng Trang khiếp sợ chột dạ nhanh chóng xoay người nhìn lại, chỉ thấy trời xanh mây trắng, làm gì có bóng dáng của Trọng Hoa, lập tức nàng ta biết mình bị lừa, sắc mặt đỏ bừng tức giận kêu lên: "Khốn kiếp....."

Một tiếng gầm lên phát ra từ trong cổ họng, nhìn khuôn mặt ngây thơ tươi cười của Thiên Âm ngay trước mặt, trong lòng nàng ta hoảng sợ phát run.

Cái tên ăn xin này, ở bên cạnh mình lúc nào?

"Thật xin lỗi!"

Thiên Âm cười một tiếng, không cảm thấy xấu hổ chút nào khi lấy sư phụ ra lừa nữ nhân xấu xa này. Đột nhiên Hồng Trang cảm thấy có cái gì đó không đúng, nàng ta đang muốn rời đi thì phát hiện thân thể giống như bị gam cầm, trong nháy mắt không cách nào di chuyển được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên Âm tát mình. Hồng Trang nổi giận nói: "Thiên Âm ngươi dám.....!"

Hồng Trang thét lên một tiếng chói tai, nàng ta chưa kịp ổn định thân hình, nhìn Thiên Âm tươi cười dịu dàng, đột nhiên sau lưng bị móng vuốt mạnh mẽ sắt nhọn đả thương, ngay lập tức khí huyết trong cơ thể nàng ta trào lên cuồn cuộn, một mặt là bị thương, một mặt là bị tức giận.

Vội vàng quay đầu nhìn lại thấy con thú nhỏ trắng như tuyết, hai chân của nó đứng lơ lửng trên không, mắt to cong cong đang phất tay với mình.

Giờ khắc này, Hồng Trang suýt nữa tức giận mà bỏ mình!

Đây gọi là ăn trộm gà bất thành phản thực nắm gạo* sao? Hôm nay nàng ta lại bị tiểu ăn xin và một con súc sinh trêu chọc?

*Ăn trộm gà bất thành phản thực nắm gạo: giống như câu gậy ông đập lưng ông.

Hồng Trang chợt xoay người roi xuống đất, trong nháy mắt cửu thiên lăng trên tay hóa thành thác, ùn ùn kéo về phía cuốn Thiên Âm đi.

"Dám trêu chọc ta, tự ngươi đâm đầu vào chỗ chết!"

Nhìn sắc mặt trắng bệch như bị hoảng sợ của Thiên Âm, nàng ta chỉ cảm thấy niềm vui tràn trề, nháy mắt tức giận trong lòng được buông xuống.

Không phải Thiên Âm bị hoảng sợ, chỉ là nàng kinh ngạc sức mạnh của cửu thiên lăng lớn tới như vậy, nàng đang suy nghĩ Phá Không Tiễn của Huyền Tề ca ca đưa cho nàng có ích hay không.

Trong lúc nàng chuẩn bị lấy Phá Không Tiễn ra liều mạng với Hồng Trang thì bỗng nhiên nàng thấy Chưởng môn Lưu Cẩn bay về phía bên này, trong nháy mắt, suy nghĩ liền thay đổi, miệng của Thiên Âm há to, gào khóc lên. Ánh mắt lại cảnh giác nhìn cửu thiên lăng ở trước mắt, trong lòng căng thẳng, nghĩ tới lần đánh nhau này mình đã không còn mạng ở đây.

Hồng Trang thấy nàng bị chính mình hù dọa, sợ đến phát khóc, trong lòng nàng ta càng thêm đắc ý, nháy mắt cửu thiên lăng trong tay quấn lên cổ của nàng, giống như một khắc sau muốn vặn gãy nó.

"Hiện tại ta để cho ngươi biết, đắc tội với bổn tiểu thư có kết quả như thế nào!!"

Thiên Âm bị buộc chặt cổ không thở nổi, nháy mắt không ngừng với Thiên Tuyết, nhưng trong lòng lại âm thầm bật cười.

Kết quả? Sợ rằng kết quả của trái ớt nhỏ so với mình còn thảm hơn gấp trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Không cần làm phiền sư bá

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm bị buộc chặt cổ không thở nổi, nháy mắt không ngừng với Thiên Tuyết, nhưng trong lòng lại âm thầm bật cười.

Kết quả? Sợ rằng kết quả của trái ớt nhỏ so với mình còn thảm hơn gấp trăm lần!

Vì vậy ánh mắt của một người một thú cùng nhau truyền tin tức, Thiên Tuyết bi thương òa khóc, liều mạng xông về Hồng Trang, Hồng Trang tức giận đánh một chưởng về phía thân thể của Thiên Tuyết, ngay lập tức nó như lá rụng trong gió, vô lực rơi trên mặt đất, không nhúc nhích.

Khóe miệng Thiên Âm co giật, thầm nghĩ biểu hiện của Thiên Tuyết quá chân thật, vẻ mặt cực kỳ bi thương, tâm tê phế liệt kêu lên: "Tuyết Tuyết!!"

"Đồ khốn kiếp, ngươi làm gì ở đây?!"

Giọng nói tức giận của Lưu Cẩn vang lên như sấm ở bên tai hai người, sắc mặt Hồng Trang đột nhiên thay đổi, trong lòng cực kỳ sợ hãi, kinh hoàng lúng túng thu lại cửu thiên lăng, xoay người nhìn Thiên Âm phun ngụm máu, lảo đảo chạy đến bên cạnh Thiên Tuyết, ôm thân thể gầy gò của nó, khóc đến ruột gan đứt từng khúc!

Lưu Cẩn đi về phía Hồng Trang đánh bay nàng ta cách xa một trượng*, trên trán nổi đầy gân xanh: “Lúc nào vi sư đã dạy ngươi giết hại đồng môn? Lúc nào đã dạy ngươi ra tay tàn nhẫn như vậy? Lúc nào đã dạy ngươi lấy mạnh hiếp yếu?!!"

*Một trượng: 3,33 m

"Sư..... Sư phụ, con, người nghe con giải thích....."

"Giải thích? Ngươi giải thích cho bổn tọa một chút, vừa rồi ngươi đang làm gì?!"

Hồng Trang tức cười, trong nháy mắt mù quáng. Từ ngày bái sư trở đi, Lưu Cẩn chưa bao giờ tức giận với nàng, nhưng hôm nay vì Thiên Âm, hắn không chỉ nổi giận mà còn đánh mình. Khóe miệng nàng chảy máu quỳ trước mặt hắn, cảm thấy trong lòng tràn đầy uất ức, không khỏi lệ rơi đầy mặt: "Sư phụ, là Thiên Âm và con súc sinh kia trêu chọc con trước! Chỉ là con tức giận đến mất trí, mới có thể, mới có thể....."

Thiên Âm nghe nàng ta nói sai sự thật, không phân biệt trắng đen phải trái, nàng liền trở nên tức giận, lập tức ho hai ngụm máu ra ngoài, ôm Thiên Tuyết khóc càng thêm bi thảm.

"Ô..... Tuyết Tuyết, ngươi không cần bỏ ta một mình, bọn họ đều không thích Thiên Âm, nếu như ngươi bỏ ta đi, cuộc sống sau này của ta phải như thế nào đây, Tuyết Tuyết....."

Lưu Cẩn áp chế lửa giận đang tăng lên trong lòng, nhìn Hồng Trang tức giận quát lên: "Cút về cho bổn tọa! Chờ bổn tọa trở về dạy dỗ ngươi thật tốt!!"

"Sư phụ?!" Hồng Trang trợn to mắt không tin, Lưu Cẩn vung tay áo, không thèm nhìn nàng ta, vội vã đi tới, dịu dàng nói với Thiên Âm: "Thiên Âm đừng đau lòng, cho ta nhìn con thú nhỏ này một chút."

"Chưởng Môn sư bá....." Ánh mắt Thiên Âm rưng rưng, ôm chặt Thiên Tuyết, nói giỡn, cho sư bá nhìn? Nếu như vậy lỡ bị phát hiện thì sao?!

Nàng làm bộ đáng thương nhìn Lưu Cẩn, dáng vẻ giống như mèo con mở to mắt tràn đầy bi thương, làm cho người ta nhìn đau lòng hết sức.

Lưu Cẩn vươn tay, yêu thương nói: "Không chịu cho ta xem tiểu thú cũng không sao, vậy để cho sư bá xem con có bị thương không?"

Giọng nói dịu dàng của Lưu Cẩn vang lên trong tai của Hồng Trang, trái ngược với thái độ vừa rồi của sư phụ đối với mình, quả thật là khác nhau một trời một vực. Hồng Trang tức giận trở nên mù quáng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cực kỳ vặn vẹo.

Đáng chết Thiên Âm đã có Tiên Tôn, bây giờ còn giành sư phụ với bản thân mình sao?!!

Thiên Âm cố ngăn nước mắt không cho rơi, hoảng sợ nhìn Hồng Trang, nhìn thân thể nàng ta đang tức giận đến phát run, trong lòng thầm dễ chịu nhưng Lưu Cẩn đang ở trước mặt nàng, nàng không thể để lộ vẻ mặt hài lòng, nàng phải khổ sở nhịn. Vội vàng thu hồi tầm mắt, nàng uất ức nói: "Không, không cần làm phiền sư bá, con về điện Cửu Trọng chờ sư phụ trở lại."

Nói xong ôm chặt Thiên Tuyết, mang theo tiếng khóc kêu trời gọi đất, lảo đảo cưỡi mây bay đi.

Thật ra chỉ cần nhìn một cái, Lưu Cẩn đã biết Thiên Âm bị thương không nặng, nhưng lại bị nội thương. Cho đến khi tiếng khóc của Thiên Âm biến mất, hắn mới chậm rãi đứng dậy, con mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Hồng Trang.

Hồng Trang bị ánh mắt của hắn nhìn, trong lòng khó hiểu hoảng sợ: "Sư phụ?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Không chết không ngừng

Tiểu Ly Ly

Hồng Trang nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng không hiểu hoảng sợ: "Sư phụ?"

Lưu Cẩn lạnh lùng nhìn nàng, nói: "Từ khi ở trong điện Cửu Trọng, Trọng Hoa bắt đầu nhận Thiên Âm làm đệ tử, bổn tọa đã biết ngươi ghen tỵ với nàng. Bổn tọa thấy ngươi là một nhân tài hiếm có, vì vậy thu ngươi làm đồ đệ, trong lòng ta tràn đầy hi vọng ngươi đối với Thiên Âm trừ bỏ oán hận. Nhưng ta tuyệt đối không ngờ, nhiều năm qua, ngươi thấy nàng vẫn oán hận như cũ, thậm chí còn không nể tình nghĩa đồng môn, muốn đuổi cùng giết tận!"

"Con....."

"Bổn tọa hỏi ngươi, làm đệ tử của bổn tọa, ngươi rất uất ức sao, Hồng Trang?"

Trong nháy mắt, sắc mặt Hồng Trang trở nên trắng bệch, vội vàng dập đầu xuống đất, nức nở nói: "Đồ nhi không dám có suy nghĩ này, xin sư phụ minh giám!"

Lưu Cẩn thở dài thất vọng nói: "Đã là như vậy, tại sao ngươi không muốn gặp Thiên Âm? Chẳng lẽ Thiên Âm có sư phụ là Tiên Tôn Trọng Hoa, mà

ngươi chỉ có sư phụ là Chưởng môn?"

"Không phải như vậy, sư phụ! Chỉ là đồ nhi, đồ nhi....."

"Hôm nay, ngươi bắt đầu đến Huyễn Hải suy nghĩ đi, nếu ngươi vẫn không hối hận về việc làm sai trái của mình thì không được phép rời khỏi Huyễn Hải."

Lưu Cẩn nói xong những lời này liền rời đi. Bỏ lại Hồng Trang ngồi ngơ ngác dưới đất, lúc sau nàng nhắm mắt lại, hơi thở run rẩy, đôi tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm sâu vào trong thịt làm cho nàng ta cảm thấy đau đớn.

Ánh mắt lạnh lùng thất vọng của Lưu Cẩn trước khi rời đi, làm cho lòng nàng oan ức, máu chảy đầm đìa.

Khi nàng ta mở mắt ra lần nữa, trong mắt đã đầy tia máu, ẩn chứa oán hận sâu sắc: "Thiên Âm, đời này của Hồng Trang ta với ngươi không chết không ngừng*!"

*Không chết không ngừng: giống như câu không đội trời chung.

*****

Trên đường trở lại điện Cửu Trong, Thiên Âm ôm Thiên Tuyết kêu khóc, vừa vào cửa điện, nàng hả giận nín khóc mỉm cười, vỗ vỗ Thiên Tuyết đã sớm mở mắt.

"Tuyết Tuyết, quả thật ngươi có tài diễn trò thiên phú rồi!! Nếu ngươi ở Nhân giới, cho dù không làm ăn xin, ta sẽ mang ngươi làm xiếc xung quanh đường phố, cũng có thể nuôi sống chúng ta rồi! Ha ha....."

Thiên Tuyết kêu lên một tiếng, bi bô bất mãn tố cáo.

Ở chung với nó đã lâu, đương nhiên Thiên Âm biết hành động của nó có ý gì, đưa tay xoa nhẹ bộ lông của nó, nàng đau lòng nói: "Ta biết rõ ta biết rõ, nàng ta đánh ngươi có đau không?"

Thiên Tuyết gật đầu, hai mắt chứa đầy uất ức.

"Thừa dịp nàng ta xuống tay, tại sao ngươi không làm bộ như bị đánh? Nhất định cứng rắn đón lấy một chưởng kia sao." Thiên Âm yêu thương xoa xoa móng vuốt của nó, nhìn bầu trời xanh ngoài điện, bỗng nhiên vẻ mặt nàng lạnh lùng: "Ngươi yên tâm, trong tương lai, nhất định ta sẽ trả một chưởng này lại cho Hồng Trang!"

Đổi lại y phục sạch sẽ, điều khí trong chốc lát, cảm thấy thương thế bên trong cơ thể đã giảm bớt, Thiên Âm ôm Thiên Tuyết đi vào trong thư phòng.

Lấy một quyển Linh Thú Chí để ngay ngắn ở trên bàn đến xem, vừa mở ra trang thứ nhất, Thiên Âm nhìn thoáng ra ở ngoài cửa đã thấy bóng dáng vội vàng của Trọng Hoa.

Không kịp đặt sách trở về chỗ cũ, lập tức nàng chạy vội ra ngoài: "Sư phụ, người trở lại!"

Bước chân của Trọng Hoa ngừng lại, chậm rãi xoay người: "Mới vừa nghe tiếng khóc của ngươi rất thê thảm, đã có chuyện gì xảy ra?"

Thiên Âm nào dám nói sự thật cho sư phụ của nàng biết? Thấy sắc mặt hắn hết sức tái nhợt, trên áo bào có dính vết máu, nàng không nhịn được nắm lấy tay áo của hắn, lo lắng nói: "Sư phụ, người bị thương sao? Tại sao lại có máu? Sắc mặt của người sao lại kém như vậy? Là ai đả thương ngươi? Có nặng lắm không à?"

Nàng dốc lòng hỏi thăm, Trọng Hoa không dấu vết rút tay áo ra, trấn an cười một tiếng: "Vi sư không có việc gì, vừa có một bọn ma thú xông vào tiên sơn, lúc ta chém giết nó thì máu bắn tung tóe vài giọt dính lên y phục."

"Nhưng sắc mặt của người....."

"Vi sư nghe tiếng khóc của ngươi, liền bảo Chưởng môn sư bá của ngươi đi xem một chút, ngươi không có việc gì chứ?" Trọng Hoa cắt đứt lời của nàng, âm thầm nhìn nàng mấy lần thì biết nàng bị thương, nhưng biểu hiện của nàng như không có chuyện gì, mắt hắn tối sầm đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Là vì tìm một phần ký thác sao

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Là ai làm ngươi bị thương?"

"Phải..... Là đồ nhi và Hồng Trang sư tỷ chạm mặt nhau, không cẩn thận bị thương." Đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của Trọng Hoa, nàng vội nói: "Hồng Trang đã bị Chưởng Môn sư bá dạy dỗ rồi, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, sư phụ không cần phải lo lắng!"

"Như vậy, vi sư an tâm." Đang nói, đột nhiên thân hình của Trọng Hoa khẽ run, khóe miệng chảy máu, hắn xoay người che môi, lau đi không để lại dấu vết, trầm giọng nói: "Mới vừa rồi vi sư ở điện Chấp Pháp, gặp Huyền Tề, hắn hỏi ngươi, nói là muốn đưa cho ngươi một đại lễ, ngươi đi một chuyến đi."

Giọng điệu của hắn quá nặng, giống như kiềm chế điều gì đó, chỉ là Thiên Âm nghe thấy Huyền Tề tặng quà cho mình, vui mừng nên không quá để ý, hoan hô một tiếng liền chạy ra ngoài.

"Vậy con đi trước, sư phụ đánh ma thú cũng mệt mỏi rồi, người nghỉ ngơi thật tốt!"

Thiên Âm vừa đi, lập tức Trọng Hoa phun dài ra một ngụm máu tươi, thân hình lung lây, một tay hắn bám lấy một bên mặt tường, áo bào màu bạc trên người lập tức bị máu nhuộm đỏ.

Đột nhiên ngoài cửa một bóng trắng vọt qua, lập tức thân thể hắn đứng thẳng lên, nhanh chóng sử dụng một ít pháp thuật, trên đất đã không thấy vết máu, ngay cả quần áo trên người cũng đổi một bộ mới.

Thiên Tuyết giống như ánh sáng lung linh đi tới bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn thẳng hắn.

Vừa thấy là Thiên Tuyết, Trọng Hoa thở phào nhẹ nhõm, thở dài nói: "Ngươi đã thấy được rồi sao? Đừng nói cho Thiên Âm biết."

Thiên Tuyết nhảy lên đầu vai hắn, vừa lên tiếng, đã không còn âm thanh bi bô nữa, mà là giọng nói tươi mát của trẻ con: "Máu của tỷ tỷ có thể trị vết thương trên người của ngươi."

Nghe được nó có thể nói chuyện, đáy mắt Trọng Hoa lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng hắn càng kinh ngạc hơn với lời nói của nó.

Máu của Thiên Âm có thể trị lành nội thương bên trong sao? Nếu quả là như vậy thì thật sự nàng chỉ là một vị thần thể thôi sao?

Từ trước đến giờ hắn không lộ ra hỉ nộ ái ố, mặc dù trong lòng có thể tự suy xét, kinh ngạc qua đi, hắn liền bỏ qua lời của nó, lạnh nhạt nói: "Hôm nay Thần Ma đã biến mất ở thế gian này, ngươi thân là Thủ Hộ Thần Thú, bảo vệ thần thể của Thiên Âm, là vì tìm một phần ký thác sao?"

Thiên Tuyết lắc đầu, vẻ mặt có chút mê mang, móng vuốt nhỏ gãi gãi cái ót, hình như suy tư một hồi muốn nói gì lại thôi.

Trọng Hoa bị hành động của nó chọc cười, sờ sờ đầu của nó: "Hi vọng ngày sau ngươi giúp nàng nhiều một chút."

Lập tức tiểu thú gật đầu, ý chí chiến đấu sục sôi, vẫy vẫy móng vuốt nhỏ!

***

Một đường Thiên Âm chạy vội, rốt cuộc cũng đến điện Chấp Pháp Điện.

Người của điện Chấp Pháp nhìn nàng giống như nhìn thấy quỷ, ngay lập tức giải tán. Ngay cả Huyền Lam đang bước ra khỏi cửa điện, thấy nàng bước chân thu về, không xuất hiện nữa.

Ý định của Thiên Âm hoàn toàn không có ở trên những người này, chỉ cảm thấy hành động của người ở điện Chấp Pháp Điện kỳ quái.

Nàng tập trung tinh thần muốn đi tìm Huyền Tề đòi lễ vật, tìm mấy vòng cũng không thấy bóng dáng của hắn, ở trong không trung hô to: "Huyền Tề ca ca, huynh đang ở đâu!! Đi ra cho muội!!"

Tất cả mọi người ở ngọn núi thứ ba ngẩng đầu nhìn trời, thấy là nàng, lại cúi đầu giả vờ như câm điếc.

Trong chánh điện Huyền Lam nghe Thiên Âm tới tìm Huyền Tề, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chưởng môn cùng Tiên Tôn nghiêm lệnh không được nói chuyện kia cho Thiên Âm biết, vào lúc này nếu như nàng hỏi, lão già như hắn đây thật đúng là không chịu nỗi giày vò của nàng. Mở rộng lòng, Huyền Lam đi ra ngoài, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Âm ở trên không trung, hắn hòa nhã nói: "Tiểu Thiên Âm, ngươi có la rách cổ họng cũng không có ai để ý tới ngươi, nói không chừng sẽ chọc tới các trưởng lão khác tức giận, trị tội ngươi nhiễu loạn tiên môn quấy rầy mọi người đang tu hành, xem ngươi còn dám hô to gọi nhỏ hay không."

Trong nháy mắt sắc mặt Thiên Âm thay đổi, cười hì hì trên không trung hỏi "Trưởng lão gia gia người nói cho con biết Huyền Tề ca ca đang ở đâu? Huynh ấy nói muốn tặng lễ vật cho con!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Huynh hữu tình muội hữu ý??

Editor: Tiểu Ly Ly.

Huyền Lam vừa nghĩ, tựa như Huyền Tề tự mình nói với hắn một chuyện, liền nói lời trong lòng: "Ngươi đi điện Lưu Vân đi, mới vừa rồi hắn nói phải đi tìm Thượng Tiên Lưu Quang."

"Đa tạ trưởng lão gia gia!"

Thiên Âm như làn khói, bỗng chốc biến mất không thấy, Huyền Lam vuốt ve chòm râu, nghĩ từ Thiên Âm tới Huyền Tề, lại nghĩ từ Huyền Tề tới Thiên Âm, bỗng nhiên vẻ mặt vui mừng, tự nhủ: "Chẳng lẽ giữa hai tiểu oa nhi này..... Ừ, Thiên Âm cũng đến tuổi thành thân, huynh hữu tình muội hữu ý*, đợi ngày nào đó lão phu sẽ nói chuyện này với Tiên Tôn....."

Huynh hữu tình muội hữu ý*: hai người có tình ý với nhau.

Hắn vui vẻ ra mặt, tự mình dự đoán kết quả.

Lúc này hắn không biết, nếu không phải hắn suy nghĩ nông nổi, muốn tác hợp Huyền Tề và Thiên Âm ở chung một chỗ, thì sau này làm sao có nhiều chuyện xảy ra nhanh như vậy.

Có một số việc, là tình cờ, cũng là tất yếu.

Giống như bởi vì Trọng Hoa tự mình dẫn Thiên Âm vào bên trong cấm địa của Thái A, hình phạt cho việc đó là bị cạo khoét tiên cốt, tiên môn lớn như thế, chuyện này nói kín đáo cũng không kín đáo, cho dù lần này Thiên Âm không biết chuyện này, thì tình cờ sau này sẽ biết được tất cả mọi chuyện.

Mà tình cờ này, chính là Huyền Tề.

Lại nói Huyền Tề đang ngồi ở khu vườn phía sau điện Lưu Vân. Sâu bên trong vườn có ao sen, thuyền nhẹ chạy chầm chậm, thong thả chở hắn đi qua ở trong ao xanh thẳm. Ở bên bờ, Lưu Quang một lòng ngồi chơi cờ, ngón tay bạch ngọc kẹp khe khẽ lấy một viên đá màu đen làm thành quân cờ, vẫn suy nghĩ sâu xa.

"Huyền Tề ca ca, huynh nói với sư phụ muốn tặng quà cho muội, vậy mà bản thân huynh lại trốn ở nơi của Lưu Quang, hại muội phí công chạy một chuyến đến điện Chấp Pháp!"

Huyền Tề không mở mắt ra cũng biết là ai, khóe miệng không khỏi nâng lên một đường cong hoàn hảo.

Trên bờ Lưu Quang thản nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu nữ tinh xảo như búp bê, mang theo làn gió sớm giống hỉ tước bay đến bên cạnh ao sen, chống nạnh tức giận nhìn chằm chằm huyền Tề.

Bộ dáng kia, thần thái kia, giống như đuôi mèo bị người dẫm vào.

Không đợi Huyền Tề mở miệng, thân hình Lưu Quang chợt lóe lên đã đến bên cạnh nàng, mắt nhìn Thiên Âm đã cao tới ngực của mình, hài hước cười nói: "Mấy năm không thấy, Thiên Âm quả thật đã trưởng thành, cao hơn, cũng lớn thành một đại mỹ nhân rồi."

Lúc đầu Thiên Âm không có chú ý tới bên cạnh, trong ánh mắt chỉ cười Huyền Tề đáng ghét ở trong ao sen, bỗng nhiên một người xuất hiện nói, làm nàng sợ hãi lùi về sau mấy bước, quay đầu nhìn qua thấy là Lưu Quang, ngay sau đó nàng vui mừng chạy đến ôm hắn thật chặt!

"Lưu Quang, ta rất nhớ huynh!"

Lưu Quang cười vui thích, nụ cười Huyền Tề sụp đổ, hắn trở nên tức giận.

Thiên Âm ngẩng đầu, đôi mắt tha thiết nhìn Lưu Quang: "Mỗi ngày khi đi ngủ, ta đều nhớ đến câu nói kia của huynh "học tập tốt ngày ngày tiến bộ" làm cho ta sợ hãi tỉnh giấc giữa đêm, lại không dám ngủ tiếp, chỉ sợ vừa buông lỏng thì không học tốt Tiên thuật, học không tốt Tiên thuật sẽ bị Hồng Trang khi dễ. Nếu để huynh thấy ta lại bị Hồng Trang chà đạp dưới lòng bàn chân, mặt mũi của ta để chỗ nào đây!"

Nói vòng vo một lúc lâu, rốt cuộc Lưu Quang cũng đã hiểu, thì ra chỉ vì câu nói của mình mà nàng khắc ghi trong đầu, đóng cửa tu luyện sáu năm? Thậm chí vì một câu nói mà mỗi đêm sợ hãi tỉnh giấc?

Đang muốn mở miệng, dạy dỗ nàng thế nào là tri ân báo đáp, ghi nhớ ân tình ở trong lòng, lại không cẩn thận đụng trúng vết thương của nàng, ngay lập tức hắn trở nên hung tợn cười một tiếng: "Người nào đánh ngươi bị thương?"

"À? A, phải....."

"Cái gì, Thiên Thiên bị thương?" Huyền Tề vừa nghe, vèo một tiếng vọt tới bên cạnh Thiên Âm, túm lấy nàng từ trên tay Lưu Quang, đôi tay khoác lên trên vai nàng, tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới một lúc lâu, bộc phát ra một trận rống giận: "Nói cho huynh biết, người nào đánh muội bị thương? Huynh đi lột da nàng ta!!"

Lưu Quang ung dung mà ưu nhã trở tay một cái, ngay lập tức Huyền Tề hóa thành điểm đen biến mất ở phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tình cảm tạo nên sinh mạng vĩ đại

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lưu Quang ung dung mà ưu nhã trở tay một cái, ngay lập tức Huyền Tề hóa thành điểm đen biến mất ở phía chân trời.

Thiên Âm bị Huyền Tề gầm lên giận dữ mà kinh ngạc trong chốc lát, Lưu Quang nhìn sâu vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người của nàng, lời nói mang theo ý nghĩa sâu xa: "Chớ học theo tính tình của tiểu tử này, đối phó kẻ thù, có thể làm cho nàng ta hồ đồ ngu muội mà chúng ta không cần phải công khai tấn công, dĩ nhiên, nếu ngươi công khai đối phó, thì phải báo thù họ dưới tình huống mà họ giận mà không dám nói. Biết không?"

Thiên Âm ngây ngốc gật đầu.

Thấy dáng vẻ của nàng nghiêm túc lại nghe lời như vậy, Lưu Quang nổi lên hứng thú nói chuyện, thật vất vả mới gặp được đứa bé biết nghe lời lại chịu ghi nhớ lời nói của mình ở trong lòng, không nói sẽ cảm thấy có lỗi với chính mình. Vì vậy lại nói: "Chính là ngươi cũng không nên cho Huyền Tề là quân tử, chớ nhìn mặt ngoài của hắn công chính liêm minh, đứng về phía chính đạo, khí thế nghiêm nghị nhưng cho đến thời điểm bây giờ hắn đánh nhau với người khác đều là đánh lén sau lưng, ở trong bóng tối sử dụng ám chiêu. Ừ, những thứ này thật ra ngươi có thể học một chút, tránh cho ngày sau ngươi xung đột với người khác, ngây ngốc liều chết với người ta. Biết không?"

Thiên Âm gần như sùng bái Lưu Quang, nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Ngay lập tức, Lưu Quang cảm giác mình cao lớn hơn, tạo nên sinh mạng vĩ đại, tự nhiên sẽ sinh ra tình cảm thân thiết, ngón tay khẽ nhúc nhích, mùi thơm của ly rượu trên tay tản ra bốn phía, hắn nhàn nhạt uống một hớp, nói: "Phải hiểu được giấu dốt, chớ có gặp gỡ người nào đều phơi bày chuyện riêng của mình ra ngoài ánh sáng. Ở thời điểm sống chết, lá bài tẩy của người nào được giấu được kĩ hơn, thì người đó chính là người chiến thắng cuối cùng. Không cần giống như tiên môn có đệ tử, tu thành thần tiên thể liền đắc chí khoe khoang xung quanh, chỉ sợ người khác không biết. Ở trong tiên giới, không người nào là không phải là tiên thể? Nếu quả thật là có thành tựu, cho dù không cần ngươi nói, ánh mắt của người khác cũng liếc dài nhìn ra..... Ừ, những thứ này không nói. Ngươi chỉ cần nhớ, trong lúc giao đấu với người khác, ngàn vạn lần không được tự mình ngông cuồng xem thường người khác! Giả trư ăn cọp biết không? Ngươi biểu hiện càng vô hại, người ta càng xem nhẹ ngươi, chỉ cần đối phương có lòng xem thường ngươi, như vậy tất nhiên chỉ là tùy ý ứng phó, tại thời điểm này, ngươi sẽ phải nhớ bắt được ý định xấu xa này của đối phương, muốn mạng của đối phương! Giả bộ yếu không phải là mất thể diện, mà đó là sách lược!"

Hai mắt Thiên Âm hiện lên ánh sáng kích động, gò má đỏ bừng!

Là nàng muốn nghe Lưu quang nói thế. Những việc quang minh chính đại kia thì cũng không phải quan trọng nhất là kết quả cuối cùng sao.

Lúc này Lưu quang nho nhỏ tổng kết một cái: "Cho nên ngươi phải nhớ một câu nói."

"Nói cái gì?"

"Nhân lúc hắn ốm, đòi mạng hắn! Thương hại, đó không phải là đối phó kẻ địch." Khẽ mỉm cười: "Có thể ngầm đánh lén đạt được thắng lợi, thì tuyệt đối không công khai đánh chết hắn. "

"..... Lưu Quang?"

"Hả?"

"Huynh là Tiên nhân mà ta đã thấy đen tối gian xảo nhất trong tiên giới."

"Ngươi sẽ vượt qua của ta đấy, Thiên Âm."

Thiên Âm tràn đầy đồng cảm gật đầu: "Tương lai lúc ta vang danh lục giới, tuyệt đối sẽ không quên lời nói hôm nay của huynh."

"Nói hay lắm."

Huyền Tề trở lại như một làn khói, ánh mắt nhìn Lưu Quang đầy ắp buồn bã.

Thiên Âm thấy vậy che miệng cười trộm, lập tức gặp phải ánh mắt cảnh cáo của hắn.

"Huyền Tề ca ca, không phải huynh nói cho sư phụ của muội biết là huynh muốn tặng đồ cho muội sao? Đồ đâu?"

Huyền Tề nhìn Lưu Quang một chút, vẻ mặt có chút không tự nhiên, lắp bắp nói: "Cái đó, Lưu Quang..... Thượng tiên, làm phiền ngài tránh một chút, ta có chút chuyện riêng muốn nói với Thiên Thiên."

Lưu Quang đứng lù lù bất động, khuôn mặt diễm lệ mang theo ý cười lạnh lẽo xâm nhập vào cơ thể. Lập tức sắc mặt của Huyền Tề thay đổi, ngượng ngùng cười một tiếng: "Hắc hắc, dù sao trong lòng ta, Lưu Quang người cũng giống như phụ thân của ta, thân hình cao lớn, những chuyện này cũng không cần người phải gánh vác."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 67: Người trong lòng nàng

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lưu Quang đứng lù lù bất động, khuôn mặt diễm lệ mang theo ý cười lạnh lẽo xâm nhập vào cơ thể. Lập tức sắc mặt của Huyền Tề thay đổi, ngượng ngùng cười một tiếng: "Hắc hắc, dù sao trong lòng ta, Lưu Quang người cũng giống như phụ thân của ta, thân hình cao lớn, những chuyện này cũng không cần người phải gánh vác."

Phụ thân?

Khóe miệng Lưu Quang run rẩy lên.....

Vào lúc này, Huyền Tề trân trọng lấy ra ngọc bội quý giá từ trong ngực, giống như là đưa ra một quyết định thật lớn, nhìn chằm chằm Thiên Âm.

Thiên Âm bị nhìn chằm chú lạnh rợn cả tóc gáy: "Huyền Huyền Huyền Tề..... Ca ca....."

"Thiên Âm, đây là di vật của mẹ huynh để lại cho huynh, muốn trong tương lai, huynh đưa cho nữ nhân mà mình yêu mến, huynh..... Hôm nay huynh đưa nó cho muội!"

Lập tức, Thiên Âm mở to mắt, giống như tinh linh mà nhảy lên. Nhìn hắn một chút, lại nhìn ngọc bội trong tay hắn được khảm bằng một khối vàng lớn. Nàng nhìn về khối vàng một cách thèm thuồng, thật vất vả mới thu hồi mắt, vừa thấy khó xử vừa thấy kì quái nhìn Huyền Tề, nói: "Ánh sáng vàng quả thật rất mê người, nhưng huynh đã là tính toán tương lai đưa cho nữ tử huynh yêu mến, là tấu tấu thân ái của muội, thì nhanh nhanh cất đi, tránh cho bị người khác cướp đi."

"Phốc!" Lưu Quang bật cười, trong lúc mơ hồ tựa như nghe được âm thanh tan nát cõi lòng. Nhìn biểu tình cứng ngắt Huyền Tề, hắn âm thầm đáng tiếc cho Huyền Tề.

Hay cho tiết mục huynh có tình, muội vô ý, chậc chậc.....

Thiên Âm kỳ quái nhìn Lưu Quang, lại thấy mặt Huyền Tề như đưa đám thất vọng đau lòng, tinh thần sa sút, cho là mình khen vàng của hắn mê người làm cho hắn hiểu lầm, vì vậy vội vàng giải thích nói: "Huyền Tề ca ca huynh đừng hiểu lầm, muội khen vàng của huynh chỉ là bởi vì nó mê người, không có ý muốn đoạt đồ vật mà huynh yêu thích, huynh đừng đau lòng!"

"Khụ khụ khụ....." Ở một bên, Lưu Quang nhịn đến nội thương, khóe miệng không ngừng co quắp.

"Huynh....." Huyền Tề tựa như muốn phun ra một ngụm máu, ánh mắt lo lắng nhìn nàng, không nén nỗi sợ hãi ở trong lòng mà than thở, tựa như chỉ thuận miệng hỏi: "Thiên Âm, người trong lòng muội là ai?"

Hai mắt Thiên Âm sáng lên, đáp: "Đương nhiên là sư phụ!"

Huyền Tề kinh ngạc, lần nữa nghĩ lại một chút, suy nghĩ của nàng đơn thuần, nàng thích Trọng Hoa cũng giống như thích mình và Lưu Quang, chỉ đơn thuần là thích mà thôi. Nghĩ như vậy, tâm tình lại bình tĩnh trở về như cũ. Miễn cưỡng nhìn nàng một cái, thấy vẻ mặt ngây thơ kia, trong đầu hắn hiện ra một ý tưởng hào hùng!

Nàng không hiểu gì về tình yêu, như vậy thì để ta dạy đi! Ta muốn để cho nàng trở thành người duy nhất thật sự thích ta!!

Đột nhiên hắn kích động khiến Thiên Âm và Lưu Quang liếc mắt nhìn hắn, tựa như ý thức được tâm tình của mình vô cùng kích động, Huyền Tề không được tự nhiên vội ho một tiếng, thận trọng thu hồi lại ngọc bội.

Thiên Âm thèm khát nhìn khối ngọc bội kia rơi vào trong tay áo của hắn, trong lòng đáng tiếc buông tiếng thở dài, lập tức trên mặt tràn đầy hy vọng hỏi "Vậy quà của muội đâu? Huynh nói nửa ngày vẫn không có lấy ra cho muội sao?!"

Lưu Quang: "....."

Huyền Tề: "....."

Một đám quạ nhẹ nhàng bay qua trên đỉnh đầu hai người.

Huyền Tề quyết định dời đi lực chú ý của nàng: "Thiên Âm, sư phụ của muội bị chịu khoét hình*, hiện tại như thế nào?"

Khoét hình*: một loại hình phạt trong tiên môn.

"Khoét hình? Huynh nói khoét hình là loại hình phạt tàn nhẫn nhất trong môn quy? Khoét hình là cầm tiên khí cạo tiên cốt có thể làm cho Tiên Nhân biến thành phàm nhân?"

Thiên Âm hoảng sợ, bỗng dưng nghĩ đến lúc mình rời đi sắc mặt sư phụ tái nhợt, trong ngày thường sắc mặt của hắn cũng trắng, trắng giống như thủy tinh, nhưng lại không giống hôm nay trắng không hề có sức sống như vậy. Toàn thân đầy máu như hoa mai nở trong tuyết.....

Thiên Âm kinh ngạc đứng thẳng, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Sư phụ bị thương, nàng lại còn vui mừng chạy đi đòi quà của người khác tặng, sư phụ rất đau lòng sao? Nhất định là vậy, sư phụ đối xử với mình tốt như vậy, mình lại giống như Bạch Nhãn Lang*.

Bạch Nhãn Lang*: kẻ vong ơn phụ nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Lưu Quang mỏi mắt mong chờ

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lưu Quang thấy vậy hiểu rõ, dựa theo tính tình của Trọng Hoa, sợ là căn bản sẽ không cho nàng biết chuyện mình bị chịu hình phạt, sợ nàng tự trách. Dù sao, vì cứu nàng, không nói đến tự nhiên hắn mất đi nữa tu vi của mình, còn bị thống khổ chịu đựng hình phạt khoét cốt đó. Nếu nàng biết, sợ là cả đời sẽ không an tâm.

Ở một bên, Huyền Tề cũng đang hận đến muốn dậm chân.

"Ai ai, Thiên Thiên muội đừng khóc, trăm ngàn lần muội đừng khóc, ta ta ta ta..... Ta lấy khối vàng xuống cho muội được không?"

"Câm miệng!" Vẻ mặt Lưu Quang vô cảm, một chưởng đánh bay hắn xuống mặt đất, chỉ chừa cái đầu trên mặt đất, nét mặt buồn phiền.....

"....."Thiên Âm tựa như không nhìn thấy những việc này, im lặng xoay người, đầu tiên là chậm rãi bước đi, cuối cùng từ từ bước nhanh, khiến cho trong mắt Huyền Tề hiện lên vẻ buồn phiền hối hận!

Huyền Tề quay đầu, trông thấy ánh mắt Lưu Quang nhìn về phía mình, cổ co rụt lại, nhỏ giọng biện minh cho mình: "Ta...ta cũng không biết Tiên Tôn gạt nàng....."

Ánh mắt Lưu Quang khinh thường nhìn hắn, xem hắn như là bụi cỏ xấu xí ven đường mà bụi cỏ đó lại là dại độc nhất vô nhị.

"Ngươi đi theo ta bao nhiêu lâu nay, không ngờ vẫn không học được phân nữa trí khôn của ta."

"Ôi chao?"

Huyền Tề sững sờ, giật mình nhìn hắn ưu nhã trở lại ngồi ở bàn cờ.

Đi ra khỏi mặt đất, vỗ vỗ bùn đất trên người đồng thời nhỏ giọng lầm bầm: "Trí khôn gì, rõ ràng bản thân mình* đần muốn chết..... A ——"

Bản thân mình*: ở đây ý Huyền Tề nói bản thân Lưu Quang đần. *cười cười*

Lần nữa hắn hóa thành một điểm nhỏ, ánh sáng lóe lên một phát, hoàn toàn biến mất ở cuối chân trời.

Lưu Quang nhìn chằm chằm bàn cờ hồi lâu, trong đầu cũng không ngừng lóe lên lúc Thiên Âm nói thích sư phụ, gương mặt đỏ bừng hiện lên vẻ hạnh phúc. Hai người này sẽ lâm vào si mê không thể tự thoát ra.

Suy nghĩ của hắn rơi xuống một quân cờ, lập tức thế cục phân định rõ ràng đã không thể xoay chuyển trời đất.

Đột nhiên hắn sang sảnh cười to: "Trọng Hoa a Trọng Hoa, đệ tử của ta quý mến ngươi, ngươi lại nhẫn tâm cự tuyệt, khiến nàng tẩu quả nhập ma thậm chí chết thảm. Như vậy, nếu như lần này người động lòng với ngươi là đệ tử của chính mình thì sao đây?"

"Ngươi lựa chọn như thế nào, ta mỏi mắt mong chờ!"

****

Thiên Âm rơi xuống đất, trông thấy Thiên Tuyết chờ đợi ở ngoài điện, tất cả bi thương ẩn nhẫn giống như thấy người thân mà lập tức bộc phát.

Nàng khịt khịt mũi, bổng chốc Thiên Tuyết rơi vào trong ngực nàng, gọn gàng linh hoạt giống như hạt đậu ồn ào nói: "Ta hiểu rõ nhất định ngươi biết sư phụ Trọng Hoa bị thương, nhưng ngươi cái gì cũng đừng hỏi cái gì cũng đừng nói, tựa như thường ngày. Sư phụ Trọng Hoa không muốn cho ngươi biết là sợ ngươi lo lắng, nếu như ngươi muốn cho trong lòng hắn không dễ chịu, ngươi liền mặc kệ tất cả mà đi tìm hắn. A, đúng rồi, hắn đang trong phòng bế quan, giao phó cho ta nói ba ngày sau mới ra ngoài."

Thiên Âm đã sớm bị lời nói của Thiên Tuyết làm cho kinh ngạc đến ngây người, không, trừ nội dung lời nói của nó, mà nó có thể nói ra chuyện này!

Nước mắt trào ra bị nàng ép buộc trở về, nàng ôm Thiên Tuyết xoa đi xoa lại, xác định đây không phải là tiểu thú khác giả dạng Thiên Tuyết, trong nháy mắt, giống như bị sét đánh, liều mạng nhìn chằm chằm nó làm cho Thiên Tuyết có chút chột dạ quay mặt đi.

"Tuyết Tuyết?"

"Bì bõm?"

Thiên Âm đặt nó trên mặt đất, khiến nó đứng thẳng giống như người, trầm giọng nói: "Đừng nói tiếng thú với ta, nói tiếng người!"

Thiên Tuyết uất ức cúi đầu, yếu ớt tiếng gọi: "Thiên Âm tỷ tỷ."

"Sau này ngươi sẽ nói chuyện giống như vậy chứ?"

Thiên Tuyết nghe vậy mãnh liệt ngẩng đầu lên, đang muốn gật đầu, Thiên Âm lại hỏi: "Tại sao ngươi gạt ta?"

Nét mặt của nàng nghiêm túc quá mức, Thiên Tuyết nghĩ muốn bỏ chạy, lại bị câu nói của Thiên Âm làm cho bỏ đi ý định: "Nếu như ngươi dám chạy, về sau ta không cần ngươi nữa!"

"Ta mới vừa học được tiếng nói của người."

"Tuyết Tuyết....." Thiên Tuyết giống đứng lâu như người, thân thể nhỏ bé mơ hồ run rẩy, Thiên Âm không đành lòng, đôi tay ôm lấy nó, mặt vùi sâu vào trong lông của nó, nức nở nghẹn ngào ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Khiêu chiến điện Chấp Pháp

Editor: Tiểu Ly Ly.

Mỗi một câu gọi "Sư phụ" như vỡ vụn, rõ ràng rất khổ sở, nhưng lại giả bộ kiên cường.

Thiên Tuyết ngoan ngoãn ở trong lòng Thiên Âm, cho nàng khóc thật lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Tỷ tỷ, tỷ muốn khóc thì khóc ra đi, nhìn tỷ như vậy, Tuyết Tuyết rất khổ sở."

Thiên Âm ngừng khóc, lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, trừ tia máu ở hốc mắt nhiều một chút, thì cả khuôn mặt đều sạch sẽ, không hề có dấu vết của nước mắt chảy qua. Nàng hít một hơi thật sâu, nói: "Ta không khóc, nước mắt là vũ khí cho những kẻ yếu thế. Trong lòng ta rất đau, là bởi vì sư phụ bị thương. Nhưng ta đã nói phải bảo vệ sư phụ, có người dám để cho ngài ấy bị thương, ta sẽ để cho hắn ta bị thương lại!"

Thiên Tuyết cảm nhận sâu sắc ý chí chiến đấu của nàng, gật đầu phụ họa, cũng không biết là không có thói quen nói tiếng người hay còn vì nguyên nhân khác, nó vừa mở miệng là bì bõm không ngừng!

Thiên Âm nhìn điện Cửu Trọng yên tĩnh, ôm lấy Thiên Tuyết.

"Đi! Tuyết Tuyết, chúng ta đi báo thù cho sư phụ!!"

"Bì bõm!!"

****

Huyền Lam vừa giáo huấn đệ tử cứng đầu cứng cổ xong, đi ra bậc thềm ở chính điện, trong lòng không khỏi giật mình.

Phương Diệc Nhiên từ phía sau đi ra, cung kính cất tiếng nói: "Sư bá, sư phụ muốn đệ tử tới thông báo ngài một tiếng, Tiên Tôn bị khoét tiên cốt giờ đã bị phong ấn, xin ngài đi....."

Ngay lúc này, một cơn gió mạnh thổi từ mặt đất, rất nhiều đệ tử tiên môn chưa kịp xem có chuyện gì xảy ra đã bị gió thổi bay ra ngoài!

Sắc mặt Huyền Lam trầm xuống, trong chốc lát đã đến giữa bầu trời, trầm giọng gầm lên: "Kẻ xấu phương nào, dám đả thương đệ tử tiên môn ta! Lăn ra đây cho lão phu!"

"Hừ! Trưởng lão gia gia thật là hồ đồ, thời điểm các người làm tổn thương sư phụ của ta, đã từng có nữa phần lưu tình không? Chẳng qua ta chỉ tạo ra một trận gió mà thôi, các người trở nên tức giận như vậy sao! Lại nói, sư phụ ta chưa đụng đến cộng lông tơ nào của đồ đệ các người!"

Huyền Lam vừa nghe thấy giọng nói này, thầm kêu không ổn, Thiên Âm mới rời đi không lâu đã biết chuyện sư phụ mình bị chịu hình phạt rồi? Đến tột cùng là cái loa lớn nào đã thuyết tam đạo tứ *cho nàng biết chuyện này chứ?

Thuyết tam đạo tứ *: Nói chuyện linh tinh; góp ý bậy bạ.

Nếu biết hắn ta là ai, hắn nhất định sẽ lột da hắn ta!

Bên này Huyền Lam nhìn Thiên Âm chậm rãi xuất hiện từ trên không trung, trong lòng vui mừng cho tu vi của nàng đồng thời hắn cũng không ngừng kêu khổ.

Bây giờ tiểu tử này là báu vật, đánh lại không nỡ đánh, nên làm thế nào cho phải?

Thiên Âm mặc kệ những việc này, nói với Thiên Tuyết: "Tuyết Tuyết, xem ngươi rồi!"

Thiên Tuyết hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng kêu lên một tiếng, ánh sáng màu tím quanh thân chợt lóe lên liền biến mất tại chỗ, sau một khắc xuất hiện đối diện tại điện Chấp Pháp, nhìn Phương Diệc Nhiên đã sợ đến ngây người, nó khinh thường hừ hừ, móng vuốt xẹt ngang qua, cả tòa đại điện lắc lư, ngói lưu ly trên điện tựa như mưa rơi.

Rốt cuộc vẻ mặt của Huyền Lam cũng biến sắc, Thái A đứng vững đến nay chưa từng có người nào dám trắng trợn bị phá huỷ kiến trúc bên trong tiên môn, cho dù là ban đầu Ma tộc ồ ạt tấn công Thái A, cũng chưa từng có hành động to gan như thế.

Vậy mà hôm nay, lại bị một tiểu cô nương mang theo tiểu thú, quang minh chánh đại đi phá huỷ đỉnh điện, đây là sỉ nhục! Qủa thật là sỉ nhục trắng trợn!

Giận, không chỉ có hắn, mà còn có các trưởng lão khác trấn giữ sâu trong điện hằng năm.

Có vài người mặc kệ Thiên Âm có phải thần thế hay không, có phải tương lai trở thành Tiên Tôn thứ hai hay không, bọn họ chỉ biết là, nơi ở của mình đang bị một con tiểu thú toàn lông phá tan!

Ánh sáng tối xẹt qua từ trong điện, Thiên Âm sợ hãi kêu: "Tuyết Tuyết cẩn thận!"

Thiên Tuyết hừ hừ mũi khinh thường, cứ như vậy mà chờ người tới.

Một nam nhân trung niên có gương mặt cứng nhắc.

Hai chân Thiên Tuyết đứng thẳng, móng vuốt nhỏ vung lên, ngay lập tức thân thể của người nọ tựa như tia chớp lọt vào vũng bùn ở bên trong, ngay cả giơ tay nhấc chân cũng lộ vẻ khó khăn khác thường, chứ đừng nói là đi bắt nó.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Vì sư phụ, chết không có gì đáng tiếc

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Tuyết hai chân đứng thẳng, móng vuốt nhỏ vung lên, ngay lập tức thân thể của người nọ tựa như tia chớp lọt vào vũng bùn ở bên trong, ngay cả giơ tay nhấc chân cũng lộ vẻ khó khăn khác thường, chứ đừng nói đi bắt nó.

"Ha ha....." Thiên Tuyết cười cong mắt, móng vuốt hung hăng nhấn xuống dưới đất một cái, toàn thân hắn giống như bị người ta khống chế, theo hành động của nó mà hung hăng rơi vào mặt đất.

Nó vung tay lên lần nữa, ngay lập tức, người kia hóa thành một tia sáng biến mất ở phía chân trời!

Thiên Tuyết vỗ vỗ tay, hả hê nhìn về phía Thiên Âm đang ở trong không trung làm điệu bộ ra dấu.

Thiên Âm thấy nó vô sự, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đây là quang minh chánh đại khiêu khích, rốt cuộc cũng làm cho Huyền Lam tức giận, râu tóc hắn dựng đứng, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt: "Thiên Âm, ngươi hồ đồ đủ chưa?!!"

Thiên Âm hất cằm, mặt oán giận: "Trưởng lão gia gia, rốt cuộc sư phụ ta đã làm chuyện gì không đúng, lại để cho các người đối xử với ngài ấy như vậy? Ngài ấy bảo vệ Thái A mấy ngàn năm trước. Quyết định của các người liệu có phải là sai lầm hay không?"

Nét mặt già nua của Huyền Lam bị nàng nói đến đỏ bừng, đưa ngón tay chỉ nàng, lại bất lực để xuống, thở dài nói: "Ngươi còn nhỏ, có những thứ ngươi không thể hiểu được. Có những quy tắc không đủ để tạo thành khuôn khổ. Có chút tiên quy, cho dù là Tiên Tôn, cũng không thể vi phạm. Hôm nay ngươi hùng dũng đi tới điện Chấp Pháp náo loạn, cho dù vì sư phụ ngươi cũng không đòi về được gì cả, thậm chí còn làm cho hắn ở trước mặt Chưởng môn, các trưởng lão và mọi người càng thêm khó khăn mà thôi. Vì vậy ngươi..... nên hiểu chuyện."

Thiên Tuyết trở lại trong ngực nàng, Thiên Âm nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Huyền Lam, lại nhìn đỉnh đại điện bị phá hủy trên mặt đất, trong lòng có chút hối hận, nhưng nghĩ đến sư phụ phải chịu khổ, nàng lại cảm thấy cho dù có hủy đi mười đại điện cũng không quá đáng!

"Trưởng lão gia gia, người nói quy củ ta không hiểu. Quy củ là người định, dĩ nhiên người cũng có thể thay đổi. Sư phụ ngài ấy lại không phản bội tiên môn, cũng không có làm ra chuyện thương thiên hại lý, các người phạt ngài ấy đã là không đúng! Ta chỉ là đệ tử của ngài ấy, ta chỉ đau lòng cho sư phụ của mình, không cần phải hiểu quy củ gì đó."

Giọng nói nàng trong trẻo mà quật cường, trên mặt đất càng ngày càng tập hợp nhiều người, sắc mặt Huyền Lam càng ngày càng khó coi, lần đầu tiên ở trước mặt nàng bày ra dáng vẻ uy nghiêm của trưởng lão: "Ngươi coi quy củ như cặn bã, vậy ngươi có biết, hôm nay ngươi đến náo loạn, theo quy củ sẽ để cho ngươi đi Huyễn Hải úp mặt vào tường sám hối mấy trăm năm?"

Dưới ánh sáng mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Âm phiếm vàng, ánh mắt của nàng kiên định mà cố chấp: "Mấy trăm năm tính là gì, chỉ cần sư phụ bình an, cho dù là chết, ta cũng sẽ không hối tiếc!"

Cho dù là chết, ta cũng sẽ không hối tiếc!

Giọng nói xa xa truyền ra, trên mặt đất, các đệ tử đang chờ xem kịch vui, các Trưởng lão tức giận, trong nháy mắt nhìn về bầu trời, giữa trời và đất, bỗng yên tĩnh bất thường!

Phương Diệc Nhiên ngước nhìn bóng dáng nhỏ nhắn ở giữa bầu trời, vì khí thế can đảm của nàng cảm phục. Các đệ tử Tiên môn khác đều nói nàng là tên ăn xin, là một tầng thấp nhất của con người, nhưng vậy thì như thế nào? Thân phận của một người, có thể đại biểu tất cả sao?

Trong tiên môn này, có mấy người có thể giống nàng, kiên quyết như vậy, dám một mình xông lên điện Chấp Pháp, bất bình vì sư phụ của mình? Dám đối mặt với Trưởng lão Chấp Pháp, mạnh mẽ vang lên một câu “chết không có gì đáng tiếc”?

Từ trước đến nay, có người nào có phần dũng khí này không?

Lưu Quang nằm nghiêng ở nóc phòng, khoan thai nhàn hạ nhìn đám mây trên bầu trời, trong tay cầm hũ rượu uống một hơi cạn sạch.

Nhìn về phía điện Chấp Pháp Điện, đáy mắt hắn tán thưởng đan xen ưu thương: "Ha ha, lại là một tiểu nha đầu cả gan, vì ngươi mà không sợ chết....."

Huyền Tề dậm chân ở phía xa, nhìn mái tóc của Thiên Âm tung bay, mờ mịt trong phút chốc.

Người thiếu nữ này, thật sự là Thiên Âm đối với tất cả mọi việc đều u mê dốt mát mà mình quen biết sao?

Chết không có gì đáng tiếc sao?

Trong nháy mắt, hình như tim hắn thật đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Không nhận sai

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Thiên Âm, đủ rồi!"

Giữa biển mây, bên trong Thái A tiên sơn, một tia sáng phát ra còn chói hơn so với đầu phía tây. Chưởng môn Lưu Cẩn ở trong ánh sáng ngàn dặm bước ra, nháy mắt đã đi đến trước mặt.

Ánh mắt hắn rơi vào Thiên Tuyết đang nằm trong ngực nàng, lại nhìn nàng, vẻ mặt lạnh lùng: "Sư phụ của ngươi là tự mình yêu cầu chịu hình, không người nào ép buộc hắn. Ngược lại là ngươi, làm trái với tiên quy, náo loạn điện Chấp Pháp, đến cuối cùng là muốn làm gì? Sư phụ ngươi, sư huynh của ngươi, từng người đều nghiêm ngặt tuân thủ tiên quy, bảo vệ tiên môn yên bình. Hết lần này đến lần khác, một mình ngươi bắt đầu tiến vào Thái A, ba lần bốn lượt xúc phạm quy củ, bổn tọa thường ngày niệm tình ngươi còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, liền không truy cứu. Nhưng hôm nay ngươi lại làm ra chuyện sỉ nhục sư môn, ngươi phải bị tội gì?!"

"Ngươi nói!"

Âm thanh của hắn mang theo tính âm ba Chấn Địa* Thiên Âm không khỏi lui về sau một bước, lại gắt gao cắn răng thẳng tắp nhìn hắn: "Chưởng Môn sư bá, đó là sư phụ của con! Người từng nói với con, sư phụ ngài ấy là Tiên Tôn, phải bảo vệ mỗi người trong Tiên giới, mỗi một tấc hoa cỏ đất đai, người cực khổ như vậy, nhưng các người lại nhẫn tâm tổn thương sư phụ!"

Âm ba chấn địa*: âm thanh rung động quá mức.

Nàng liếc nhìn tất cả ánh mắt đang nhìn mình, âm thầm ghi nhớ từng ánh mắt cười nhạo hoặc vô tình hay thương xót, toàn bộ đều ghi nhớ ở trong lòng, trong nháy mắt, ánh mắt trong suốt như có huyết quang* chợt lóe rồi biến mất!

*Huyết quang: thị huyết.

Sư phụ của ta, chẳng lẽ đáng để người ta khi dễ sao?!

Ta muốn trở nên cường đại! Một ngày nào đó, ta sẽ khiến cho những kẻ đã dám tổn thương sư phụ ta.....

Đều xuống địa ngục!!

Một luồng ma khí mạnh mẽ từ phía chân trời dồn ép tới, vẻ mặt mọi người đều thay đổi!

Chỉ có Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn đôi mắt của Thiên Âm bị tơ máu nhuộm đỏ, đưa móng vuốt ôm sát mặt nàng, âm thanh của nó âm thầm truyền vào đáy lòng nàng: "Tỷ tỷ yên tâm, về sau Tuyết Tuyết và tỷ sẽ cùng nhau bảo vệ sư phụ Trọng Hoa!"

Lưu Cẩn phân phó nói: "Huyền Lão, ngươi dẫn người đi xem một chút, có phải là có Ma tộc xông vào tiên sơn hay không?." Cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi xuống trên người Thiên Âm, thở dài nói: "Thiên Âm, ngươi đi theo ta đến điện Thái A!"

****

"Ngươi còn không biết lỗi của mình sao?"

Trong chánh điện Thái A, Lưu Cẩn nhìn Thiên Âm đang quật cường quỳ xuống đất không nói, lạnh lùng hỏi.

Đại điện trống vắng, lúc này chỉ có hai người.

Lưu Cẩn ngồi ngay ngắn ở trên bảo tọa, nhìn Thiên Âm không nói một câu, ngoài cửa, Thiên Tuyết dáo dác ngó vào, muốn vào bên trong nhưng nhìn Lưu Cẩn đang ngồi lại không dám tùy tiện tiến vào. Chỉ đành phải đứng ở cửa, giương mắt nhìn Thiên Âm.

Ở bốn phía, Lưu Cẩn đều bố trí một tầng kết giới, người ngoài chỉ nhìn thấy môi động đậy, nhưng lại không nghe thấy nói gì.

Thiên Âm vẫn trầm mặc như cũ.

Lưu Cẩn híp mắt lại, một chưởng vỗ ở trên tay vịn, chỉ tiếc rèn sắt không thành, nhìn vào Thiên Âm nói: "Cho dù ngươi cảm thấy uất ức cho sư phụ của ngươi, nhưng ngươi vẫn có thể lén lút đến tìm bổn tọa phân xử, ngươi mang theo tên súc sinh kia chạy đi náo loạn điện Chấp Pháp một lúc thì trong lòng sẽ dễ chịu sao?"

"Tuyết Tuyết nó không phải là súc sinh!"

"Vậy ngươi nói cho ta biết nó là cái gì?"

"Nó là người thân của ta! Trừ sư phụ, nó là người ta thân nhất!"

Nàng cố chấp theo nhìn hắn, ánh mắt không hề có nửa phần nhượng bộ.

Lưu Cẩn cứng lại, mở miệng lần nữa là giọng nói có mấy phần ác liệt: "Thiên Âm a Thiên Âm, bổn tọa biết ngươi đau lòng cho sư phụ, nhưng ngươi tùy tiện phá hủy Trọng điện trong tiên môn, theo quy củ, ngươi phải đi Huyễn Hải úp mặt vào tường sám hối mấy trăm năm. Ngươi là đệ tử lại không biết lỗi của mình nằm ở đâu, nếu sư phụ ngươi không phải là Trọng Hoa, ngươi đã sớm bị cạo đi tiên cốt quay trở về làm người phàm rồi!"

Thiên Âm có chút sợ, nếu quả thật quay trở về làm người phàm, thì sẽ không thấy được sư phụ nữa.

Vừa nghĩ tới này, trong lòng chứa nhiều uất ức, nước mắt tràn ra ngoài, nàng lại mím môi, nhất quyết không chịu nhận sai lầm.

"Nhận lỗi, đồng nghĩa với việc sư phụ đáng phải bị thương như vậy. Ta bất bình vì sư phụ, có chỗ nào sai?"

Lưu Cẩn thấy nàng vẫn cố chấp quật cường cứng đầu như cũ, thầm thở dài một tiếng, mở miệng yếu ớt: "Ngươi có biết, tại sao sư phụ ngươi lại chịu hình phạt này không?"

Đột nhiên Thiên Âm nhìn chăm chú vào hắn

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Nguyên nhân

Editor: Tiểu Ly Ly.

Ma khí nơi phía chân trời tới nhanh cũng đi cũng rất nhanh, bọn người Huyền Lam mới vừa tìm đến chân núi thì ma khí tựa như mây bay, lúc tới đã biến mất.

Thấy Huyền Tề từng bước một bước lên bậc thềm, lập tức Huyền Lam giận dữ: "Tiểu tử thúi nhà ngươi, ngươi còn có lòng rãnh rỗi ở chỗ này đếm vài bậc thang?"

Huyền Tề vẫn cứ bước đi, không để ý tới hắn.

Huyền Lam tức giận vô cùng, đang muốn nổi giận, đột nhiên hắn xoay người, hỏi "Gia gia, rốt cuộc là tại sao Tiên Tôn ngài ấy lại bị chịu phạt?"

Tức giận của Huyền Lam chợt biến mất, vẫy tay cho đệ tử sau lưng lui xuống, sau đó kề vai đi chung với Huyền Tề.

"Tiên Tôn cũng là vì Thiên Âm mà thôi!" Huyền Tề kinh ngạc nhìn hắn, hắn lắc đầu, thở dài nói: "Hai ngày trước Mặc Tử Tụ xông vào điện Cửu Trọng, Thiên Âm không biết thân phận của hắn ta, tùy tiện đi theo đến vách đá Nhược Thủy thì bị Mặc Tử Tụ ra tay đánh vỡ tâm mạch tại chỗ, khó giữ được cái mạng nhỏ này."

Huyền Tề khó có thể tưởng tượng dáng vẻ hoạt bát của Thiên Âm lúc đó chỉ còn lại hơi thở mỏng manh yếu ớt, càng khó tưởng tượng hơn nàng lại bị Mặc Tử Tụ ra tay đả thương tàn nhẫn như vậy, rốt cuộc Trọng Hoa đã dùng phương pháp gì kéo nàng từ Quỷ Môn quan trở về?

Vẻ mặt phức tạp xen lẫn đau lòng của hắn đều được Huyền Lam toàn bộ thu vào trong mắt, ngừng lại trong chốc lát, nói: "Tiên Tôn vì cứu nàng, tự mình mở ra cánh cửa của cấm địa tiên môn, đưa Thiên Âm bỏ vào Linh Trì để cải tạo tiên cốt."

"Cải tạo tiên cốt?" Huyền Tề kinh hãi!

Muốn cải tạo tiên cốt phải trả giá cực kì lớn, trên căn bản cách làm này thuộc về một mạng đổi một mạng. Trọng Hoa lại làm vậy vì nàng? Như vậy chính hắn.....

"Ngươi cũng nên nghĩ tới chứ?" Huyền Lam buông tiếng thở dài: "Tu vi của hắn mất đi một nửa. Chuyện này phải kín đáo, nếu để cho Mặc Tử Tụ biết được thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Ta và Chưởng môn đối với chuyện hắn tiến vào cấm địa muốn mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng ngươi cũng biết, sư thúc Phục Nguyên của ngươi là một người rất có nguyên tắc, biết Tiên Tôn tiến vào cấm địa khi chưa cho phép, liền phái Phương Diệc Nhiên đi mời hắn qua trước. Ta cũng chỉ tùy tiện hỏi mấy câu chân tướng của sự việc liền thôi, nhưng Tiên Tôn hắn lại cố ý muốn chịu hình. Có một câu hắn nói ngược lại rất đúng, quy củ tiên môn không thể vì một người mà phá hủy, hắn là Tiên Tôn, cũng là một phần tử của Thái A, theo lý nên nghiêm ngặt tuân thủ môn quy."

Huyền Tề cười giễu cợt, nói: "Ta nói, quy củ nên sớm phá hủy thì tốt!"

Lời mới vừa ra khỏi miệng, bàn tay của Huyền Lam đánh tới, quát lên: "Tiểu tử thúi ngươi giỏi lắm sao? Tục ngữ nói không sai, không quy củ thì làm sao tạo thành khuôn phép. Tiên sơn lớn như vậy, nếu không có môn quy, làm sao trói buộc được đệ tử trong tiên môn? Chẳng phải thành đại loạn rồi sao?!"

"Dạ dạ dạ, người trong điện Chấp Pháp các người đều đúng."

"Thái độ của ngươi là sao?"

"Ta chỉ nói ra lời mà người muốn nghe thôi, gia gia, ta đi trước một bước, người cứ từ từ đếm bậc thang đi." Nói xong, Huyền Tề lắc mình một cái liền biến mất.

****

Từ điện Thái A đi ra ngoài, Thiên Âm vẫn rất yên tĩnh.

Lưu Cẩn nhìn chằm chằm vào nàng đang im lặng ôm chặt Thiên Tuyết, lặng lẽ rời đi, cả quá trình, tiếng bước chân của nàng nhẹ nhàng không một tiếng động.

Hắn ngồi yên ở trên điện, nhìn bóng lưng rời đi càng lúc càng xa của nàng, rơi vào trầm tư.

Lai lịch của nàng, vẫn còn là bí mật. Không có ai biết tại sao nàng xuất hiện ở điện Chấp Pháp, trùng hợp gặp được Huyền Lam, lúc này mới phát hiện ra nàng có thần thể.

Trước đó, các Trưởng lão đi đến Nhân giới chọn lựa đệ tử, không có người nào gặp qua nàng! Như vậy sáu năm trước, nàng xuất hiện tại tiên sơn như thế nào?

Hắn nheo lông mày bấm ngón tay tính toán, không khỏi kinh hãi!

Không ngờ hắn không tính ra vận mệnh của nàng!

Hắn trầm mặt, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh! Trong đầu bỗng thoáng qua mới vừa rồi ở điện Chấp Pháp, nét mặt oán hận của nàng chợt lóe lên rồi biến mất.....

Vậy luồng ma khí.....

Chẳng lẽ, luồng ma khí kia bởi vì nàng mà xuất hiện?

Hắn bị suy đoán của chính mình dọa sợ, đột nhiên đứng dậy, hàn băng sắc bén trong mắt chợt lóe lên!

Thân là thần thể, không có thần quang, lại có ma khí.....

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Canh rùa sa hoa

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trở lại điện Cửu Trọng, đi vào phòng sách, ngồi vào vị trí mà Trọng Hoa thường ngồi kia, Thiên Âm không biết vuốt bao nhiêu lần bộ lông trắng như tuyết của Thiên Tuyết, lặng lẽ rơi lệ, dần dần ngủ thiếp đi, không lâu tỉnh lại, lại rơi lệ, tiếp tục vuốt, sau đó lại dần dần ngủ, tỉnh lại.....

Như thế lặp lại mấy lần, một ngày cứ trôi qua như vậy.

Ngày thứ hai, đến khi Thiên Tuyết không chịu nổi, oán giận kêu mấy tiếng, sau đó giận dữ cào nàng một cái, uất ức nói: "Tỷ tỷ, tỷ khổ sở muốn khóc thì khóc đi, hoặc là chúng ta đi tìm người phát tiết một chút cũng tốt. Làm sao cả ngày tỷ sờ qua sờ lại, tỷ muốn sờ lông trên người ta rụng hết sao."

"Tại sao ta phải khóc? Sư phụ không nói cho ta chuyện người bị thương chính là không muốn làm cho ta đau lòng, ta không thể khóc!" Một tay Thiên Âm ôm nó, tiếp tục sờ, Thiên Tuyết giãy giụa, thế chết bảo vệ tôn nghiêm của thần Thú!

Đột nhiên Thiên Âm nói: "Tuyết Tuyết, lần trước có phải sư huynh Phương Diệc Nhiên nói hắn cởi Tiên Rùa hay không?"

Thiên Tuyết gật đầu.

"Vậy chúng ta sẽ bắt nó hầm canh? Đúng lúc cho sư phụ bồi bổ."

Thiên Tuyết giơ móng vuốt tán thành!

"Nhưng mà....." Thiên Âm cúi đầu xem nó: "Nếu là sư phụ hỏi tới, ngươi phải nói là ngươi đánh nhau với con rùa này, không cẩn thận đánh chết nó, lại không thể lãng phí nguồn nguyên liệu tự nhiên này nên lấy lại thi thể của nó. Hiểu chưa?"

Thiên Tuyết muốn phản kháng, cuối cùng cũng không có dũng khí, chỉ đành phải mệt mỏi gật đầu một cái.

"Tuyết Tuyết ngoan ~"

Vì vậy, thời điểm mà mọi người cho là một người một thú sẽ ở đây bình tĩnh mấy ngày, đã lặng lẽ ra cửa.

Lần này, Thiên Âm nhớ lại lời Lưu Quang nói.

Đôi khi có một số việc, quả thực nên vụng trộm tiến hành.

Vào buổi tối của mấy ngày sau, Phục Nguyên tiến về phía sau núi Tiên Trì thăm rùa thần mà chính mình tỉ mỉ dưỡng dục mấy năm, kêu hồi lâu, trong ao vẫn im lặng như cũ, không có động tĩnh.

Rùa thần này có quan hệ huyết thống với Thượng Cổ Huyền Quy, tuy không phải là thuần túy, nhưng vẫn phải mất vài trăm năm nuôi dưỡng thật tốt, đợi đến khi sắp thành hình người, thì cũng là một người có đại chiến lực. Nhưng hôm nay, vật cưng mà mình để trong đáy lòng, lại có thể không cánh mà bay rồi?

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét: "Là ai trộm đi thần rùa của ta? Để ta bắt được, ta sẽ cạo hết tiên cốt của hắn!"

Đang ở dưới gốc cây hoa anh đào trong sân, dùng Tam Muội chân hỏa nấu canh rùa, Thiên Âm hắt hơi một cái, không để ý vuốt vuốt mũi, mở nắp ngửi một cái.

Ừ, thật là thơm.

"Tuyết Tuyết, ngươi khoan hãy nói, con rùa này của sư huynh Diệc Nhiên nuôi thật tốt, chẳng qua ta thấy rất kỳ quái, con rùa nhỏ như vậy, làm thế nào cõi đây."

Một người một thú lén lén lút lút tìm khắp nơi ở ngọn núi thứ ba, cũng chỉ tìm được con rùa nhỏ như vậy, chỉ là trời sanh Thiên Tuyết đối với Thần Thú có huyết mạch dẫn dắt, nên mới có thể tìm được con rùa này.

Ở một bên, Thiên Tuyết thèm nhỏ dãi, làm bộ đáng thương nhìn Thiên Âm.

"Tuyết Tuyết, ngươi nhìn ta cũng vô dụng, con rùa này nhìn rất quý, chúng ta không có bị thương cũng không có bị bệnh, cho nên không cần uống, tất cả đều cho sư phụ!"

Nghĩ tới đây, Thiên Âm nhìn vào phòng của Trọng Hoa một chút, quay đầu hỏi Thiên Tuyết: "Thật sự sư phụ nói ba ngày là có thể ra ngoài? Ba ngày cũng đã trôi qua, sao lại không có một chút động tĩnh vậy?"

Thiên Tuyết hít hà thật sâu, hưởng thụ nheo mắt lại, lần nữa mở ra, đột nhiên vui mừng kêu một tiếng, móng vuốt nhỏ chỉ vào sau lưng Thiên Âm.

Thiên Âm vừa quay đầu lại, lập tức rơi lệ.

"Sư phụ!!"

Trọng Hoa ngửi thấy được mùi thơm khiến hắn cảm thấy bất đắc dĩ, nghĩ tới cũng chỉ có Thiên Âm dám ở dưới mí mắt của hắn làm loại chuyện này, vì vậy mở cửa xem một chút, không ngờ vừa mới mở cửa ra, Thiên Âm liền một đầu đâm vào trong lòng ngực mình, khóc ruột gan đứt từng khúc, tê tâm liệt phế.

Hắn nhíu mày lại, giọng nói sắc lạnh: "Thế nào? Vi sư bế quan hai ngày, có người khi dễ ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nguyên liệu từ đâu tới đây

Editor: Tiểu Ly Ly.

Nâng lên gương mặt đầy nước nắt, Thiên Âm mừng rỡ khi thấy được khuôn mặt quen thuộc, cuối cùng nghĩ tới món canh của mình, vì vậy đến lôi kéo Trọng Hoa bước đi.

"Sư phụ, con đặc biệt vì người mà hầm canh, người nếm thử một chút?"

"Vi sư không nên..... Được rồi."

Vốn muốn nói không cần, nhưng đôi mắt long lanh tha thiết nhìn hắn thì lúc này hắn không thể nói ra lời cự tuyệt.

Thấy hắn gật đầu, Thiên Âm ngay lập tức kích động không dứt: "Sư phụ, người nhất định phải uống hết, đây là tấm chân tình của đồ nhi!"

Trong sân, hoa Anh Đào tung bay.

Thiên Tuyết nhìn chén canh bị Trọng Hoa vừa uống đã thấy đáy, nó ngồi thẳng lên trừng to mắt.

Thiên Âm cũng khiếp sợ không lời nào có thể diễn tả được, một lúc lâu sau mới chậm rãi định thần lại, lắp bắp nói: "Sư Sư phụ, ngài đã rất lâu rồi chưa uống qua canh sao?"

Trọng Hoa kỳ quái nhìn nàng một cái, đặt chén trong tay xuống: "Không phải ngươi muốn vi sư uống hết sao?"

"Con....." Thiên Âm ôm bụng cười té xuống đất với Thiên Tuyết.

"Oa ha ha....."

Sư phụ, thật là đáng yêu!

Cười cười, cười đến chảy ra nước mắt.

"Sư phụ, lần sau không nên vì đồ nhi đi làm chuyện nguy hiểm như vậy rồi, đồ nhi chết không có gì đáng tiếc, nhưng sư phụ nhất định phải sống sót thật tốt, đứng ở chỗ cao nhìn xuống chúng sinh!"

Đó mới là sư phụ trong cảm nhận của nàng!

Trọng Hoa đã sớm nhìn ra sự khác thường của nàng, viền mắt nàng sưng giống như bọt nước, quầng thâm đầy mắt. Hắn đã lường trước chuyện này, cuối cùng cũng không có chuyện gì có thể giấu giếm được nàng.

Thấy nàng ngồi dưới đất lau nước mắt, lòng mềm nhũn, ngồi xổm người xuống, trường bào thêu hoa văn đám mây trải dài trên đất.

Hắn tự tay lau đi nước mắt trong khóe mắt của nàng, dịu dàng nói: "Đệ tử của Trọng Hoa ta, trừ phi ta chết, nếu không cho dù có hồn bay phách tán, ta cũng sẽ kéo hắn trở về!"

"Cho nên về sau không được nói lời này nữa, vi sư không thích nghe."

Thiên Âm ngửa mặt nhìn hắn, vẻ mặt lạnh nhạt có nhàn nhạt thương tiếc.

Chẳng biết tại sao, trong lòng dâng lên dòng chảy ấm áp kỳ lạ, đột nhiên tim đập nhanh hơn. Nàng chăm chú nhìn Trọng Hoa, thản nhiên cười: "Dạ, sư phụ!"

Ánh sáng vàng rực rỡ chiếu vào hai người và một thú, bốn phía hoa Anh Đào sặc sỡ rơi xuống đất, thời gian giống như ngừng lại ở khoảng khắc này không muốn trôi qua.

****

Một tháng sau lần đó, khắp nơi trong Thái A truyền ra tin tức có tiên thú bị bắt cóc. Mà mỗi ngày Trọng Hoa đều uống bát canh có mùi thơm lan tỏa bốn phía của Thiên Âm đưa đến.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần hút linh khí đất trời, nhưng không đành lòng đả kích tấm lòng nhiệt tình của Thiên Âm, vì vậy yên lặng cho phép nàng mỗi ngày nấu canh cho mình uống.

Mỗi ngày nhìn kỳ trân dị thú* ở bên trong, nhìn nét mặt vui mừng của Thiên Âm, rốt cuộc một ngày kia, hắn tựa như lơ đãng hỏi một câu: "Những nguyên liệu trong canh này, ngươi lấy từ đâu?"

Kỳ trân dị thú*: con thú lạ quý hiếm.

Thiên Âm quay đầu nhìn Thiên Tuyết đang liếm lông ở trong góc: "Là gần đây Tuyết Tuyết mỗi ngày đi ra ngoài đánh nhau với tiên thú trong núi, lại không cẩn thận đánh chết đối thủ, dù sao cũng là tiên thú, nghĩ tới ném đi cũng đáng tiếc, liền mang về cho sư phụ bồi bổ nguyên khí. A, đúng rồi, ngày hôm qua Tuyết Tuyết còn dùng móng vuốt của mình đánh chết một con Phượng hoàng!"

Phượng hoàng.....?

Trọng Hoa uống xong chén canh thì bỗng nhiên nhớ tới, đột nhiên tay run một cái. Cả tiên sơn, trừ Chưởng môn Lưu Cẩn, và một con Phượng hoàng chưa trưởng thành ra, còn chỗ nào nữa?

Ngước mắt liếc nàng một cái, hắn khẽ nhếch môi cười. Hắn có một đệ tử to gan khiến cho người ta không dám đối mặt. Cũng không biết khi Lưu Cẩn biết chuyện nàng làm thì sẽ có kết cục như thế nào đây.

Nghĩ như vậy, hắn thong thả ung dung yên tâm thoải mái uống hết một chén canh.

Thiên Âm cười mặt mày cong lên, ân cần nhận lấy chén không từ trong tay hắn.

"Sư phụ, hôm qua lúc con nhìn《 Đạo Kinh 》, có ít thứ con không hiểu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Sư phụ, hôm qua lúc con nhìn《 Đạo Kinh 》, có ít thứ không hiểu lắm."

"Hả?" Cái gì Phượng hoàng lập tức bị Trọng Hoa quẳng ra sau đầu, đồ đệ có vấn đề, nhất định phải hết sức để ý, lúc này mới có thể thúc đẩy tính tích cực học tập của nàng, tìm tòi phát triển, không hiểu việc gì liền hỏi, sau đó hăng hái học tập ưu tú.

"Có gì không hiểu?"

Thiên Âm thuận tay đưa canh dư cho Thiên Tuyết, Thiên Tuyết rất có tôn nghiêm, nghiêng đầu sang chỗ khác, làm như không thấy.

Với thú cách* của Thần Thú, chắc là sẽ không ăn đồ dư của người khác!

Thú cách*: cốt cách của thú.

Vì vậy, Thiên Âm đưa trở về, hỏi "Trong kinh sách dạy cho con biết tất cả đều vô căn cứ, phải học được tất cả những việc nhạt nhẽo mà chống đỡ. Người đời vì danh lợi mà khổ sở, vì hư vinh mà giày vò, khi quay đầu lại, người vô ích, danh lợi vô ích, tình yêu vô ích, tất cả đều bằng không. Như vậy sư phụ, tất cả đều vô căn cứ, giờ phút này người, giờ phút này con, tại sao lại đứng ở chỗ này, vừa uống canh nóng vừa nói chuyện? Nếu tất cả vô căn cứ, người đều có thể đắm chìm trong thế giới của mình, chuyên tâm tu đạo, khai thông thiên địa, không bị việc bên ngoài quấy nhiễu, như thế chẳng phải sẽ gần hơn với cảnh giới tu đạo hay sao? Chúng ta tu tiên, chúng ta thường xuyên xung đột đấu tranh với Ma tộc, tranh thì sẽ được cái gì chứ? Chính là vô ích, vừa không cần phải lập môn lập phái, cần gì phải coi một núi, âm thầm đấu cao thấp mạnh yếu?"

Trọng Hoa kinh ngạc, không ngờ nàng lại thắc mắc việc này. Tuổi không qua 16, sáu năm cuộc sống khép kín, chuyện của mình đều u mê, nhưng lại nhìn thấu những chuyện khác. Tiên ma tranh giành, quả thật không có ý nghĩa thực tế. Chỉ là một loại kẻ thù truyền kiếp một thói quen mà thôi. Nhìn thấu người, sống chết mặc bây, nhìn không thấu người, thân mình bị vùi lấp không thể nào thoát ra được.

"Trong vũ trụ tất cả mọi vật, mọi chuyện đều vô căn cứ, đầu tiên nó là do thực tế tồn tại của sự vật mà đến. Ngàn cửa khác biệt, sai lệch quá nhiều, nhưng chung quy tất cả nguồn gốc đều xuất phát từ tâm. Như danh lợi tranh giành, tâm sinh tham lam. Tình yêu dây dưa, tâm sinh dục vọng. Ngược lại, tâm của ngươi không tham không muốn, là mọi chuyện kết thúc. Cho nên tu đạo, là tu ở tâm, mọi người tu tâm bất đồng là sẽ cho ra kết quả bất đồng. Suy nghĩ từ đâu tới, đều từ lòng người. Lòng người thay đổi, thì việc đời cũng sẽ thay đổi. Danh lợi yêu hận có vô căn cứ hay không, đều từ lòng của ngươi suy nghĩ như thế nào. Ngươi nghĩ nó vốn là vô ích, đó chính là vô ích. Ngươi nghĩ có, đó chính là có. Vô ích và có, bản thân không thể nào phân biệt được. Tức vô ích tức có, tức có tức vô ích, ý nghĩa cũng như nhau. Hư thật cũng thế. Cho nên, vào lúc này, ta vừa uống canh nóng, vừa nói chuyện với ngươi, đây là sự vật tồn tại tất yếu. Chúng ta theo Thượng Cổ tiên nhân tu đạo, không phải là vì mình sống trong thế giới của mình, mà là đang trong biển người mênh mông, xem cuộc đời của người khác, nhìn rõ lòng người, khám phá mọi chuyện ở thế gian. Ở trần thế vẫn bẩn, có thể giữ tâm trong sạch, mặc dù ở thế gian, thế sự có xoay chuyển Thiên Biến Vạn Hóa*, tâm chúng ta cũng có thể bình tĩnh yên ổn, ngồi xem lục đạo biến hóa vô thường, lạnh nhạt nhìn thế gian sinh tử vô thường*. Mọi người tu đạo khác nhau, thì sẽ có được đạo cũng khác nhau."

Thiên Biến Vạn Hóa*: thay đổi khôn lường.

Sinh tử vô thường*: sống chết thay đổi.

Thiên Âm lắc đầu: "Nếu là như vậy, thì lục giới có mấy người có thể hiểu thấu bí ẩn trong đó? Như sư phụ ngài, không cách nào trơ mắt nhìn đồ nhi chết đi, như con, không thể chịu được sư phụ bị người khác gây thương tích. Những thứ này ràng buộc, không phải là chứng cứ chúng ta tồn tại sao? Nếu như sư phụ có thể nhìn con chết, con cũng vậy sư phụ bị thương, con có thể không quan tâm không hỏi thăm, lạnh nhạt đối đãi tất cả, như vậy sống còn có ý nghĩa gì nữa đây?"

Trọng Hoa nghẹn lời, hồi lâu mới thở dài: "Tu đạo không phải dạy người vô tình vô nghĩa. Trong lòng mỗi người, đều quan tâm mọi người, mọi chuyện, đây là sự thật chứng minh về sự tồn tại của ngươi và ta, cũng là một loại tu hành. Cái gọi là vô tâm vô tình, tức là tình cảm trong lòng rất ít, có tức là không. Nguyên nhân chính là có lòng, mới có thể thể nghiệm và quan sát mọi việc ở thế gian, nếu là vô tâm, lại có thể luôn giữ cho lòng mình tĩnh lặng, thì sẽ không vì chuyện mà vui không vì chuyện mà buồn."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Kích động vui mừng đến khóc

Editor: Tiểu Ly Ly

"Đợi đồ nhi sống được lâu giống như sư phụ, có lẽ sẽ sáng tỏ. Bây giờ con không làm được cũng không muốn vô tâm. Sư phụ cũng không làm được?"Ngược lại Thiên Âm rất thoải mái, đơn giản thu thập một chút liền chạy ra ngoài.

Trọng Hoa nhìn bóng lưng của nàng, rơi vào trầm tư.

Vô tình vô dục, rất lâu hắn đã từng cho rằng mình chính là người như vậy, nhưng cuối cùng trong lòng không thoát khỏi chấp niệm. Trong lòng, tín ngưỡng ăn sâu bén rễ, không phải chỉ mấy quyển kinh văn mà có thể dạy người ta nhìn thấu được tất cả.

Đúng như Thiên Âm từng nói, tiên ma thường xuyên tranh đấu, ngươi tranh ta đoạt, thật sự là chuyện không có ý nghĩa. Nhưng bởi vì bị truyền sứ mệnh khi còn nhỏ, ngay từ nhỏ đã nhận thức biết tiên ma đối lập không chết không thôi, để cho hắn không thể không quan tâm đến, không cách nào khiến cho tâm buông bỏ.

***

Hôm sau, Trọng Hoa cứ theo lẽ thường uống canh Thiên Âm bưng tới "nghe nói" là bị móng vuốt của Thiên Tuyết đánh chết, Phượng hoàng nấu thành canh, mùi thịt xông vào mũi, lượn quanh trong điện không ngừng.

Mà lúc này đây, Lưu Cẩn mang vẻ mặt sa sầm, đến trước mặt thầy trò hai người.

Vẻ mặt Trọng Hoa bình tĩnh không dao động: "Sư huynh." Lại quay đầu nói với Thiên Âm: "Thiên Âm, lấy chén canh cho Chưởng Môn sư bá của ngươi!"

Từ lúc Lưu Cẩn đi vào, trong nháy mắt, Thiên Âm và Thiên Tuyết đã vô cùng, vô cùng chậm bước ra ngoài cửa. Nghe được Trọng Hoa kêu mình, trong lòng Thiên Âm than thở một tiếng, lập tức nâng lên khuôn mặt tươi cười, nhát gan từ từ tiến lên, múc một chén canh đưa cho Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn hừ lạnh: "Múc chén canh thôi, tay của ngươi run cái gì?"

"Con..... con....." Thiên Âm cười lấy lòng: "Con thấy được Chưởng Môn sư bá kích động vui mừng đến khóc!"

"Vậy sao? Ngươi là sợ ta tìm ngươi đòi lại tiểu Phượng hoàng đi?"

Thiên Âm kinh ngạc trợn to mắt, vẻ mặt mờ mịt: "Tiểu Phượng hoàng? Tiểu Phượng hoàng là ai? Gần đây Chưởng Môn sư bá thu nhận đệ tử mới sao?"

Trọng Hoa nhàn nhã tự đắc uống canh, uống hết nhắc nhở một câu: "Tiểu Phượng hoàng theo như lời Chưởng môn nói, chính là nguyên liệu hôm nay ngươi nấu canh đưa cho vi sư."

"Phốc!..... Sư phụ!" Thiên Âm đứng thẳng vô lực nhún vai, nhìn sư phụ của mình, xấu hổ không chịu nổi. Tuy nhiên thấy hắn an nhàn tự tại uống hết chén canh, ánh mắt Thiên Âm do dự nhìn giữa hai người một lúc lâu, bỗng dưng chỉ vào Trọng Hoa: "Chưởng Môn sư bá, Tiểu Phượng hoàng của ngươi đúng là con dụ dỗ tới, nhưng là sư phụ nói ngươi muốn uống canh Phượng hoàng, ra hiệu cho con chỗ của ngươi có Phượng hoàng, vì thế con mới đi!"

Sư huynh đệ hai người hoàn toàn không có cách nào diễn tả được tâm tình của mình vào lúc này, nhất là Trọng Hoa, bị Thiên Âm chỉ tay, tất cả trách nhiệm bị đẩy lên trên người mình, ngay tức khắc trong nháy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhìn dáng vẻ chột dạ của Thiên Âm, hắn giống như tùy ý chỉ vào Thiên Tuyết, nói với Lưu Cẩn: "Trùng hộp ta cũng có một Thần Thú, mặc dù không biết

là chủng loài gì, nhưng cũng không kém hơn Phượng hoàng của ngươi. Không bằng sư huynh mang nó đi đi."

Thiên Tuyết liền xù lông, Thiên Âm lập tức ôm nó chạy ra ngoài cửa, vừa chạy vừa gào khóc thảm thiết kêu: "Sư bá sư phụ con sai rồi, con sẽ không đánh chủ ý lên Tiên thú của Chưởng Môn sư bá nữa, nhất định con sẽ tích cực nhận sai, từ đó thay đổi triệt để, nghiêm ngặt tuân thủ bổn phận làm đệ tử giỏi....."

Vẻ mặt âm trầm của Lưu Cẩn nở một chút nụ cười: "Cái người đệ tử này, không tốt vô cùng, ngươi cần phải dạy dỗ thật tốt. Gần một tháng nay, nàng bắt rất nhiều tiên thú, tự lấy thần không biết quỷ không hay, nếu không phải mọi người sợ ngươi, không dám tùy tiện đến điện Cửu Trọng chất vấn ngươi, thì nàng đã sớm bị người đuổi theo đánh."

Hắn trầm ngâm chốc lát, lại nói: "Số mạng của Thiên Âm, ngươi có từng tính qua chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Lưu Cẩn lo lắng

Editor: Tiểu Ly Ly.

Hắn trầm ngâm chốc lát, lại nói: "Số mạng của Thiên Âm, ngươi có từng tính qua chưa?"

Ánh mắt Trọng Hoa vẫn như cũ thanh thanh lãnh lãnh: "Trong thiên hạ, có rất nhiều người không tính được tương lai của mình. Cho dù lúc này ta và ngươi có biết được vận mạng của nàng, nhưng tương lai còn rất nhiều thời gian, về sau có nhiều nhân tố, sự vật ảnh hưởng tới, cho dù ai đi nữa cũng không có cách nào đoán được chuyện sau này. Số mệnh Thiên Âm đặc biệt, nếu không tính ra, thì mặc cho nàng tự do phát triển cũng tốt."

"Nhưng....." Lưu Cẩn lo lắng nói: "Từ khi Thần Ma biến mất, ở lục giới vẫn lưu truyền một tin tức, lúc Thần Ma biến mất từng để lại Thần Tàng không gì bằng được, ngàn năm nay, người người phí tâm tìm kiếm Thần Tàng như cá diếc sang sông* đếm không xuể, năm gần đây các giới càng thêm có tin đồn nói chỉ có thần mới có thể tìm được Thần Tàng, đang cố gắng tìm kiếm thần có liên quan đến sự việc. Thiên Âm là thần thể, ta lo lắng, nàng sẽ trở thành vật hy sinh."

Cá diếc sang sông*: người mù quáng chạy theo mốt.

"Chỉ là thần thể, cũng không phải là Thần chân chính. Sư huynh qúa lo rồi." Tất cả những biến đổi bị Trọng Hoa thu vào đáy mắt, lạnh nhạt nói: "Đệ tử của ta, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt."

"Lời nói như thế....."

Trọng Hoa nhẹ giọng cắt đứt: "Lần này sư huynh đến đây là vì chuyện gì?"

Lưu Cẩn thầm than một tiếng, từ trước đến nay Trọng Hoa làm việc gì cũng không để lộ ra ngoài, làm cho hắn thật lo lắng đây này?

Chỉ là, đáy lòng mơ hồ lại có lo lắng.

Trọng Hoa thấy hắn mất hồn, dùng nắp bình trà đẩy phiến lá trà đang lơ lửng trên mặt nước qua một bên, chậm rãi nói: "Chuyện của Thiên Âm, trong lòng ta biết rõ, sư huynh không cần lo lắng, nếu như thực sự có người đám đánh chủ ý lên nàng, đó chính là đối địch với bổn tôn."

Hắn đã nói đến mức này, Lưu Cẩn cũng sẽ không rối rắm chuyện của Thiên Âm nữa, đổi lại dáng vẻ nghiêm túc: "Ta biết được có tin tức, lần này Mặc Tử Tụ đang tụ họp nhiều Ma tộc, chuẩn bị tấn công Tiên giới lần nữa. Ta lo lắng mục tiêu của hắn lần này là Thái A ta."

"Không phải không có khả năng." Trọng Hoa trầm ngâm nói: "Lưu Quang đâu rồi, hắn có giao tình không ít với Mặc Tử Tụ, chẳng lẽ hắn không biết chuyện này sao?"

Nhắc tới Lưu Quang, Lưu Cẩn hung hăng giống như là bị roi quất tới, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Không đề cập tới hắn thì không sao, nhắc tới hắn ta liền tức giận. Ta vì chuyện này đi tìm hắn, hắn không nói thì cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác nói lời nhục nhã ta! Dù gì ta cũng là ca ca hắn, hắn không thể tôn trọng ta một chút nào sao?"

Trọng Hoa im lặng.

Đối với chuyện của bọn họ, hắn không có quyền vì bất kỳ bên nào mà nói chuyện. Lại nói, Lưu Quang và Lưu Cẩn ầm ĩ đến trình độ như vậy, cũng là bởi vì sự kiện của Cách Cách kia.

Cách Cách chết đi, đối Lưu Quang mà nói là đả kích quá lớn, Lưu Quang hận hắn, thậm chí hận tất cả mọi người có liên quan tới hắn.

Năm đó Lưu Cẩn cũng chỉ là khuyên hắn mấy câu, hắn liền đoạt tuyệt quan hệ huyết thống với Lưu Cẩn.

Lưu Quang làm việc, không thể nói là không dứt khoát!

Trọng Hoa bưng ly trà ở trong tay, mùi trà thơm ngát, lượn lờ ở trong khoang mũi.

Ngồi nhìn Lưu Cẩn khó có khi tức giận nổi trận lôi đình, hắn lạnh nhạt nói: "Bất luận phải hoặc không phải, chúng ta đều chuẩn bị toàn bộ cho thật tốt, Mặc Tử Tụ này, từ trước đến giờ không thể nói theo lẽ thường. Mặc kệ hắn công kích ngọn núi tiên kia, chúng ta đều không ngồi nhìn mà bỏ qua."

Lưu Cẩn gật đầu, nhớ tới thương thế của hắn, hỏi "Thương thế của ngươi thế nào rồi?"

"Không có gì đáng ngại."

"Ừ, vậy ta đi đây." Đi tới cửa, hắn dừng chân lại, cắn răng nghiến lợi nói: "Người đệ tử này của ngươi, đánh chủ ý lên tiên thú của người khác coi như thôi đi, lần sau còn dám có ý đồ với ta, hừ hừ!"

Cười nhạt một tiếng, sau đó cưỡi gió mà đi.

Trọng Hoa uống cạn ly trà, vẻ mặt trong trẻo lạnh nhạt. Nghĩ đến ánh mắt của Thiên Âm trở nên thông minh, trong lòng âm thầm may mắn trong điện của mình không có nuôi một con tiên thú nào cả.

..... Chỉ là sáng nay Thiên Âm dùng củi nấu canh, ngược lại có mấy phần nhìn quen mắt.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt của hắn dần dần cứng ngắc.

"Thiên Nam nhờ ta chăm sóc cây Mê cốc.....!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Một tháng bế quan nhận ra tình yêu?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Đi xuống dưới chân núi, Thiên Tuyết và Thiên Âm không khỏi cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nhìn xung quanh một chút, kỳ quái, ánh nắng rất tươi sáng mà.

"Tuyết Tuyết, chúng ta chém sạch những cây đó ở phía sau ngọn núi, sư phụ có thể phạt ta tội chém cây lung tung hay không. Chỉ là, Huyền Tề ca ca đã nói về tên của những cây đó cho ta biết rồi, gọi....." Nàng vắt hết óc liều mạng nghĩ, đột nhiên cả kinh kêu lên: "A! Ta biết rồi, là cây Mê cốc!"

Nghĩ đến trong rừng những thứ kia có vẻ rất nhỏ nhưng cây Mê cốc bị chính mình lấy ra làm củi đốt lửa, nàng hối tiếc một lúc lâu: "Thật là phí của trời a!! Đây chính là bảo bối mang theo không sợ bị lạc đường!"

"Thiên Thiên! Thiên Thiên!!"

Đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu, trong chớp mắt bóng người đã đến trước mặt.

Chính là Huyền Tề.

Thiên Âm nhìn đầu hắn đổ đầy mồ hôi, không nhịn được móc khăn ra lau cho hắn. Huyền Tề lập tức hóa đá, kinh ngạc nhìn nàng, không cách nào nói nên lời.

Nàng không phát hiện Huyền Tề khác thường, vừa lau mồ hôi vừa quở trách hắn: "Muội nói Huyền Tề ca ca, huynh đường đường là một Tiên Nhân, huynh có thể giữ vững phong độ hay không? Sư phụ nói, cho dù tiên sơn có sụp đổ thì mặt cũng phải bình tĩnh, không thay đổi."

Dứt lời, ném khăn vào trong tay hắn: "Đây, giúp muội rửa sạch sẽ. Ừ? Tại sao huynh biết muội ở nơi này?"

Huyền Tề cầm khăn thật cẩn thận, xem như trân bảo mà thu hồi, cười hắc hắc. Chẳng qua là ở trong mắt Thiên Âm, hắn cười thật là hạ lưu!

"Thiên Thiên, huynh cho muội xem đồ tốt!"

"Là cái gì?"

Hắn lấy ra chồng sách thật lớn từ trong túi đựng đồ, bày đến trước mặt nàng: "Đây, đây là thoại bản ở Nhân giới, thời điểm muội nhàm chán có thể nhìn một chút. Có cái gì không hiểu, có thể tới hỏi huynh! Huynh với muội cùng nhau nghiên cứu"

Nói xong, đương nhiên Thiên Âm nhận lấy chồng thoại bản này, hắn mang theo kỳ vọng, nở nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn rời đi.

Để lại Thiên Âm nhìn chằm chằm chồng sách ngẩn người.

****

Ban đêm, ánh trăng sông núi cũng tĩnh lặng.

Từ buổi tối ở nơi này, Thiên Âm bắt đầu vượt qua thời gian bế quan.

Trọng Hoa nói: "Xét thấy ngươi làm điều xấu, mọi người trong tiên môn tố cáo, nhưng nể tình ngươi mới vừa trưởng thành, vi sư phạt ngươi bế quan một tháng, ngươi có ý kiến gì không?"

Thiên Âm không có ý kiến. Trên thực tế thấy tay sư phụ cầm toàn bộ nhánh cây Mê cốc bị nàng chém, nàng cảm thấy nếu nói thêm câu nữa, thời gian bế quan sẽ kéo dài gấp mấy lần.

Cho nên nàng sáng suốt đón nhận tất cả.

Mà nàng bế quan, chính là xem thoại bản.

Vì vậy trong khi Trọng Hoa chờ đợi, Huyền Tề chờ đợi, rất nhiều người không rõ chân tướng cũng chờ đợi.....

Một tháng sau, tinh thần Thiên Âm phấn chấn đi ra khỏi điện Tử Thần.

Trọng Hoa ngồi ở bên cạnh bàn đá, trên bàn là hương trà lượn lờ, hắn cầm ly nhìn Thiên Âm gầy đi rất nhiều, trong lòng đang thương tiếc, Thiên Âm thẳng thắn nhìn hắn, phun ra một câu: "Sư phụ, người có từng yêu qua người nào chưa?"

Khuôn mặt của Trọng Hoa lạnh lẽo, từ trắng biến thành đen.

Bế quan một tháng, không có nhận ra đạo lý, tu vi cũng không có nửa điểm tiến bộ. Ngược lại nhận ra được tình yêu?!

Ngày thứ hai, Huyền Tề bị Trọng Hoa ném tới Huyễn Hải.

Lấy lí do dạy hư Thiên Âm, phạt hắn suy nghĩ một năm! Đồng thời tất cả thoại bản từ trong tay Thiên Âm, dưới cơn nóng giận của Trọng Hoa đã bị thiêu hầu như không còn!

Mọi người trong Thái A tiên sơn, lần đầu tiên thấy Trọng Hoa trước giờ tỉnh táo thậm chí là lạnh nhạt, nay lại nổi giận.

Mà lúc này, Thiên Âm đang nằm trên cây hòe cổ thụ tại ngoài điện, lẳng lặng nhìn trời.

Đến gần mới có thể phát hiện, lúc này ánh mắt của nàng không hề có tiêu cự.

"Khó trách sư phụ không chịu dạy ta thuật Song Tu, thì ra là vợ chồng mới có thể làm chuyện này. Ừ, Huyền Tề ca ca những lời trong thoại bản ngược lại ta đã hiểu được nhiều việc mà ngày trước không hiểu."

Nàng tự mình lẩm bẩm, Thiên Tuyết không biết từ nơi nào chui ra, nhảy lên trên vai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Yêu người

Editor: Tiểu Ly Ly.

Nàng tự mình lẩm bẩm, Thiên Tuyết không biết từ nơi nào chui ra, nhảy lên trên vai nàng.

Vuốt đầu Thiên Tuyết, vẻ mặt của nàng có chút mờ mịt: "Tuyết Tuyết, ngươi nói xem, vài lời nói ở trong sách, tại sao thường thường sẽ có thiêm kim nhà giàu coi trọng tài tử nghèo túng, hai người sao chỉ có thể lén lén lút lút đây? Tại sao trong sách, nữ tử lỡ như mang thai sau bị người khác biết thì bọn họ sẽ hạ độc thủ với nàng ta? Không phải nói tình yêu rất tốt đẹp sao? Nếu tốt đẹp, sao lại không thành toàn? Thân phận dòng dõi khác nhau thật sự rất

quan trọng sao?"

Thiên Tuyết như bị thôi miên nheo mắt lại, thở to ngủ.

Thiên Âm vẫn tự nói: "Yêu là cái gì? Là lúc gặp nhau tâm sẽ dao động? Về sau sẽ thấy nhớ? Còn là yêu nhau lại không thể yêu thì lòng sẽ chua xót?"

"Nếu là như vậy, vậy người ta yêu không phải là sư phụ sao?"

"Tuyết Tuyết....."

Cúi đầu mà xem xét, Thiên Tuyết ngủ nước miếng chảy xuống ba nghìn thước.

Thiên Âm nhìn vào trong điện, tưởng tượng lúc này Trọng Hoa đang ở trong đó làm cái gì.

Đọc sách!

Nàng nhảy xuống cây, ôm Thiên Tuyết đi vào thư các.

Dựa vào vị trí gần cửa sổ, một thân Trọng Hoa ấm áp lẳng lặng ngồi, giống như nàng tưởng tượng, hắn đang cầm sách, tập trung tinh thần nhìn.

Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi những thứ tình yêu trong thoại bản hay không, lúc này nhìn lại Trọng Hoa, suy nghĩ của Thiên Âm đã không còn đơn thuần giống như ngày trước nữa.

Nàng sẽ không nhịn được mà nhìn hắn đến mất hồn, trong đầu vô thức muốn cùng hắn Bách niên giai lão*, bạc đầu đến già. Không tự chủ đỏ mặt, bởi vì nàng nhìn hắn sẽ không kiềm hãm được nghĩ đến cảnh tượng hoan ái của nam chính và nữ chính ở trong sách.

Bách niên giai lão*: sống với nhau đến trăm tuổi.

Giống như giờ phút này, mày hắn như vẽ, so trong sách miêu tả bất kỳ nhân vật chính nào cũng mê người. Mắt đen thâm thúy, mũi thẳng tắp, giống như pho tượng được chạm khắc, ở trong vầng sáng, tràn đầy sắc thái mê hoặc huyền ảo.

Đôi môi đỏ tươi, làm cho người ta không nhịn được nghĩ muốn chạm vào.....

Nàng cảm thấy mình rất hạ lưu, tư tưởng rất bẩn thỉu.

Những thứ này rõ ràng là không tôn trọng đối với hắn, nhưng nhìn hắn, nàng không thể nào dời mắt được.

Hồi lâu, Trọng Hoa ngẩng đầu lên từ trong sách, khẽ mỉm cười. Bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch thình thịch trong lồng ngực, tâm dường như muốn nhảy ra ngoài.

"Thiên Âm, ngươi đứng ở chỗ này làm cái gì? Nếu như không có chuyện gì nữa thì đi học tập rèn luyện pháp thuật đi."

"Con....." Thiên Âm cắn răng: "Sư phụ, con nghĩ muốn đi ra ngoài rèn luyện!"

Trọng Hoa kinh ngạc nhìn tiểu đệ tử của mình, không hiểu ngày trước chết sống nàng cũng không chịu rời khỏi bên cạnh hắn, vì sao đột nhiên nghĩ phải đi ra ngoài rèn luyện, liền để sách xuống, đi tới trước mặt nàng, mắt nhìn ở trên người nàng.

Hôm nay nàng bất tri bất giác đã trưởng thành, chiều cao đã đến ngực của hắn rồi, so với dáng vẻ gầy yếu ban đầu lúc mới tới đây thì hôm nay đã trắng trẻo mũm mĩm hơn khiến người yêu thích. Ừ, nếu tính tình của nàng không cổ quái như vậy thì lời nói của nàng.....

"Nói cho vi sư biết vì sao đột nhiên ra cái quyết định này?"

"Đồ nhi chỉ là muốn ra cửa tìm hiểu một chút mà thôi, tránh cho về sau bị người cười nhạo nói đệ tử Tiên Tôn không rành việc đời."

"Không nên như thế." Trọng Hoa liền đưa tay vuốt vuốt đầu của nàng, đôi môi nhợt nhạt giơ lên đường cong cưng chiều: "Nếu như ngươi thật sự muốn ra ngoài đi dạo, chờ thêm khoảng thời gian nữa, vi sư dẫn ngươi đi."

Nhiệt độ tay của hắn đã để cho nàng cảm nhận được rõ ràng..... Đây là nhiệt độ của sư phụ.....

Thiên Âm hốt hoảng lui ra, vội vàng nói: "Vậy, đồ nhi sẽ chờ ngày ấy. Sư phụ, con đồng ý với Lưu Quang hôm nay đi xem hắn, việc này..... đã đến lúc con nên đi rồi!"

Qua loa lấy một cái cớ, nàng cơ hồ chạy trối chết!

Trọng Hoa nhíu mày nhìn bóng lưng nàng ở phía xa.

Hôm nay Thiên Âm có chút kỳ quái.....

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Hình như ngươi rất thất vọng?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Ra khỏi điện Cửu Trọng, Thiên Âm không có mục đích bay trên không trung, suy nghĩ hỗn loạn phức tập, lượn quanh thành mớ bòng bong, sống vài chục năm, lần đầu tiên nàng có phiền não.

Thiên Tuyết nằm ở trước ngực nàng, bì bõm réo lên không ngừng. Nàng giống như không nghe được, ở giữa không trung bay vòng một vòng lại.

Đột nhiên, nàng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khiến cho lỗ chân lông trên toàn thân của nàng co rụt lại, tất cả suy nghĩ đã bay đến chín tầng mây.

Công kích vô hình từ bốn phương tám hướng vọt tới, nàng không khỏi hoảng sợ, trong nháy mắt, nó đã vượt ngàn mét.

Giữa không trung, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người khác.

Một thân Hồng Trang, mặt như băng sương!

Thiên Âm kinh ngạc nói: "Hồng Trang? Ngươi không phải là bị phạt đi Huyễn Hải suy nghĩ rồi sao?"

Hồng Trang cười đến hết sức hữu nghị, từng bước từng bước, chân thành đạp mây mà đến.

"Sư phụ thương ta, cho ta ra ngoài trước thời gian. Thế nào? Hình như ngươi rất thất vọng?"

Thiên Âm cười hắc hắc: "Đâu có đâu có, Hồng Trang sư tỷ ngươi thoát khỏi Huyễn Hải, thân là tiểu sư muội, ta thật vui mừng."

"Thật sao?" Hồng Trang đã đến trước mắt, ý vị sâu xa quan sát một người một thú ở trước mặt một lần, trong lòng càng hận, vẻ mặt lại càng nhu hòa: "Nghe nói Thiên Âm sư muội đã tu thành tiên thể, các sư huynh sư muội khác cũng rất hâm mộ, cũng yêu cầu đòi ngươi chỉ một hai điểm. A..... Dĩ nhiên ta cũng vậy không ngoại lệ. Hôm nào không bằng hôm nay, ta xem ngươi hiện nay cũng không chuyện gì, không bằng bàn luận với ta một chút, có được không?"

Thiên Âm như cũ cười như gió xuân: "Nóng vội như vậy sao? Được!"

Nàng bày ra tư thế, Hồng Trang nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng mấy lần, giễu cợt nói: "Thân là đệ tử Tiên Tôn, ngay cả một binh khí tiện tay cũng không có sao?"

Nói xong, nàng giơ tay lên, trên cổ tay xuất hiện cửu thiên lăng như Ngân Hà* rơi xuống.

Ngân Hà*: sông Ngân.

Nhìn vẻ mặt Thiên Âm vẻ mặt ngạc nhiên, trong giọng nói của nàng tràn đầy hài lòng khoe khoang: "Đây là sư phụ ta tặng cho tặng ta tại lễ thành niên hôm đó, mỗi đệ tử trong tiên môn khi trưởng thành thì sư phụ cũng sẽ dùng tiên khí làm thành quà tặng, tỏ vẻ coi trọng đối với đệ tử. Thiên Âm sư muội ngươi..... Xem ra cũng không được Tiên Tôn yêu thích chứ?"

Khuôn mặt Thiên Âm chợt đỏ bừng, trong lòng cũng tương đối rối rắm khổ sở.

Đúng như Hồng Trang từng nói, vì sao sư phụ không đưa tiên khí cho mình? Chẳng lẽ sư phụ không coi trọng mình?

Vừa phân tâm, cửu thiên lăng của Hồng Trang đã đến trước mắt!

Thiên Âm vội thu hồi tâm trạng để nghênh địch.

Lần này, nàng nghĩ sẽ không dùng chút thủ đoạn kia nữa.

Sáu năm trước, ký ức vẫn còn mới mẻ, nàng muốn đường đường chánh chánh đánh một trận với Hồng Trang!

Giữa không trung, chỉ thấy bóng dáng gầy gò một tím một đỏ chợt hiện chợt ẩn, tuy không thể so với cuộc chiến đấu giữa Tiên Tôn và Ma Tôn, nhưng xung quanh hai người đã tạo thành động tĩnh không nhỏ.

Cửu thiên lăng giống như tiên hoạt* bình thường đuổi theo Thiên Âm đang trái nhanh phải tránh, thủy chung không buông tha. Hồng Trang thấy nàng giống như con cá chạch, cửu thiên lăng cũng không đụng tới được vạt áo của nàng, lúc sau trong bụng liền nổi giận!

Tiên hoat*: giống như có linh tính.

"Không ngờ mấy năm trước là tên ăn xin thối, hôm nay cũng không thể không để cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa!"

Thiên Âm rảnh rỗi, cười ngọt ngào: "Ta cũng vậy không ngờ mấy năm trước là thiên kim Thành chủ, hôm nay thậm chí tên ăn xin là ta cũng đánh không lại."

"Ngươi..... Tìm chết!"

Thiên Âm vốn tưởng rằng nàng thẹn quá thành giận sẽ hạ thủ công kích với mình, nhưng ngay một khắc sau, nàng ta đột nhiên thu hồi cửu thiên lăng, nâng lên nụ cười quỷ dị, nhanh chóng bỏ chạy.

"Này....." Đang muốn kêu nàng ta một tiếng, Thiên Âm lại cảm nhận được sát ý sau lưng.

Bên tai là tiếng kêu phẫn nộ của Thiên Tuyết, xoay người trong chốc lát, một thanh trường kiếm mang theo tốc độ không thể tin bay đến trước mặt.

Thiên Tuyết liền ngăn ở trước ngực nàng, trường kiếm khắc hoa văn hình thoi mang theo thân thể Thiên Tuyết đâm xuyên qua nàng.

Cảm giác lạnh lẽo chợt lóe lên, một kiếm này xuyên qua thân thể một người một thú, liền biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Trọng thương gục ngã

Editor: Tiểu Ly Ly

Thiên Tuyết mở đôi mắt to đôi đen nhánh, vô lực nằm ở trong ngực nàng, thẳng tắp nhìn nàng, trên người máu tươi đã nhuộm bộ lông trắng như tuyết thành màu đỏ chói mắt.

"Bì bõm..... Ô ô....."

Âm thanh trong trẻo dần dần trầm thấp đi xuống, Thiên Âm chỉ cảm thấy bị trường đâm xuyên qua ngực, đau đớn như thủy triều đánh tới.

Giữa không trung, tay nàng ôm Thiên Tuyết, giống như lông vũ nhẹ nhàng, sau đó nặng nề rơi xuống đất.

Trời xanh thẳm, trong suốt giống như thủy tinh.

Lúc rơi xuống đất, trên lưng của nàng bị nhánh cây Bụi Gai rạch nát vết thương, máu chảy đầm đìa. Máu trên người Thiên Tuyết mang theo nhiệt độ ấm áp nhiễm đầy ra bàn tay của nàng, nàng khó khăn ngồi dậy, tựa người vào gốc cây đại thụ mấy người ôm mới hết, đặt thân thể nho bé của nó ở trên đùi.

Vuốt ve bộ lông của nó đã bị cứng lại do máu gây ra, không khỏi lệ rơi đầy mặt: "Tuyết Tuyết, thật xin lỗi!"

"Ta sẽ không để cho ngươi chết!" Nàng nhẹ nhàng đặt nó ở ngực, mặc cho máu tươi đang chảy ra giàn giụa, dần dần nhuộm đỏ toàn thân Thiên Tuyết.

Dần dần, vết thương trên người của nó gần như đã được khép lại, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Thiên Âm thấy vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt tái nhợt lộ ra một chút nụ cười yếu ớt.

Nàng không biết rốt cuộc mình chảy máu bao nhiêu, thời điểm Thiên Tuyết rơi nước mắt bò xổm ở trước mặt nàng, nàng đã không còn nửa phần hơi sức để đưa tay ôm nó.

Nhìn mắt Thiên Tuyết tràn đầy lo lắng, nàng buồn cười, nói cho nó biết chính mình không có việc gì, tuy nhiên vẫn không thể nào chống lại được từng cơn choáng váng đến liên tục.

Trước khi hôn mê, hình như nàng thấy bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt là vạt áo màu tuyết, phía trên thêu ám sắc Lưu Vân*, có tầng tầng ánh hào quang chuyển động.....

Ám sắc Lưu Vân*: đám mây màu đen.

Sư phụ, là người sao.....

Thiên Tuyết nhìn thấy người tới, oa một tiếng khóc lớn: "Sư phụ Trọng Hoa! Mau cứu cứu tỷ tỷ! Tỷ tỷ không thể chết được....."

Nhìn Thiên Âm vô lực ngã vào bên cạnh cây, Trọng Hoa chưa từng tức giận và đau lòng như thế này!

Nếu không phải hôm nay thấy nàng có cử chỉ thất thường, để cho trong lòng hắn lo lắng tìm ra ngoài thì có phải nàng chỉ có thể nằm sâu trong rừng cây lạnh lẽo, lẳng lặng chết đi hay không?

Nếu không phải nàng đã tu thành thành tiên thể thì vết thương ở ngực vừa lớn vừa sâu như vậy, đã sớm để cho hồn nàng ra ngoài chầu trời rồi!

Nhìn máu trên ngực Thiên Âm không ngừng chảy ra, bỗng dưng đáy lòng của hắn chợt hiện lên sát ý.

Tiếng khóc Thiên Tuyết vô cùng tuyệt vọng, cơ thể nhuộm đầy máu run rẩy trên vai nàng. Toàn thân Trọng Hoa dần dần hiện lên ánh hào quang, dùng Tiên thuật lau sạch sẽ vết máu ở trên thân nàng, tiên khí nhẹ nhàng ôm lấy toàn thân nàng.

"Thiên Tuyết đừng khóc, nàng sẽ không có chuyện gì đâu!" Hắn yên lặng, mắt nhìn chằm chằm nàng, mím chặt môi.

Thiên Tuyết nâng lên đôi mắt ẩm ướt, nhảy lên đầu vai của hắn, ưu thương nhìn sắc mặt trắng bệch của Thiên Âm, đôi mắt của nó, tràn đầy hận ý.

****

Thân hình của Mặc Tử Tụ và Lưu Quang biến mất, sau đó quang minh chánh đại sánh vai cùng nhau bước đi trên đỉnh núi Thái A.

Bên cạnh là các đệ tử đi như nước chảy, từng nhóm từng nhóm một từ bên cạnh hai người đi qua.

Vẻ mặt Lưu Quang lạnh lùng nhìn Mặc Tử Tụ một cái, khóe môi tà tà một câu: "Vênh váo bước trên ngọn núi Thái A, xem ra ngươi cũng không sợ bị Lưu Cẩn nhìn thấy được, liên kết với tất cả trưởng lão phong ấn ngươi."

Mặc Tử Tụ vẫn lạnh lùng như khối băng, khí phách nói ra lời độc đoán miệt thị khinh thường: "Nhận ra thì như thế nào? Người ở Thái A, trừ Trọng Hoa và ngươi, không có bất luận kẻ nào đáng giá mà bổn tôn phải để ở trong lòng!"

Lưu Quang không nhịn được trợn trắng cả mắt, không kiên nhẫn: "Ngươi mạnh mẽ đi đánh Trường Lưu tiên sơn, sao vừa đến đã muốn chạy tới Thái A một lần?"

"Lần trước rời đi gấp, lần này tới đặc biệt đến xem tiểu Thiên Âm, xem xem nàng có bình yên vô sự hay không." Mặc Tử Tụ cũng dứt khoát: "Nếu như Trọng Hoa cứu không được Thiên Âm trở về, bổn tôn cũng không cần quan tâm đến mặt mũi của ngươi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sát thủ sau lưng

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Có ý gì?"

"Trở mặt, đánh Thái A ngươi!"

"Bổn tọa ngược lại không nhìn ra, Thiên Âm đối với ngươi lại có mấy phần quan trọng." Lưu Quang dừng chân, thấy vẻ mặt của hắn cũng không giống như nói giỡn, bỗng ngưng ra một chút nụ cười diễm lệ, bén nhọn mà nguy hiểm: "Mặc Tử Tụ, ngươi thật sự cho rằng, bổn tọa không dám đánh với ngươi? Nếu như ngươi dám dẫn dắt ma chúng tấn công Thái A ta, bổn tọa sẽ làm cho ngươi có đi không về!"

"Hứ!" Mặc Tử Tụ quay đầu lại nhìn hắn, không thèm để ý cười: "Chó cùng đường quay lại cắn sao?"

"Ta với ngươi liền bàn luận một chút được không? Nhiều năm không giao thủ với ngươi, ngược lại làm cho bổn tọa hoài niệm vô cùng." Đột nhiên mắt Lưu quang co rụt lại, lập tức trường kiếm xuất hiện ở trong tay, đang muốn ra tay, bên cạnh hai người truyền đến một giọng nói rất nhỏ: "Đông Phương sư tỷ, lần này tiểu tiện nhân Thiên Âm không sống được chứ!"

Hai người đồng thời nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy hai nữ tử một hồng một trắng đang đi với nhau, nhỏ giọng trò chuyện.

Là Đông Phương Vân và Vân Lam bị Lưu Quang trừng trị sáu năm trước, vẻ đẹp của hai người trước sau như một, đối với Thiên Âm tràn đầy ghen ghét cũng chưa từng thay đổi.

Đông Phương Vân nói: "Bị trường kiếm của ta đâm xuyên qua ngực, cho dù nàng có muốn sống, cũng không sống nổi! Hừ! Ai kêu nàng không có mắt,

sáu năm trước khiến Lưu Quang chơi chúng ta, chỉ là một tên ăn xin mà thôi, nàng đã sớm đáng chết rồi! Có thần thể rất giỏi sao? Không có Tiên Tôn che chở, chẳng qua cũng chỉ có như thế!"

Lời này vừa nói ra, hai người nhỏ giọng cười lăn cười lộn.

Trường kiếm Lưu Quang biến mất, thân hình chậm rãi xuất hiện trước mặt hai người, cản trở đường đi của bọn họ.

"Lời các người vừa nói, nói lại lần nữa!"

Đông Phương Vân và Vân Lam không nghĩ tới ở chỗ này có thể đụng phải Lưu Quang! Mà lời nói vừa rồi của hai người.....

Nhìn vẻ mặt Lưu Quang cười diêm dúa lòe loẹt, trong nháy mắt, tâm như tro tàn.

Ai cũng biết, chỉ có lúc giết người Lưu Quang mới có thể lộ ra nụ cười tuyệt diễm làm cho người ta nghĩ tới đi tìm cái chết.

"Phế vật như thế, giữ lại có ích lợi gì?"

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, hai người thậm chí không còn kịp nhìn rõ người đang dần dần xuất hiện ở trước mặt thì đã bị một sức lực vô hình xé tan nguyên thần.

Từ đó, thế gian không còn hai người này.

Lưu Quang quay đầu, tựa như vừa nghiêm túc lại vừa tùy ý nhìn Mặc Tử Tụ "Lần sau, người không cần ra tay làm tổn thương người của Thái A ta, nếu không giao tình của ta với ngươi đến đây chấm dứt!"

"Chậc chậc, Lưu Quang ngươi cũng biết bao che!" Mặc Tử Tụ không để uy hiếp hắn vào trong mắt: "Dám đả thương ân nhân cứu mạng bổn tôn, chết, đối với các nàng mà nói, đã là nhân từ nhất rồi."

Hồng Trang trốn ở phía sau núi đá, kinh hãi nhìn một trắng một đỏ cách đó không xa, run rẩy che miệng, tinh thần lo lắng không thôi

Hai đệ tử tu vi không thấp, lại bị đánh chết dễ như trở bàn tay như vậy, nam tử hồng bào tuấn mỹ kia, đến cuối cùng là người nào? Có quan hệ như thế nào với Thiên Âm?

Sắc mặt nàng như tro tàn, sợ hết hồn hết vía nhìn theo thân hình thon dài, cả người dựa vào một bên núi đá, một lúc như nhũn ra.

Nếu để cho bọn họ biết, thật sự giựt giây hai người kia sát hại Thiên Âm chính là mình, như vậy.....

Nàng khó có thể tưởng tượng hậu quả đó!

Thật may là lúc này, giống như hai người có nhận thức chung, bay đến ngọn núi thứ hai, mới để có thể cho nàng lấy lại được hơi thở, toàn thân đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt!

Lâu sau, nàng từ trong sự sợ hãi hồi hồn lại, nghĩ đến Thiên Âm bị trường kiếm đâm xuyên ngực, máu tươi rơi xuống, chậm rãi trấn định lại.

Thiên Âm chết rồi, Đông Phương Vân và Vân Lam cũng đã chết, sẽ không có người thứ hai biết tất cả là do nàng gây nên!

Nhất định sẽ không có người biết.....

Nàng an ủi chính mình như vậy, nhưng trong lòng vẫn không thoát khỏi nỗi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Mục đích của Mặc Tử Tụ

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trọng Hoa ở điện Cửu Trọng bày kết giới, trực tiếp ôm Thiên Âm đến điện Tử Thần, ngay cả Thiên Tuyết cũng không thể đi theo.

Thời điểm Mặc Tử Tụ và Lưu Quang cùng nhau đến điện Cửu Trọng thì ngay lập tức bị một luồng kết giới mạnh mẽ bắn ra ngoài.

Thiên Tuyết cũng cảm ứng được có hơi thở của người lạ, trong nháy mắt đi đến ngoài điện, nhìn bóng lưng của hai người đứng ở trong không trung, thân thể chợt lóe, lại có thể hóa thành tiểu nam đồng khoảng chừng bốn năm tuổi, một thân y phục trắng như tuyết khiến cho vẻ mặt phấn điêu ngọc trác* của

hắn trở nên cực kỳ động lòng người.

Phấn điêu ngọc trác*: Cụm từ thường dùng để mô tả người phụ nữ xinh đẹp thanh cao hoặc những đứa bé trắng nõn, mềm mịn.

Hắn cảnh giác nhìn hai người, lạnh lùng hỏi "Các ngươi là ai?"

Lưu Quang cả kinh nói: "Tiểu Thần thú, tu vi của ngươi tăng lên rất nhiều đấy!"

Thiên Tuyết không hề nể mặt hắn: "Có liên quan gì tới ngươi? Hai người các ngươi nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

"Phốc....."

Lưu Quang bật cười, ngay cả Mặc Tử Tụ cũng hơi cong khóe môi lên.

Hết cách rồi, dáng vẻ của Thiên Tuyết thật sự làm cho người khác quá yêu thích, lại giả bộ làm ra dáng vẻ kêu ngạo, sắc mặt biểu hiện hung ác rất xuất sắc, thật sự là lời nói không có khí thế nào, ngược lại linh động đáng yêu làm cho người thấy thương tiếc.

Mặt Thiên Tuyết đỏ lên, bỗng chốc lại biến thành hình dáng con thú, nhìn chằm chằm hai người bì bõm gào lớn.

Lần này Lưu Quang cười càng thêm vui vẻ.

Ánh mắt của Mặc Tử Tụ lướt qua nó, nhìn vào trong điện: "Thiên Âm bị thương thật sao?"

Thiên Tuyết ngẩn ra, sững sờ gật đầu.

Mặc Tử Tụ chưởng một phen, một buội thần chi thảo* khói tím lượn lờ xuất hiện tại trong tay, hắn nhẹ nhàng vung lên, thần chi thảo liền xuyên qua kết giới rơi vào trước mặt Thiên Tuyết, trôi lơ lửng ở giữa không trung.

Thần chi thảo*: một loại cây thảo dược.

Hắn nói: "Ngươi giao cái này cho Trọng Hoa, có thể cứu mạng Thiên Âm."

Thiên Tuyết thân là Thần Thú, tự nhiên biết buội thần chi thảo này trân quý ra sao, ngay từ lúc hắn lấy ra thần chi thảo, nó không nói hai lời, hai móng vuốt liền xông lên ôm lấy, bỗng chốc hoan hô một cái rồi vọt vào trong điện.

Hai tay Mặc Tử Tụ chắp sau lưng, hơi nghiêng đầu, liền thấy ánh mắt kỳ lạ của Lưu Quang đang nhìn mình, không khỏi nhăn mày lại: "Nhìn ta làm gì? Cho dù tướng mạo của ngươi có xinh đẹp ra sao thì bổn tôn cũng không thể xem ngươi như là nữ tử được."

"....." Khóe miệng Lưu Quang hung hăng co rút: "Lúc nãy thần chi thảo kia, ít nhất cũng mấy ngàn năm đi? Ngươi chém Thần chi thảo sắp tu thành hình người, ngươi cũng không sợ tổn hại tu vi của mình sao?"

"Những lời này của ngươi nên đi nói với người trong Tiên giới của ngươi đi. Bổn tôn là ma, việc ta không sợ nhất, chính là những thứ này."

"Hiện nay Trọng Hoa vội vàng cứu chữa cho Thiên Âm, sao ngươi không xông vào, tìm kiếm đồ mà ngươi muốn cướp đi?" Lưu Quang không mặn không nhạt nói xong, trên nét mặt khoan thai là vẻ vui mừng xem kịch.

Mặc Tử Tụ khinh bỉ nói: "Lúc này ngươi hi vọng ta giao đấu sống chết với Trọng Hoa, ngươi mạnh khỏe ngồi đây làm ngư ông đắc lợi?"

Lưu Quang cười ha hả: "Người cũng hiểu ta đó Ma Tôn. Không tệ, ngươi và Trọng Hoa đấu tới hai người lưỡng bại câu thương, ta sẽ một lưới bắt hết hai người các ngươi! Ha ha..... Đây chính là kết quả mà ta vẫn tha thiết ước mơ!"

"Cung Nguyệt Thần."

Lưu Quang sửng sốt: "Cái gì?"

"Ngươi không phải vẫn muốn biết là rốt cuộc ta đang tìm cái gì sao? Ta muốn ở nơi của Trọng Hoa tìm được cung Nguyệt Thần." Mặc Tử Tụ cười như không cười nhìn hắn: "Chỉ cần tìm được cung Nguyệt Thần, là có thể thông ra cửa đến Thần Sơn....."

"Theo ta được biết, cung Nguyệt Thần chính là Thượng Cổ Nguyệt thần Hằng Nga nắm giữ thần khí, đã sớm biến mất khi Thần Sơn sụp đổ." Mắt Lưu Quang sâu thẳm, miệng hơi cười dáng vẻ tràn đầy tà khí: "Trọng Hoa không thể nào có!"

Mặc Tử Tụ cười khẽ: "Ngươi sai lầm rồi. Nguyệt thần cũng không rơi xuống. Cung thần ra đời thì Nguyệt thần sẽ trở lại một lần nữa."

Lưu Quang thầm giật mình, hắn không nghi ngờ lời nói của Mặc Tử Tụ, nếu hắn chắc chắn nói ra tin tức này, thì tất nhiên không phải để trêu chọc mình.

Nhưng là..... những lời hắn vừa nói, tất nhiên không phải là đề tài nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Máu của Thần Ma

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lưu Quang thầm giật mình, hắn không nghi ngờ lời nói của Mặc Tử Tụ, nếu hắn chắc chắn nói ra tin tức này, thì tất nhiên không phải để trêu chọc mình.

Nhưng là..... những lời hắn vừa nói, tất nhiên không phải là đề tài nhàm chán.

Hắn chẳng hề để ý cười cười: "Nếu cung Nguyệt Thần ở trong tay Trọng Hoa, tất nhiên hắn sẽ giao cho Lưu Cẩn....."

"Nếu như ngay cả chính hắn cũng không biết cung Nguyệt Thần còn tồn tại thì sao?"

"Vậy thì ngươi từ đâu biết được?"

Mặc Tử Tụ không nói nữa, cười bí hiểm, ánh mắt sâu kín nhìn điện Cửu Trọng, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: "Sáu ngàn năm trước, thật trùng hợp, ta có duyên được tiến vào Thần Sơn một lần, biết được một thượng cổ bí tân!"

Sắc mặt Lưu Quang cực kì thay đổi, thượng cổ bí tân gì đó hắn cũng không muốn biết, nhưng rõ ràng, lời nói sau đó của Mặc Tử Tụ mới là trọng điểm, hắn hơi có vẻ khinh thường nói: "Thần Sơn đã sớm biến mất ở thế gian, ngươi chớ lấy tên Thần Sơn tới lừa gạt ta. Nói đi thì nói lại, cho dù sáu ngàn năm trước ngươi là một thiếu niên thật sự tiến vào Thần Sơn trong truyền thuyết, có chiếm được bí mật không người nào biết được thì đó cũng là chuyện của ngươi, có liên quan gì đến Trọng Hoa?"

"Bởi vì hắn là người duy nhất đã gặp qua thần nhân cuối cùng còn sống trên thế gian!" Mặc Tử Tụ quay đầu cười quỷ dị một tiếng, không buông tha cho đáy mắt Lưu Quang chợt lóe lên kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất: "Các ngươi chớ cho rằng ta không biết, Trọng Hoa là thần và tiên cùng nhau kết hợp một chỗ sinh ra, là bán thần bán tiên, trong cơ thể chảy thần huyết."

Lưu Quang hơi híp mắt lại, không khí giữa hai người dần dần đóng băng: "Cho nên?"

"Cho nên ta cần thần huyết, khởi động cung Nguyệt Thần, lần nữa tiến vào Thần Sơn! Đoạt được Thần Tàng do Nguyệt thần lưu lại!"

"Thần Sơn đã qua đời, ngươi đừng lừa gạt ta, cho là bổn tọa dễ bị lừa gạt như vậy sao?"

"Hừ, Thần Sơn cũng không biến mất. Thiên hạ này, ngoại trừ ta ra, sợ là không có người biết Thần Sơn ở nơi nào đâu."

Trong lòng Lưu Quang liền tràn ngập nỗi kinh hãi, ánh mắt của hắn cũng biến thành thâm trầm khó lường.

Thần Tàng, đây là tiên ma yêu minh Tứ Giới vẫn âm thầm tìm kiếm nhưng không tìm được gì. Bảo vật mà Thượng cổ Thần Ma để lại thế gian, làm lục giới thèm thuồng, nhưng không một ai biết được Thần Tàng ở chỗ nào, hơn nữa không thể nào tìm được.

Nhưng Mặc Tử Tụ lại có thể biết!

Mặc dù Lưu Quang âm thầm kinh hãi, nhưng trên mặt lại bình tĩnh không sợ hãi: "Tu vi của Trọng Hoa cao hơn ngươi."

Hắn lạnh nhạt nói lên sự thật, muốn máu của Trọng Hoa, Mặc Tử Tụ hắn ta không làm được. Muốn Trọng Hoa cam tâm tình nguyện dâng máu mở ra cung Nguyệt Thần, hắn ta càng không làm được!

"Căn cơ của Trọng Hoa khó có thể lấy đi, ta hiểu rõ hơn ngươi." Mặc Tử Tụ lạnh lùng cười một tiếng: "Nhìn giao tình nhiều năm giữa ta với ngươi, nói cho ngươi biết cũng không phải là không được, mục tiêu của ta, không phải là Trọng Hoa.....

"Là Thiên Âm!"

Mắt của Lưu Quang đột nhiên co rụt lại: "Thiên Âm chỉ là một thần thể thôi."

"Thần thể? Hừ, không hẳn như vậy. Có lẽ, sự thật cũng không phải những gì mà ta với ngươi thấy." Ánh mắt của Mặc Tử Tụ sâu kín nhìn điện Cửu Trọng, tựa như xuyên thấu tầng tầng vách tường, nhìn thấy Trọng Hoa đang chữa thương cho Thiên Âm ở bên trong điện Tử Thần, suy nghĩ có chút bị kéo xa: "Ngươi cũng biết, sáu năm trước, ta ẩn vào Thái A tìm kiếm cung Nguyệt Thần. Lúc đầu thất thủ, ta bị kiếm của Trọng Hoa đả thương, khi rơi xuống ở trước mắt của Thiên Âm. Lúc ấy nàng dùng máu của mình nhỏ vào vết thương của ta, làm người ta kinh ngạc chính là ngoại thương của ta không chỉ khỏi hẳn, ngay cả nội thương cũng bởi vì máu của nàng mà phục hồi như cũ. Ta hỏi ngươi, thế gian này, trừ máu của Thần Ma, còn có thứ gì có thể kỳ hiệu như vậy? Ngươi nên hiểu rõ bị Trọng Hoa đả thương, không phải là tiên dược bình thường có thể trị khỏi bệnh."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nàng còn sống?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lời của hắn vang vang, giống như khối Thiên Thạch đè ép Lưu Quang: "Cho nên, mặc dù Thiên Âm không phải thần, nhưng ta tin tưởng, nàng và thần có mối liên hệ rất lớn!"

Đột nhiên Lưu Quang quay đầu nhìn hắn, lúc này mới hiểu ra, người máu lạnh như hắn, vì sao lại để ý tới một tiểu cô nương, còn có thể lấy ra ngàn vạn Thần Chi thảo để cải tử hồi sinh.....

Cho dù người này có ân với hắn thì khi có điều cần thiết, hắn mới để ý mà thôi!

"Cho nên ngươi đoán được Thái A sẽ không bỏ qua cho một hạt giống tốt như vậy, sáu năm trước ngươi lần đầu gặp được nàng, sao không dẫn nàng về Ma tộc?"

Mặc Tử Tụ lắc đầu: "Hôm đó thật sự ta không thể tự lo cho bản thân mình."

"Hôm nay ngươi cứu nàng, là vì trả lại cho nàng một mạng, ngày sau đoạt đi tánh mạng của nàng, ngươi liền yên tâm thoải mái đúng không? Ngươi thật đúng là ngàn năm như một, tính toán thật tỉ mỉ." Lưu Quang trầm thấp cười một tiếng: "Nhưng nếu ta muốn che chở nàng thì sao?"

Mặc Tử Tụ không giận hỏi ngược lại: "Nếu để cho người của Tiên giới đều tin tưởng rằng nàng là thần cuối cùng của thế gian? Như vậy vì Thần Tàng, ta muốn hỏi, bằng một mình Lưu Quang ngươi, thì có thể bảo vệ được nàng chu toàn? Ngươi có thể vì nàng chống đỡ với tất cả những người có mưu đồ với Thần Tàng hay không?"

Lưu Quang khó có thể sinh ra tức giận, giọng điệu cũng lạnh xuống: "Mặc Tử Tụ, nàng chỉ là đứa bé không rành việc đời!"

"Nhưng hơn hết, nàng là một vị thần thể. Không một người nào có thần lực, thể chất lại gần giống như thần thể! Ngươi là người đầu tiên biết bí mật này, ở trong cuộc sống sau này, còn có thể có rất nhiều người biết bí mật của Thiên Âm, biết được cung Nguyệt Thần tồn tại. Như vậy ta sẽ không tự mình ra tay, đợi người của Tiên giới các người tìm thấy được cung Nguyệt Thần, ta sẽ đến lấy."

"Cho dù là ngươi hay là Trọng Hoa, cũng không bảo vệ được nàng."

Gió to chợt nổi lên, đã không thấy bóng dáng của Mặc Tử Tụ, Lưu Quang nhìn điện Cửu Trọng yên tĩnh, nghĩ đến dáng vẻ ngây thơ của Thiên Âm, ở trong gió khéo léo thở dài một tiếng.

****

Hồng Trang yên tâm thoải mái, trông chờ tin tức Thiên Âm qua đời truyền ra, lại không nghĩ rằng, tin tức của một tháng sau truyền tới, là Thiên Âm muốn đến điện Thái A thảo luận Tiên thuật với nàng.

Nàng như cũ mặc bộ y phục màu đỏ, sắc mặt lại tái nhợt như tuyết, rất nhiều người nhìn thấy nàng, dừng lại cung kính kêu một tiếng "sư tỷ", thường ngày lúc này, lòng nàng sẽ rất vui vẻ. Nhưng bây giờ, tin tức Thiên Âm còn sống, hoàn toàn đánh tan hy vọng tốt đẹp của nàng. Thần thờ đi về phía trước, nghĩ tới dáng vẻ của nàng ta hiện ra ở trước mặt mình!

Là vênh váo tự đắc? Là căm hận oán giận? Hay là mang theo phong thái của người thắng mà coi thường mình?

Dừng chân nhìn bầu trời trong suốt, khóe môi nàng lộ ra hận ý: "Thiên Âm, ngươi cho là đời này Hồng Trang ta vĩnh viễn không thể xem thường, sỉ nhục ngươi sao! Ta tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho một tên ăn xin từng nằm rạp ở dưới chân mình, hôm nay ngươi lại đứng ở nơi có hào quang rực rỡ mà ta ngưỡng mộ!"

Không thể chịu được!

Đi vào Diễn Võ Trường thì đám người đã hội tụ thành biển.

Hồng Trang đến khiến người trong Diễn Võ trường hoan hô một lúc, dù sao ở bên trong tiên môn, Hồng Trang xinh đẹp động lòng người, so với Thiên Âm càng được lòng người hơn!

Hồng Trang chậm rãi rơi xuống đất, Hồng Y vẫn như cũ, tóc dài tung bay, đẹp đến rung động lòng người.

Đôi mắt phượng của nàng lạnh lùng bình tĩnh, tầm mắt quét qua, rốt cuộc ở trên đài nguyên lão, gặp được Trọng Hoa và Lưu Cẩn đứng ở giữa, sắc mặt Thiên Âm trong suốt như tuyết.

Lúc này nàng một thân y phục trắng như tuyết, bên hông ngọc bội càng lộ vẻ xanh biếc. Mái tóc đen buông xuống ở phía sau, có vài sợi tóc rủ xuống trước ngực, tung bay theo gió. Tóc dài được buộc tùy ý bằng dải gấm cùng màu, chuỗi châu ngọc rơi xuống làn da trắng như truyết trên trán của nàng, lóe lên sáng bóng.

Hồng Trang kinh ngạc phát hiện, đứa bé ăn xin năm đó, hôm nay cũng là một Phong Hoa Tuyệt Đại. Tim lập tức trầm xuống, sắc mặt cũng không còn bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Bốn phương kinh ngạc

Editor: Tiểu Ly Ly.

Nhìn thấy nàng, mắt to đen nhánh trong suốt của Thiên Âm híp lại tựa như trăng khuyết, nhẹ nhàng nhảy xuống bên cạnh nàng, đám người kia tự giác đứng ở trên khán đài.

Trong chốc lát, Diễn Võ trường lớn như vậy, chỉ có hai người một đỏ một trắng đứng song song cách xa nhau.

"Hồng Trang, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp!"

Hồng Trang bực tức hừ nhẹ: "Thật là tai họa do trời!"

Thiên Âm nhỏ giọng nói: "Khiến sư tỷ thất vọng, thật ngượng ngùng."

Hồng Trang nhìn nàng đang cố làm ra vẻ xấu hổ, cười ngượng ngùng, chỉ cảm thấy cực kỳ chướng mắt: "Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?"

"Không phải sư tỷ thích thảo luận với ta sao? Trước mặt mọi người, không phải ta đang giúp tỷ có biểu hiện tốt một chút sao?" Thiên Âm ra vẻ ta đây rất lương thiện, ngây thơ.

Lúc này, trên đài nguyên lão, Lưu Cẩn ở phía xa truyền tới âm thanh: "Hai người các ngươi lần này thảo luận, điểm đến là dừng, không thể mượn tên thảo luận này làm ra hành vi tổn thương đối phương, nếu không, trục xuất khỏi tiên môn!"

Thiên Âm và Hồng Trang đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt nghiêm túc lạnh nhạt của Lưu Cẩn, giống như nhìn thấu hai người từ trong ra ngoài. Trọng Hoa chỉ giương mắt nhìn Thiên Âm, vẻ mặt bình tĩnh.

Thiên Âm nhìn hắn nghịch ngợm cười một tiếng, lại xoay người, vẻ mặt thân thiết nhìn Hồng Trang: "Sư tỷ, bây giờ chúng ta bắt đầu đi! Hắc hắc..... Ta tin tưởng lần này, sư tỷ ngươi nhất định sẽ danh chấn cả tiên môn!"

Nhìn nụ cười vui vẻ của nàng, Hồng Trang cảm giác nàng cười có chút quỷ dị. Cho tới giờ phút này, nàng mới hiểu ra, ban đầu cho rằng Thiên Âm như quả hồng mềm mặc cho mình đánh, mặc cho mình uốn nắn, chà xát là ngu ngốc cỡ nào, lại tự cho là đúng!

Thiên Âm này, rõ ràng là một nữ nhân giả trang rất khéo léo, thủ đoạn nham hiểm, người hai mặt!

Đang suy nghĩ, Thiên Âm đã dẫn đầu ra tay.

Một thanh kiếm khí vô hình được tạo thành ở trong tay nàng, lộ ra hàn khí, dứt khoát tiến đến. Hồng Trang không dám khinh thường, vội hồi tâm nghiêm túc nghênh địch.

Nháy mắt, trong Diễn Võ trường, chỉ thấy bóng dáng hai người nhẹ nhàng, ngược lại không giống như đang giao đấu, mà tựa như đang nhảy múa, dáng vẻ uyển chuyển tuyệt đẹp, thướt tha mềm mại.

Dĩ nhiên, nếu như chưa nhìn thấy trên mặt đất không ngừng xuất hiện vết nứt, như vậy sẽ là một điệu múa hoa lệ hừng hực khí thế của hai người!

Lưu Cẩn cau mày, bày kết giới ở đài nguyên lão, ngăn cách âm thanh khu vực bên ngoài.

"Người đệ tử này, không ra tay thì thôi, vừa ra tay, có thể nói là làm cho bốn phương kinh ngạc!"

Trọng Hoa không buồn không vui, nhìn Thiên Âm phía dưới, thấy khóe miệng nàng hơi cười, ra tay nhanh như gió, bước đi nhàn nhã vượt qua Hồng Trang, mỗi lần công kích, đối với Hồng Trang rất nặng nề, nhưng nàng lại có mấy phần tùy ý.

Hắn nghiêng mặt sang bên, tựa như tùy ý hỏi "Sư huynh, tháng trước Thiên Âm ở Tiên sơn bị người ta mưu đồ hại chết, như vậy đã tra ra người đánh lén chưa?"

Lưu Cẩn nhíu mày lại: "Tra thì đã tra ra được, chính là đệ tử Đông Phương Vân cùng Vân Lam của Trưởng lão Vu Thanh. Chỉ là..... Hai người kia từ tháng trước đã biến mất, theo lời Vu Thanh nói, hai người mệnh thạch đã hóa thành phấn vụn*, hiện nay đã được lưu giữ trong chỗ của hắn. Hai người kia, đã chết."

Mệnh thạnh hóa thành phấn vụn*: tựa như số phận viên đá bị người ta nghiền nát.

Trọng Hoa như có điều suy nghĩ thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn về Thiên Âm phía dưới đài.

Đến khi Lưu Cẩn cho là hắn không lên tiếng nữa thì đột nhiên hắn nhàn nhạt mở miệng: "Người đồ đệ lòng dạ độc ác này, mấy lần muốn đẩy Thiên Âm vào chỗ chết. Nếu lần này Thiên Âm lỡ tay giết nàng....." Chiêu thức của Thiên Âm dần dần mạnh mẽ sắc bén, giọng nói của hắn nhẹ nhàng như lông vũ: "Ta sẽ bảo vệ nàng đến cùng."

Lưu Cẩn cả kinh, cũng không phản bác được, đôi mắt đen như mực, yên tĩnh nhìn Hồng Trang ở phía dưới đài.

Lúc này Hồng Trang, rõ ràng không có sức lực nào, một tay Thiên Âm nắm chặt thành quyền, một tay nắm thanh khí kiếm được ngưng tụ lại, nhẹ nhàng vung lên, tạo thành một cơn gió mang theo sát ý đánh úp về phía Hồng Trang.

Hồng Trang hoảng sợ lui về phía sau, Cửu Thiên Lăng ùn ùn kéo đến che phủ mặt đất, Thiên Âm liền bị bao vây trong đó.

Ánh mắt Trọng hoa khẽ động, nhưng vẫn chăm chú nhìn bóng dáng của Thiên Âm bị Cửu Thiên Lăng che mất.

“Xẹt” một tiếng, có đồ vật gì đó cắt đứt Cửu Thiên Lăng, mọi người vây xem kinh hãi thất sắc*, ngay cả Lưu Cẩn cũng không thể không đứng lên, chăm chú nhìn chằm chằm Thiên Âm đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung.

Thất sắc*: thay đổi sắc mặt.

Khi thấy ánh sáng của cây Phá Không Tiễn trong lòng bàn tay nàng thì hiểu rõ.

Hồng Trang thấy tiên khí mình mến yêu bị Thiên Âm phá vỡ dễ như trở bàn tay, nàng không thể tin nhìn chằm chằm Thiên Âm, hai mắt đỏ bừng vẻ mặt kích động: "Không thể nào, không thể nào, sư phụ nói không có bất kỳ vật gì có thể cắt đứt Cửu Thiên Lăng, trừ phi....."

Nàng nhìn Phá Không Tiễn mà Thiên Âm đang vuốt vuốt trong tay, lập tức im miệng.

Trừ phi, có thể phá vỡ tất cả, ngay cả không gian cũng có thể phá vỡ, Phá Không Tiễn!

Thiên Âm tựa như không nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách, không cam lòng, không nguyện ý, không thể tin của nàng, trong tay vuốt vuốt Phá Không Tiễn, mắt như trăng rằm, nhưng không thấy nụ cười.

Bước ra một bước, trong phút chốc đã đến trước mắt nàng, nhếch miệng cười một tiếng: "Ngươi chơi đã chưa? Tới phiên ta!"

"Ngươi dám!" Hồng Trang thét lên một tiếng vội vàng ngăn cản, Thiên Âm cười ngọt ngào, khí kiếm trong tay lại xuất hiện nữa, vừa trở tay, liền đánh bay Hồng Trang vài mét, trên không trung vẽ ra một dấu vết ửng đỏ, khó khăn lắm mới ổn định thân hình.

Ở mấy ngàn ánh mắt nhìn chăm chú ở phía dưới, nàng bị một kiếm đánh bay, Hồng Trang cực kỳ tức giận, nhưng không có nàng bất kỳ cơ hội thở dốc nào, thân thể Thiên Âm đã yên lặng không tiếng động đến trước mặt một lần nữa.

"Một kiếm này, là ta thay Tuyết Tuyết đòi lại." Ánh mắt nàng lạnh lùng, hoàn toàn khác với dáng vẻ thường ngày cười cợt tùy ý, đưa lưng về phía đài nguyên lão, ở trên không trung, Thiên Âm nở nụ cười lạnh lùng: "Ta sẽ không giống ngươi đối với ta tàn nhẫn như vậy, nhưng làm chuyện không nên làm, luôn luôn phải trả cái giá thật lớn. Ngươi cướp đi nửa cái mạng của ta, hại Tuyết Tuyết thiếu chút nữa chết đi, hôm nay để cho ngươi bại dưới kiếm của ta, cho ngươi trả giá thật cao đối với việc ba lần bốn lượt sát hại ta. Sau lần này, ta với ngươi, nước giếng không phạm nước sông!"

Tiếng nói vừa dứt, cảm giác bị áp bức mãnh liệt khiến cho Hồng Trang ngay cả hơi sức xoay tay lại cũng không có, liền bị kiếm của Thiên Âm nhẹ nhàng đánh bay lần nữa, trong nháy mắt, bóng dáng của nàng biến mất trong tầm mắt của mọi người, sau một khắc, trên khán đài hiện ra thân hình nhếch nhác của nàng!

Được mọi người xưng là thiên tài Hồng Trang, lại có thể thua ở trong tay Thiên Âm!

Chỉ một chiêu!

Toàn trường yên tĩnh!

Đáy mắt Lưu Cẩn, có vui mừng cũng có bi ai. Vui mừng khi Thiên Âm không phụ sự mong đợi của mọi người, chỉ sáu năm đã có thành tựu như vậy, có thể suy ra ngày sau nàng có được tiền đồ vô lượng. Bi ai là qua chuyện này Hồng Trang sẽ sinh tâm ma, khó có thể loại trừ.

Đệ tử của hắn, cuối cùng không bằng Thiên Âm.

Trọng Hoa đứng dậy, khẽ mỉm cười: "Thiên Âm, đi thôi."

Thiên Âm từ trên người Hồng Trang thu hồi tầm mắt, mặc dù nàng không có nửa phần tổn thương Hồng Trang, nhưng ánh mắt của Hồng Trang làm cho nàng mơ hồ cảm thấy, cuộc đời này hai người cũng không thể có một ngày sống chung trong hòa bình, nước giếng không thể xâm phạm!

Chẳng qua là, theo nàng ta thôi. Nàng ta muốn đoạt đi tánh mạng của mình, lần này nàng chỉ là cho nàng ta cơ hội đối mắt đấu với nhau, mà Hồng Trang, đã thua rồi!

Nghe được giọng nói của Trọng Hoa, vẻ mặt không chút huyết sắc của nàng nổi lên một tầng đỏ ửng, theo hắn rời đi khỏi tầm mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Sư phụ, con thích một người

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lưu Cẩn đi tới trước mặt của Hồng Trang, dẫn nàng rời đi từ trong ánh mắt của mọi người.

Đi vào điện Thái A, trong lòng Hồng Trang vốn xấu hổ tức giận, giờ phút này lại không nhịn được rơi lệ: "Thật xin lỗi sư phụ, đồ nhi làm cho ngài mất thể diện rồi."

Lưu Cẩn lắc đầu: "Ngươi không mất thể diện, nàng là thần thể, bẩm sinh đã thắng ngươi một bậc. Ngươi là khó gặp kỳ tài, ngàn vạn lần không được bởi vì hôm nay bại trận mà tự coi thường bản thân mình." Giọng nói ngừng lại, thở dài nói: "Ngươi biết vì sao Thiên Âm xin vi sư muốn thảo luận với ngươi mà vi sư không có cự tuyệt không?"

Hồng Trang ngẩng đầu, mặt tràn đầy nước mắt làm người ta thương tiếc.

"Bởi vì vi sư không thể cự tuyệt đường sống của ngươi." Lưu Cẩn nói: "Hồng Trang, tính tình của ngươi quá mức ác liệt cực đoan, tâm cao khí ngạo tất nhiên không sai, nhưng thế gian này người mạnh hơn ngươi nơi nào cũng có, nếu như ngươi cứ mãi so đo thắng thua cao thấp, tâm tính ngươi cứ như thế thì tiên đồ sau này của ngươi sẽ không bao giờ tiến bộ đâu."

Hắn thật sâu nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: "Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm."

Hồng Trang lo sợ không yên, sư phụ làm sao biết?

"Bản thân mình cho là việc đối phó Thiên Âm sẽ không một ai biết đến, nhưng ngươi quên, chẳng qua ngươi chỉ là một đệ tử. Từng cử động của ngươi, đều ở trong mắt các Trưởng lão."

Rốt cuộc Hồng Trang cũng hoảng sợ, sắc mặt thay đổi: "Sư phụ....."

"Hôm nay Trọng Hoa dẫn theo Thiên Âm chính là nói cho vi sư biết chuyện giữa ngươi và Thiên Âm sẽ để cho các ngươi tự giải quyết. Hắn sẽ không nhúng tay, nhưng cũng sẽ không dễ dàng nhân nhượng. Nếu như hôm nay Thiên Âm thật ra tay giết ngươi, vi sư cũng không có nửa phần oán hận. Ai bảo ngươi đả thương tánh mạng của người khác trước!"

"Con....."

"Những lời vi sư dạy có từng lọt vào tai của ngươi không?"

"Sư phụ....."

Lưu Cẩn than nhẹ, thân hình màu bạc lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, mấy phần hiu quạnh: "Hôm nay ngươi bại trận, là vi sư dạy dỗ không chu đáo."

Hồng Trang cúi đầu khóc lóc: "Sư phụ, là đồ nhi sai rồi, xin sư phụ không nên nói như vậy, đồ nhi thật sự biết sai rồi..... Đồ nhi về sau nhất định sẽ tu hành thật tốt, cầu xin sư phụ không cần thất vọng với đồ nhi! Sư phụ!"

"Hôm nay bại trận chính là bài học cho ngươi, vi sư không truy cứu chuyện này nữa, nhưng ngươi nhớ, nếu có lần tiếp theo, nhất định vi sư sẽ trục xuất ngươi ra khỏi sư môn! Về phần Thiên Âm....." Đáy mắt Lưu Cẩn nhiều hơn chút ý đồ không rõ: "Ngươi chớ xung đột với nàng, Trọng Hoa là một người rất bao che, lần này nể mặt ta không có truy cứu nhiều, nhưng cũng không đại biểu cho hắn không quan tâm đệ tử của mình bị người ta bắt nạt."

"Ta không bài xích giữa các đệ tử âm thầm đấu với nhau, nhưng tốt nhất ngươi nên nhớ, không được tương tàn đồng môn! Tiên môn ta có thể đứng vững

trên Tiên giới vạn năm mà không sụp đổ, chính là bởi vì nội bộ đoàn kết nhất trí, giữ thực lực không nội chiến cũng không làm hao tổn nhân lực. Cho dù ngươi là đệ tử của Lưu Cẩn ta, đã là làm ra chuyện tổn hại tiên môn, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ!"

Hồng Trang chưa từng thấy qua dáng vẻ hắn lại lạnh lùng như thế, ngây người trong chốc lát, theo bản năng đáp một câu: "Vâng"

****

"Sư phụ, Hồng Trang sao lại hận con như vậy?"

Trên cây hòe, đôi tay Thiên Âm đang gối đầu nhìn trời suy tư một lúc lâu, như cũ không hiểu làm sao, lòng tràn đầy mờ mịt.

Hồng Trang ghét mình, nàng biết. Nhưng không biết, rốt cuộc hận đến bao nhiêu mới có thể nhiều lần gặp mặt đều lấy tính mạng của nàng?

Trọng Hoa ngồi ở trước điện, trên những đám mây đang chuyển động. Trước mặt của hắn bày ra một bàn cờ, nghe được lời của nàng, lạnh nhạt nói: "Lòng người phức tạp, khó có thể đoán trước được. Nàng hận ngươi chính là hận ngươi, cho dù có nhiều nguyên nhân hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ là bởi vì hận ngươi. Ngươi không cần phải vì thế mà canh cánh trong lòng."

Từ trên cây hoa anh đào, Thiên Âm nhảy xuống, đứng đối diện hắn, đôi tay chống cằm, hai mắt phát sáng rực rỡ: "Nàng là không phải ghen tỵ con có một sư phụ tuấn mỹ vô địch thiên hạ chứ?"

"....."

Tại sao nàng lại có cách tự hỏi luôn trái ngược với người thường?

"Sư phụ?"

Trọng Hoa lên tiếng: "Chuyện gì?"

"Con thích một người."

"....." Tay Trọng Hoa đang cầm một quân cờ dừng lại, con cờ rơi xuống, hắn hỏi: "Nếu như ngươi thật sự thích, vi sư làm chủ gả ngươi cho người kia làm vợ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Âm cúi thấp xuống: "Sư phụ, con theo người lâu như vậy, người chịu cho con đi theo người khác sao?"

"Tiên giới không thiếu vợ chồng song tu, ngươi thật lòng yêu thích, vi sư sao lại có thể ép buộc ngăn cản mong muốn của ngươi?"

"Nhưng..... Người con thích là....."

"Bì bõm!"

Thiên Tuyết bỗng từ trên trời giáng xuống, móng vuốt nhỏ duỗi một cái, chỉ về phía bên ngoài.

Ngay sau đó Huyền Lam từ trên trời giáng xuống.

Thiên Âm nhìn Trọng Hoa một chút, lời nói nuốt vào cổ họng.

"Tôn thượng."

Trọng Hoa gật đầu, ý bảo Thiên Âm pha nước trà, tự tay thu hồi bàn cờ, đứng dậy đi vào chánh điện với Huyền Lam.

Nhìn bóng dáng rời đi của Thiên Âm, Huyền Lam càng xem càng hài lòng, càng vui mừng càng nóng lòng.

Vừa quay đầu, Trọng Hoa đang dùng đôi mắt yên lặng như nước nhìn chằm chằm hắn.

Lòng hắn run lên, vội che giấu ho một tiếng, nói: "Tôn thượng, ta có một chuyện, muốn mời ngươi thành toàn!"

Giọng nói Trọng Hoa nhạt tựa như khói: "Chuyện gì mời nói!"

"Khụ!" Huyền Lam ngồi ngay thẳng thành khẩn vô cùng: "Vốn là chuyện của bọn hậu bối, lão phu không cần phải quan tâm, chỉ là có một số việc, bọn hậu bối nhìn nhận không cẩn thận bằng chúng ta. Ừ..... Tiên Tôn, Thiên Âm đã sớm tới tuổi cập kê, không biết đã có người trong lòng chưa?"

Trọng Hoa trầm mặc chốc lát: "Ý của Huyền trưởng lão là?"

Huyền Lam vui mừng: "Ngày trước Thiên Âm đi chung với Huyền Tề, cả ngày hai người đều có đôi có cặp. Theo ta đoán, tuổi bọn họ không kém nhau bao nhiêu, tính tình tương đối giống nhau, có phải trong tâm đã sớm sinh tình ý, ái mộ lẫn nhau hay không....."

"Trưởng lão gia gia, khi nào con và Huyền Tề ca ca đã có đôi có cặp, ái mộ lẫn nhau rồi hả?"Thiên Âm bưng trà vừa đi đến cửa đã nghe thấy lời nói của

Huyền Lam, trong lòng quýnh lên, liền thẳng thắn xông vào, đặt chung nước để trên khay trà, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Lại xem Trọng Hoa, hắn như cũ không hề bận tâm, nét mặt không nhìn ra chút cảm xúc nào, trong lòng nàng lo lắng, vội vàng hấp tấp đi về phía trước bắt lấy vạt áo của hắn: "Sư phụ, đồ nhi không thích bất kỳ kẻ nào. Đồ nhi chỉ muốn cả đời ở bên cạnh sư phụ người mà thôi!"

Huyền Lam chỉ coi nàng là bị người đến vạch trần tâm sự ngượng ngùng không chịu nổi, cười ha ha: "Tiểu Thiên Âm đã trưởng thành, sao có thể cả đời đi theo bên cạnh sư phụ ngươi được?"

Thiên Âm vừa vội vừa giận nói: "Con chỉ muốn đi theo sư phụ cả đời!"

Huyền Lam cười càng vui vẻ hơn.

Trọng Hoa đưa tay sờ sờ đầu của nàng, hòa nhã nói: "Huyền trưởng lão nói rất đúng, Thiên Âm đã trưởng thành, có lựa chọn của mình, mới vừa rồi không phải ngươi muốn nói với sư phụ người trong lòng ngươi là ai sao? Chẳng lẽ không phải là Huyền Tề?"

"Dĩ nhiên không phải!" Một tiếng chối bỏ vang vang có lực.

Vào lúc này Huyền Lam cũng không thể cười được, lúng túng ho khan một cái, vội nói sang chuyện khác: "Huyền Tề bị phạt đi Huyễn Hải suy nghĩ đã hai tháng, mong Tiên Tôn nể tình hắn còn trẻ, bỏ qua cho hắn lần này, cũng tốt..... Khụ, Thiên Âm, ngươi cũng nhớ Huyền Tề sao?"

Vốn muốn nói "Cũng tốt, gọi hai người trẻ tuổi bồi dưỡng một chút tình cảm", nhưng thấy Thiên Âm đang trừng mắt nhìn mình, đành nuốt vào lời sắp nói ra, ngược lại phải sử dụng chính sách xoay vòng.

Chỉ cần Huyền Tề xuất hiện, hai người thường xuyên ở chung một chỗ, lâu ngày sẽ sinh tình. Hắn lại tính toán như thế, quả nhiên Thiên Âm nhướng mày, nói: "Dĩ nhiên nhớ! Ở tiên sơn này, trừ sư phụ, là Huyền Tề ca ca với Lưu Quang đối với con tốt nhất!"

Lập tức Huyền Lam nhìn nàng nháy mắt ra dấu, nàng liền hiểu ý, hai mắt ngấn lệ làm bộ đáng thương nhìn về phía Trọng Hoa: "Sư phụ, không bằng người tạm tha cho Huyền Tề ca ca lần này được không? Dù thế nào đi nữa hắn cũng không làm ra chuyện thương thiên hại lý gì....."

Trọng Hoa đưa mắt nhìn nàng một lúc lâu, rũ mí mắt xuống: "Ngươi liền dẫn hắn đi ra đi."

Nói xong, hắn đứng dậy rời đi.

Huyền Lam với Thiên Âm liếc mắt nhìn nhau, không tiếng động cười to.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Không bằng lấy thân báo đáp?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Ngày thứ hai đón Huyền Tề ra ngoài, liền có tin tức truyền đến Ma tộc ồ ạt tấn công Trường Lưu tiên sơn, người của Ma giới khí thế to lớn, Trường Lưu không địch lại, Trường Lưu Tiên Tôn truyền tin tới cầu viện.

Một mình Ma Tôn Mặc Tử Tụ, dẫn dắt ma chúng, càn quét Trường Lưu không người nào có thể địch lại. Mà Tiên giới có thể chống lại người của hắn chỉ có Trọng Hoa và Lưu Quang.

Vì vậy sau giờ ngọ đầu mùa hạ, Chưởng môn vung tay lên, phái binh cứu viện.

Một tiên sơn, dù sao cũng phải có người trấn giữ, cho nên Lưu Cẩn không thể đi. Các Trưởng lão đi, đối phó với Tam đại hộ pháp Ma tộc ngược lại có chút miễn cưỡng, nếu như chống lại Mặc Tử Tụ, ba chữ: Không thể nhìn!

Về phần Thượng tiên Lưu Quang, đừng nói là không thấy bóng dáng của hắn, cho dù có ở Thái A, Lưu Cẩn cũng không suy nghĩ tới hắn, người nào không biết Lưu Quang có quan hệ cực kỳ tốt đối với Mặc Tử Tụ, nói không chừng hai người vừa thấy mặt đã uống rượu nói lời vui vẻ đi.

Quyết định sau cùng là: Trọng Hoa dẫn người đi Trường Lưu trước.

Về phần dẫn người nào đi, đó là chuyện của Chưởng môn, Trọng Hoa không suy nghĩ, Thiên Âm đương nhiên cũng sẽ không suy nghĩ. Lúc này nàng chỉ suy nghĩ làm sao mới có thể để sư phụ Trọng Hoa dẫn theo mình đi.

Vì vậy nàng vất vả cần cù quét dọn điện sạch sẽ từ trong ra ngoài, ngồi chờ Trọng Hoa xem xong sách.

Không nghĩ tới sẽ chờ suốt một ngày, thường ngày Trọng Hoa đọc sách nhiều nhất cũng chỉ là một buổi chiều, hôm nay lại đọc từ lúc mặt trời mọc tới lúc trăng lên cao từ phía Tây.

Thiên Âm ngồi chờ ở ngoài thư phòng bất tri bất giác đã ngủ quên.

Trọng Hoa đi ra từ thư phòng, cúi đầu nhìn dáng vẻ yên tĩnh ngủ của nàng, nghĩ tới giữa ban ngày, vẻ mặt nàng e lệ thẹn thùng, cười thầm.

Tiểu đồ đệ của hắn, cũng có người yêu rồi.

Ngày sau không có nàng trong điện Cửu Trọng, sợ là sẽ lại yên tĩnh. Than nhẹ một tiếng, hắn khom lưng ôm nàng lên.

Thiên Âm tỉnh lại đã là ngày thứ hai, phát hiện nàng đang ở trong phòng của chính mình, vừa chạy đến thư phòng thì đã không còn thấy bóng dáng của Trọng Hoa.

Đứng ở trong điện trống trải, nàng cực kỳ bi thương: "Sư phụ ——!!!"

"Thiên Âm, đến mật điện."

Trong đầu truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Trọng Hoa, nàng hoan hô một tiếng trong bỗng chốc xông vào mật điện.

Mật điện đối với nàng mà nói là một nơi xa lạ, tuy là nàng biết điện Cửu Trọng có chỗ như vậy, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà Trọng Hoa không cho nàng vào.

Quan trọng nhất là, ngoài mật điện có kết giới, nàng muốn vào cũng không vào được.

Lần này nàng cực kỳ vui mừng kích động, chỉ muốn ngửa mặt lên trời học theo Thiên Tuyết gào khóc kêu to mấy tiếng.

Đẩy ra cửa điện xưa cũ ra, đi vào bên trong phòng, nàng lập tức bị màu sắc lóe mắt của Tiên Quang làm cho kinh sợ. Cả mật điện lại có thể lớn hơn điện Cửu Trọng, bề ngoài nhìn chất phác tự nhiên, thì ra tất cả bên trong là Càn Khôn.

Mặt vách tường đều là Ngũ Thải Thạch*, bề mặt đục những lỗ hình vuông, rất nhiều linh bảo tiên khí tỏa ra ánh sáng rực rỡ được đặt trong đó, khiến cho căn phòng tối om tràn ngập màu sắc.

Ngũ Thải Thạch*: đá năm màu.

Mà Trọng Hoa một thân trường bào đơn giản, đứng yên tĩnh ở phía bên trái lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng vội vàng chạy đến: "Sư phụ, người kêu con tới nơi này làm gì?"

"Thời gian trước không phải ngươi nói muốn ra ngoài rèn luyện sao? Lần này ngươi đi theo ta tới Trường Lưu đi." Trọng Hoa tùy ý giơ lên tay: "Trước tiên ngươi chọn món binh khí tiện tay."

Thiên Âm đè xuống kích động ở trong lòng, căng thẳng hỏi "Sao? Sư phụ người muốn đưa cho con?"

Trọng Hoa liếc nàng một cái, rõ ràng là dáng vẻ thèm nhỏ dãi còn hết lần này tới lần làm ra vẻ, vì thế không nhịn được cảm thấy buồn cười: "Ngươi có thể cự tuyệt."

"Không không không, hắc hắc..... Sư phụ, vậy con có thể chọn vài món?"

"....." Trọng Hoa nâng mí mắt lên: "Ngươi có thể cầm bao nhiêu thì vi sư sẽ cho ngươi bấy nhiêu."

"Sư phụ người thật hào phóng!"

Nhìn nàng mừng rỡ, ở phía trước các loại tiên khí chạy tới chạy lui, đáy mắt lạnh nhạt của Trọng Hoa chuyển động, nở nụ cười vô cùng cưng chiều.

Lúc này, Thiên Âm mở ra một hộp gỗ đàn tinh xảo chỉ lớn bằng bàn tay, một sợi chỉ đỏ rơi vào đáy mắt: "Sư phụ, đây là cái gì?"

" Nhất tuyến khiên*." Trọng Hoa ngẩn ra, suy xét trong chốc lát, tiến lên lấy sợi tơ hồng ra, tiện tay liền thắt một đầu ở trên ngón tay út của Thiên Âm. Vung tay lên một cái, sợi tơ hồng đột nhiên trở nên dài hơn, sắc mặt hắn lạnh nhạt thắt một đầu còn lại trên tay mình. Trong lúc Thiên Âm đang suy nghĩ lung tung đến sợi tơ hồng của Nguyệt lão trong thoại bản kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đã ngượng ngùng xấu hổ thì giọng nói Trọng Hoa như một chậu nước lạnh xối lên nhiệt tình của nàng: "Nhất tuyến khiên này chính là Chưởng môn đời trước dùng pháp lực cao thâm luyện thành một bảo vật của trời khiến cho hai người không hề có quan hệ gì nhưng sau khi trói vào nhau thì sẽ cảm ứng được đại nạn sống chết của đối phương, hơn nữa có thể coi là tọa tiêu, khiến cho hai người ở bất kỳ nơi nào trong thời gian ngắn cũng đến được nơi của đối phương. Dĩ nhiên, đây cũng là cần pháp lực duy trì. Nhưng hiện giờ tu vi của ngươi không đủ, không cách nào cảm ứng được tình trạng của vi sư."

Nhất tuyến khiên*: đường quanh co (Vốn dĩ Ly định edit thành đường quanh co nhưng Ly nghĩ nên để tên Nhất tuyến khiên cho nó sang chảnh với lại nó cũng là tên của một loại tiên khí mà, đúng hem *cười*)

Nghĩ đến cảnh tượng ngày đó hơi thở Thiên Âm yếu ớt giống như muốn hóa thành gió mà bay đi, hai mắt Trọng Hoa tối dần, hai ngón tay đang kẹp Nhất tuyến khiên vẽ một đường, hồng quang hiện lên, Nhất tuyến khiên được thắt ở trên ngón tay hai người lập tức biến mất.

Thiên Âm đang tò mò nhìn đầu ngón tay của mình, Trọng Hoa nói: "Trói Nhất tuyến khiên vào, ngày sau ngươi có gặp nạn, vi sư liền có thể phát hiện kịp thời, cũng nhanh chóng tới bên cạnh ngươi, như vậy, những chuyện giống như lần trước sẽ không thể xảy ra nữa."

Trong đầu tất cả suy nghĩ có liên quan đến sợi tơ hồng, nhân duyên, Nguyệt lão toàn bộ đều biến thành cảm động, Thiên Âm giang hai cánh tay ôm hắn lớn tiếng khóc thét: "Sư phụ! Người đối với Thiên Âm tốt như vậy, Thiên Âm phải báo đáp người như thế nào đây! Hay là lấy thân báo đáp được không?"

Trọng Hoa nhìn nàng, lâu sau vươn tay vuốt vuốt đầu của nàng: "Chớ có diễn kịch, đi chọn món binh khí vừa ý đi, sáng mai đi đến Trường Lưu tiên sơn với vi sư."

"Dạ, sư phụ!" Thiên Âm kích động tựa như cắn thuốc lắc, nâng lên tay áo tùy tiện lau nước mắt cảm động, vui sướng lại bắt đầu lựa chọn tiên khí.

"À? Đây là cái gì?"

"Phược thần ti*."

Phược thần ti*: sợi dây trói.

"Lấy ra trói người hay sao?"

"..... Vâng"

"Sư phụ, con muốn cái này."

Lấy Phược thần ti bỏ vào túi đựng đồ, đột nhiên nàng nghe được một âm thanh cực kỳ nhỏ, phát ra tiếng kêu yếu ớt.

"Sư phụ, người có nghe được âm thanh gì hay không?"

"Hả?"

"Chính là loại....." Thiên Âm đang suy nghĩ xem nên thể hiện sự xúc động thoáng qua như thế nào, mới vừa rồi tiếng kêu yếu ớt lại vang lên, nàng kinh ngạc nhìn hộp gỗ đang giữ ở trong tay, trong nháy mắt, có loại cảm xúc phát ra từ tận đáy lòng kết hợp với tiếng nói kia càng trở nên mãnh liệt

Nàng nhanh chóng thu tay lại, bất lực liếc nhìn Trọng Hoa, vẻ mặt đưa đám: "Sư phụ, sao trong này lại có vật sống?"

Trọng Hoa sải bước đến gần, đánh một chưởng vào nó, cái hộp kia liền an ổn rơi vào lòng bàn tay hắn. Cũng không cảm ứng được bên trong có bất kỳ hơi thở sinh mệnh nào, hắn kỳ quái nhìn Thiên Âm một cái, đưa tay mở hộp ra.

Một luồng ánh sáng nhạt từ từ lan ra, chiếu lên khuôn mặt băng tuyết của hắn càng thêm trong suốt càng thêm hư ảo, làm tôn lên cảnh vật nơi này, tại đây, trong vầng sáng mờ mờ, bóng dáng của hắn càng ngày càng nhạt. Thiên Âm theo bản năng sợ hãi kêu một tiếng: "Sư phụ?"

Trọng Hoa yên tĩnh nhìn cái hộp gỗ, vẻ mặt bình tĩnh từ trước đến giờ nay đã nhẹ nhàng thay đổi, ý vị sâu xa nhìn Thiên Âm một cái, đặt cái hộp gỗ vào trong tay nàng: "Ngươi mở ra xem trước một chút, nếu thích nó, vi sư liền đưa nó cho ngươi. Nếu không thích thì chọn cái khác."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Sư phụ, người muốn làm gì?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm vội vàng nhận lấy, bình tĩnh nhìn chăm chú, vật trong hộp vỏn vẹn lớn chừng hai bàn tay, cây cung ánh trăng tinh xảo nằm lặng lẽ. Tường vân* trên thân cung thoáng ẩn thoáng hiện, hai đầu cây cung cũng được chạm khắc dị hoa*, hoa có sáu cánh, trên mỗi cánh đều thấy rõ được hoa văn.

Tường vân*: mây lành.

Dị hoa*: hoa kỳ lạ.

Xuyên thấu qua những cánh hoa này, một cảm giác hết sức quen thuộc, quen thuộc đến sâu trong linh hồn, trong nháy mắt nàng dường như có cảm giác tràn đầy sức sống. Trước mắt nàng tựa như hiện lên biển hoa màu tím, trong không trung cánh hoa tung bay như tuyết, một bóng dáng uyển chuyển trong

vạn hoa tuyết từ từ xoay người, gương mặt không rõ ràng, ánh mắt đã trong sáng trở lại.

Không có cảnh tượng hoa rụng như tuyết, cũng không có bóng dáng của cô gái xinh đẹp, đối diện Trọng Hoa sâu lắng ngắm nhìn nàng.

Nàng vẫn đứng ở chỗ cũ, tay nâng hộp gỗ. Mọi thứ mới vừa xảy ra trong bất ngờ, thật giống như ảo giác.

Tay vừa lau cây cung thì đột nhiên nó phát ra ánh sáng rực rỡ mãnh liệt, Thiên Âm vội vàng che mắt, Trọng Hoa đoạt Trường Cung từ trong tay của nàng thì bỗng nhiên nó trở nên to lớn, lật bàn tay một cái, toàn thân cây cung tràn ra linh khí, thoáng chốc như thủy triều lặng xuống.

Thiên Tuyết chẳng biết lúc nào đến bên cạnh chân nàng, nhìn cây cung trong tay Trọng Hoa, vẻ mặt dường như rất kích động.

Thiên Âm ôm nó lên, ánh mắt vẫn bị cây cung hấp dẫn: "Sư phụ, cây cung này thật là kỳ lạ! Con tưởng rằng sư phụ chẳng qua chỉ muốn đưa đồ chơi cho con chứ, thật ra cây cung có linh lực rất mạnh!"

Thiên Âm vẫn sợ hãi than, Trọng Hoa quan sát cây cung kia một lần, một ấn ký mặt trăng thật giống như bức tranh nào đó ở phía tay cầm, ánh sáng rực rỡ. Hắn nhíu mày lại, tựa như có nghi ngờ có lo lắng, nghi ngờ bởi vì cây cung này đã đặt ở mật thất mấy ngàn năm, đều không náo động giống như hôm nay, vì sao chỉ ở gần Thiên Âm, linh khí bên trong cây cung lại giống như vỡ đê nước lũ tràn ra ngoài? Lại có thể cộng hưởng* với Thiên Âm, cây cung này là muốn nhận Thiên Âm làm chủ nhân của nó sao?

Cộng hưởng*: do hai vật thể cùng chấn động phát ra âm thanh.

Mặt khác, hắn lại rất lo lắng bản thân cây cung này vô cùng cường đại, Thiên Âm không cách nào nắm trong tay, sơ sẩy một cái, binh khí làm mê hoặc ý trí. Trong Tiên giới, số người bị binh khí cắn trả có rất nhiều. Bình thường đều là bởi vì tu vi của bản thân nông cạn.

"Sư phụ, cây cung này thật là xinh đẹp!"

Trong nội tâm Trọng Hoa khẽ động: "Ngươi thích?"

"Thích!" Hai mắt Thiên Âm lấp lánh, nhìn chằm chằm Trường Cung ánh trăng trong tay hắn: "Tất cả mọi người dùng Tiên Kiếm, quả thật không có gì đặc sắc, con mới không cần sử dụng kiếm. Cây cung này không chỉ đặc biệt xinh đẹp, hơn nữa con có loại cảm giác quen thuộc với nó, cảm thấy nó cũng muốn ở cùng với con!"

Thiên Tuyết vội vàng phối hợp gật đầu vung móng: "Bì bõm!"

Trong nội tâm Trọng Hoa khẽ động: "Thiên Tuyết, ngươi nhận ra cây cung này?"

Thiên Tuyết vội vàng nháy mắt mấy cái, liên tục lắc đầu không ngừng.

Trọng Hoa vốn không muốn giao cây cung này cho Thiên Âm, nhưng nhìn ánh mắt tha thiết đó của nàng, khó có được nàng trừ thịt nướng và vàng bên ngoài còn thích món đồ khác, trái tim mềm nhũn, liền bỏ đi suy nghĩ muốn thu hồi.

Nhưng ánh mắt nóng bỏng của Thiên Tuyết khiến cho lòng hắn không được bình tĩnh. Sau khi đưa cây cung cho nàng là một giọng nói nặng nề mà Thiên Âm chưa từng biết đến: "Cung này được đặt tên là Tịch Diệt cung, sau này nó chính là binh khí của ngươi rồi."

Hắn vừa nói vừa dẫn Thiên Âm ra khỏi mật thất, Thiên Âm không rõ chân tướng, nhìn sắc mặt vô cảm của hắn, le lưỡi một cái, cũng không dám nói gì, vội đuổi theo.

Trong nháy mắt, hai người đã đi tới phía sau núi, nhìn bầu trời trong xanh, hai tay bạch ngọc của hắn nhẹ nhàng đặt trên dây cung, chậm rãi nói ra: "Sử dụng cây cung này thật ra rất đơn giản, lấy pháp thuật ngưng tụ thành mũi tên, giống như vậy....."

Một Tiễn khí được ngưng tụ trong cây cung ánh trăng, hắn nhắm ngay bầu trời, ngón tay thon dài buông lỏng, bỗng chốc một tiếng, mũi tên linh khí giống như như sao rơi bắn về phía chân trời.

Thiên Âm vẫn còn kinh ngạc sợ hãi, Trọng Hoa cúi đầu, ánh mắt không thể nói thành lời, không khỏi ưu tư, là vẻ mặt xa lạ của Thiên Âm.

Hắn nói: "Cung này có linh khí, để tránh làm tổn thương ngươi, vi sư đã phong ấn, ngươi phải luyện tập nhiều hơn, nhanh chóng nắm giữ phương pháp sử dụng và độ chính xác." Giương mắt nhẹ nhàng đảo qua: "Không được học theo tài bắn cung của sư huynh Đông Phương ngươi, lúc luyện tập bắn mũi tên về phía Nam lại lệch về phía Bắc."

"Phốc....." Thiên Âm bật cười, ngay sau đó giấu đi, nở nụ cười nghiêm túc mà chống đỡ: "Sư phụ yên tâm, nhiều nhất con chỉ bắn mũi tên về phía Nam nhưng lại lệch về phía Đông Nam."

"....." Trọng Hoa xoay người đi: "Nếu quả thật tài nghệ như vậy, đi ra ngoài gặp người đừng nói là đệ tử Trọng Hoa ta."

Ở phía sau, Thiên Âm cố nén cười toàn thân phát run.

****

Ngày thứ hai, Chưởng môn khí phách, tập hợp một đại nhóm người chậm rãi đi về phía Trường Lưu Tiên sơn.

Một nhóm người mang theo kiếm bay trên không trung, nói ít cũng có hai ba trăm. Rất nhanh Thái A tiên sơn trở thành một điểm xa trong đám mây mù.

Trong những người này, không thường xuất hiện ở bên ngoài Tam Trưởng Lão Thiên Ngô và Ngũ Trưởng Lão Hoa Tần. Thật không may mắn, so với Thiên Âm, bọn họ thích Hồng Trang mỹ lệ thông minh khéo léo hơn. Đó là nguyên nhân ánh mắt của bọn họ nhìn Thiên Âm, không giống như bạn bè.

Ngược lại Thiên Âm chẳng hề để ý, lúc này trong lòng nàng cảm thấy bất lực. Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng ẩn giấu sự hả hê của Hồng Trang khi đứng phía bên phải Trọng Hoa, Thiên Âm luôn đi theo Trọng Hoa từ khi Tiên Kiếm rời khỏi Thái A, mãi suy nghĩ một vấn đề: Rốt cuộc là kiến thức của Hồng Trang vẫn nhiều hơn mình, nhìn nàng ta không ngừng nói chuyện, đôi mắt đẹp, dáng vẻ tràn đầy ý xuân, đây không phải là thiếu nữ tư xuân* được khắc họa chân thật nhất trong thoại bản sao? Nàng đọc gần trăm thoại bản mới suy nghĩ ra vẻ mặt có ý tứ này, ngược lại Hồng Trang tự học, thật sự để cho trong lòng người cảm thấy được tư chất rất quan trọng.

Tư xuân*: theo Ly nghĩ tư xuân ở đây là dáng vẻ nhớ nhung tình yêu.

Nhưng mà Hồng Trang bằng lòng cái nào? Yêu thích ở chỗ nào?

Thiên Âm ngước cổ nhỏ của mình quét qua một nhóm mấy trăm người tới, trừ hai vị trưởng lão, có tới mười mấy đệ tử nam trẻ tuổi? Huyền Tề không tính! Phương Diệc Nhiên? Không thể nào, bình thường hai người không bao giờ xuất hiện cùng một lúc.....

Trong lòng nàng suy nghĩ lại không khỏi quét qua thêm mấy lần nữa, rước lấy ánh mắt nhàn nhạt thoáng qua của Trọng Hoa, trong lòng Thiên Âm liền không vui rồi.

Này, đột nhiên không vui, ánh mắt kia của Trọng Hoa nói ra thật lạnh nhạt vô cùng, nhìn giống như không có gì khác biệt với thường ngày, nhưng bên cạnh hắn có Hồng Trang, chuyện trong lòng nàng hoàn toàn không giống như thường ngày rồi.

Tay nàng lại chuyển động liên tục, trong lòng ngọn lửa tức giận lại chạy trốn, không biết làm gì với vẻ mặt lạnh nhạt của Trọng Hoa, từ đầu đến cuối không hề có can đá Hồng Trang đang đắc ý xuống mây.

Suy nghĩ như thế chuyển một cái, trong nháy mắt nàng oán giận lên Chưởng môn.

Trước khi xuất phát, Lưu Cẩn dặn đi dặn lại Trọng Hoa, giúp một tay dạy dỗ Hồng Trang, nói là nàng chưa bao giờ ra khỏi tiên môn, mong rằng trên đường đi hỗ trợ và chiếu cố chăm sóc nhiều hơn.

Vì muốn dốc lòng chăm sóc, Hồng Trang trực tiếp chen vào giữa Thiên Âm và Trọng Hoa. Đập vào mắt Thiên Âm khiến nàng muốn kéo ra mà kéo không được, khối u ác tính trong lòng muốn đào mà đào không lên.

"Tôn thượng, lần đi Trường Lưu cần bao nhiêu thời gian?" Hồng Trang nũng nịu mở miệng, toàn thân Thiên Âm nổi da gà không ngừng, nhìn về phía Hồng Trang, ánh mắt của nàng tràn đầy ngạc nhiên kinh dị hoảng sợ —— từ lúc nào Hồng Trang trở nên dịu dàng nhu nhược như thế? Nàng ta chính là Trái ớt nhỏ mà!

Ánh mắt của Trọng Hoa không nghiêng, hơi thở bình thản mặt không chút thay đổi: "Ba ngày là có thể tới."

Hồng Trang thẹn thùng e lệ xuân thủy nhộn nhạo thoáng nhìn, lại hỏi: "Tôn thượng, con có chút mệt mỏi, có thể nghỉ ngơi một chút hay không?" Rước lấy ánh mắt của Trọng Hoa liếc nhìn một cái, nàng vội cúi đầu: "Con xem các sư huynh sư tỷ trên mặt đều hiện lên vẻ mệt mỏi, vội vội vàng vàng chạy tới như vậy, cho dù có đến chỗ Trường Lưu, thân thể cũng không bình phục được, đối mặt Ma tộc, chiến lực cũng đã giảm bớt nhiều....."

Thiên Âm nghiêm mặt nhìn chằm chằm nàng, trong đáy lòng có một tiểu nhân nhi mặt đỏ lên bạo hống: nghỉ ngơi một chút? Nghỉ ngơi một chút em gái ngươi! Ngươi được sư phụ mang theo Ngự Không phi hành, đứng ngươi cũng không đứng, ngươi còn mệt cái gì hả? Lừa gạt ai đó? Còn có, Hồng Trang, Trái ớt nhỏ ngươi có phải muốn ở trước mặt sư phụ ta lộ ra nụ cười quyến rũ lay động hay không?

Nếu sư phụ bị quyến rũ thì làm sao đây? Chẳng phải muốn học thoại bản trong vở kia, nửa đêm nam chủ nhân sẽ công chiếm giai nhân, lỡ như mang thai.....

Càng nghĩ toàn thân càng rét run, Trọng Hoa lập tức phát hiện nàng có cái gì không đúng, bàn tay hơi có nhiệt độ liền lau cái trán: "Thế nào? Thiên Âm cũng mệt mỏi?"

"Sư phụ....." Thiên Âm giống như mèo con hừ hừ, hài lòng thấy sắc mặt Hồng Trang tái nhợt.

Hừ! Cướp sư phụ ta? Không có cửa đâu! Sư phụ ta, lão nhân gia hắn có định lực rất tốt!

Trong lòng nhổ nước bọt khinh bỉ, ngửa đầu vẻ mặt nàng ngây thơ: "Sư phụ, đồ nhi không mệt. Đồ nhi hận không thể mau hơn chút nữa. Chúng ta muốn chạy tới Trường Lưu sớm một chút, là có thể nhanh chóng đuổi ma chúng đi, người trong Trường Lưu tiên sơn cũng sớm chịu ít khổ sở."

Trọng Hoa vui mừng cười một tiếng: "Khó có được Thiên Âm hiểu chuyện như thế."

"Đương nhiên rồi, ai kêu con là đồ đệ của sư phụ chứ!" Thiên Âm khí thế kêu ngạo phất tay một cái, ngay lập tức một vật từ trong tay áo bị bay ra, rơi vào trong ngực của Tam Trưởng Lão Thiên Ngô.

Thiên Ngô đang để ý tới ba người, đột nhiên trong ngực nhiều hơn một đồ, trong nháy mắt hiếu kỳ liền cầm lên liếc nhìn, lập tức mặt già đỏ lên, trước mặt bỗng tối sầm, suýt nữa thở không nổi.

Thiên Âm vừa thấy, trong lòng hô to không ổn, nghĩ muốn đưa tay cầm về đã không kịp, liền âm thầm nháy mắt nhìn Huyền Tề ở một bên đang xem kịch vui mà.

Ngũ Trưởng Lão Hoa Tần cũng đến gần xem thử, quay đầu nhìn chằm chằm dáng vẻ Thiên Âm, mặt đã giống như khoa lang đỏ.

"Ngươi lại có thể xem sách Đông cung?" Hắn rống to một tiếng, mọi người đều kinh ngạc, ngay sau đó tiếng cười tiếng ho khan theo gió truyền đến, tay Trọng Hoa vuốt đầu nàng, vô cùng vô cùng chậm thu tay về.

Huyền Tề ngẩn ra, thoáng chốc ngón tay cái giơ thẳng lên, nét mặt kia tuyệt đối là bái phục! Phương Diệc Nhiên cũng nhìn Thiên Âm, thái độ của hắn tuyệt đối là kinh ngạc thán phục!

Lúc này Thiên Âm không dám quay đầu nhìn mặt Trọng Hoa, ngay cả như vậy, nàng cũng có thể sâu sắc cảm nhận được từ trên người hắn truyền tới hơi thở lạnh lùng.

Khóc không ra nước mắt!

Dưới đất sông núi thoáng một cái đã qua, mấy con chim nhạn phía Nam di chuyển xếp thành một đường thẳng bay qua trên đầu mọi người, không biết ăn phải thứ gì mà đau bụng, Nhạn nhi kéo một bãi phân, cứ như vậy trực tiếp hoa lệ rơi vào đỉnh đầu Thiên Âm đang xấu hổ.

Toàn thân nàng cứng ngắc, liền hóa làm pho tượng. Trong không trung tiếng cười càng phát ra vang dội.

Mơ hồ, đỉnh đầu hình như cũng truyền tới tiếng cười khẽ.

Tiếng cười kia quá nhanh, nhanh hơn so với tiếng gió thổi xẹt qua tai.

Thiên Âm dùng một ít pháp thuật làm sạch phân do chim nhạn bài tiết trên đầu mình, gương mắt hoài nghi thăm dò liếc trộm Trọng Hoa, lại thấy mặt hắn vẫn lạnh lẽo như cũ, giữa lông mày, ấn Tiên Tôn như pho tượng núi cao đặt ở trong lòng nàng.

Liếc mắt nhìn lại, nàng nghi ngờ sâu hơn.

Sư phụ không có cười? Vậy vừa rồi tiếng cười của người nào truyền đến đỉnh đầu?

Vì vậy quét mắt xung quanh, trong khi liếc mắt ở nơi này, Trọng Hoa khẽ mở môi mỏng: "Ngươi thích ăn cái gì?"

Mọi người cả kinh, không hiểu tại sao hắn đột nhiên nhắc đến việc ăn, vì vậy nín thở đưa mắt nhìn nghiêng tai lắng nghe, rồi trên mặt mọi người lại vân đam khinh phong.*

Vân đạm khinh phong*: mây gió điềm nhiên.

Thiên Âm theo bản năng đáp: "Gà nướng!"

"Còn gì nữa không?"

"Chỉ cần nướng con đều thích." Thiên Âm cắn môi: "Sư phụ, ngài muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Bùn lầy, cuối cùng cũng không đỡ được tường

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trọng Hoa đưa tay dịu dàng sờ sờ đầu của nàng, nhìn nàng bắt đầu rơi nước mắt vui mừng, nhẹ nhàng nói một câu: "Như vậy, từ hôm nay trở đi, cấm ăn mặn một tháng."

"Nhưng....." Thiên Âm vùng vẫy giãy chết, Trọng Hoa lại mở miệng: "Hai tháng."

"Sư....."

"Ba tháng."

"....."

"Bốn tháng."

Trong lòng Thiên Âm đau khổ xót xa, trong mắt chứa đầy uất ức: "Con không có ý định tranh cãi nữa rồi!"

Trọng Hoa liếc nàng một cái, gió thổi qua bên mặt hắn, mái tóc dài che môi khẽ nhếch lên: "Thêm một tháng nữa không?"

Thiên Âm như cha mẹ chết, tức giận vung tay áo, đi đến bên cạnh Ngũ Trưởng Lão, mắt như phun lửa nhìn hai người, tay đoạt lại sách Đông cung, cũng không quay đầu lại, bay đến bên cạnh trên thân kiếm cực kỳ lớn của Huyền Tề.

Huyền Tề cố nén cười làm ra một dáng vẻ đồng tình thương hại, giang hai tay ra, Thiên Âm bĩu môi, cũng giang hai tay ra.....

"Tuyết Tuyết!" Trong lòng Huyền Tề đang mong đợi, lòng tràn đầy hạnh phúc chờ nàng ôm ấp yêu thương thì nàng lướt qua hắn, ôm lấy Thiên Tuyết sau lưng hắn.

Một thú trong mắt hắn, chỉ biết ăn ngủ lười biếng!

Hắn nhíu mày, khuôn mặt tuấn mỹ đen như mực.

"Ô..... Tuyết Tuyết, không có thịt ăn rồi! Cuộc sống sau này sống như thế nào đây!" Giọng Thiên Âm oang oang lớn tiếng truyền thật xa, phía trước Trọng Hoa lảo đảo một cái, nhíu mày lại, bên cạnh Hồng Trang vừa thấy, vội vàng nói lời sâu xa với Thiên Âm: "Thiên Âm sư muội, ngươi còn nhỏ, những bộ sách dâm uế này đối với thể xác và tinh thần của ngươi không tốt. Lỡ như một ngày nào đó, ngươi bộc phát thú tính, làm bẩn đệ tử Tiên môn, như thế thì phải làm sao? Đến lúc đó chẳng phải là làm cho Tiên Tôn mất hết thể diện?"

Huyền Tề nguy hiểm nheo lại mắt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hồng Trang, nhìn thế nào cũng ghét.

Thiên Âm tức giận quay đầu trừng mắt nhìn nàng: "Ai cần ngươi lo!"

Hồng Trang lã chã chực khóc, cẩn thận ngắm nhìn Trọng Hoa, trong nháy mắt, Hoa Tần và Thiên Ngô giận tái mặt, Thiên Ngô càng thêm không khách khí: "Không biết cái gì! Hành vi hạ lưu của ngươi thật là bại hoại phong thái của tiên môn ta." Chấp tay nhìn về phía Trọng Hoa: "Tiên Tôn, lão phu đề nghị, liệt đồ như thế nên sớm vứt bỏ sẽ tốt hơn. Bùn lầy, cuối cùng cũng không thể đỡ được tường."

Thiên Âm ngạc nhiên, cẩn thận nhìn Thiên Ngô mấy lần, dứt tiếng nói: "Tam Trưởng Lão gia gia, vật mới vừa rồi kia, là Đại Đồ Đệ của ngài, Nguyên Gia sư huynh cho con! Cái gọi là vật hợp theo loài, người chia theo nhóm, thời điểm ngài trục xuất con ra khỏi sư môn thì nhớ đừng quên gọi Nguyên Gia sư huynh đi theo con làm bạn."

Trọng Hoa nghiêng mặt sang bên cạnh liếc xéo nhìn nàng, trong mắt có dung túng có yêu thương.

Thiên Ngô bị tức nghẹn lời, nhưng lại biết rõ tính cách Đại đệ tử đó của mình, trong ngày thường chỉ thích nhìn người trong thoại bản, ở trong đó cũng không thiếu được mấy bản đông cung sách các loại.

Mắt thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, hắn nổi giận quát lên: "Không thể nào!"

Trọng Hoa còn chưa lên tiếng, Huyền Tề chậm rãi nói: "Tam Trưởng Lão, chuyện này có ta làm chứng. Vật trong tay Thiên Thiên, chắc chắn là Nguyên Gia sư huynh đưa, nói là để cho Thiên Âm hiểu rõ về Âm Dương học."

Thiên Âm sáng suốt mà nhanh chóng thối lui qua một bên, xem cuộc chiến.

Bởi vì nàng tin tưởng, có Huyền Tề ra tay, giải quyết một Tam Trưởng Lão nho nhỏ, không thành vấn đề.

Vì vậy liền nghe hắn nói: "Ta thiết nghĩ, Nguyên Gia sư huynh cho Thiên Âm nhìn quyển sách này, chính là muốn cho nàng học tập thật tốt cái gọi là nam nữ âm dương, tốt hơn toàn diện hơn và trung thực hơn, dạy nàng làm sao đúng ở góc độ khách quan quan sát ý muốn của sinh vật nguyên thủy. Rất nhiều thứ, muốn từ nhỏ bồi dưỡng. Tỷ như Âm Dương giao hợp." Hắn cười một tiếng, hai vị trưởng lão mặt đỏ lên, râu trắng bóng dưới cằm run lên rất có quy luật, những người khác, trừ vẻ mặt tao nhã thản nhiên như cổ tỉnh nước*, những người còn lại sắc mặt đều đỏ bừng, nghiêng đầu làm bộ nhìn về nơi khác.

Cổ tỉnh nước*: giếng nước cổ.

Huyền Tề sau khi cười xong, lời nói vừa chuyển, nói: "Quả thật, Tam Trưởng Lão dạy phải, thân là đệ tử tiên môn, phải tỉnh táo tu hành, không xem những loại sách này. Theo quy định của điện Chấp Pháp, đệ tử trong tiên môn nếu dấu riêng những quyển sách này, vi phạm lệnh cấm, phải rút hết đi tiên cốt, loại bỏ tu vi, đẩy xuống Nhân giới. Ừ, ngược lại Tam Trưởng Lão đã nhắc nhở ta."

Lập tức, sắc mặt Tam Trưởng Lão tái đi, Huyền Tề âm thầm nhìn vẻ mặt làm như không liên quan đến bản thân, sau đó lại nhìn vẻ mặt của Thiên Âm, nhàn nhã mở miệng: "Đợi lần này trở về, ta liền nói cho gia gia biết, trục xuất Thiên Thiên ra khỏi tiên môn, loại bỏ đi tu vi của nàng."

Lời này vừa nói ra, lập tức rước lấy đông đảo cái nhìn chăm chú.

Tóc đen sau lưng Trọng Hoa tung bay ở trong gió, trên mặt không thấy bất kỳ biểu tình nào.

Hồng Trang thư thái cười một tiếng, vẻ mặt tràn đầy vui sướng khi người gặp họa nhìn Thiên Âm, nhưng lại ngại Trọng Hoa ở bên người, chỉ đành phải nhịn lại nhịn, nhịn đến gương mặt xinh đẹp bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Thiên Ngô và Hoa Tần từ trong mũi hừ một tiếng, liếc nhìn Thiên Âm, trong mắt đều là chán ghét.

Vẻ mặt của những người còn lại có than thở, có vui mừng, có thương tiếc, Thiên Âm quét mắt nhìn Trọng Hoa một cái, thấy mặt hắn không chút thay đổi, nàng rất bình tĩnh vuốt lông Thiên Tuyết, trên mặt cũng không có biểu tình.

"Huyền sư huynh....." Phương Diệc Nhiên tiến lên đang muốn nói chuyện, ánh mắt Huyền Tề ngăn hắn lại, ngược lại nhìn về ba vị Trưởng Lão nói: "Tam Trưởng Lão, ngày trở về tiên môn, kính xin ngài chí công vô tư, giao Nguyên Gia sư huynh ra đây, cùng nhau trừng trị."

"Cái gì? Ngươi....." Trong nháy mắt nụ cười trên mặt Thiên Ngô tắt đi, gương mặt tái nhợt, tầm mắt Trọng Hoa liền đúng lúc nhẹ nhàng nhìn tới, trong lòng hắn tràn đầy uất ức, cưỡng ép nở nụ cười rộng lượng lại có vẻ vặn vẹo: "Ha ha..... Thật ra thì chuyện này cũng không quan trọng lắm, không cần thiết phải phạt tội trục xuất tiên môn nặng như vậy, ta thấy Thiên Âm cũng là vô tâm lật xem loại sách này, trên miệng giáo huấn mấy câu thì cũng thôi đi, chuyện của đứa bé, không cần làm thật không cần làm thật."

Huyền Tề cười: "Tam Trưởng Lão nói là cực kỳ đúng. Chỉ là, Thiên Âm còn nhỏ tuổi, không hiểu những thứ này, nhưng Nguyên Gia sư huynh cũng không hiểu sao? Rốt cuộc hắn ôm tâm tư gì mà giao Đông cung sách cho Thiên Âm đây? Chậc chậc, Tam Trưởng Lão, ta thật là tò mò quá!"

Gương mặt Tam Trưởng Lão nổi lên gân xanh, Hoa Tần ở một bên vội đè tay của hắn lại, nhìn Huyền Tề nói: "Huyền Tề, từ trước đến nay Nguyên Gia là người ngay thẳng chất phác, tất nhiên không thể nào cất giấu những loại sách này, ta nghĩ, có lẽ là người khác đặt sách này ở chỗ hắn, hắn tưởng nhầm là Tiên Kinh nên giao cho Thiên Âm."

"Hả? Nói như vậy, đệ tử của Tam Trưởng Lão, thật là có người có không ít tính cách không đàng hoàng! Cái gọi là thượng bất chánh hạ tắc loạn, Tam lão ngài....." Ý tứ còn sót lại, không cần nói.

Tam Trưởng Lão tức giận đỏ mặt tía tai: "Huyền Tề! Một tiểu bối ngươi, lại dám không phân tôn ti nhục nhã lão phu như thế! Trông coi điện Chấp Pháp chính là Huyền Lam, không phải do Huyền Tề ngươi định đoạt!"

Huyền Tề ý vị sâu xa bừng tỉnh hiểu ra: "Ha…. ta biết, Tam Trưởng Lão là cảm thấy ta không có tư cách định tội Nguyên Gia với Thiên Âm đúng không? Ừ, ta nhớ được trước kia Thượng tiên Lưu Quang hình như có đề cập tới loại chuyện như vậy, nói là gần đây nhàn rỗi không có việc, phải giúp Chưởng môn quét sạch phần tử sa đọa bên trong cửa, trả cho Thái A ta một hoàn cảnh tu luyện tốt đẹp."

Thiên Ngô có thể không đặt Huyền Tề trong mắt, nhưng không thể không đặt Lưu Quang vào mắt, Huyền Tề được coi như là một nửa đệ tử của Lưu Quang, Lưu Quang lại là một chủ nhân vô cùng bao che, nếu như thực sư nháo xuống dưới, đệ tử mà mình tâm đắc không bị hai người này chỉnh đến chết là không thể.

Lại nhìn Trọng Hoa, mặc dù trầm mặc, nhưng môi lại mím chặt thành một đường, người quen hắn cũng đều biết, hắn đã tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Huynh. . . . . Có phải yêu thích muội hay không?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Ngô suy nghĩ vòng vo một lúc, âm thầm chịu đựng cơn tức giận, khuôn mặt căng lên, nói giọng khàn khàn: "Chuyện nhỏ như vậy không cần làm phiền đến Thượng tiên Lưu Quang, không phải là chỉ xem một chút thoại bản thôi sao, người trẻ tuổi..... Người trẻ tuổi, khó tránh khỏi."

Sau khi nói những lời này, rốt cuộc hai đại trưởng lão trầm mặc.

Ngay lúc này, trong không trung chỉ còn lại tiếng gió.

Huyền Tề đi tới trước mắt Thiên Âm, giống như nhàm chán nhận Thiên Tuyết từ trong tay nàng mà xoa xoa nó, lại âm thầm truyền âm nói: "Nhìn ca ca ta có uy phong không?"

Thiên Âm nhìn thẳng, cũng lấy thần thức truyền âm: "Uy phong!"

"Tất nhiên!" Không nhịn được nhíu mày: "Lại nói muội thật ác độc, tự mình xem sách này cũng không sao, còn nghĩ tới phải kéo đệ tử Nguyên Gia mà

Tam Trưởng Lão đắc ý nhất xuống nước, thật là phúc hắc."

"Ai kêu thời điểm muội đang nướng Tiên Hac thì Nguyên Gia sư huynh đoạt đi một chân chứ."Thiên Âm không thay đổi sắc mặt: "Ừ, huynh cũng không tệ, cong cong quẹo quẹo nói một đống đạo lí sâu xa như vậy, còn không bằng một cái danh hào của Lưu Quang."

"....." Huyền Tề âm thầm buồn bực, lặng lẽ nhìn nàng mấy lần, lông mi thon dài rậm rạp trên da thịt tuyết trắng giống như một đôi Hắc Điệp trên giấy Tuyên Thành, hắn không nhịn được ác độc nói: "Ngày sau không cho ta xem loại sách này!"

"....."

Hắn trừng mắt: "Có nghe hay không!"

Thiên Âm nghiêng mặt sang một bên, ánh mắt sâu kín nhìn hắn. Hắn bị nhìn đến chột dạ, há miệng đột nhiên có gió thổi vào, khiến hắn sặc đến sắc mặt đỏ bừng.

Thiên Âm vươn tay vuốt vuốt lưng thay hắn, không có gì háo hức nói: "Huyền Tề ca ca, muội nghe Nguyên Gia sư huynh nói, nếu một nam tử thích một nữ tử, sẽ nghĩ cách đoạt lấy mọi thứ thuộc về nàng, ngay cả nàng ta làm gì cũng muốn nắm trong tay. Huynh..... Có phải yêu thích muội hay không?"

"Khụ khụ khụ!" Bị đâm trúng tâm sự, sắc mặt Huyền Tề như trái cà chua chín muồi, một hơi cũng không thuận, liền trực tiếp ho khan.

Thiên Âm thấy hắn bị sặc lợi hại như vậy, dùng sức vỗ lưng hắn, ảo não mà nhỏ giọng nói: "Huynh không phải là phải thích tẩu tẩu tương lai sao? Tẩu tẩu nhất định vẫn còn đang ở một nơi trông mong ngóng chờ huynh trải mười dặm hoa đỏ, nghênh đón nữ tử người ta xuất giá, nhưng huynh chưa tìm được nàng, lại muốn phụ lòng người ta sao! Tại sao?"

Phá vỡ quy luật!!

Huyền Tề tức giận đến mặt trắng bệch, muốn nói ta căn bản không động lòng, lấy đâu phụ lòng! Nhưng Thiên Âm khinh bỉ nhìn hắn một cái, tựa như ghét bỏ hắn, sau đó ôm Thiên Tuyết bay đến bên cạnh Trọng Hoa.

Huyền Tề lập tức sững sờ.

Mối tình đầu của hắn vừa mới nảy sinh, tại sao lại bị phụ lòng rồi hả??

Tại sao trong mắt nàng, hắn thành người phụ lòng người ta rồi?

Tẩu tẩu tương lai?

Đầu óc nàng không thông suốt, có thể không cần vì hắn tưởng tượng ra một người căn bản không tồn tại hay không? Chẳng lẽ nàng không biết tương lai là thứ gì đó rất xa xôi sao? Chẳng lẽ nàng cũng không biết, hắn..... Thích nàng sao?

Nhìn Thiên Âm cẩn thận rồi lại cực kỳ mong đợi kêu một tiếng "sư phụ", nhẹ nhàng nói một câu gì đó, hắn không nghe rõ. Chẳng qua là cảm thấy trong lòng như đưa đám khổ sở.

Trong lòng Thiên Âm, có lẽ chỉ xem hắn là ca ca mà thôi.

***

Liên tiếp chạy ba ngày, rốt cuộc chạy tới Trường Lưu.

Lúc này trên Trường Lưu Tiên sơn từng luồng ma khí uốn lượn trong không khí, ngưng tụ thành sương mù dày dặc, bao phủ toàn bộ Tiên sơn trong đó.

Bên ngoài Tiên sơn bốn phương tám hướng đều bị một đám ma chúng bao vây như vòng nước chảy không lọt, trên không trung đều bị chiếm giữ, dày đặc như châu chấu. Đám người Trọng Hoa chỉ có thể ở bên ngoài trăm dặm, xa xa xem chừng.

Thiên Ngô nói: "Tôn thượng, lần này bao vậy tấn công Trường Lưu, Mặc Tử Tụ tự mình ra trận, lúc này tình thế khó có thể nắm lấy, đến cuối cùng Trường Lưu có bị Ma tộc chiếm lĩnh hay không chúng ta còn chưa biết. Không thể tùy tiện xông vào, nếu bị nhốt ở bên trong, tiến lùi đều khó."

Hoa Tần phụ họa nói: "Tam Trưởng Lão nói đúng lắm, tất nhiên Trường Lưu cũng cầu cứu những Tiên môn khác, nhưng trong trăm dặm Phương viên, lại không có một người của Tiên môn, chắc hẳn mọi người vẫn chưa tới, không bằng chờ người của các Đại Tiên sơn khác đều đến, thì cùng nhau đi vào, lúc đó cũng không muộn."

"Hiện tại tình thế nguy cấp, chờ lâu một phần người trong Trường Lưu Tiên sơn có phải thêm một phần nguy hiểm hay không?" Một âm thanh giòn giã ngoài ý muốn vang lên đột ngột trong lúc các đệ tử đều nghiêm túc lắng nghe các Trưởng Lão nói chuyện với Tiên Tôn. Mọi người vừa nhìn người này nói chuyện, lại giải thích rồi.

Thiên Âm không nhìn mọi người, cau mày nói: "Hai vị trưởng lão nói tất nhiên có lý, nhưng nếu người trong Tiên sơn khác đã tiến vào thì sao? Nếu chúng ta đợi ở chỗ này một chút, người trong tiên sơn cũng đang chờ chúng ta, chung quanh lại có người của Ma tộc nhìn chằm chằm, cứ như vậy, chúng ta không phải lãng phí thời gian một cách vô ích, lúc đó, người Ma tộc sẽ chiếm hết tiện nghi hay sao??"

Hồng Trang lơ đễnh: "Nhưng lỡ như những người khác chưa tới đây thì sao? Dựa vào trăm người chúng ta, lấy cái gì chống lại Ma tộc mấy ngàn người đây?"

Thiên Âm liền không thích nghe: "Làm sao không thể chống lại? Chúng ta có hơn trăm người, mỗi người đều tinh anh, chẳng lẽ còn không sánh bằng một tiểu tướng Ma tộc sao? Hồng Trang sư tỷ, làm sao ngươi có thể nâng cao chí khí người khác mà diệt uy phong của chính mình đây?!"

"Khi nào ta....."

Hồng Trang còn muốn cãi, Trọng Hoa giơ tay lên quyết định cuối cùng: "Không cần phải tranh luận, vào Tiên sơn."

Vì vậy toàn thể trầm mặc, Huyền Tề thần bí huýt gió một hơi thật dài, nháy mắt với Thiên Âm một cái. Hồng Trang nheo lại mắt nhìn nàng, không biết đang suy nghĩ gì.

Một nhóm người đi về phía Trường Lưu, càng đến gần này nơi ma khí lượn quanh, trong lòng Thiên Âm không khỏi lo lắng sốt ruột. Mắt thấy càng tới gần người Ma tộc, trái tim lại như có loại dẫn dắt, hình như có đồ vật gì đó muốn từ trong thân thể nàng chui ra ngoài.

Nàng ôm Thiên Tuyết thật chặt, trước mắt mờ mịt, đúng lúc này một bàn tay lạnh như băng dán vào trán nàng, ngay sau đó giọng nói Trọng Hoa truyền đến: "Thiên Âm, ngươi không phải thoải mái sao?"

Đáy mắt nàng đỏ lên, hồi hồn từ trong mờ mịt, nhìn ma khí xung quanh Tiên sơn, nhích gần một chút tới Trọng Hoa: "Sư phụ, con không sao." Trầm ngâm chốc lát, lại hỏi: "Hiện tại toàn bộ Trường Lưu Tiên sơn đều bị bao vây, chúng ta phải đi vào như thế nào đây?"

Trọng Hoa không lên tiếng, nhưng hành động rất thẳng thắn.

Hắn dẫn theo nàng và mọi người đi thẳng vào Tiên sơn, một đám ma chúng bay qua, đối phương liền phát hiện bọn họ, đầu tiên là sững sờ, thấy rõ là Trọng Hoa, sau đó cả kinh, liên tiếp các tiếng kinh hô đồng loạt vang lên: "Là Trọng Hoa!"

"Vì sao băng đá* này lại tới?"

Băng đá*: ý ở đây chỉ Trọng Hoa. (Chắc đây là biệt danh mà ma chúng đặt cho sư phụ Trọng Hoa của chúng ta chăng *bật cười*)

"Nhanh đi báo cáo với Ma Tôn!"

Còn nói cái gì nghe không rõ lắm, trong tay Trọng Hoa bỗng nhiều xuất hiện một trường kiếm màu bạc, lại giống như dáng vẻ của hắn, đơn giản tự nhiên, bên trong lại cất giấu một loại lực lượng Hủy Thiên Diệt Địa.

Đây là lần đầu tiên Thiên Âm nhìn thấy hắn sử dụng trường kiếm, nàng biết kiếm này tên là Thái A, ngang hàng với Mặc Phát* của Mặc Tử Tụ, cũng được liệt vào đệ nhất tiên khí. Là xác thực Tổ Sư khai sơn Thái A phối kiếm, sau khi Tổ Sư quy tiên, kiếm Thái A thành Trấn Sơn Chi Bảo, vẫn được Chưởng môn nắm giữ. Nhưng Chưởng môn đời trước lại giao kiếm này cho Tiên Tôn, đủ để nhìn ra đối phương coi trọng hắn.

Mặc phát*: một loại ma khí.

Thiên Âm ngửa đầu nhìn hắn, cũng lần đầu tiên biết, sư phụ của mình, sẽ có thời khắc lạnh lùng như thế. Giờ phút này hắn chân thật như bao trùm tất cả mọi thứ ở đây, đối diện nhìn người của Ma tộc, cả ánh mắt kia, đều lạnh lẽo không mang theo chút nhiệt độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đứa bé kia, không cho phép ngươi nhúng chàm!

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trong Ma tộc, khi mọi người đang kinh hoảng biến sắc thì hắn không chút khách khí vung một kiếm ra, lực kiếm này, ma chúng trên mặt đất đã hóa thành một luồng hắc khí biến mất trong không trung, lập tức trên bầu trời trong sáng trở lại, tầm mắt trống trải, đại đạo* Dương Quan hiện ra ngay trước mắt.

Đại đạo* (hay còn gọi là đại lộ): đường lớn.

Thiên Âm đứng ở bên cạnh hắn, sâu sắc bái phục uy thế của một kiếm này, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm tình muốn gặp Tru Thần và Trảm tiên!

"Sư phụ, người thật lợi hại!"

Nàng không nhịn được hoan hô, khiến cho Hồng Trang cười khinh thường: "Tiên Tôn là toàn bộ của Tiên Giới Chí Tôn, những bọn Ma tộc nhỏ bé này, tự nhiên Tôn thượng sẽ không để vào mắt. Thật là không có kiến thức!"

Thiên Âm vui mừng hớn hở nhìn kết giới bị một kiếm Trọng Hoa phá mở, giống như không nghe thấy lời nói của nàng ta. Cũng làm cho trong lòng Hồng Trang tức giận, liền dốc hết sức đi đánh người, tự mình đánh cho rất sảng khoái hả giận, nhưng ở trong mắt người khác, họ thậm chí cũng không xem ngươi thành một con ruồi!

Loại cảm giác bị miệt thị này khiến cho trong lòng nàng ta đang hăng hái lại trở nên vô cùng không thoải mái.

Thiên Âm vui thích cười, nói khẽ với Thiên Tuyết nói: "Tuyết Tuyết, sư phụ nói rất đúng, đối phó với kẻ địch là không thể đánh không thể mắng, không quan tâm chính là sức mạnh lớn nhất. Chặc chặc chặc, nhìn xem Trái ớt nhỏ đã bị chọc tức rồi kìa."

Trọng Hoa nghe thấy những lời này của Thiên Âm, một giọt mồ hôi lạnh từ bên trán chảy xuống. Thật sự chính hắn cũng không hiểu được suy nghĩ của đồ đệ này, nhớ mấy ngày trước đây nàng tới thỉnh giáo "làm sao đối xử với kẻ địch nhưng không thể mắng không thể đánh" thì hắn chỉ nói một câu "nếu không thể đánh không thể mắng, vậy liền không quan tâm. Xem bọn họ như không tồn tại, trong lòng ngươi sẽ thoải mái." không nghĩ tới nàng ngược lại lấy ra để chọc tức Hồng Trang.

Ho nhẹ một tiếng, hắn một đường dẫn theo nàng vào bên ngoài Tiên điện của Trường Lưu, một mặt ân cần dạy bảo: "Thiên Âm, Trường Lưu không giống như Thái A, lần này chúng ta đến để đối phó với Ma tộc, ngươi không cần sinh thêm sự cố biết không?"

Thiên Âm khéo léo gật đầu: "Đồ nhi nhớ kỹ, nhất định sẽ không gây thêm phiền toái cho sư phụ!"

Trọng Hoa nghĩ, dù sao Thiên Âm cũng có lúc vẫn rất khéo léo hiểu chuyện.

Suy nghĩ này, trong khoảng thời gian sau đó, hoàn toàn bị Thiên Âm phá vỡ.

****

Ngoài trăm dặm.

Trong không trung, ma khí bao phủ xuống, Mặc Tử Tụ một thân áo bào màu đỏ tía lay động trong gió. Đứng bên cạnh hắn là một nam một nữ, dung mạo xinh đẹp khí chất nổi bật.

Hắn thưởng thức Mặc Phát trong tay đến chán muốn chết, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Trọng Hoa dẫn mọi người vào Tiên điện của Trường Lưu, khóe môi nâng lên đường cong nhàn nhạt.

Bên cạnh là thiếu niên dung mạo thanh lệ, trên người là áo đen rộng lùng thùng, một đầu tóc bạc như tuyết, có vài sợi tóc rũ xuống bên trán, nửa che mắt trái, môi mỏng tươi cười, nhìn dáng vẻ làm cho người ta cảm thấy cực kỳ tà dị*.

Tà dị*: không chính đáng, không đàng hoàng.

Hai cánh tay hắn ôm ngực, mắt phượng híp lại, vốn là dáng vẻ tựa như yếu gió phất liễu*, nhưng hắn vừa mở miệng nói chuyện, giọng nói lại cuồn cuộn nổ vang giống như Lôi Âm: "Lão đại, người nói Trọng Hoa này, tại sao lại nghĩ không thông, thu nhận một tiểu Bất điểm như vậy chứ? Chậc chậc, ngược lại nhìn da mịn thịt mềm, tìm lúc rảnh rỗi, lão tử sẽ bắt nàng tới ăn thôi."

Yếu gió phất liễu*: tựa như là liễu yếu đào tơ.

Vừa nói xong, cảm thấy toàn thân như có khí lạnh bao phủ, hắn không rõ chân tướng nhìn Mặc Tử Tụ: "Lão đại, có phải thấy Trọng Hoa, lại muốn làm một trận với hắn hay không?"

Bên kia mỹ nữ đầu đầy trâm cài giống như quý phi trong cung đình, bộ ngực sữa nửa che, bộ váy Hoa Mẫu Đơn hơi mờ so với trường bào sắc hoa của Lưu Quang không phân cao thấp. Ánh mắt câu hồn mang theo một chút diễm lệ thanh thuần, lúc này nghe được lời nói của thiếu niên, nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, tiếng như Linh Đang: "Tru Tiên, nếu như ngươi nói thêm câu nữa, ta dám nói Chủ Thượng nhất định sẽ ném ngươi đến Nhân giới làm nam quan phường*."

Nam quan phường*: kĩ nam.

Làm như nghĩ tới những kinh nghiệm rất đáng sợ, cả người thiếu niên Tru Tiên run lên, cúi thấp người, tỏ ra thái độ lấy lòng Mặc Tử Tụ nói: "Lão đại, nếu ta nói ra cái gì sai phạm, kính xin ngài tha lỗi, hắc hắc....." Cười cười, ánh mắt thèm thuồng lại nhìn Thiên Âm ở phía xa: "Tiểu Bất Điểm đó ta muốn rồi, nhìn thật là mỹ vị ngon miệng..... Ai da!"

Tru Tiên liền cảm thấy ma lực toàn thân bị kiềm hãm, rơi thẳng xuống dưới đất, chỉ để lại một tiếng kêu thê thảm: "Xích Hỏa mau cứu lão tử một phen!!"

Xích Hỏa âm thầm liếc nhìn Mặc Tử Tụ, thấy Tru Tiên không ngừng rơi xuống dưới đất thì làm ra dáng vẻ thương xót mà đồng tình, nhưng hoàn toàn không có ý giơ tay giúp đỡ.

Lúc này Mặc Tử Tụ nhàn nhạt mở miệng: "Xích Hỏa, ngươi kích động đám người Tru Tiên tấn công Trường Lưu, bổn tôn cũng ngầm cho phép. Rồi ngươi lại chỉ vây không đánh, chẳng lẽ lngươi còn ôm ảo tưởng không thực tế với tên sư phụ Lục Nhiên kia sao?"

Vẻ mặt Xích Luyện dễ dàng thối lui, lại oán vừa hận vừa yêu lại không đành lòng tiến hành Thiên nhân* giao chiến, hồi lâu mới nói: "Chỉ là ta không cam lòng, muốn nghe hắn nói thật."

Thiên nhân*: người trời.

Mặc Tử Tụ trầm mặc không nói thêm gì nữa, cho đến khi một Tiểu Ma Binh vác toàn thân đầy máu của Tru Tiên trở lại, hắn mới mở miệng: "Náo đủ rồi thì trở về đi, Tiên giới này không thích hợp ngươi."

Trong nháy mắt Xích Hỏa lệ nóng doanh tròng, nàng biết là hắn chỉ cái gì, nàng quả thật không thích hợp với Tiên giới, nhưng, nếu không phải bởi vì người đó, nàng cần gì phải ba lần bốn lượt chạy tới Tiên giới để chuốc lấy nhục chứ?

Vào lúc này Mặc Tử Tụ đã bay đến trước mặt Tru Tiên, hừ lạnh nói: "Đứa bé kia, không cho phép ngươi nhúng chàm!"

Tru Tiên không có mắt hỏi một câu: "Chẳng lẽ gần đây Lão đại người thích đứa bé chưa dứt sữa kia? Không giống với phong cách của người!"

Xích Hỏa đang thương cảm, nghe được vài lời nói này, cũng đã không thể sinh ra lòng thương xót được nữa rồi. Trơ mắt nhìn Mặc Tử Tụ bình tĩnh đưa ngón tay dài bạch ngọc chỉ bên trán Tru Tiên một chút, chậm chạp lại lạnh lẽo mở miệng: "Cho dù trời sanh ngươi không học được cách xem sắc mặt của người ta, nhưng bổn tôn cũng không có ý định buông tha dạy dỗ ngươi. Trước tiên ngươi đi quan phường* của Nhân giới mấy ngày học cách hầu hạ người khác như thế nào đi, khi nào hiểu ra được cuộc sống của mình..... rồi hãy trở về."

Quan phường*: kĩ viện.

"Không cần không muốn đừng!!! Lão đại người không thể tàn nhẫn với ta như vậy ——!!!"

"Ngươi yên tâm, một ngày ở Ma giới sẽ bằng một năm ở Nhân giới, sẽ rất nhanh trôi qua." Nghe được tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt của Tru Tiên, hắn nhẹ giọng nói: "Bổn tôn ở tại chỗ này chờ ngươi, học thành trở về."

Hắn bỗng chốc xoay người, hai tay chắp sau lưng, mang theo gió lạnh. Xuyên thấu qua kết giới nhìn Thiên Âm ở trong Tiên điện Trường Lưu, mặc dù cách xa, nhưng hắn vẫn thấy mỗi động tác của nàng đều cẩn thận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết thật là làm người say lòng, làm người ghen tỵ.

Trên gương mặt tuấn mỹ của hắn, xẹt qua nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn: "Tiểu Thiên Âm, bổn tôn cũng sẽ không thua thiệt với người khác, ngươi cứu bổn tôn một lần, bổn tôn cũng cứu ngươi một lần, sau này, ngươi liền tự cầu nhiều phúc cho mình đi. Cũng cho ngươi xem một chút, người của Tiên giới, là bẩn thỉu hèn hạ đến dường nào."

Âm thanh của hắn được gọi là dịu dàng, nhưng lại làm cho Xích Hỏa ở bên cạnh cả người run lên, theo tầm mắt của hắn nhìn lúc này chính là tiểu cô nương được Tiên Tôn Trọng Hoa dẫn đến Trường Lưu, nhìn nụ cười hồn nhiên chân thật này, trong lòng âm thầm thở dài.

Tự cầu nhiều phúc, đã là mong ước tốt nhất mà Mặc Tử Tụ có thể cho nàng.

Mặc Tử Tụ ngồi trên đám mây giữa không trung, ánh mắt hắn lóe lên ánh sáng: "Nếu đều đến đông đủ, bổn tôn cũng đi tụ hợp náo nhiệt."

Vừa nói xong, người đã đi đến Tiên điện Trường Lưu.

Xích Hỏa nhìn Tiên điện, có chút chần chừ, than nhẹ một tiếng, liền đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tương lai nhất định trò giỏi hơn thầy

Editor: Tiểu Ly Ly.

Nhận thấy được đám người Trọng Hoa tiến vào Trường Lưu tiên sơn, Trường Lưu Tiên Tôn Nguyên Ly Nặc liền dẫn một nhóm người đứng ở bên ngoài Tiên điện chờ đón.

Những nhân tài của Thái A vừa bay xuống đất, cũng không có thời gian uống một hớp trà, những người đứng đầu của các Đại Tiên sơn cũng vọt về phía Trọng Hoa.

Huyền Tề lặng lẽ tiến tới bên cạnh Thiên Âm, chỉ vào đối diện, lần lượt giới thiệu từng người: "Người trung niên mặc áo choàng xanh đen đó chính là Tiên Tôn Nguyên Ly Nặc của Trường Lưu Tiên sơn."

Thiên Âm nhìn nét mặt của Nguyên Ly Nặc có vẻ nhu hòa, mặt mũi lại hiền lành, nhưng vừa rồi vẻ mặt lại lạnh nhạt như từ chối người ngàn dặm, nhìn cũng không phải là giống một người dễ dàng sống chung.

Huyền Tề lại đến gần hơn một chút: "Nói với muội những thứ này trước, huynh cần thiết phải nói cho muội biết một chút, mặc dù những người này được mọi người gọi là Tiên Tôn, nhưng chân chính, Thái A ta chỉ có một Tiên Tôn là Trọng Hoa!" Trong giọng nói không thể che giấu được kiêu ngạo: "Bọn họ là Tiên Tôn, chỉ sợ ngay cả Thượng tiên Lưu Quang cũng đuổi theo không kịp. Đều là canh giữ một cái đại diện, mỗi một tiên môn đều tương xứng với chức vị Tiên Tôn. Nhưng trên thực tế, những người này cũng chính là không làm được Chưởng môn có tu vi thân phận lại cao, hơn nữa Chưởng môn lại lo lắng cho một đám người Trưởng lão nhàm chán này. Sao có thể so sánh với Tiên Tôn có sức mạnh vĩ đại này!" Châm chọc các Đại Tiên Tôn một lúc lâu sau, tiếp theo lại chỉ vào một người thanh niên khác nói: "Đây là Tiên Tôn Lam Duyệt của Phù Dịch Tiên sơn, người trong Phù Dịch Tiên sơn không thích tranh đấu với người khác. Không nói tất cả xuất trần*, nhưng mà Lam Duyệt Tiên Tôn này là một người cực kỳ tốt, không tranh không đoạt, cho dù người nào thân phân địa vị gì đều đối xử với họ bình đẳng như nhau, tính tình cũng tương đối nhân hậu." Lại xê gần hơn một chút: "Nghe nói ban đầu nếu không phải đệ tử Bá Hĩ của hắn kế nhiệm chức Chưởng môn, thì thiếu chút nữa hắn đã theo Thượng tiên Lưu Quang gia nhập vào Ma giới rồi!"

Xuất trần*: ý ở đây chỉ những người có suy nghĩ tranh chấp, tranh đoạt với người khác.

Thiên Âm cả kinh, liền nghiêm túc nhìn chằm chằm Tiên Tôn Lam Duyệt của Tiên sơn Phù Dịch. Lam Duyệt này, bàn về tướng mạo, vị này cũng anh tuấn không thua kém Lưu Cẩn. Lam Duyệt là một mỹ nam tử, buộc tóc ngọc quan, áo bào màu trắng, ở trong đám người hoa lệ lại có vẻ cực kỳ mộc mạc, cũng là người hoàn toàn bình dị nhất thời nay.

Thiên Âm chỉ liếc mắt nhìn, liền thích người này.

Huyền Tề lại nói: "Hai vị bên cạnh hắn chính là Trưởng lão của mỗi Tiên sơn, những người này xem ra muội không cần phải nhớ."

"Vì sao?"

Huyền Tề liếc nhìn dáng vẻ ngu ngốc của nàng một cái: "Chẳng lẽ muội không biết trong tiên môn việc khiến người khác ghét nhất chính là những người này cả ngày không có việc gì làm được, lại hết sức suy nghĩ chứng minh mình có cảm giác thực sự làm các Trưởng lão sao? Muội tùy tiện gọi một tiếng A Đại, A Nhị, A Tam là được."

"Huyền Tề ca ca, gia gia huynh cũng là trưởng lão."

"Đây chính là nguyên nhân mà ta cực kỳ thống hận Trưởng lão!" Hung hăng nhổ một ngụm, Huyền Tề trở lại chuyện chính: "Người mà mặc y phục màu đen giống như tang phục, chính là Chưởng môn Thanh Đại của Côn Luân Tiên sơn, hắn được mệnh danh là người nghiêm nghị vô tình, muội tạm thời đừng chọc giận hắn thì tốt hơn. Người thiếu niên bên cạnh hắn chính là con trai hắn Thanh Huyền, hắn ta khác biệt hơn so với phụ thân của mình, Thanh Huyền tính tình rất là ôn hòa lương thiện, không thường so đo với người. Bằng tuổi với ta, chỉ là tu vi....." Rất là coi thường lắc đầu một cái, sau đó hắn chỉ tiếp tên còn lại: "Nữ tử áo bào màu trắng xinh đẹp không giống người kia, là Chưởng môn Vô Tư của Đại Hàm Tiên sơn, nàng không chỉ có gương mặt lạnh lùng, tính tình cũng làm cho người ta khó có thể nắm lấy được, nghe nói nàng có một nữa huyết thống Yêu Tinh."

"Yêu tinh?"

Thiên Âm cực kỳ tò mò với Yêu tinh, đang muốn hỏi tới, vẻ mặt Huyền Tề kỳ lạ truyền âm đến: "Chưởng môn Vô Tư này, nàng..... Ái mộ Tôn thượng của chúng ta."

Rầm!

Hai chữ "tình địch" kim quang lấp lánh vô tư vòng tới vòng lui trên trán của nàng, Thiên Âm lập tức có cảm giác "yêu nữ" xinh đẹp này hết sức chói mắt.

Ánh mắt phát sáng của nàng rốt cuộc cũng để cho Vô Tư cảm nhận được, nàng cau mày nhìn hậu bối này, nghĩ thầm dáng vẻ này thật đáng yêu, thiếu nữ có vẻ thân cận với Trọng Hoa hơn người khác, có lẽ chính là nữ đệ tử trong truyền thuyết kia, liền thân thiện giơ giơ khóe môi lên.

Thiên Âm thầm nghĩ, Vô Tư này cười lên thật đẹp mắt. Nàng bởi vì nàng ta ái mộ sư phụ liền hận người ta, nàng liền có cảm giác mình thật nhỏ mọn, vì vậy mắt khẽ cong lên, nở một nụ cười ngọt ngào.

"Thiên Âm." Trọng Hoa khẽ gọi một tiếng lôi nàng hồi hồn, nàng vội vã thu hồi suy nghĩ lung tung phức tạp, ngẩng đầu ưỡn ngực thót bụng tiến lên phía trước, cung kính đến bên cạnh hắn.

"Sư phụ."

Một tiếng sư phụ này tuy âm lượng không lớn không nhỏ, nhưng làm cho mọi người nơi đây tai thính mắt tinh lên gấp mấy chục lần. Vì vậy bốn phía ánh mắt rối rít nhìn về phía nàng, trong nháy mắt, để cho nàng chân chính trải nghiệm được thế nào là vạn chúng chú mục*.

Vạn chúng chú mục*: được nhiều người chú ý, để ý.

Phía trước Ngũ đại tiên sơn tới tiếp viện người, xung quanh Trường Lưu từ Tiên Tôn đến đệ tử, những cặp mắt kia, toàn bộ nhìn chằm chằm Thiên Âm. Dường như muốn nhìn ra lỗ thủng trên người nàng.

Nàng không nhịn được cau mày, đang muốn lui về phía sau, Trọng Hoa lại cầm chắc cổ tay của nàng, ánh mắt nhàn nhạt quét qua mọi người, nói: "Thiên

Âm, đến trước mặt các vị tiền bối làm lễ ra mắt đi."

Thiên Âm vừa nghĩ, tại sao mình phải luống cuống, có sư phụ Trọng Hoa ở đây, ai có thể có được sư phụ khí thế cường đại như vậy?

Nghĩ như vậy, nàng cũng có thể bình tĩnh ôn hòa đối mặt với ánh mắt dò xét của mọi người, mang theo nụ cười lễ phép tiến lên, nhìn về phía mọi người ở khắp nơi, hào phóng cúi người hành lễ cùa một người vãn bối: "Vãn bối Thiên Âm, gặp qua các vị tiền bối."

Nguyên Ly Nặc dè dặt mà không thân gật đầu một cái đi qua tán dương: "Còn nhỏ tuổi nhưng từ một người phàm tục tu đến tiên thể, không hổ là đệ tử của Trọng Hoa Tiên Tôn. Tương lai nhất định trò giỏi hơn thầy."

Mặc dù Thiên Âm đối với chuyện nam nữ không hiểu nhiều lắm, nhưng nhiều ngày nay ở chung một chỗ với Lưu Quang và Huyền Tề, cũng đã học được cách xem sắc mặt, hiểu được suy nghĩ của người khác, lúc này dĩ nhiên có thể rõ ràng nhìn ra Nguyên Ly Nặc cũng không phải là thật lòng khen ngợi, cũng nhìn ra được đối phương căn bản khinh thường mình. Kỹ thuật diễn xuất này, đúng lúc có chút công dụng rồi.

Vì vậy nàng ngây thơ cười một tiếng: "Đa tạ Trường Lưu Tiên Tôn miệng vàng lời ngọc*, ta không cầu trò có thể giỏi hơn thầy, chỉ hy vọng không cần bôi nhọ danh tiếng sư phụ là tốt rồi."

Miệng vàng lời ngọc*: nói ra những điều hay, điều tốt đẹp.

Lam Duyệt cười ha ha mà nói: "Xem như ngươi lanh lẹ, nghe nói ngươi chỉ cần sáu năm đã có thể tu luyện thành tiên thể, thật là sóng sau đè sóng trước, tương lai của tiểu cô nương ngươi sẽ vô cùng tốt!"

Thiên Âm không tim không phổi nói: "Sóng sau đè sóng trước, sóng trước không phải mất tại trên bờ cát sao? Nói chuyện với Tiên Tôn đại nhân người thật thú vị."

Khuôn mặt tươi cười của Lam Duyệt hơi ngưng lại, sau đó cười lớn lên, những người khác đều bị lời nói vô tâm của nàng trêu chọc, dường như cười một tiếng.

Trọng Hoa ho nhẹ một tiếng, ngăn cản nàng nói chuyện với người khác, đệ tử của chính mình rốt cuộc có mấy cân hắn biết rõ hơn người khác, trong miệng nàng sẽ không nói được lời nào tốt.....

Vào lúc này Chưởng môn Thanh Đại của Côn Lôn đột nhiên lên tiếng: "Tiên Tôn, đệ tử này..... Là thần thể?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người bất đồng, Nguyên Ly Nặc làm như việc không liên quan đến mình, Lam Duyệt nhàn nhạt liếc nhìn Thanh Đại một cái: "Thanh Đại Chưởng Môn, Thiên Âm là người của Thái A, bổn tôn khuyên ngươi không nên có suy nghĩ xấu là tốt nhất."

Vẻ mặt của Vô Tư mang theo nụ cười giễu cợt: "Chẳng lẽ Thanh Đại Chưởng Môn muốn cố ý cướp đứa nhỏ này thu làm đệ tử của mình hay sao?"

Vẻ mặt của Thanh Đại nghiêm túc mỉm cười: "Đâu có, ta cũng chỉ là.... Tò mò thôi, dù sao cũng không gặp nhiều thần thể."

Thiên Âm mờ mịt, nhưng mơ hồ cảm giác chính mình là thần thể có liên quan đến chuyện quan trọng. Huyền Tề híp mắt một cái, lôi nàng đến phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 94: Trọng Hoa, chúng ta lại gặp mặt

Editor: Tiểu Ly Ly.

Ánh mắt Trọng Hoa không thay đổi, vẻ mặt hờ hững, giọng nói lại mấy phần lạnh nhạt: "Lần này Bổn tôn tới, là không phải muốn nghe các ngươi nói đến đồ đệ của Bổn tôn."

Thanh Đại xấu hổ cười cười, không hề lên tiếng nữa.

Vô Tư khẽ mỉm cười, khuôn mặt khuynh thành hiện ra vẻ thẹn thùng, nhìn thấy ánh mặt của Thiên Âm, gọi thẳng là Thiên Tư Quốc Sắc*.

Thiên tư quốc sắc*: ý chỉ người con gái có sắc đẹp tuyệt trần.

Nàng nói: "Trọng Hoa, ngày đó chúng ta từ biệt đã nhiều năm, hôm nay vừa thấy, tu vi của ngươi càng lúc càng sâu không lường được rồi."

Lục Đại tiên sơn, người dám hoặc là có tư cách gọi thẳng tên Trọng Hoa lại không có nhiều, Vô Tư gọi một tiếng Trọng Hoa này, đồng thời nở nụ cười thẹn thùng, trực tiếp khiến không khí đang lạnh lẽo đã giảm xuống nhẹ nhàng không ít. Ánh mắt của Các đại Tiên Tôn Chưởng môn các Trưởng lão lưu luyến ở trên thân hai người, cười thầm.

Nhưng trong lòng đứa nhỏ Thiên Âm đang âm thầm giơ quả đấm, đỏ mặt phẫn nộ giận dữ!

Đây là tình huống gì?

Sư phụ là của ta, ai cũng không được phép nhúng chàm!

Trọng Hoa với Huyền Tề kỳ quái nhìn sắc mặt đỏ bừng của Thiên Âm, Trọng Hoa nhìn Vô Tư một cái, không có tâm tình gì nói: "Trái lại tu vi của Vô Tư ngươi không thấy nửa phần tiến bộ."

"Khụ....." Vô Tư lúng túng che miệng cười khẽ, nhẹ nhàng mà nhu tình liếc hắn một cái, cái nhìn kia, vô cùng dịu dàng, tình yêu tràn ngập trong lòng không ngờ lại để lộ ra.

Trọng Hoa làm như không thấy, ngược lại hỏi Nguyên Ly Nặc: "Lần này Ma tộc lại chỉ vây mà không đánh, nguyên nhân ra sao? Nguyên sư huynh có biết không?"

Lời này vừa nói ra, không khí chợt thay đổi lần nữa, đóng băng đến đáng sợ.

Hồng Trang nhỏ giọng hỏi Thiên Ngô: "Tam Trưởng Lão, vì sao Tôn thượng phải gọi Trường Lưu Tiên Tôn là sư huynh? Theo đệ tử biết, tôn thượng đang là Tiên Giới Chí Tôn, bất luận kẻ nào thấy cũng phải tự nhiên mà nhún nhường, người người đều là bảy phần cung kính ba phần sợ hãi, vì sao hiện nay lại như vậy....."

Thiên Ngô truyền âm nói: "Theo bối phận, Nguyên Ly Nặc nhậm chức chung với Chưởng môn Thái A nên hai người có vai vế ngang nhau, Trọng Hoa phải gọi một tiếng "sư thúc". Nhưng đều giống như Chí tôn các Đại Tiên sơn, hơn nữa Trọng Hoa vốn tài giỏi hơn những người khác, nhưng lễ phép gọi một tiếng "sư huynh", cũng coi là cho hắn một chút mặt mũi."

Hồng Trang gật đầu, âm thầm nhìn thân hình thẳng tắp bên ngoài của Trọng Hoa, một lúc sau mặt hồng tim đập. Nhưng lại nhìn một bên Thiên Âm đang kề vai nói nhỏ với Huyền Tề, sắc mặt ửng đỏ thoáng chốc trầm xuống.

Một ngày nào đó, nàng ta sẽ vượt qua nàng!!

Một mặt Thiên Âm đang nghe Huyền Tề nói chuyện bát quái một mặt chờ Nguyên Ly Nặc mở miệng trả lời sư phụ của mình.

Nguyên Ly Nặc có thể khinh thường Thiên Âm, cũng không dám xem thường Trọng Hoa, lần này có thể đánh lui được Ma tộc hay không, chủ yếu là có thể đánh lui được Mặc Tử Tụ hay không, mà quan trọng ở chỗ này, chỉ có Trọng Hoa có thể đánh một trận với Mặc Tử Tụ.

Nếu không chỉ có các đại Tiên Tôn khác cùng nhau liên thủ, mới có thể đánh lui kẻ địch. Nhưng lần này, trừ Trọng Hoa, còn có Hiên Viên tiên sơn Tiên Tôn Lịch Chi.

Nghĩ đến Tiên Tôn của Hiên Viên, Nguyên Ly Nặc lại nhức đầu. Hoa cô nương đó cũng như Tiên Tôn, không thích nhất, chính là người trong Thái A. Cho nên biết rõ Trọng Hoa đến, hắn lại tìm cớ nói trên đường mệt nhọc nên đi nghỉ ngơi, trực tiếp trốn tránh không gặp!

Nghe Trọng Hoa vừa hỏi, dáng vẻ của Nguyên Ly Nặc vẫn rụt rè như cũ, nhưng là cũng thận trọng nhiều hơn một chút: "Tôn thượng có điều không biết. Lần này Ma tộc tấn công Trường Lưu ta, chủ yếu là bởi vì đồ đệ Xích Hỏa chăng ra gì của Lục Nhiên kia."

Nhìn mặt Nguyên Ly Nặc xấu hổ tức giận, Thiên Âm và Huyền Tề cũng đánh hơi được hơi thở bát quái*, liếc mắt nhìn nhau, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giương lỗ tai cẩn thận lắng nghe.

Hơi thở bát quái*: ý đây chỉ có mùi của tin đồn.

Ngược lại Trọng Hoa vẫn như cũ không có biểu cảm gì, hắn nhìn bầu trời, hình như lặng lẽ chờ Nguyên Ly Nặc nói tiếp.

Nguyên Ly Nặc nhìn sương mù dày đặt bao phủ bầu trời, trong giọng nói tất cả đều là chán ghét: "Ba ngàn năm trước Xích Hỏa phản bội Trường Lưu tìm Ma tộc nương tựa, mang bảo vật quan trọng của Tiên môn ta đi. Từ lúc Tiên sư Tổ sơn qua đời, bảo vật này liền bị chia ra làm hai, một phần do Chưởng môn bảo quản, một phần do bổn tôn bảo quản." Dừng một chút, hắn giả bộ tùy ý nhìn về phía Trọng Hoa, thấy hắn không có biến hóa chút nào, mặt không chút thay đổi đang nhìn bầu trời, tựa hồ đang nhìn một chỗ nào đó, ánh mắt lạnh lẽo khác thường.

Ánh mắt của Nguyên Ly Nặc chợt lóe, giận dữ nói: "Lần này Xích Hỏa xâm phạm tiên sơn ta, chính là muốn bổn tôn giao cho một phần khác. Cho nên chỉ vây nhưng không đánh, không chỉ vì một phần bảo vật khác, còn muốn đòi Trường Lưu trả một cái công đạo cho nàng. Hừ! Nàng phản bội sư môn dấn thân vào Ma tộc, mấy ngàn năm nay sát hại đồng liêu* Tiên giới đếm không hết, lại muốn một công đạo! Nàng cho rằng bao vây Trường Lưu ta như vậy, bổn tôn sẽ dễ dàng thỏa hiệp, quả thật là quá mơ mộng hão huyền!"

Đồng liêu*: bạn bè đồng trang lứa.

Nói đến phần sau, trên mặt Nguyên Ly Nặc đã có chút trở nên dữ tợn, hiển nhiên là đối với hộ pháp thứ hai của Ma tộc này đã hận đến cực điểm.

Trong lúc này, giữa không trung truyền đến giọng nói đùa cợt của Xích Hỏa: "Nguyên Ly Nặc, ngươi trước sau như một thật là bỉ ổi! Sư phụ chưa từng có bảo vật mà bị ta cướp đi? Ngươi vì muốn nói xấu ta, không tiếc bịa đặt những lời nói dối bỉ ổi như thế, uổng cho ngươi là Tiên tôn của một Tiên sơn!"

Nguyên Ly Nặc hừ lạnh một tiếng, người đã bay đến trời cao, cầm kiếm mà đứng: "Xích Hỏa, đã đến như vậy rồi, liền kết thúc với bổn tôn luôn đi. Sư phụ ngươi không đến gặp ngươi...ngươi cũng không chiếm được người mà mình mong muốn! Chết tâm đi!"

Tiếng nói vừa dứt, bão táp bắt đầu nổi lên, đất trời đổi màu.

Tự hắn làm trung tâm, một luồng khí vô hình mạnh mẽ chợt bắn ra ngoài. Trong sương mù dày đặc đột nhiên truyện đến âm thanh buồn bực, hình như là bị thương. Thiên Âm tìm một vòng không có thấy bóng người, nghĩ tới Xích Hỏa này bị Nguyên Ly Nặc hãm hại, nhìn lại Nguyên Ly Nặc, giữa không trung hơi thở cũng chuyển động theo hắn.

Nhưng lúc này, trong sương mù lại chậm rãi xuất hiện một hình dáng thon dài.

Dần dần, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện ở trước mắt mọi người, trên mi tâm có vẽ Chu Sa, đẹp đến chói mắt.

Lông mày tự núi xa, đôi mắt lạnh lùng mà ma mị, tùy ý quét qua Nguyên Ly Nặc, nhìn mọi người, ở trên người Thiên Âm chớp mắt một cái, cuối cùng rơi vào trên người Trọng Hoa, dừng lại.

"Trọng Hoa, chúng ta lại gặp mặt."

Hắn lần nữa bước ra một bước, giữa không trung Nguyên Ly Nặc chợt giống như bị người vỗ một chưởng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay ngược ra ngoài, đập trúng bên trong nóc Tiên điện. Đổi lấy một màn bụi mù tràn ngập, Nguyên Ly Nặc lần nữa xuất hiện ở trước mắt mọi người thì khóe miệng chảy máu thân hình chật vật không chịu nổi.

Đây là lần thứ ba Thiên Âm nhìn thấy Mặc Tử Tụ.

Lần đầu tiên nhìn thấy là lúc, cảm thấy hắn đẹp, xinh đẹp không giống người. Lần thứ hai là lúc, nàng chỉ thấy mặt nạ Mạn Châu Sa Hoa* mở ra trước mắt. Lần này gặp lại hắn, cơ thể nàng lại có loại cảm giác đau đến tê liệt.

Mạn châu sa hoa*: hoa Bỉ Ngạn.

Bên cạnh lập tức có tiếng hô đau truyền đến, nàng vô lực nhìn xem, nhưng nghĩ tới nhất định là đệ tử còn lại có tu vi thấp như nàng không chịu nổi áp lực của Mặc Tử Tụ nên bị thương nặng, vì vậy nàng ra sức chống cự, hơi thở không ngừng bị đè ép ngoài thân.

Trong cơ thể khí huyết đang cuồn cuộn, cổ tay đột nhiên có cảm giác lành lạnh. Thân thể đang bị đè ép đến đau đớn lập tức biến mất, nàng giương mắt nhìn, vừa đúng bắt gặp ánh mắt băng lãnh của Trọng Hoa không giống với ngày thường.

"Sư phụ?"

Sau lưng Huyền Tề muốn nắm tay của nàng chậm rãi thu hồi, bên người nắm chặt nắm đấm.

"Không có sao chứ?" Trọng Hoa hỏi, lập tức nàng cảm thấy ở chỗ cổ tay có cảm giác mát rượi chậm rãi truyền vào thân thể, lập tức làm cho áp lực hít thở không thông của người ta biến mất.

Thiên Âm vội vàng lắc đầu: "Đồ nhi không có việc gì."

Nói qua giơ tay lên nhìn về phía Mặc Tử Tụ giữa không trung, thấy hắn cũng đang nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, trên môi hắn nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Ngày Tiên giới bị tiêu diệt, không xa rồi!

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm hoang mang thu hồi mắt, đang suy tư, lơ đãng thoáng nhìn, lại nhìn thấy ánh mắt mất mác của Huyền Tề.

"Huyền Tề ca ca, huynh làm sao vậy?" Nàng cho là hắn là không chịu nổi khí thế công kích mà Mặc Tử Tụ cố ý phát ra, vội đi bắt lấy tay hắn, lo lắng trùng trùng mà hỏi: "Có phải là không thoải mái hay không?"

Huyền Tề trở tay nắm nàng, khẽ mỉm cười: "Muội rất lo lắng ta?"

"Dĩ nhiên!"

Huyền Tề thỏa mãn cười, trong lòng vui sướng. Có thể để cho nàng nhớ kỹ, vậy là đủ rồi.....

Trọng Hoa nhìn hai người này, ánh mắt rũ xuống, xoay người lại nữa giương mắt nhìn về Mặc Tử Tụ, khi đó đôi mắt đen nhánh, lạnh lẽo mà trống vắng.

Thiên Âm chỉ thấy hắn đột nhiên biến mất, hóa làm thành một luồng sáng lướt lên trời cao, ngay sau đó bóng dáng Mặc Tử Tụ và Trọng Hoa liền biến mất ở trong sương mù cuồng phong.

Kỳ lạ là, bốn phía lại hoàn toàn yên tĩnh. Yên tĩnh đến ngay cả tiếng gió cũng không có, hơn nữa kỳ lạ này sẽ khiến người ta cảm thấy đau khổ khác thường.

Hàm răng Thiên Âm có chút run, nắm chặt cánh tay Huyền Tề: "Huyền Tề ca ca, sư phụ ngài ấy đang giao chiến với Mặc ca ca sao?"

Một tay Huyền Tề bịt miệng của nàng: "Mặc kệ muội làm sao biết Mặc Tử Tụ, ở trước mặt mọi người, muội tốt nhất không được xưng hô ca ca với hắn. Nếu không những người này....." Hắn hừ lạnh một tiếng: "Không dám đi tìm chánh chủ gây phiền phức, sẽ đến tìm vài người trút giận."

Thiên Âm sáng tỏ gật đầu, lúc này Huyền Tề mới buông nàng ra.

"Sư phụ sẽ thắng sao?"

Huyền Tề nhìn không thấy bóng dáng nhưng lại thấy cuồng phong loạn vũ giữa không trung, hỏi: "Muội hi vọng tôn thượng thắng sao?"

"Dĩ nhiên! Sư phụ, sư phụ nhất định sẽ thắng!"

Thiên Âm thầm suy nghĩ, Mặc Tử Tụ, Mặc ca ca, hắn là Ma Tôn, nàng là đệ tử Trọng Hoa, nhất định là địch!

Nhưng nàng cũng không muốn!

Mặc ca ca nở nụ cười ôn hòa tặng nàng xiêm y kia, nàng cũng không muốn trở thành địch với hắn!

Không trung hai bóng dáng kia quá nhanh, nhanh đến không thấy, các đại Tiên Tôn còn lại đã sớm huơ ra kết giới che chở các đệ tử bên ngoài Tiên điện, mặc dù trong không trung không thấy bóng dáng, thế nhưng từng đợt từng đợt khí lực mạnh mẽ lại đụng vào kết giới, mặc dù chưa từng có động tĩnh gì lớn, nhưng sắc mặt của đám người Nguyên Ly Nặc và Lam Duyệt đã hiện lên vẻ tái nhợt, không khó nhìn ra mấy người ngăn cản dư âm do Trọng Hoa giao thủ với Mặc Tử Tụ tạo ra, che chở cho nhiều người như vậy cũng là tương đối khó khăn.

Đỉnh cao nhất của trận tỷ thí, là không cần phải có chiêu thức tráng lệ, mà là có thể có loại yên tĩnh này, tĩnh có thể làm cho đất trời thay đổi.

"Vào điện!" Nguyên Ly Nặc quát khẽ một tiếng, mọi người đang khẩn trương xem cuộc chiến mới bỗng nhiên hồi hồn, vội vã rút lui vào trong điện.

Dù sao mọi người cũng đều biết, như loại cấp bậc chiến đấu này, những nhóm người ở ngoài cửa phải nhanh chóng tránh càng xa càng tốt. Ngoài điện có thủ hộ kết giới, công kích thông thường sẽ không dễ dàng bị phá ra. Trừ mấy Đại Tiên Tôn Chưởng môn, hắn thật là đệ tử của Trưởng lão, cũng đứng tại cửa Tiên điện Trường Lưu mà ngước nhìn bầu trời, ý đồ tìm ra hai bóng dáng khiến cho trời đất thay đổi kia.

Rốt cuộc, một vệt sáng màu máu xẹt qua, đột nhiên bóng dáng của Mặc Tử Tụ hiện ra, có chút chật vật lui về trăm mét.

Thiên Âm cố gắng tìm kiếm một phen, rốt cuộc cũng thấy sư phụ mình xuất hiện đối diện Mặc Tử Tụ, tay phải cầm kiếm, áo bào giống như những đám mây, cuồn cuộn tung bay.

Thấy hắn không có việc gì, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Mặc Tử Tụ, thấy sắc mặt hắn hơi xanh một chút, nhưng vẻ mặt lại tương đối vui vẻ.

"Trọng Hoa a Trọng Hoa, bổn tôn ngược lại xem thường ngươi rồi, trong người mất một nửa tu vi, lại còn có thể đánh bổn tôn bị thương, không hổ là người đứng đầu vạn năm trong Tiên giới!"

Lời này vừa nói ra, mọi người trong Tiên điện đều kinh ngạc.

Trừ Huyền Tề.

Sắc mặt Thiên Âm thoáng trắng bệch, nàng mờ mịt quay đầu nhìn hắn, run giọng hỏi: "Huyền Tề ca ca, tại sao sư phụ lại mất một nửa tu vi?"

Huyền Tề nắm vai gầy nhỏ của nàng, do dự chốc lát: "Mặc Tử Tụ nói thế chỉ là vì đả kích lòng tin của Tiên giới, muội không cần phải cho là thật."

Lúc này Trọng Hoa đã ra tay, kiếm khí đột kích, tầng mây trên trời theo kiếm khí mà cuồn cuộn, mà Mặc Tử Tụ đâu rồi, Mặc phát trong tay hắn đột nhiên hóa thành tơ lụa màu đen, giống như linh xà trên không trung vẽ ra một dấu vết quỷ dị, một cái phễu chứa gió lốc màu đen tự nhiên hiện ra, che trời tránh đất mà đến, chạm vào kiếm khí của Trọng Hoa, luồng khí cuồn cuộn như nước lũ vỡ đê mà đến, làm cho người ta có loại cảm giác sợ hãi như đất trời sụp đổ.

Trong nháy mắt bóng dáng của hai người đã biến mất, Thiên Âm đang muốn kêu lên, lại thấy Mặc Tử Tụ đột nhiên hộc máu mà rút lui, chợt có một Hoa nhi tựa như mỹ nhân xuất hiện ở phía sau đỡ lấy hắn.

Trọng Hoa đứng ở không trung, Thái A trong tay đã không biết đi đâu, một tay thả lỏng phía sau, tựa như vượt qua Thần đế Hồng Hoang Viễn Cổ, cho dù chỉ là đón gió mà đứng, lại có một phần nghiêm nghị mà không thể không nhìn thấy, mang theo cái nhìn Thương sinh* uy nghiêm, khiến cho gió lốc cũng không dám lưu lại ở quanh thân hắn, quần áo tung bay đột nhiên bất động, hắn cứ như vậy lạnh nhạt nhìn Mặc Tử Tụ, hình như không có ý tiếp tục ra tay.

Thương sinh*: dân đen, bá tánh.

Vẻ mặt Mặc Tử Tụ có chút phức tạp, hắn thật sâu ngắm nhìn Trọng Hoa, nhẹ nhàng bỏ lại một câu nói, sau đó mang theo Hoa nhi kia nghênh ngang rời đi: "Không ngờ ngày xưa liếc nhìn hai giới tiên ma không người nào có thể địch Tiên Tôn Trọng Hoa, hôm nay mới đối phó với bổn tôn, lại muốn dùng Mệnh tướng bác..... Hừ, chuyện hôm nay bổn tôn nhớ trong lòng, ít ngày nữa liền dẫn đầu ma chúng san bằng Tiên giới!"

Ánh mắt cuối cùng, nhìn mọi người trong Tiên điện, là sự xem thường hờ hững khi đối mặt con kiến hôi: "Ngày Tiên giới bị tiêu diệt, không xa rồi! Ha ha ha....."

Không thể không nói, Mặc Tử Tụ đối với mọi người trong Tiên giới, sợ là trừ Trọng Hoa, những người còn lại hắn đều không đặt ở trong mắt. Mặc dù hôm nay bị thương bỏ chạy, hắn vẫn cao ngạo khinh thường mọi người trong Tiên giới như cũ.

Mọi người ở đây cũng vì lời của hắn mà kinh ngạc tức giận, Thiên Âm lại si ngốc nhớ hắn lúc rời đi, hình như có nhìn thoáng qua, ánh mắt kia, có quá nhiều ý đồ không nói rõ, làm cho trong lòng nàng lo lắng.

Trọng Hoa rơi xuống đất, Thiên Âm vội chạy tới: "Sư phụ người không sao chứ?"

Trọng Hoa cười nhạt một tiếng: "Ngươi cảm thấy vi sư có thể có chuyện gì?"

Trong lòng Thiên Âm khó chịu, nhỏ giọng hỏi: "Mặc ca..... Mặc Tử Tụ nói tu vi của sư phụ chỉ còn dư một nửa, là thật sao?"

"Hắn đang nói bậy."

Lời nói lúc này của Trọng Hoa, ánh mắt cũng chưa từng chớp lên một cái, vẻ mặt lạnh nhạt này làm cho người ta khó có thể đoán được tính chân thật trong lời nói của hắn. Chỉ có một mình Hhuyền Tề, theo Thiên Âm tới bên người hắn, đuôi mắt phát hiện tay phải hắn chắp sau lưng, có chút run rẩy.

Trong lúc này, ánh mắt Nguyên Ly Nặc có chút mờ mịt, đoán không được những lời nói đó của Mặc Tử Tụ là thật hay giả.

Nếu như là thật, thực lực hôm nay của Trọng Hoa, cũng chẳng qua khó khăn lắm cao hơn hoặc bằng ba lần so với hắn mà thôi, nếu như là giả, như vậy.....

Nguyên Ly Nặc híp mắt dò xét cẩn thận đánh giá Trọng Hoa, cũng rước lấy ánh mắt nhàn nhạt của người sau, trong lòng run lên, vội cúi đầu, nửa khắc sau mới nâng lên vẻ mặt lo lắng trùng trùng nói: "Mặc dù lần này Mặc Tử Tụ thua chạy, lại sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như thế, ta lo lắng, tiếp đó sẽ có một trận ác chiến!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều trầm mặc.

Hai bên đều đã đấu với nhau một trận, kế tiếp cũng chính là lúc chúng tiểu nhân tác chiến.

Trọng Hoa lại nói: "Lần này Mặc Tử Tụ bị thương rất nặng, trong thời gian ngắn không cách nào phục hồi như cũ, mặc dù Ma giới có ba Đại Hộ Pháp, cũng không có hành động gì. Lần này hắn bị thương, nội bộ Ma giới tất nhiên sẽ rối thành một nùi, đây cũng chính là thời cơ tốt nhất ta nghỉ ngơi dưỡng sức."

Trọng Hoa nói thế, một câu thành sấm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ngày sau không cần thiết phải vì tình khổ sở

Editor: Tiểu Ly Ly.

Không tới hai ngày, ma chúng liền lui sạch sẽ, bầu trời Trường Lưu Tiên sơn lần nữa trở nên trong vắt.

Nhưng mọi người không dám phớt lờ, vì vậy trong lòng người của Lục Đại tiên sơn hiểu mà không nói, tiếp tục ở lại Trường Lưu, chờ đón Mặc Tử Tụ quay trở lại.

Sáng sớm, Trọng Hoa vừa mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy đồ đệ Cẩu nhi* mà mình thương yêu ngồi xổm bên cạnh cánh cửa, giương mắt đang nhìn mình.

Cẩu nhi*: chó con. Đây chỉ cách gọi thân mật yêu thương.

Đáy mắt hắn xẹt qua ánh sáng nhu hòa, cũng không kéo nàng đứng dậy, hỏi "Sáng sớm đã đứng chờ đợi ở đây, chẳng lẽ tối hôm qua ngươi ở sau lưng vi sư lại làm ra chuyện xấu gì rồi, nên tới để nhờ giúp đỡ?"

Mặt Thiên Âm đỏ lên, vội vàng đứng dậy nói: "Đâu có đâu có, đồ nhi chỉ là nhớ tới sư phụ, cho nên tới xem một chút. Nghĩ trước tiên thấy sư phụ, giải trừ nỗi tương tư. Không thể không nói sư phụ, hôm nay Lão Nhân Gia người thật là hào quang vạn trượng, xinh đẹp tuyệt vời nhé!"

"....." Có đồ nhi như thế, Trọng Hoa có thể nói cái gì?

Hắn tự đánh giá, sau đó chớp mắt một cái, nói: "Hình phạt không cho phép ngươi ăn thịt kia, lại tăng thêm một tháng."

Thiên Âm lập tức kêu gào không ngừng.

Thầy trò hai người một trước một sau đi trên hành lang, lòng bàn chân là tiên sương tầng tầng, như sơi bông vòng quanh.

Trọng Hoa ở phía trước, nghe Thiên Âm thao thao bất tuyệt vừa nói chuyện: "Sư phụ, hôm qua người giao thủ với Mặc Tử Tụ, thật sự không có chuyện gì sao? Tuy là con tin tưởng sư phụ ngài thân là Tiên Tôn, thiên hạ kính ngưỡng, tôn vinh cực kỳ, tự nhiên pháp lực cao thâm, không có người địch lại. Nhưng..... con xem hôm qua sắc mặt của sư phụ hình như không tốt cho lắm, đến cùng là đúng như lời mà Mặc Tử Tụ từng nói, vì đánh lui hắn, người không tiếc tự tổn thương mình?"

"Thiên Âm, chẳng lẽ ngay cả sư phụ ngươi cũng không tin sao?" Bước chân Trọng Hoa không ngừng sắc mặt không thay đổi: "Kẻ hèn Mặc Tử Tụ, vi sư không cần phải lấy Mệnh tướng bác ra."

"Nhưng....." Thiên Âm còn muốn nói, nhưng trong lúc này, một thanh niên ôn tồn nho nhã xông tới trước mặt, mặt mày trong sáng, trơn bóng như ngọc. Bước từ bên ngoài, cung kính vái chào Trọng Hoa: "Lục Nhiên gặp qua tôn thượng, đa tạ tôn thượng hôm qua đã giải vậy cho Trường Lưu, Lục Nhiên vô cùng cảm kích!"

Trọng Hoa không để ý nói: "Lục Chưởng môn khách khí. Đám người Ma tộc, người trong Tiên giới phải trừ diệt, còn đây là trách nhiệm, bổn phận mà bổn tôn phải làm, chưa nói tới giúp một tay."

"Tôn thượng đại nghĩa, làm Lục Nhiên khâm phục vô cùng." Chưởng môn Lục Nhiêng vừa vái, muốn nói lại thôi.

Trọng Hoa nói: "Lục Chưởng môn có lời gì, cứ nói đừng ngại."

Thiên Âm cẩn thận quan sát Lục Nhiên này, phát giác trên mặt của hắn có mấy phần u sầu. Vốn là bị Ma tộc bao vây tấn công, là nên ưu sầu, nhưng lúc này hắn rõ ràng không phải lo lắng Ma tộc.

Một lúc lâu, chỉ nghe hắn nói: "Hôm qua ta có chút chuyện trì hoãn, không thể thấy phong thái của tôn thượng đánh lui Mặc Tử Tụ, thật sự đáng tiếc." Thấy Trọng Hoa yên tĩnh, ánh mắt nhìn mình chằm chằm, trong lòng Lục Nhiên thở dài, không cần nói những câu khen tặng, thẳng người lên, chậm rãi hỏi "Xin hỏi tôn thượng, hôm qua, Nhị hộ pháp Ma tộc Xích Hỏa, có bị thương chỗ nào hay không?"

Trong nháy mắt, mắt Thiên Âm sáng lên, nhạy bén đánh hơi được hơi thở bát quái, Trọng Hoa đưa tay vuốt trên đầu nàng, tựa như đang cảnh cáo cái gì, nhàn nhạt nói với Lục Nhiên: "Bổn tôn cũng không gây tổn thương cho nàng."

Lục Nhiên thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó cười khổ nói: "Liệt đồ khiến tôn thượng chê cười."

Trọng Hoa khẽ lắc đầu không nói thêm gì nữa, dẫn theo Thiên Âm lướt qua hắn, tiếp tục tiến lên.

Đi một lát, Thiên Âm quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt khổ sở của Lục Nhiên đang nhìn bầu trời, giống như nhìn những tầng mây đang lộ ra kia.

"Thiên Âm, ngươi đang nhìn cái gì?"

"Sư phụ, cuối cùng con cảm thấy Lục Chưởng môn này có chút cổ quái. Ha, đúng rồi, Hyền Tề ca ca nói ngày hôm qua Tiên tôn Nguyên Ly Nặc nói dối.... "

Trọng Hoa dừng chân nhìn nàng, tuy có ý cười nhẹ nhàng, lại làm cho Thiên Âm có chút ngượng ngùng.

"Đừng ở sau lưng nghị luận người khác."

Thiên Âm quang minh chính đại, nói: "Quả thật, sư phụ, con cũng không phải một người nhiều chuyện, nhưng mà, chúng ta luôn luôn hiểu rõ điểm bắt đầu của câu chuyện, thì mới biết được lần này chúng ta giúp đỡ cho người tốt hay kẻ xấu..... "

"Mỗi tiên môn đều có một chút bí mật được giữ kín, một tiên nhân đủ tư cách, không nên đi tìm hiểu riêng tư của người khác." Trọng Hoa nói như thế, Thiên Âm vụng trộm bĩu môi, đang muốn cãi lại, hắn lại nói: "Thời hạn cấm thực nên dài thêm một chút sẽ tốt hơn không?"

Thiên Âm lập tức chính nghĩa, nói: "Không không không, sư phụ dạy đúng, đồ nhi nhất định tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, vô lễ với không nhìn thấy không nghe.*"

Vô lễ với không nhìn thấy không nghe* (非礼不视不听): ý của câu này tức là không để ý tới những việc của người khác. (Raw sao thì Ly chuyển đúng như vậy, không phải sai đâu nha *cười*, Ly nghĩ chắc bà tác giả này đang nói khéo hoặc chơi chữ chẳng hạn??)

"Như thế rất tốt."

Cái trán của Thiên Âm chảy mồ hôi rầu rĩ, thiếu chút nữa lại bay mất một tháng thịt.

Sau một lát.

Trọng Hoa nhàn nhạt mở miệng: "Một chữ tình, làm gãy đi bao nhiêu thiên kiêu hồng nhan*, như Lục Nhiên, như Lưu....." Hắn hơi ngừng lại, mỉm cười nhìn Thiên Âm: "Thiên Âm nên nhớ kĩ, ngày sau không cần thiết phải vì tình mà khổ sở."

Thiên kêu hồng nhan*: chỉ những người con gái xinh đẹp kêu ngạo.

Thiên Âm cúi đầu, thiếu nữ ngây thơ ôm ấp tình cảm có chút thương cảm: "Con đã biết, sư phụ....."

Đi qua hành lang quanh co, nhìn Tiên điện Trường Lưu gần trong gang tấc, Thiên Âm dừng lại bước hỏi: "Sư phụ, đây là chúng ta đang đi đâu?"

"Tiên điện Trường lưu."

Thiên Âm suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Sư phụ?"

Trọng Hoa cũng dừng lại bước cúi mắt nhìn nàng: "Chuyện gì?"

"Hắc hắc..... Sư phụ, đồ nhi cảm thấy sư phụ đi Tiên điện dĩ nhiên là thảo luận với các Chưởng môn Tiên Tôn khác chuyện đối phó Ma tộc như thế nào, con lại không giúp đỡ được cái gì, đồ nhi chỉ chiếm không gian thôi. Nên con cũng không cần đi theo sư phụ được không?"

"Có thể."

Thiên Âm kích động, Trọng Hoa lại nói: "Nếu như Trường Lưu truyền ra tin tức tiên thú quý hiếm bị mất tích, vi sư đều tính trên đầu ngươi."

"....." Thiên Âm để tay trước ngực, mười ngón tay xoắn vào: "Sư phụ sẽ trách phạt đồ nhi như thế nào?"

"Bế quan một năm."

Lông mày Thiên Âm nhíu thành một đường, trong nháy mắt lập tức đứng thẳng mặt mũi nghiêm trang trả lời vang vang có lực: "Sư phụ xin yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ tốt tiên thú của Trường Lưu, không khiến người ta tổn thương một cộng lông tơ nào!"

***

Trường Lưu Tiên Sơn núi cao trùng điệp tầng tầng phập phồng, sáng sớm ánh sáng mặt trời, đám mây bao phủ giữa sườn núi, chỉ thấy đỉnh núi nơi xa như thực như ảo, đàn Tiên Hạc bay, âm thanh rõ ràng.

Thiên Âm vốn muốn đi tìm Huyền Tề, đi được vài bước đường, nàng lại đi lạc. Vào lúc này Đông Tây Nam Bắc nàng cũng không phân rõ, chỉ có nhìn dãy núi nhấp nhô, trời xanh mây trắng mà bi thương thở dài.

Nước biếc hồ trong, chiếu lên mây trắng xa xa.

Một thiếu niên tuấn mỹ, dáng người nhu nhược trong miệng chứa Thảo Diệp, cầm một cái rìu lớn hơn thân thể của mình, nhàn nhã dọc theo hồ Lạc Nhạn mà chạy chầm chậm, vừa đi vừa quan sát bốn phía vừa khinh thường châm chọc: "Nhìn núi, hồ này, ơ ơ, Trường Lưu Tiên sơn chẳng qua cũng chỉ như thế thôi sao. Nghĩ tới Ma giới ta, rừng rậm rộng trùng điệp vô tận, đó mới thật sự là nơi mà người người cư trú."

Đang nói, hắn vung rìu lên, mắt thường có thể thấy được luồng khí hình trăng lưỡi liềm xông về bên trái đỉnh núi, núi kia lập tức bị móp méo một khối. Hắn chậc chậc thở dài, đang muốn vung thêm một cái, khiến cả đỉnh núi hoàn toàn biến mất, thì đột nhiên từ phía sau lại truyền đến một giọng nói tò mò chất vấn: "Tiểu mỹ nhân, ngươi làm gì ở đây?"

Một tiếng tiểu mỹ nữ, khiến cho cả người Tru Tiên run lên, mới từ Nhân giới chạy về tới, đối với hắn, một tiếng " tiểu mỹ nhân" này căm thù đến tận xương tuỷ!

Trong nháy mắt, thân thể của hắn như lá thu rụng bay trong gió, run rẩy rất có tiết tấu, cực kỳ buồn bã.

Hắn xoay người, dùng một đôi mắt tràn đầy thù hận lại bao hàm oán niệm sâu kín nhìn cô nương đột nhiên xuất hiện sau lưng..... Trong lúc bất chợt hai mắt sáng lên!

"À? Lại là ngươi?" Hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vẻ mặt hung thần ác khí vội thay đổi, thân cận thiện lương cười một tiếng: "Tiểu Bất Điểm, lần đầu tiên gặp mặt, ca ca rất thích ngươi."

"Hù dọa!" Thiên Âm thật sự bị hù ngã rồi, từ đầu đến chân nhìn "ca ca" nhu nhược này qua một lần, ánh mắt lưu luyến nhìn ngực hắn một lúc lâu, rốt cuộc xác định "mỹ nhân" cầm rìu động tác rất là hung hãn trước mắt này thật sự là một nam nhân!

Thấy nàng sững sờ, bản thân đắm chìm thật sâu trong cảm giác tốt đẹp, Tru Tiên cầm rìu đến gần mấy bước, nếu nhìn kỹ, lúc này ánh mắt hắn lóe sáng, khóe miệng chảy dãi, chính là dáng vẻ nóng lòng muốn thử lại vô cùng thèm khát: "Tiểu muội muội, gặp lại tức là hữu duyên, ca ca ta đối với ngươi vừa thấy đã yêu, nếu ngươi nguyện ý thì theo ca ca đến chân trời góc biển đi?"

Thiên Âm cúi đầu suy nghĩ chốc lát, lại ngẩng mặt lên cười một tiếng: "Mỹ nhân, ngươi là đang quyến rũ ta phạm tội sao?"

"....." Lúc này Tru Tiên sửng sốt, sau khi lấy lại tinh thần đang suy nghĩ trực tiếp trói tiểu tử này trở về đại bản doanh hầm ăn, Thiên Âm lại đột nhiên nhào lên, đưa hai tay ra thân mật sờ ở trên người hắn mấy cái, cuối cùng ở ánh mắt bên trong khác thường của Tru Tiên, nắm lấy tay trái của hắn đặt vào giữa đôi tay chính mình, ngây thơ đón nhận ánh mắt như đang phun lửa của hắn: "Mỹ nhân, hay là chúng ta song tu đi!"

"....." Tru Tiên giận: "Không được gọi lão tử là mỹ nhân! Kêu một câu mỹ nhân nữa lão tử sẽ chém ngươi chết tươi!"

"Đây không phải là trọng điểm chứ?" Thiên Âm cố gắng nghĩ lại trong thoại bản có cảnh tên háo sắc dùng những trò bịp bợm đùa giỡn thiếu nữ, nàng bị trêu ghẹo nên cực kỳ ngượng ngùng mới phải, nhưng mỹ nhân trước mắt này, sao giống như là bị người dẫm lên chỗ đau, vẻ mặt lại cực kỳ tức giận chứ?

Tru Tiên vừa nghe đến hai chữ "mỹ nhân", liền không nhịn được nghĩ đến kinh nghiệm ở Nhân giới, cả người run lên, sát khí lộ ra ngoài: "Tóm lại không cho phép ngươi kêu lão tử là mỹ nhân nữa!"

Thiên Âm vội lui đến khoảng cách an toàn, cười híp mắt lại, lần nữa âm thầm quan sát hắn một lúc lâu, nhìn con mắt hắn đỏ bừng hung ác cơ hồ như muốn giết người, lại nhìn cây rìu của hắn một chút, thức thời mở miệng gọi một tiếng: "Phủ* nam hảo hán."

Phủ*: búa hoặc rìu.

Tru Tiên sửng sốt: "..... Có ý gì?"

"Chính là nam nhân khiêng rìu trong Hảo Hán."

Tru Tiên hài lòng, soạt soạt soạt uy vũ múa rìu mấy cái, sau đó ánh sáng chợt lóe lên, người lớn hơn hắn liền bị rìu của hắn thu vào.

"Tiểu tử, ngươi nguyện ý đi theo ta không?"

Thiên Âm giương mắt nhìn hắn, cắn đầu ngón tay suy nghĩ một chút: "Có thể đi theo ngươi, nhưng mà có ích lợi gì?"

"Ngươi muốn đồ tốt đều có! Tiên pháp bí tịch, mỹ nam mỹ nữ, kim ngân tài bảo* cái gì cần có đều có!" Tru Tiên dụ dỗ nói, hoàn toàn quên Mặc Tử Tụ đã cảnh cáo. Hắn hít một hơi thật sâu, từ trên thân thể Thiên Âm truyền tới mùi máu khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào: "Rống rống! Có đi hay không?"

Kim ngân tài bảo*: vàng bạc châu báu.

Vừa nói xong, hắn muốn đi về phía trước đột nhiên bị trói buộc, hắn cúi đầu mà xem xét, thấy trên người mình chẳng biết lúc nào có một tơ lụa màu tím, lại nghĩ một chút, vừa rồi Thiên Âm đến gần hắn động tay động chân trên người chính mình mấy cái, oán hận đồng thời hiểu một số chuyện, sắc mặt xanh lét lại xanh trắng rồi lại trắng.

Thân là Hộ pháp thứ ba của Ma tộc, Tru Tiên kiến thức rộng rãi, tự nhiên biết đồ vật đang trói chặt mình chính là trong truyền thuyết Phược thần ti*, danh như ý nghĩa, đã có thể trói chặt hắn thì đúng là một loại thần khí tuyệt đỉnh.

Phược thần ti*: sợi dây trói (những chương trước Ly có giải thích qua, không biết mọi người còn nhớ không a ~~)

Chỉ là không ngờ lại có thể nằm trong tay tiểu tử này.

"Cái Tiểu Quỷ Đầu này lại có thể giở mánh khóe sau lưng lão tử sao?"

Đột nhiên hắn nổi giận, làm thế nào cũng tránh không được, chỉ có gương đôi mắt phượng tức giận trợn trừng mắt nhìn Thiên Âm đang cười đến cong mắt ở phía đối diện.

"Ngươi là Ma tộc."

Không phải nghi vấn, là khẳng định. Thiên Âm nhàn nhã bước đi thong thả đến bên cạnh hắn, nhìn hắn cắn răng nghiến lợi, nghiêng đầu nghĩ, dáng vẻ xem ra thật là thuần khiết vô hại: "Bây giờ trong lòng ngươi không phải đang suy nghĩ: nếu để cho ngươi thoát khỏi Phược thần ti này, liền chém ta không còn một mảnh vụn? Hay là ăn thịt của ta thịt, uống máu của ta?"

"Thật là xấu hổ, thật ra ta cũng không muốn như vậy. Nhưng mà ngươi nói làm sao ngươi lại không thu lại ma khí trên người của ngươi vậy? Phải nói có được kết quả này, ngươi chính là quẹo 18 cái khúc cong, như vậy ngươi cũng không thể oán hận ta, ai bảo ngươi không học tốt pháp thuật?"

Sau khi nghe xong những lời này Tru Tiên lộ vẻ chút tuyệt vọng. Nghĩ thầm hôm nay ra cửa thật là không có coi ngày, sao liền bị tên tiểu tử này gài bẫy một lần? Tuy nói cho dù nàng đưa mình đưa đến Tiên điện Trường Lưu hắn cũng không hề sợ hãi, nhưng dầu gì cũng không phải rất mất thể diện sao?

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt hắn nổi giận vài phần, nhìn chằm chằm Thiên Âm oa oa kêu to: "Vật nhỏ gian xảo ngươi! Nhanh chóng buông lão tử ra, bằng không lão tử sẽ nghiền xương ngươi nát thành tro!"

Trả lời hắn, là Thiên Âm đang cười híp mắt, còn có nàng đưa tay vào nội y của hắn.

Tru Tiên cả kinh, sắc mặt thoáng chốc tức giận đỏ bừng: "Ngươi muốn làm gì? Ngươi đừng tới đây!"

Ma Thần, tha thứ cho hắn đi! Đường đường là Tam hộ pháp Ma tộc, lại có thể bị một tiểu cô nương ép hoàn toàn không có phong độ chút nào.

Tru Tiên nghĩ đến lúc trước nàng mở miệng chính là song tu, cảm thấy nhất định nàng sẽ ra tay độc ác..... Khụ, không, nhúng chàm Tam đại hộ pháp Ma tộc độc nhất vô nhị trong lục giới mình, vì thể diện, giờ phút này hắn càng thêm liều cái mạng già chống đối với Phược thần ti này.

Vậy mà chỉ thấy tay Thiên Âm lục lọi ở trước ngực hắn, móc ra một cái túi đựng đồ, sau đó lại hưng phấn không thôi, một cước đá hắn đến trong bụi cỏ bên cạnh, từ đó chẳng quan tâm.

Lúc này, cuối cùng Tru Tiên cũng đã hiểu, Tiểu Bất Điểm này, thì ra chỉ là muốn cướp đồ??

Chỉ là, đánh cướp một Hộ pháp Ma tộc, ngược lại nàng rất can đảm, thật sự là một nghé con không sợ cọp!

Không tới một khắc đồng hồ, buội cỏ trước mặt bị vạch ra, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đáng yêu của Thiên Âm.

"Hảo hán ca ca ngươi nghèo vô cùng, nửa viên vàng cũng không có."

Tiếng nói vừa dứt, nàng lấy túi đựng đồ lại nhét vào trong quần áo của hắn, liền đứng ở bên cạnh hắn, trong nháy mắt, đôi mắt tò mò, sáng ngời giống như ngôi sao: "Người của Ma tộc ngươi có phải đều thích ăn thịt người hay không? Trong túi của ngươi thật là nhiều xương người."

Không thể không thừa nhận, nàng thật đáng yêu, giọng nói trong trẻo rất êm tai. Nhưng vào lúc này, Tru Tiên chỉ cảm thấy người này giống như một tiểu ác ma.

"Khó trách tất cả mọi người đều muốn tiêu diệt Ma tộc, Ma tộc các người, ngay cả đứa bé cũng không bỏ qua cho, xem ngươi xinh đẹp như hoa, lại không ngờ lòng dạ như bò cạp. Quả thật Ma tộc không có một người nào tốt....." Thấy hắn không đáp, Thiên Âm cũng không có ý định nói những lời đánh giá của các Trưởng lão với Ma tộc cho hắn nghe, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: "Nghĩ đến một kẻ Ma Nhân như ngươi bị tiểu cô nương ta trói, trong lòng tất nhiên căm giận bất bình, ta rất hiểu, chỉ là đã chuyện này xảy ra, ngươi cũng không có cách nào thay đổi, câu nói kia nói thế nào..... Ừ, "cuộc sống là phải kiên cường mạnh mẽ, nếu không phản kháng được liền thử hưởng thụ thật tốt", lúc này ngươi nên dùng những lời này an ủi mình thôi. Ta chỉ muốn hỏi ngươi một vấn đề, Mặc ca ca..... Chính là Ma tôn của các ngươi, thương thế của hắn ra sao? Có nặng lắm không?"

Tru Tiên sững sờ, suy nghĩ đang muốn tham thảo cuộc sống với nàng, nháy mắt từ trong đầu óc bay đi, chỉ hỏi: "Ngươi biết lão đại của chúng ta?"

"Ừ, biết..... Hắn như thế nào? Ngươi có thể dẫn ta đi tìm hắn hay không?"

Tru Tiên hồi tưởng lần này Mặc Tử Tụ tự nhiên xử phạt mình, làm cho hắn nhớ đến việc xấu hổ kia, thì ra không để cho mình động tiểu cô nương này, là bởi vì hắn và nàng có quen biết!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Ta liền muốn ra tay độc ác

Editor: Tiểu Ly Ly.

Nhưng.....

"Tại sao muốn lão tử dẫn ngươi đi? Ngươi trói ta như vậy, thể diện cũng bị ngươi làm cho mất hết!"

"Ta rất muốn thả ngươi ra, mà ta cảm thấy ta đánh không lại ngươi, cho nên ngươi liền chịu uất ức một chút, nếu không ngươi nói cho ta biết Mặc ca ca ở nơi nào, ta liền thả ngươi."

"Hừ, lão tử cũng không bị người uy hiếp."

"Ta không có uy hiếp ngươi, ta là đang thương lượng với ngươi."

"Thương lượng? Thương lượng là không phải đứng ở vị trí ngang nhau hay sao? Bây giờ ngươi đang trói lão tử!"

"Xin lỗi, ta sợ ngươi sẽ giết ta." Nàng cười xấu hổ: "Ta sợ chết cũng sợ bị thương, cho nên chỉ uất ức ngươi một chút."

"....."

Hai người trừng nhau lúc lâu, Thiên Âm nhìn hắn đứng lên, đưa tay chọc chọc gương mặt vô cùng mềm mại của hắn: "Này, ngươi lại không nói cho ta...ta đành phải ra tay độc ác thôi?"

"Ngươi dám!"

"Có gì không dám?!"

Thiên Âm nói xong liền làm bộ muốn cởi y phục của hắn, đột nhiên một luồng sát khí truyền đến, hai người đồng thời rét lạnh, ngay lập tức, Thiên Âm nhảy ra thật xa, bỏ lại Tru Tiên lộ vẻ bị tức chết.

"Ngươi lại có thể không kéo theo lão tử?" Kèm theo một tiếng hét thảm, âm thanh của Tru Tiên mơ hồ không chân thật, Thiên Âm ở ngoài trăm thước nhìn người nọ đánh lén, đối phương mặc y phục màu đen như mực, nhìn qua chỉ mới hai mươi mấy tuổi, tướng mạo vô cùng bình thường, cả người giống như người chết không có bất kỳ hơi thở nào, không phân rõ cuối cùng là ma hay tiên.

Lúc này hắn lạnh nhạt nhìn Tru Tiên bị hắn đâm một kiếm xuyên thấu, quay đầu lạnh lùng nhìn về Thiên Âm: "Ngươi muốn mình đi theo ta hay là muốn ta đánh ngươi đến tàn phế rồi đưa đi?"

Vẻ mặt Thiên Âm kinh ngạc: "Ngươi không phải là tới giết hắn hay sao? Nhưng hắn là Ma tộc! Hơn nữa dáng dấp cũng rất đẹp mắt, ngươi đừng nhìn ngực hắn nhỏ, nhưng đúng là một mỹ nữ!"

Tru Tiên tức giận nhổ ra một búng máu, muốn mở miệng mắng to, một hơi nghẹn lại, phun ngụm máu ra ngoài, trơn mắt nhìn thẳng Lam Thiên.

Hắc y nhân này mặt không thay đổi nhìn Thiên Âm, kiếm trong tay chậm rãi giơ lên.

Thiên Âm buồn rầu kêu lên: "Đừng động thủ! Ta đi với ngươi còn không được sao?" Nói qua nàng thật cẩn thận đi qua, trong miệng còn không ngừng: "Ngươi nói ánh mắt ngươi mù hay sao? Ngươi lớn như vậy mà mỹ nhân cũng không cần, ngươi bắt ta có ích lợi gì? Lại nói dung mạo ngươi tuấn mỹ như vậy, cần gì cố chấp muốn làm chết ở trong tay ta?"

Tru Tiên nhìn thấy khóe mắt của thanh niên mặc áo đen này chợt co quắp, trên mu bàn tay chợt sáng rực lên, mắt thấy một kiếm này bay về phía Thiên Âm, thầm nghĩ dáng vẻ Thiên Âm sẽ bị một kiếm đánh bay, đang âm thầm sảng khoái, Thiên Âm đột nhiên hèn nhát rúc vai, đổi lại một khuôn mặt lã chã chực khóc: "Ngươi có thể để cho ta nói một tiếng với sư phụ hay không? Ta sợ hắn tìm không ra sẽ lo lắng cho ta."

"Không ngờ đệ tử Trọng Hoa là một người ngu xuẩn!" Người áo đen cười nhạt một tiếng, tiến lên nắm cổ tay nàng, Thiên Âm chớp mắt mấy cái, trong nháy mắt nước mắt chảy ra ngoài: "Ta mới không phải ngu xuẩn!"

Trên môi người áo đen đang cười lạnh đã đổi thành khinh miệt xem thường.

Nàng đến gần hắn, mặt khao khát nói: "Ngươi nhìn kỹ một chút, xem một chút? Cô nương ta đây xinh đẹp như nước trong veo, sao lại ngu xuẩn? Nhất định mắt ngươi có vấn đề! Nhất định là như vậy!"

Người áo đen xuy một tiếng, đang muốn ngẩng đầu cho nàng một phen, đột nhiên toàn thân bị luồng lực lượng khóa lại, tay chân không thể động đậy. Cúi đầu mà xem xét, hắn là Phược thần ti!

Hắn bực tức ngẩng đầu: "Ngươi....."

Lúc nào nàng thì động thủ?

Thiên Âm lui về phía sau một bước, giơ tay áo lau đi nước mắt ở khóe mắt, cười nói: "Ta liền nói ánh mắt ngươi có vấn đề."

Trên bụng Tru Tiên có vết thương to như vậy, máu đang chảy ròng ròng, hắn gian nan đứng dậy vỗ vỗ vai người y phục đen, dùng giọng điệu tang thương nói: "Ta thật là hiểu tâm tình của giờ khắc này, chỉ là muốn trách thì trách ngươi có mắt không tròng, coi thường cô nương này."

Hắn tiến tới bên lỗ tai Hắc y nhân êm ái mà rét lạnh cười một tiếng: "Mặc dù ta và ngươi đồng bệnh tương liên, nhưng đả thương lão tử, là ngươi tự mình tới trả!" Tiếng nói vừa dứt, trong khi người áo đen kinh hãi, Tru Tiên lại đột nhiên ra tay, một búa đánh hắn thành phấn.

Thiên Âm thấy tình thế không đúng, mặt liền biến sắc, thu Phược thần ti liền chạy, chặt đầu cá vá đầu tôm* này chung quy là phương pháp ngu xuẩn, mỹ thiếu niên này, nhưng là nhân vật hung ác!

Chặt đầu cá, vá đầu tôm*: lấy chỗ nọ đắp chỗ kia.

Sắc mặt Tru Tiên đỏ bừng, máu tươi đầm đìa ở phía sau điên cuồng đuổi theo không ngừng: "Tiểu tử nham hiểm ngươi, đứng lại cho lão tử!!"

"Ngươi cho là ta ngu sao!" Thiên Âm thét lên bay vào không trung, mắt thấy Tru Tiên càng ngày càng gần, bên trên cái rìu còn còn lưu lại máu, mặt mũi hắn dữ tợn, cực kỳ đáng sợ.

Dưới tình thế cấp bách, Thiên Âm lấy Tịch Diệt cung ra, giương cung ngưng thành kiếm một cách lưu loát, bắn tới Tru Tiên!

Tru Tiên khinh miệt giơ tay lên đi ngăn cản mũi tên giống như lưu lượng, vốn tưởng rằng có thể tùy ý đánh văng ra, sau một khắc, bàn tay của hắn lại bị một mũi tên xuyên thấu, hơn nữa vết thương kia đang không ngừng mở rộng, toàn bộ bàn tay tựa như muốn hóa thành khói.

Hắn hoảng sợ, nhìn lại Thiên Âm thì sát khí ngưng tụ!

Thiên Âm này, không thể để cho nàng trưởng thành tiếp! Nếu không tương lai hắn là một mối họa lớn đối với Ma giới!!

Sát tâm cùng một nơi, trong nháy mắt hắn liền đến trước mặt Thiên Âm, nhìn ánh mắt sửng sốt bất lực của nàng, động tác trên tay của hắn hơi ngừng lại, tốc độ cái rìu rơi xuống trong nháy mắt chậm rất nhiều.

Thiên Âm bắt được này khe hở, lần nữa dựng cung lên, một mũi tên bắn tới, Tru Tiên lắc mình liền trốn được một kích này, hừ lạnh một tiếng, sau một khắc, nàng cũng cảm thấy một luồng khí xuyên tim tính từ lòng bàn chân chui lên cái ót, một luồng sát ý khóa nàng lại, khiến cho nàng ở trong không trung không thể di chuyển được!

"Rầm!"

Một tiếng vang thật lớn trên không trung vang lên, Thiên Âm phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy Phương Diệc Nhiên đứng ở trước người mình, khóe miệng phun đầy máu, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn chằm chằm đối diện Tru Tiên.

"Ngươi là người phương nào? Lại dám tổn thương đệ tử tôn thượng?" Ánh mắt Phương Diệc Nhiên cố chấp nhìn chằm chằm đối diện Tru Tiên, dáng người nhẹ nhàng rất có ý vị tiên phong đạo cốt*.

Ý vị tiên phong đạo cốt*: có phong thái của Tiên nhân.

Nhưng, là có ý tứ, thực lực lại sẽ không bởi vì như thế mà tăng trưởng.

"Phương sư huynh?" Thiên Âm luống cuống tay chân đi đỡ hắn: "Sao huynh lại tới đây? Đi nhanh lên!"

Phương Diệc Nhiên lù lù bất động, Thiên Âm nhanh chóng hận không được đánh bay hắn: "Đứng im làm cái gì? Chạy mau!"

"Ta....." Hắn gian nan quay đầu, đáy mắt hờ hững có khổ sở, vừa mở miệng, khóe môi xinh đẹp lại chảy máu xuống: "....."

Tru Tiên khẽ kinh ngạc, mắt phượng khẽ cong, nụ cười nồng nhưng cũng không đạt tới đáy mắt: "Chậc chậc, hai tiểu Bất Điểm cũng dám giao thủ với ta."

Khí thế của hắn bỗng biến đổi, để cho hai người có toàn bộ dũng khí có cảm giác như núi cao áp thân, nhất là Phương Diệc Nhiên, liều mạng với Tru Tiên một phen, vốn là bị thương, nay máu tươi càng chảy ra như tươi bão tố ra, thân thể lảo đảo muốn ngã.

Tru Tiên cười hắc hắc, cây rìu mang theo vết máu trên không trung chuyển một cái, mắt thấy sẽ phải chém lên người Phương Diệc Nhiên, Thiên Âm thậm chí đã lên dây cung tính toán liều chết đánh cuộc, thế nhưng hắn lại bỗng nhiên khinh sợ thu thế, một cái tay khác cuốn lấy cổ tay, lập tức một luồng hắc khí chui vào thân thể hai người.

Thiên Âm và Phương Diệc Nhiên hoảng sợ phát hiện, thân thể của mình lại có thể không chịu khống chế của mình, không cách nào nữa di chuyển!

"Ha, lại có thể kinh động Trọng Hoa....." Tru Tiên chậc chậc thẳng thắng cảm thán, đảo mắt nhìn chằm chằm Thiên Âm, xấu bụng nói: "Nghe nói hắn đả thương lão đại, lão tử liền bắt ngươi đi, xem hắn có bản lãnh đi Ma giới ta cứu người hay không! Ha ha..... Chỉ cần hắn dám đến, lão tử sẽ để cho hắn chỉ có tới chứ không có lui!!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Nữ nhân chết tiệt, ngươi điên rồi phải không?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thời điểm mà Trọng Hoa chạy tới, không trung đã không còn một bóng người, lập tức sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Đi theo Trọng Hoa, Lam Duyệt nhíu mày trầm giọng nói: "Tôn thượng, người xác định mới vừa rồi Thiên Âm ở chỗ này đánh nhau?"

"Ừ." Ánh mắt của Trọng Hoa đảo qua, con ngươi đột nhiên co rụt lại!

Trong không khí còn lưu lại ma khí và mùi máu tươi, chẳng lẽ, Thiên Âm giao thủ với người của Ma tộc, đã bị thương rồi?

"Xem ra Thiên Âm đã bị người Ma tộc bắt đi." Hiển nhiên Lam Duyệt cũng đã nhận ra một ít ma khí nhàn nhạt, nhìn vẻ mặt Trọng Hoa, liền đoán được mấy phần tính toán của hắn, vội vàng khuyên nhủ: "Tôn thượng, đối phương chỉ bắt Thiên Âm đi, cũng không hại tới tính mạng, có thể là muốn lợi dụng Thiên Âm đối phó người, người không được làm cho đối phương được toại nguyện."

Trọng Hoa gật đầu, ngay sau một khắc, đi về phía bên ngoài Trường Lưu Tiên sơn.

****

Còn chưa kịp nhìn xem Thần Ma trong truyền thuyết giao chiến với Cổ chiến trường Thần Đăng Sơn, Thiên Âm và Phương Diệc Nhiên đã bị Tru Tiên một chân đá vào Truyện Tống Trận đến Ma giới.

Đi vào trong Ma giới, Thiên Âm và Phương Diệc Nhiên đều sợ ngây người.

Thì ra là Ma giới cũng không giống như miêu tả trong miệng của các trưởng bối như vậy: bầu trời đỏ sậm, mặt đất nám đen, chung quanh xác chết nằm ngang đã thối rửa, không khí tanh hôi vờn quanh.

Nơi này, trời cao đất rộng không khí rõ ràng, rừng rậm rộng rãi bao quanh kéo dài ngàn dặm, so với Tiên giới, ngược lại càng giống là núi cao bình thường ở Tiên giới hơn.

Thiên Âm khép cằm lại, một tay đỡ Phương Diệc Nhiên, hắn cũng chỉ là một tên tiểu đệ tử, lần này là muốn ra ngoài rèn luyện một chút, không ngờ lại gặp trúng Tru Tiên, tốt xấu gì Tru Tiên cũng là Tam hộ pháp của Ma giới, mặc dù bị thương, cũng không phải là người bình thường có thể chống lại.

Vì đỡ một đòn kia cho Thiên Âm, nội tạng của Phương Diệc Nhiên đều tổn hại, tu vi lại bỗng nhiên giảm xuống mấy tầng, lúc này sắc mặt nghiêm túc trắng bệch, nhưng ngược lại rõ ràng dáng vẻ không chịu ngã xuống, lại cứ không cam yếu thế, cắn chặt răng không kêu lên một tiếng.

Tru Tiên khó hiểu giam cầm hai người, nhưng trong lòng hai người cũng hiểu, mặc dù kiên cường, nhưng ngay cả một phần mười cơ hội thắng cũng không có.

Thiên Âm tức giận nhìn chằm chằm Tru Tiên, nếu đã tới thì trong lòng cứ yên tâm, đi theo hắn tiến vào Ma giới.

Tất cả ma chúng đều có thể so sánh với tầng tầng rừng rậm ở bên ngoài, cũng thật phù hợp với phong cách của Ma tộc.

Khắp nơi này đều dày đặc ma khí, từng sợi giống như linh xà hắc khí vây quanh khiến cho Ma Đô ở bên ngoài chạy trốn.

Thời điểm đến gần đám người Tru Tiên, không trung những thứ kia giống như hắc khí lập tức đến trước mắt, hóa thành bốn vóc người khác thường, nam tử khôi ngô quỳ gối trước mặt Tru Tiên: "Tam Hộ Pháp, chủ thượng có lệnh, ngài trở lại, mời lập tức đến điện Cửu U!"

"Tiểu Minh, ngươi có biết lão đại tìm ta có chuyện gì không?"

Một tiếng gọi tiểu Minh, thân thể Thiên Âm và Phương Diệc Nhiên đều run lên, hai đại nam tử quỳ dưới chân Tru Tiên cắn răng nghiến lợi nói: "Ta tên là Vô Minh, không được gọi tiểu Minh!"

"Tiểu Minh một chút cũng không ngoan, trọng điểm mà bổn tọa nói cũng không phải là tên tuổi của ngươi!"

Một tiếng tiểu Minh, gọi tên này, nam tử Vô Minh Ma tộc cuối cùng cũng bộc phát, ba người đang quỳ xuống đất lập tức hóa thành hắc khí bay đi xa.

Ngay từ lúc ba chữ "Tiểu Minh"* được nói ra, Thiên Âm đã mang theo Phương Diệc nhiên thối lui ra xa vài trăm thước.

Tiểu Minh*(小小明): trong raw để là nho nhỏ Minh nên Ly sẽ dịch thành Tiểu Minh.

Bành một tiếng, lấy Tru Tiên làm tâm điểm, một luồng khí lưu màu đen đột nhiên tản ra, Thiên Âm chỉ thấy thân thể Tru Tiên giống như chiếc lá rụng bay lên trên cao trăm mét, rơi trở về trước mặt mình.

Vô Minh nổi giận gầm lên một tiếng lại xông lên, một quyền rơi xuống, đánh bay Tru Tiên rơi vào trong phiến đá.

"Tru Tiên ngươi, lão tử đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt! Khó có được ngươi bị thương, hôm nay lão tử để ngược ngươi thật tốt đi!"

Bành bành bành.....

Tiếng vang nặng nề kèm theo âm thanh xương cốt sai chỗ, khiến cho Thiên Âm và Phương Diệc Nhiên hung hăng rùng mình mấy cái, hai người theo bản

năng muốn bỏ trốn, vào lúc này, Vô Minh đột nhiên đến trước mặt, không phẫn nộ không luống cuống, lúc này hắn giống như một pho tượng không có cảm xúc lên xuống: "Thiên Âm cô nương, chủ thượng có mời."

"Hả?"

Thiên Âm và Phương Diệc Nhiên liếc mắt nhìn nhau, thận trọng nhìn hắn: "Cái đó..... Khụ, Vô Minh đại thúc, làm sao Ma Tôn biết ta tới đây?"

Vô Minh chỉ là một động tác mời, không nói thêm gì nữa.

Nếu không phải trên đất còn có Tru Tiên nửa chết nửa sống, Thiên Âm thật sự khó có thể tưởng tượng mới vừa rồi người hung bạo hủy đi cốt nhân* của Tru Tiên, sẽ là nam tử có vẻ mặt lạnh lùng như nham thạch ở trước mắt này.

Cốt nhân*: ý nói là xương người.

Nàng vội ho một tiếng, thời điểm đi về phía trước không để lại dấu vết một chân giẫm lên bàn tay của Tru Tiên, ngay lập tức, tiếng kêu như giết heo truyện tới: "Thiên Âm, tiểu ma đầu ngươi lại có thể bỏ đá xuống giếng!!!"

Một câu nói chưa xong, Phương Diệc Nhiên lại một chân, sau đó Vô Minh cũng một chân.....

Tam hộ pháp Ma giới, hoàn toàn không còn cách nào khác rồi.

****

"Ngươi là Thiên Âm?"

Ngoài điện Cửu U, Xích Hỏa mặc một bộ lụa gấm mỏng rơi đến trước mặt Thiên Âm, dưới vạt áo của nàng bày ra cặp đùi tròn xoe khít khao cực đẹp, để chân nhỏ lộ ra điểm một chút sơn móng tay, đẹp không sao tả xiết.

Phương Diệc Nhiên lập tức ngăn ở trước mặt Thiên Âm, cảnh giác nhìn chằm chằm nàng.

Xích Hỏa sững sờ, ngay sau đó che miệng cười khẽ, nụ cười xinh đẹp câu hồn người: "Tiểu thiếu niên, nếu ta muốn động thủ với các ngươi, dựa vào ngươi cũng không thể nào ngăn cản."

"Vậy thì như thế nào?" Phương Diệc Nhiên hừ lạnh: "Chỉ cần ta còn sống, cũng sẽ không để cho ngươi động đến một cọng tóc gáy của tiểu sư muội!"

Thiên Âm rất là cảm động, nhưng cảm động thì cảm động, nàng vẫn thấy rõ được sự thật, việc lấy trứng chọi với đá, là năng lực của đứa ngốc.

Đẩy hắn qua một bên, cười hì hì nhìn về phía Xích Hỏa nói: "Ngươi chính là Xích Hỏa tỷ tỷ chứ? Ta nghe Lục chưởng môn nhắc qua ngươi."

Xích Hỏa lập tức hớn hở ra mặt, kích động giọng nói phát run: "Sư phụ hắn..... Thật sự nhắc tới ta?"

Hai mắt Thiên Âm lập tức sáng lên, quả nhiên, giữa Xích Hỏa này với Lục Nhiên Chưởng môn, có ẩn tình!

"Dĩ nhiên nhắc tới! Hôm đó sau khi ngươi với Mặc ca ca rút đi, Lục chưởng môn hỏi thăm ta chuyện của ngươi, còn lo lắng cho ngươi bị thương! Đúng rồi, hắn còn nói giống như muốn gặp ngươi nhưng lại không thể làm gì các loại....."

Phương Diệc Nhiên xấu hổ.

Tiểu sư muội này, nói dối mặt không đỏ hơi thở không gấp, cố tình còn làm ra dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, làm cho người ta không thể không tin nàng.

Quả nhiên Xích Hỏa nghe xong lời này, kích động lệ nóng doanh tròng: "Hắn..... Hắn nói muốn gặp ta sao....."

Nhìn dáng vẻ này của nàng tựa như khổ sở tựa như ngọt ngào, lòng Thiên Âm mềm nhũn, sẽ không dễ bị nàng lừa gạt chứ, vội dời đi lực chú ý của nàng ta: "Xích Hỏa tỷ tỷ, Mặc ca ca có ở bên trong không?"

"Chủ Thượng đi đáy biển Vô Vong để chữa thương, phải qua đoạn thời gian mới có thể gặp mặt với ngươi. Trước đây Chủ Thượng dặn dò ta, muốn ta coi chừng Tru Tiên cho tốt, chớ để hắn gây tổn hại cho ngươi. Phe ta mới từ trong ma kính thấy Tru Tiên dắt ngươi đến Ma giới, liền kêu Vô Minh dẫn ngươi đi vào." Xích Hỏa lau đi nước mắt trong khóe mắt, thân thiết dắt tay của nàng, mới vừa đi hai bước, xoay người thấy Phương Diệc Nhiên cũng đi theo vào, vẻ mặt lạnh lùng, nói với Vô Minh nói: "Mang hắn đi!"

Trong lòng Thiên Âm run lên, nghĩ đến Phương Diệc Nhiên bị cắt thành tám khúc, nàng rất sợ hãi, làm bộ đáng thương nhìn Xích Hỏa nhỏ giọng hỏi "Xích Hỏa tỷ tỷ, ngươi không phải luộc Phương sư huynh rồi ăn chứ?"

"....." Xích Hỏa dở khóc dở cười: "Người của Ma tộc cũng không phải là Thao Thiết* chuyển thế, ngươi cho rằng cái gì cũng đều ăn sao? Ta cũng chỉ là....."

Thao thiết*: ác thú.

Nhìn Phương Diệc Nhiên một cái, nháy mắt với Vô Minh: "Ha ha, ta cũng chỉ là gọi Vô Minh mang hắn đi chữa thương thôi, yên tâm đi."

Thiên Âm gật đầu không ngừng: "Ha, vậy ta an tâm! Xích Hỏa tỷ tỷ ngươi thật là người tốt! Không, là ma tốt!"

"Ha ha....." Xích Hỏa cười đến run rẩy cả người, càng lúc càng yêu thích nàng.

Vô Minh oán thầm trong lòng: tiểu tử ngươi không nhìn thấy dáng vẻ lúc Nhị hộ pháp giết người, ngươi cũng sẽ không nói nàng là ma tốt rồi.....

Sau khi Vô Minh và Phương Diệc Nhiên rời đi, Xích Hỏa nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một phen, hỏi "Tru Tiên tham ăn này không có làm ngươi bị thương đi?"

"....." Thiên Âm nói thầm một tiếng "thời cơ tốt", vốc hết một đống nước mũi nước mắt, khóc kể lể: "Xích Hỏa tỷ tỷ, hắn nói muốn hạ độc thủ với ta, còn phải ăn thịt uống máu của ta, lấy xương đầu ta cầm đi làm trang sức..... Hắn là một người xấu....."

Nhìn nàng bi ai khóc thê thê thảm thảm, Xích Hỏa liền càng thêm cảm thấy Tru Tiên khi dễ tiểu cô nương người ta, mặc dù nàng dấn thân vào Ma tộc, nhưng cũng là bất đắc dĩ bị ép, đối với Tiên giới, dù sao vẫn còn có tốt đẹp chính là ảo tưởng, tuy loại này nhìn như đơn thuần nhưng làm tiểu cô nương hài lòng, làm sao năm đó chính mình lại xuất hiện? Thấy tiểu tiên nữ này khóc giống như trẻ con, lông mày nàng lập tức dựng đứng, trong lòng cũng sinh ra mối thù: "Khá lắm Tru Tiên, lại có thể không để lời nói của Chủ Thượng ở trong lòng, chẳng lẽ là cho là Chủ Thượng bế quan, Ma giới này sẽ không người nào trị hắn sao!"

Nói xong cũng mang theo Thiên Âm đến bên ngoài Ma Đô, lúc này, Tru Tiên vừa đứng dậy từ dưới đất, ôm thân thể bị tàn phá từng bước từng bước đưa lưng đi về phía trời chiều hiu quạnh.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Thiên Âm lập tức sinh ra mấy phần thương hại: thật ra thì Tru Tiên cũng thật đáng thương, tiên thấy tiên đánh ma thấy ma lấn.....

Xích Hỏa không nói hai lời, một cơn lốc nâng cái tát quét tới, Tru Tiên kêu thảm một tiếng roi xuống đất, nhảy dựng lên mặt đỏ tới mang tai nhìn chằm chằm Xích Hỏa rống giận: "Nữ nhân chết tiệt ngươi điên rồi phải không?"

"Hừ! Có muốn bổn tọa nói với Chủ Thượng chuyện ngươi khi dễ tiểu Thiên Âm một cách chi tiết hay không? Như vậy ngươi lại có thể đi Nhân giới làm tiểu quan ở thanh lâu một đoạn thời gian. Được không?"

Sắc mặt Tru Tiên cứng đờ, Xích Hỏa một cước đá hắn ra ngoài trăm thước, hung hăng nói: "Tính chết!"

"Xích Hỏa! Ngươi đừng vội ngông cuồng! Đừng tưởng rằng lão tử sợ ngươi!" Tru Tiên giận đứng lên, thấy Thiên Âm hãnh diện cười một tiếng, trong lòng hắn bùng nổ: "Nhất định là tiểu ác ma ngươi ở trước mặt Xích Hỏa nói chuyện không phải! Xem lão tử ra thu thập ngươi không tốt!"

Cái gì thương hại cái gì đồng tình, lúc này Tru Tiên ở trong mắt Thiên Âm, chính là một quái thú giương miệng to như chậu máu: "Xích Hỏa tỷ tỷ!"

Bành!

"Ngươi còn muốn hăng say gây sự nữa đúng không?" Xích Hỏa đẩy Thiên Âm ra xa mấy mét, liền giao đấu với Tru Tiên, hai người đánh nhau, thỉnh thoảng còn có thể truyền ra tiếng mắng giận của Tru Tiên.

Thiên Âm lặng lẽ nhìn nhìn, vì vậy qua một khắc đồng hồ, hai người vẫn còn tiếp tục chiến đấu, bốn phía gần như đã bị hủy diệt.....

Nàng chậm rãi lui về phía sau, từng bước từng bước thối lui khỏi tầm mắt hai người, sau đó xoay người liền chạy.

"Không biết Phương sư huynh bị đưa đi đâu....." Ở trong Ma Đô nội lén la lén lút dạo qua một vòng, sắp tới hoàng hôn, vẫn là không có tìm thấy bóng dáng của Phương Diệc Nhiên, thật may là lúc này phần lớn trong Ma Đô, mọi người trong Ma Tộc bị hấp dẫn đi ra bên ngoài quan sát Xích Hỏa chiến đấu với Tru Tiên, vội vội vàng vàng cũng không chú ý tới nàng.

"Nếu không..... Bắt một Ma Nhân hỏi một chút?" Nàng cắn ngón tay âm thầm suy tư, nàng mới không tin tưởng Xích Hỏa sẽ mang Phương Diệc Nhiên đi chữa thương, nàng xem cái nhìn Phương Diệc Nhiên, có thể nói là lạnh lẽo vô tình, liền giống như đang nhìn một thi thể.

Nàng làm sao dám tin tưởng Xích Hỏa?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Sư huynh của ngươi là người mà ngươi yêu sao?

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Tiểu Bất Điểm ngươi đứng lại đó cho ta!"

Lúc này, từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Thiên Âm vội vàng xoay người, một viên tròn màu trắng liền vọt vào trong ngực.

"Khanh khách....."

Tiếng cười giống như trẻ con, quen thuộc không đến nào quen thuộc hơn nữa.

Thiên Âm cả kinh kêu lên: "Tuyết Tuyết? Làm sao ngươi biết chỗ này?"

Thiên Tuyết giơ giơ móng, cảnh giác nhìn về đối diện.

Một thiếu nữ quần đen khoảng mười sáu tuổi, một gương mặt anh khí* hết sức có hồn, miệng đỏ tươi thở hổn hển hô to, nàng chống nạnh nhìn chằm chằm một người một thú. Thở hổn hển hồi lâu, mới hỏi: "Ngươi là người của tiên giới?" Lại nhìn Thiên Tuyết một chút: "Tiểu tử này là ngươi nuôi?"

Anh khí*: khí khái anh hùng

Thiên Tuyết trầm ngâm chốc lát, đẩy Thiên Tuyết ra ngoài: "Nó không phải là của ta nuôi."

Thiên Tuyết một tiếng hét thảm, hai móng kéo gảy tay áo của nàng, chết không buông tay.

"Ngươi đừng gạt ta, Tiểu Bất Điểm này dính ngươi như vậy, vừa nhìn liền biết quen thuộc với ngươi." Thiếu nữ hắc y từ trước đến nay tự mình quen thuộc, đối với Tiên nhân là nàng cũng không có xem là kẻ thù, lại gần hung hăng sờ Thiên Tuyết mấy cái, tò mò hỏi "Làm sao ngươi biết đến Ma giới? Ngươi không sợ người khác giết chết ngươi sao?"

Thiên Âm cười hắc hắc, dáng vẻ hiền lành khiến cho người nhìn vui mừng: "Ta dĩ nhiên là sợ, hơn nữa sợ muốn chết. Chẳng qua là sư huynh ta bị nhóm người bắt, ta là tới cứu hắn."

"Sư huynh ngươi? Không phải là người mới vừa rồi bị Vô Minh đại thúc ném tới trong địa lao chứ?"

Lập tức mắt Thiên Âm sáng lên: "Ngươi biết hắn ở đâu?"

Thiếu nữ hắc y thèm thuồng nhìn chằm chằm Thiên Tuyết: "Biết thì biết, ta còn có thể giúp ngươi cứu người ra ngoài, chỉ là....." Nàng chỉ Thiên Tuyết: "Ngươi phải cho ta mượn nó chơi mấy ngày!"

Thiên Âm cái gì cũng không nói, nhắc móng vuốt Thiên Tuyết ra khỏi người mình, sau đó ném cho nàng, gương mặt không thể chờ đợi: "Lập tức đưa ta đi!"

Thiên Tuyết muốn giãy giụa, bị Thiên Âm trừng mắt liếc, sau đó ngoan ngoãn vùi ở trong ngực thiếu nữ, trong mắt to là sương mờ mịt, vừa đáng thương lại không thể đau lòng..... Âm thầm rơi lệ.

Thiên Âm làm như không thấy, theo thiếu nữ mặc áo đen này tới tới lui lui xuyên qua, rất nhanh liền tới đến một chỗ đen tối trong địa lao.

"Nơi này chính là chỗ nhốt sư huynh kia của người." Thiếu nữ hắc y cười như tên ăn trộm: "Ai, ta tên là Bạch Dao, ngươi tên là gì?"

"Thiên Âm."

"Ha, vậy ta gọi ngươi Thiên Thiên thôi. Chắc là ngươi có tu vi rất cao đi? Nếu không sao dám một người một mình xông Ma giới cứu người? Ngươi....."

"Trước tiên ta cứu sư huynh ra ngoài, sau đó ta lại nói chuyện phiếm với ngươi." Thiên Âm kết luận, chắc chắn Bạch Dao này từ nhỏ đã không có sự quan tâm yêu mến, bắt được ai cũng đều tán gẫu!

Cũng không biết nàng có thân phận gì ở Ma giới, nàng làm như quen thuộc tất cả mỗi một góc ở nơi này, dẫn theo Thiên Âm một đường đi một đường nói:

"Sư huynh của ngươi là người ngươi yêu sao?"

"..... Không phải."

"Vậy tại sao ngươi lại mạo hiểm lớn tới cứu hắn như vậy?"

"....."

"Ta nghe nói Tiên giới rất đẹp, nhưng là người trong Tiên giới rất xấu, thật sao?"

"Ngươi xem ta rất xấu sao?"

"Cách một lớp da, làm sao ta biết được?"

Trán Thiên Âm chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh: "Vậy ngay cả ta là người xấu người tốt ngươi cũng không biết, ngươi còn dám dẫn ta tới cứu người?"

Người như vậy, đáng tin sao.....

"Dù sao ta cũng rỗi rãnh nhàm chán." Bạch Dao kỳ quái nhìn nàng một cái: "Ngươi sẽ không nghĩ là ta có ý đồ với ngươi chứ?"

"Dao Dao?" Thiên Âm vội ho một tiếng che lại suy nghĩ thật sự trong lòng, thân thiện dắt tay của nàng, giọng nói mềm mại giống như nước, hoàn toàn là dáng vẻ dụ dỗ trẻ con: "Ngươi giúp ta cứu sư huynh ra, ta cho ngươi một cuộc sống tốt một chút, được không?"

Thân là một phần tử của Tiên giới, có Ma nữ nhàm chán hợp tác như vậy, quấy rối Ma tộc chắc hẳn cũng coi là "một cái công lớn" chứ? Nàng nghĩ như vậy, ở trong đáy lòng cười trộm.

Bạch Dao không hề nghĩ ngợi, vẻ mặt hồng hào kích động vui mừng vỗ tay với nàng: "Đồng ý!"

Rốt cuộc đã đi đến bên ngoài thủy lao, đầu Bạch Dao nhìn bên trong thăm dò một chút, lại rụt trở về, lúng túng mở miệng: "Ngươi tự mình vào đi..... Tất cả người của Tiên giới cũng bị nhốt ở chỗ này, chỉ là bên trong có hai người trông chừng, nếu như bị phát hiện ta với ngươi cũng sẽ chết vô cùng thảm."

Thiên Âm mấp máy môi, ánh mắt sâu kín nhìn nàng.

Đáy lòng Bạch Dao run lên: "Ngươi nhìn ta làm cái gì, ta không thể đi vào, bọn họ biết ta! Nếu để cho ca ca ta biết ta với ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu, chắc chắn sẽ lột da ta!"

Cấu kết với nhau làm việc xấu..... Khóe miệng Thiên Âm run rẩy, quyết định quyến rũ nàng: "Ngươi thiếu tiền sao?"

"Không có."

"Vậy ngươi thiếu sách qúy để tu luyện sao?"

"Ta không thích tu luyện."

"Hô....." Thiên Âm phun một ngụm ác khí, nhìn nàng kéo tóc chán đến chết, trong mắt lập tức sáng lên: "Ngươi không phải là nhàm chán sao, theo ta diễn một tuồng kịch đi?"

Người nào đó quả quyết cắn câu: "Diễn thế nào?"

***

Xích Hỏa và Tru Tiên đánh nhau đến không thể can ra được, đánh từ ban ngày tới hoàng hôn buông xuống. Địa lao bên kia truyền đến tin tức, nói là một thiếu nữ Tiên giới bắt Bạch đại tiểu thư, ép những lính coi ngục trong thủy lao thả tất cả nhóm Tiên Nhân, còn muốn đả thương lính coi ngục, thả những Ma thú và nhóm Ma nhân phạm sai lầm đang bị nhốt trong ngục ra ngoài, hiện tại cả Ma Đô hỗn loạn tưng bừng.

Ánh mắt Xích Hỏa đảo qua, không có thấy bóng dáng của Thiên Âm, lập tức hiểu ra, lần nữa đá Tru Tiên một cước, biến mất không thấy gì nữa.

Tru Tiên bò dậy, nhìn nhóm người bốn phía đang xem cuộc chiến, gầm lên giận dữ: "Nhìn cái gì vậy!! Nhìn nữa lão tử làm thịt các ngươi!!"

Các vị khách xem lập tức giải tán lập tức!

Chỉ có một người, đứng lặng tại chỗ, giống như một chuôi tiêu thương*, tóc đen áo đen, nhưng đôi mắt là màu bạc, giống như băng tuyết làm cho người ta nhìn một cái thì tử trong đáy lòng sẽ cảm thấy lạnh lẽo.

Chuôi tiêu thương*: cây giáo.

Tru Tiên bành một tiếng lại nằm trở về trên đất: "Ta nói Bạch Hà, muội muội ngươi bị người kèm hai bên sống chết không rõ, ngươi không nên đi xem một chút sao? Lại nói tù phạm Tiên giới nhiều như vậy được thả đi, nếu lão đại biết được, ngươi cũng khó chối tội chứ?"

Nam tử được gọi là Bạch Hà mặt không chút thay đổi nói: "Bọn họ không trốn thoát được."

"Ngoài ra, xung quanh có lửa luyện ngục không phải ai cũng có thể xông vào được." Tru Tiên lau máu tươi tại khóe miệng, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Thiên Âm đó, là thần thể. Nếu như để mặc cho nàng trưởng thành tiếp, tương lai nhất định sẽ trở thành một mối họa lớn của Ma tộc ta....."

Bạch Hà phất tay cắt đứt: "Nàng không hẳn sẽ trưởng thành!"

Tru Tiên sững sờ, Bạch Hà xoay người liền đi, đi vài bước dừng lại, trầm giọng nói: "Chủ Thượng sẽ không để cho nàng trưởng thành tiếp, bổn tọa biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì, nhưng Chủ Thượng từng nghiêm lệnh, nếu ngươi động một cọng tóc gáy của nàng, hắn liền ném ngươi tới Nhân giới trăm năm, để cho ngươi..... Sống không bằng chết!"

Tru Tiên tóc gáy đều dựng đứng.

****

Trong lúc này, bên trong Ma Đô đang rất hỗn loạn, hai bóng dáng nho nhỏ lén lén lút lút đi xuyên qua giữa các tòa nhà lớn.

"Mới vừa rồi ngươi ở trong mật thất cầm cái gì?" Có giọng nói tinh tế truyền tới.

Ngay sau đó một giọng nói hưng phấn khác thường đáp rằng: "Vàng."

Lại hỏi: "Ngươi không cần bảo kiếm không cần Linh Dược cầm nhiều vàng như vậy để làm cái gì?"

Nữa đáp: "Ngươi không cảm thấy vàng phát ra ánh vàng rực rỡ rất là xinh đẹp sao?"

"....." Trầm mặc một lúc lâu: "..... Không cảm thấy."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Mọi người vô sỉ mới là thật vô sỉ!

Editor: Tiểu Ly Ly.

Nghe Bạch Dao trả lời, tiên nữ nào đó đang càn quét các kho tàng bảo vật trong mật thất của Ma tộc vô cùng đau đớn thở dài: "Ngươi thật là nam tử no không biết nam tử chết đói*, ngươi không biết ánh vàng rực rỡ có thể thay thế rất nhiều gà nướng rất nhiều tơ lụa sao? Ngươi lại có biết người sống phải học được quản lý tài sản, nếu không tương lai đi đến Lục giới sẽ ăn đói mặc rách hay không? Tiền, là thần khí, đầu tiên có thể khiến cho Tiên Nhân cúi đầu, sau có thể để cho tiểu quỷ dạ xoa tôn sùng! Chậc chậc, không hiểu đi, ban đầu thời điểm ta ở Nhân giới, sâu sắc cảm nhận được quy luật của cuộc sống tốt nhất....." Thiên Âm dậm chân, nhìn cửa đá sa hoa thần bí trước mắt, âm thầm căm phẫn người Ma tộc yêu thích độc đáo, hình như người trong Ma tộc yêu thích giấu bảo bối ở dưới nền đất, để cho nàng dễ dàng tìm kiếm!

Nam tử no không biết nam tử đói* (饱汉不知饿汉饥): câu này có nghĩa là người sống trong sung sướng không biết người sống trong đau khổ.

Bạch Dao đang nghe thì vui mừng, thấy nàng im miệng thì vội hỏi tới: "Quy luật là gì?"

Thiên Âm quay mặt qua nhìn nàng, rất là tang thương nặng nề nói: "Tiền nhiều mới có khí thế mạnh mẽ."

"....."

Bạch Dao thuần thục mở ra cửa đá, Thiên Âm ở trong mê cung càn quét bảo khố một phen, tất cả đồ có thể phát ra ánh vàng đều bị nàng thu vào túi đựng đồ.

Bạch Dao đứng xem nàng giống như một tài nô* ánh mắt phát sáng không ngừng nghỉ, lấy tất cả đồ có kim quang lấp lánh làm thành của riêng, những bảo vật kia nàng ngay cả dư quang trong khóe mắt cũng không nhìn một chút, không nhịn được nhắc nhở: "Thiên Thiên, thật ra thì, ngươi có thể cầm những thần khí tiên dược kia... Vật đó.....nếu là cầm của cải đi bán lấy tiền mặt, bất kỳ thứ gì cũng có thể đền bù tất cả số vàng trong túi của ngươi."

Tài nô*: hiểu nôm na là nô lệ của đồng tiền.

Thiên Âm đang cố gắng xoay kim quang bảo thạch trên một thanh bảo kiếm, nghe vậy ngẩn ra, cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy nàng nói thật là có lý, vì vậy sẽ không bắt bẻ, một hơi thở đã có thể càn quét cướp hết sạch bảo vật.

Trên mặt Bạch Dao đã từ kinh ngạc đến chết lặng rồi đến tái nhợt: "Thiên Thiên, ngươi không phải là nói chỉ cần "một chút xíu" bảo bối làm thành phí bồi thường tổn thất tinh thần của ngươi sao? Cái này ngươi đã vượt qua phạm vi "một chút xíu" rồi chứ? Ngươi không nên cảm thấy hành vi hiện giờ của ngươi rất đáng xấu hổ sao?"

"Đáng xấu hổ?" Người nào đó vẫn còn không tự giác.

"Ngươi ở đây làm tên trộm!"

"Không phải vậy." Thiên Âm lấy một viên Kim thạch trên mặt tường xuống, đôi tay đặt sau lưng của nàng, cả người lộ ra hơi thở giống như Thế ngoại cao nhân*: "Thế giới của ta, một kẻ tục nhân như ngươi sẽ không thể nào hiểu. Quả thật, như ngươi thấy, ta là một Tiên nhân tốt thuần khiết thiện lương, tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện trộm cướp."

Thế ngoại cao nhân*: người không màng sự đời.

Bạch Dao gương cổ nheo mắt nhìn mật thất đung đưa quay vòng ở trên không: "Quả thật, ngươi là một Tiên nhân tốt thuần khiết thiện lương. Nhưng, ngươi có thể nói cho ta biết, một Tiên nhân tốt thuần khiết thiện lương, đến cuối cùng là ôm loại tâm tư nào cướp sạch một bảo khố to như vậy hay không?"

"Không không không, ngươi hiểu lầm." Thiên Âm trầm ổn đi tới trước mặt nàng, cười cong mắt: "Ta chỉ là thợ khuân vác bảo bối trong thiên hạ, vì tất cả bảo bối mà phục vụ."

"....." Bạch Dao trầm mắt xuống, bỗng nhiên kéo nàng đi tới cửa: "Đi tới một nơi!"

"Vì sao?" Trong lòng Thiên Âm kỳ quái, nhìn Bạch Dao quen việc dễ dàng mở từng cánh cửa ngầm, trong cổ họng lập tức bị nghẹn, nửa ngày mới giật mình kêu lên: "Đây sẽ không là bảo khố nhà ngươi chứ?"

Bạch Dao đen mặt lại nhún nhún vai: "Ca ca ta, cũng coi là của ta đấy."

Thấy vẻ mặt Thiên Âm mất tự nhiên, Bạch Dao cho là nàng ngượng ngùng, đang muốn rộng lượng an ủi đôi câu, Thiên Âm cắn răng nghiến lợi, lộ ra gương mặt hối hận: "Sớm biết ta liền lấy nhiều hơn một chút!! Người tốt như vậy, sao ta lại có thể không lợi dụng một chút chứ!!"

"Cái người này còn nói không lợi dụng thật tốt?" Trước mắt Bạch Dao bỗng tối sầm, sâu sắc hiểu được trình độ mặt dày của người này, vì vậy lôi kéo nàng nhanh chóng thoát khỏi bảo khố của mình, chỉ sợ sau một khắc người này sẽ đề nghị quay trở lại lấy thêm một khoản: "Ta hiểu rõ có một nơi có thật nhiều ánh vàng rực rỡ! Có thể cho ngươi lấy đến mỏi tay!"

"Rống rống! Đi mau!"

Sau nửa canh giờ, Bạch Dao nghĩ, Tiên nữ tên là Thiên Âm này, đã không đủ dùng từ vô sỉ da dầy tham tiền để hình dung, chỉ có thể gọi hơn nữa là: châu chấu.

Châu chấu đá cảnh, không chừa mảnh giáp!*

Châu chấu đá cảnh, không chừa mảnh giáp!*: chấu chấu là loài sâu bay ăn hại. Nạn châu chấu, châu chấu đi qua nơi nào sẽ hoang tàn nơi đó. Theo Ly nghĩ câu này ý chỉ Thiên Âm đi qua nơi nào có vàng sẽ cướp sạch nơi đó *bật cười*.

Nàng sẽ không gặp phải một tên tham vàng đến nỗi người ta đi tiểu đêm cũng có thể thuận tay cướp của người!!

Người nào đó tuyệt không tự giác trộm còn chẳng biết xấu hổ vì mình biện hộ: Cái gì? Ăn trộm? Đạo tặc? Cái loại danh từ sa hoa đó tại sao có thể dùng ở trên người ta? Ta là thợ khuân vác. Chỉ là thợ khuân vác! Gì? Không biết thợ khuân là như thế nào? Thợ khuân vác chính là vì bảo bối thiên hạ có thể tự do di chuyện làm cống hiến cho người! Ta cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi tận công* không vì tư, khiến nhiều bảo bối thấy được ánh mặt trời hơn, đây là thành tích to lớn, hành động tốt, làm sao ngươi có thể vu oan một đứa bé đơn thuần đáng thương là ta đây?

Tận công*: hết sức vì công việc.

Mặc dù từ đầu tới đuôi Bạch Dao không biết trong lòng nàng nghĩ gì, chỉ là nhìn từng món bảo vật bị nàng thu vào torng túi lớn, nàng ta đã hoàn toàn mất đi hơi sức cãi lại với Thiên Âm.

Đợi đến Thiên Âm hài lòng đi ra người, cuối cùng Bạch Dao đã hiểu biết khi đó bảo khố đã như thế nào, nàng hoàn toàn đánh mất đi năng lực ngôn ngữ căn bản. Chỉ có thể cẩn thận mỗi bước đi không ngừng nhìn tên nào đó cả người đều tựa như lộ ra kim quang hết sức thoả mãn.

Hai người ở trong màn đêm đi lại, gió mát thay Bạch Dao đã xóa sạch suy nghĩ lúc đó của nàng, nàng tỉnh lại câu nói đầu tiên chính là: "Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn."

Thiên Âm đáp lại rằng: Mọi người vô sỉ mới là thật vô sỉ!

"Tinh thần của ngươi tổn thất thật ghê gớm, muốn nhiều bảo vật thế này mới có thể bù đắp lại, thật làm cho Bạch Dao ta tăng thêm không ít kiến thức. Thiên Thiên, ta thật sự là không hiểu, đến tột cùng tại sao ngươi thích vàng như vậy cũng không có thể tăng cao tu vi cho ngươi, cũng không cách nào giúp ngươi nâng cao lực chiến đấu, hoàn toàn không có tác dụng."

Bàn tay Thiên Âm sờ lên túi đựng đồ, trong đêm tối tầm mắt nhìn bên ngoài, vẻ mặt rạng rỡ, rồi lại cố tình trong giọng nói lộ ra hoài niệm: "Thời điệm ta ở Nhân giới, là một khất nhi, bị rất nhiều người khi dễ. Chỉ có một tên ăn xin gọi là A Hoa, lúc ta đói bụng cho ta ăn, lúc ta bị người vây quanh đánh, cho dù là mình bị thương cũng muốn che chở ta, lúc ta không muốn cúi đầu xin ăn người, nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép dạy dỗ ta nhưng vẫn là sẽ đứa phần nữa lương thực cho ta....."

Tiểu Hoa đó giống như con mèo, khô gầy trơ xương, hôm nay A Hoa cũng đã trưởng thành rồi.

Bạch Dao rõ ràng thấy đáy mắt nàng có nước, mơ mơ màng màng, giống như sương trắng trong đêm thu dâng lên trong nước hồ. Nhưng chớp mắt một cái, nàng đã trở lại dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, cười một cách tự nhiên: "A Hoa nói ta nợ nàng, muốn sau này ta mang theo ánh vàng rực rỡ đến báo ân nàng. Càng nhiều càng tốt."

"Nghe ngươi nói như vậy ta cũng muốn gặp A Hoa này một lần, ta nghe ca ca nói, ở Nhân giới, người đáng thương nhất là khất nhi." Bạch Dao cầm tay

của nàng, mặt sáng rỡ nở nụ cười: "Về sau ta thay ngươi thu thập vàng, tương lai chúng ta đi Nhân giới du ngoạn đi tìm A Hoa!"

Hiếm khi không có người ghét bỏ khất nhi, Thiên Âm chân thành ôm lấy nàng, khí phách ở trên lưng nàng vỗ mấy nhịp: "Bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là tỷ muội tốt nhất của Thiên Âm ta!"

"Ha ha....."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Xong rồi, lần này chơi quá lớn!

Editor: Tiểu Ly Ly

Trời đầy sao, Ngân Hà phía xa.

Bạch Dao dẫn theo Thiên Âm tránh khỏi đám người, hai người lặng lẽ bò lên nơi cao nhất được đặt tên là Ma Tháp của Ma Đô được xây trên đỉnh, quan sát đám người kinh hoàng bên trong Ma Đô, đầu sỏ gây chuyện không hề giác ngộ, xem đánh nhau phía dưới một cách say sưa nồng nhiệt.

Theo Bạch Dao nói, Ma giới nói đó chính là Cổ Thần Ma chiến trường Thần Đăng Sơn, lối ra này có lửa luyện ngục, rất lâu trước kia, trong lúc tinh hoa đất trời mạnh nhất, ngọn lửa hội tụ một chỗ, có thể đốt cháy tất cả. Tiên Ma có tu vi bình thường thấp một chút vừa tiếp cận sẽ hóa làm cát chảy từ đó biến mất ở trên thế gian, hồn phách đều không còn. Trừ phi là người như Trọng Hoa và Mặc Tư Tụ, mới dám xông thẳng lửa luyện ngục. Người Ma tộc ra vào Ma giới, đều phải từ Truyện Tống Trận đi ra ngoài, nhưng Truyện Tống Trận có binh Ma Pháp canh giữ, tuy là Bạch Dao, cũng nói thẳng, hi vọng đi ra ngoài không lớn

Nếu hi vọng đi ra ngoài không lớn, Thiên Âm cũng không ngu đến mức đi xông vào lửa luyện ngục bị hóa thành cát bụi, thu xếp Phương Diệc Nhiên xong, lại có mùa thu hoạch lớn. Thật sự nàng cũng không gấp, đi theo Bạch Dao phơi trăng sáng nhìn xuống phía dưới đang diễn trò.

Trên mặt đất ngược đi lên trật tự của các ma thú tiên nhân đã đảo loạn Ma Đô, làm cho cả Ma Đô giống như nổ tung, một trận đấu đá lẫn nhau, chỉ thấy không gian rung chuyển, khí lưu cuồn cuộn, ánh trăng đầy trời khắp đất khiến nhóm người nhân thú thêm mấy phần rực rỡ nhu hòa.

Nhìn sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, Bạch Dao cắn tay áo nghiêm mặt kêu rên: "Xong rồi xong rồi, lần này chơi quá lớn!"

Mùi máu tươi tràn ngập ra giữa không trung, sắc mặt Thiên Âm cũng có chút khó coi: "Quả thật chơi lớn rồi....."

Đang trong lòng hai người lo lắng tự trách mầm móng mới vừa nảy mầm thì có mấy trăm lưu quang giống như bóng dáng của mình đột nhiên xuất hiện ở phía dưới, không cần tới nửa khắc, rất nhiều ma thú liền đã bị chế phục, nhưng cũng có chút thông minh, đã sớm bỏ trốn mất dạng không biết tung tích.

Bạch Dao yên tâm, lại nghĩ tới những vấn đề mới: "Thiên Thiên, làm sao ngươi có nhận thức với những ma thú kia, chỉ nhiễu loạn Ma Đô không bị tổn thương tới tánh mạng sao? Theo ta được biết, những ma thú kia đều có thể cực kỳ hung tàn, người bình thường cũng chế phục không được!"

Vẻ mặt nàng tò mò, nhìn Thiên Âm, khuôn mặt anh khí tràn đầy sùng bái lại không mất vẻ nhỏ nhắn đáng yêu.

Thiên Âm giơ Thiên Tuyết lên trước mắt, nhíu mày: "Ai kêu ta có một Thần Thú lợi hại! Thiên Tuyết, ta còn không biết ngươi lại có thể khai thông với ma thú. Đến cuối cùng ngươi còn gạt ta bao nhiêu bí mật?"

Bởi vì lúc trước Thiên Âm không chút nào lưu niệm ném nó lên người của Bạch Dao, từ trước đến giờ Thiên Tuyết vẫn ghi nhớ ở trong lòng, oán niệm đối với nàng cực kỳ lớn, lúc này bởi vì nàng giơ mình, nghiêng đầu nhắm mắt giả chết, chính là không lên tiếng.

Thiên Âm và Bạch Dao liếc mắt nhìn nhau, Bạch Dao thất thanh cười to: "Ha ha, Thiên Thiên, Tuyết Tuyết thật đáng yêu! Ngươi tặng cho ta chứ?"

"Bì bõm!!" Thiên Tuyết trợn mắt, vội nắm chặt tay áo Thiên Âm, một dáng vẻ hung ác.

"Vậy cũng không được!" Thiên Âm nhè nhẹ vỗ về lông của nó, cưng chìu nói: "Tuyết Tuyết là người thân của ta, ta không thể đưa cho ngươi."

"Ai!" Bạch Dao ngửa mặt nằm ở trên ngói lưu ly, nhìn sao đầy trời, đột nhiên nghĩ tới thiếu niên có đôi mắt đen quật cường, vẻ mặt lãnh khốc trong địa lao, nhếch miệng: "Thiên Thiên, ta không muốn Tuyết Tuyết rồi, ta muốn sư huynh ngươi!"

"Hả?"Thiên Âm cho là lỗ tai mình xảy ra vấn đề: "Ngươi muốn sư huynh của ta làm gì?"

"Hắc hắc..... Ta muốn hắn làm trượng phu của ta!"

Thiên Âm há to mồm, ngay sau đó con mắt đảo một vòng, cười nói: "Vậy ngươi có thể phải giấu hắn thật kỹ, tốt nhất là chữa thương cho hắn, còn không

ngươi đừng trông cậy vào một người chết làm trượng phu của ngươi."

"Yên tâm, giấu hắn ở trong phòng ta rất an toàn!" Tâm tình của Bạch Dao thật tốt: "Cứ quyết định như vậy! Chờ hắn lành vết thương, ta liền dẫn người đi Thái A các ngươi cầu hôn!"

Đối với Bạch Dao này, Thiên Âm chỉ có hai chữ hình dung nàng: nhanh nhẹn dũng mãnh*!

Nhanh nhẹn dũng mãnh*: trong raw là 剽悍, QT dịch là nhanh nhẹn dũng mãnh.

Ma Đô đại loạn, nàng ngồi bàng quang, ngay cả thái độ cũng là không liên quan tới bản thân mình. Đối với một người con trai vừa thấy đã yêu, liền muốn được ở bên người khác cả đời.....

Nghĩ đến chỗ này, nàng lại nghĩ tới sư phụ của mình, lúc nào thì, nàng có thể nói cho sư phụ biết, mình thích người?

Suy nghĩ bị gió thổi loạn, nàng lại nghĩ tới Xích Hỏa, vì vậy liền hỏi: "Dao Dao, ngươi biết chuyện Xích Hỏa tỷ tỷ không? Ta nghe nói ba ngàn năm trước nàng là đệ tử của Trường Lưu, tại sao lại phản bội sư môn dấn thân vào Ma tộc?"

Phía dưới, thân thể nhỏ bé của Xích Hỏa chém chết ma thú trong tay, ra tay tàn nhẫn vô cùng, hoàn toàn có một loại khí thế cực kì nguy hiểm.

Bạch Dao lắc đầu một cái: "Ta cũng không hiểu rõ nhiều, nghe nói là bởi vì Xích Hỏa tỷ tỷ yêu sư phụ của mình bị trục xuất sư môn, sau lại không biết sao được trở thành Nhị hộ pháp của Ma tộc chúng ta."

"Cái gì?" Xích Hỏa thật sự là thích sư phụ của mình?

Thiên Âm kinh ngạc đứng lên, suýt nữa rớt xuống, Bạch Dao vội vàng kéo nàng: "Thiên Âm ngươi làm sao vậy?"

(Truyện chỉ được đăng trên Diễn đàn. Mọi web khác chỉ là copy. Khi copy truyện thì làm ơn ghi lời editor vào nhé. Thân)

"Không có..... Không có gì." Thiên Âm nhìn chằm chằm Xích Hỏa phía dưới, trong lòng giật mình, có sóng cuộn ngàn tầng.

Xích Hỏa như có nhận thấy giương mắt nhìn thấy hai người, lập tức Bạch Dao thất thanh kêu lên: "Thảm, Xích Hỏa tỷ tỷ phát hiện chúng ta! Chạy mau!"

Thiên Âm nhanh chóng ném Thiên Tuyết ra: "Tuyết Tuyết ngươi trốn!"

Nhưng Xích Hỏa nơi nào để cho hai người chạy trốn, nhanh chóng liền cản trở đường đi của hai người.

"Lá gan của các ngươi sao lại lớn như vậy, dám chọc tức ta!" Sắc mặt nàng có chút khó coi, tầm mắt dò xét giữa hai người thật lâu, nhấc một tay đi đến điện Cửu U.

Thời điểm vào điện, Xích Hỏa tiện tay ném Bạch Dao cho nam tử anh tuấn cả người tản ra khí tức lạnh như băng: "Bạch Hà, quản tốt muội muội ngươi!!"

Bạch Dao nhìn thấy Bạch Hà, như chuột thấy mèo, co rút vai lại, vẻ mặt uất ức.

Nàng há mồm còn muốn nói điều gì, Bạch Hà xách sau cổ nàng liền biến mất ở trước mắt Thiên Âm, hoàn toàn chưa cho nàng cơ hội nói chuyện.

Thiên Âm giương mắt, Xích Hỏa sâu kín nhìn nàng, lúc sau than nhẹ.

"Một mình tiểu tiên tử ngươi, ở Ma giới lúc nào cũng có họa sát thân biết không?"

"Biết."

Xích Hỏa lập tức bị chọc giận quá mà cười lên: "Biết ngươi còn chạy loạn?"

(Truyện chỉ được đăng trên Diễn đàn. Mọi web khác chỉ là copy. Khi copy truyện thì làm ơn ghi lời editor vào nhé. Thân)

"Mà ta không muốn Phương sư huynh vì ta mà chết." Thiên Âm thành thật trả lời: "Cho nên ta không có bị các ngươi giết chết, là bởi vì Tru Tiên nói qua, bắt ta tới là vì uy hiếp sư phụ ta, chính là ta có giá trị lợi dụng với các ngươi. Lưu Quang nói qua, một người chỉ cần còn có giá trị lợi dụng, như vậy liền sống lâu một chút. Nhưng là Phương sư huynh đối với các ngươi mà nói cũng không bất kỳ chỗ dùng nào, thật sự mà nói, ta cũng không tin tưởng các ngươi sẽ bỏ qua cho hắn." Nghĩ đến dáng vẻ của Phương Diệc Nhiên vừa dơ vừa thúi, thoi thóp ở trong thủy lao, nàng mỉm cười nói: "Sự thật cũng chính là như thế, Xích Hỏa tỷ tỷ ngươi đáp ứng ta chăm sóc hắn thật tốt, ngươi lại nuốt lời rồi."

Xích Hỏa nghẹn lời, trầm mặc hồi lâu, nói: "Ngươi yên tâm, Chủ Thượng sẽ không bắt ngươi tới uy hiếp Trọng Hoa, hắn khinh thường đi làm loại hành vi tiểu nhân này."

"Ngươi là Tru Tiên bắt tới, ta không có quyền thả ngươi đi, chỉ có chờ đến Chủ Thượng xuất quan, đến lúc đó ngươi là đi hay ở, hoàn toàn là do Chủ Thượng định đoạt."

Thiên Âm im lặng, đột nhiên nghĩ đến chuyện Ma tộc tấn công Trường Lưu lần này, bật thốt lên hỏi "Xích Hỏa tỷ tỷ, tại sao ngươi muốn dẫn người tấn

công Trường Lưu? Nguyên Ly Nặc Tiên Tôn nói ngươi là vì bảo vật, nhưng Huyền Tề ca ca nói cho ta biết, có ẩn tình khác. Trong này, cuối cùng sự thật như thế nào?"

Xích Hỏa dời đi tầm mắt, ánh mắt trầm lặng, trong đáy mắt mơ màng nhìn đồ vật không tồn tại: "Thiên Âm, muốn nghe chuyện xưa không?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 102

Editor: Tiểu Ly Ly.

Ngân Nguyệt* di chuyển về tây, ánh bình minh vừa ló rạng.

Ngân Nguyệt*: ánh trăng màu bạc.

Trong điện Cửu U, hai bóng người mặt đối mặt ngồi xếp bằng, khi ánh sáng mặt trời đầu tiên xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu lên mặt của Xích Hỏa thì bên khóe mắt nước mắt như có ánh sáng toát ra, nàng mang theo nụ cười lau đi nước mắt, tựa như ước mơ cái gì, vẻ mặt yên ổn mà hạnh phúc.

"Có lẽ, cả đời này ta cũng không chờ được câu trả lời của hắn."

Nữ tử vì yêu mà cuồng nhiệt, vì yêu mà xinh đẹp, Xích Hỏa như vậy, khắc sâu trong đáy lòng của Thiên Âm, nên có một ngày, nàng bị chính sư phụ mình moi tim ra trong giây phút kia, nàng sẽ nghĩ tới Xích Hỏa lúc này.

Xích Hỏa nói, yêu sư phụ của mình, nàng chưa bao giờ hối hận, cho dù, hắn chưa bao giờ thích nàng.....

Có chút yêu, nhất định sẽ bay vào ngọn lửa.

Giống nhau Xích Hỏa lúc này, giống nhau Thiên Âm sau này.

(Lời của editor: editor không nhịn được phải nhảy vào nói, theo như câu trên, dự là truyện về sau sẽ ngược nhắm nha ~~. Cơ mà có ngược cũng đừng bỏ Ly nhá, đảm bảo khúc cuối sẽ có H, khửa khửa khửa *cười gian xảo*.)

"Ta từng bị người hạ Phệ Hồn Đan, đã không có bao nhiêu ngày còn sống. Ta không cam lòng, muốn tự lừa dối mình để vượt qua những ngày còn lại. Trước khi ta chết, ta muốn nghe được hắn lời nói thật lòng. Coi như..... cho dù là cự tuyệt!" Xích Hỏa cúi đầu cười một tiếng, nghẹn ngào, nuốt nhung nhớ vào trong lòng: "Sư phụ hắn đã 3000 năm chưa từng thấy ta, ta muốn gặp được hắn, mặc dù hắn không yêu ta, ta cũng muốn ở trong cuộc sống lâu dài của hắn lưu lại một chút trí nhớ, dù là đối với hắn mà nói, ta chỉ sỉ nhục của Trường Lưu!"

"Xích Hỏa tỷ tỷ." Thiên Âm cầm bàn tay đang run rẩy của nàng, trong lòng từng trận đau đớn co rút: "Đợi ta trở lại Trường Lưu nhìn thấy Lục Nhiên Chưởng môn, nhất định nói cho người biết, ngươi rất nhớ ngài ấy."

Nghĩ đến Trường Lưu kia, thoáng nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Lục Nhiên, Thiên Âm khẽ mỉm cười: "Ta tin tưởng, Lục Nhiên Chưởng môn nhất định cũng là yêu ngươi đấy!"

"Vậy sao....." Trong lòng Xích Hỏa tràn đầy khổ sở cười một tiếng, chỉ coi nàng đang an ủi mình, sờ sờ tóc của nàng: "Chờ tương lai ngươi có người thích, nếu như không chiếm được, ngàn vạn lần không được học ta nghĩ tới điều xấu, cuối cùng ngay cả người mình yêu cũng không gặp được. Nếu như không thể ở cùng nhau, cho dù là yên lặng bảo vệ, cũng tốt hơn sống ở trong nhung nhớ vô tận."

Thiên Âm hé miệng, suýt nữa nói cho nàng biết tâm ý của mình, đúng lúc này Tru Tiên xông vào.

Lúc này cả người Tru Tiên đều có băng kỹ vết thương, liếc mắt nhìn qua, trắng toan toát giống như quỷ.

Xích Hỏa thu lại vẻ buồn rầu, lại là dáng vẻ xinh đẹp động lòng người: "Tru Tiên, ngươi không phải sống ở trong viện của mình thật tốt, lại tới làm gì?"

Tru Tiên chậc chậc thở dài mấy tiếng, kéo Thiên Âm từ trên mặt đất lên, từ trên xuống dưới quét mắt nhìn Xích Hỏa mấy lần, vẻ mặt tràn đầy khinh bỉ: "Vừa rồi người nói chuyện hư hỏng của người cho nàng biết sao? Chậc chậc, ngươi cũng nên có một chút tiền đồ, vì một nam nhân, tự chà đạp mình thành dáng vẻ như vậy. Nếu như không cam lòng, bổn tọa và ngươi đi Trường Lưu Tiên sơn bắt Lục Nhiên, muốn chém giết muốn róc thịt thì ngươi nói một câu, lại cứ muốn hành hạ mình, làm cho người khác thấy sung sướng."

Xích Hỏa nghiêng đầu, che đi vẻ mặt tổn thương.

Tru Tiên nhìn nàng thật sâu, ánh mắt chớp động.

Tầm mắt Thiên Âm di chuyển ở giữa hai người, đột nhiên linh quang chợt lóe: chẳng lẽ Tru Tiên này, thích Xích Hỏa tỷ tỷ?

Nhận thấy được ánh mắt của nàng, Tru Tiên ho nhẹ một tiếng, xách theo nàng xoay người liền đi: "Tiểu ma đầu này thiếu dạy dỗ, ta thay ngươi xem nàng, tránh cho lại theo nha đầu ngốc Bạch Dao kia gây ra chuyện lớn.

"..... Ngươi buông ta ra, tự mình ta sẽ đi....."

****

Một tòa đại điện trống trải, quần ma hội tụ, nhốn nha nhốn nháo như phố xá sầm uất.

Thiên Âm liếc nhìn lại, sợ ngây người.

Bên trái một nhóm người, bày chừng trăm cái bát, đang chơi vung quyền, mọi người uống đỏ bừng cả khuôn mặt cảm xúc dâng cao.

Bên phải một nhóm người, bày cái bàn chơi con súc sắc, cực kỳ vui mừng.

Phía trước một nhóm người, vây quanh lẫn nhau đánh cho cả người bốc máu hai người hoan hô cổ gắng lên.....

Chưa từng thấy qua trường hợp hỗn loạn khiến cho cái nhìn của Thiên Âm bị chấn động đồng thời kèm theo tinh thần hoạt bát sôi nổi, thì ra là, rượu cũng có thể uống....uố...ng như vậy! Thì ra là, còn có thể đánh như vậy .....

Tru Tiên vừa xuất hiện, có người đang cầm bầu rượu đến trước mặt: "Nhị hộ pháp, ngài cũng uống rượu chung với chúng ta không? Ai ai, làm sao dẫn theo một Tiểu Bất Điểm!"

Thiên Âm sắp bị Tru Tiên che giấu tiên khí, hắn đẩy Thiên Âm vào trong đám người, vui thích nói: "Thay bản Hộ Pháp dạy dỗ cho thật tốt đi."

Trước đó khóe môi của người đến bắt chuyện co quắp một chút: "Nhị hộ pháp không phải nói đùa chứ? Ngài muốn chúng ta đi đánh nhau đó là tuyệt đối chết không trở tay kịp, nhưng mà, dạy dỗ đứa bé mềm mại như vậy..... Ngài không phải làm khó ta sao?"

"Bảo ngươi dạy dỗ thì dạy dỗ cho lão tử đi! Nơi đó nhiều như vậy, nói thật nhảm!!" Tru Tiên một cước đá lên cái mông đối phương, liếc nhìn Thiên Âm vẫn quan sát xung quanh, bí mật truyền âm nói: "Tiểu ma đầu này có một bụng đầy suy nghĩ xấu, ngươi giết chết nhuệ khí của nàng thật tốt cho ta, yên tâm, đừng xem nàng là tiểu tử, năng lực chống chọi đánh nhau nhất định không thua ngươi, tùy ngươi giày xéo như thế nào! Nhưng nhớ, đừng hành hạ người đến chết."

Quay đầu lại thân thiện cười rực rỡ với Thiên Âm một tiếng, bắt đầu hấp dẫn: "Tiểu Bất Điểm, ngươi chưa từng chơi đùa những thứ này phải không? Ngươi xem, đánh nhau này, nhiều đặc sắc! Đi theo những đại thúc các đại ca này học một ít, cùng nhau luận bàn một chút, nâng cao năng lực thực chiến."

Thiên Âm đã sớm không thể chờ đợi muốn thử một lần, ở trong quy củ nghiêm khắc của Tiên giới đã lâu rồi, đột nhiên nhìn thấy trường hợp tùy ý này, tất nhiên nhiệt huyết sôi trào, xoa xoa đôi bàn tay liền đi theo chen vào trong đám người.

Sau sáu canh giờ, Tru Tiên lần nữa bước vào trong đại điện, vốn muốn nhìn dáng vẻ Thiên Âm bị giày vò kêu cha gọi mẹ, vậy mà vừa đi vào tới liền cảm thấy không khí không đúng.

Quá yên tĩnh rồi!

Dõi mắt đảo qua, cả người hắn cũng hóa đá tại chỗ!

Ở trong điện mấy trăm trượng, mấy trăm người nằm ngổn ngang, Thiên Âm một thân y phục màu trắng hiện ra ánh sáng nhạt ngồi dựa vào bên tường, bên người nàng là một con thú nhỏ trắng như tuyết, hai móng giơ, thân thể nó còn lớn hơn vò rượu, đang kêu ngạo uống rượu mãnh liệt.

Đây là một tình huống thế nào?

Thiên Âm phát hiện hắn, xa xa nâng chén, trên mặt ửng đỏ không giấu được vẻ hả hê: "Để cho ngươi thất vọng rồi Tru Tiên, cái người thủ hạ này nói ta là nữ lưu yếu đuối không tranh đấu với ta, theo ta uống chút rượu, hắc hắc..... Nhưng mà tửu lượng của bọn hắn thật sự không tương xứng, từng người một bị ta rót hôn mê..... Nấc....."

Đánh ợ một hơi rượu, nàng đung đưa đứng dậy đi về phía hắn, rất là hào phóng câu vai hắn, đáy mắt có tửu sắc mờ mịt cười như không cười: "Tiểu mỹ nhân, không bằng ngươi theo ta uống một chén?"

"Đừng có gọi lão tử là mỹ nhân..... Cái gì?"

Tru Tiên phát điên, đang muốn nổi giận, Thiên Âm ầm một tiếng ngã xuống đất không dậy nổi, con thú nhỏ trắng như tuyết kia cũng trong lúc đó vứt bỏ vò rượu, nằm trên mặt đất thở to ngủ.

Tru Tiên thật muốn đưa tay bóp chết nàng, nhưng vừa nghĩ tới cảnh cáo của Mặc Tử Tụ, hung tợn thở hắt ra một hơi, móng vuốt vác Thiên Âm lên vai.

"Đời trước lão tử thật sự là thiếu nợ Tiểu Ma Đầu ngươi!"

Đi vài bước, vốn muốn dẫn nàng trở về Tru Tiên lập tức dừng bước lại, đồng thời thay đổi chủ ý. Trên mặt vẻ lỗ mãng đảo qua hầu như không còn, liếc mắt nặng nề nhìn Thiên Âm: "Tiểu Ma Đầu, đừng trách ta lòng dạ ác độc, ai bảo ngươi là thần thể, nếu để cho ngươi bình an trưởng thành tiếp, tương lai chắc chắn là họa lớn của Ma tộc ta. Ngươi vả lão đại có quen biết, hắn không đành lòng giết ngươi, liền do ta làm đi, ai!"

Một tiếng than nhẹ, trong lòng của Tam hộ pháp cũng thương hại không nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đợi ta thương thế tốt lên, cưới ngươi làm vợ

Editor: Tiểu Ly Ly.

Phương Diệc Nhiên cuối cùng cũng nhớ lại, là bị một đại hán khôi ngô tên là Vô Minh ném vào thủy lao. Trước khi hôn mê, hắn cho là mình chết chắc.

Đợi khi tỉnh lại, nhìn màn che trên đỉnh đầu, trong mũi lượn lờ lư hương nhàn nhạt. Trong nháy mắt, hắn nghĩ mình đã trở về Nhân giới, hắn vẫn là đứa bé ngây thơ đó, hầu hạ dưới gối phụ mẫu, ngây thơ hồn nhiên.

"Nương....." Hắn vô ý thức gọi, tiếng kêu bị phủ bụi nhiều năm, theo trí nhớ tuôn ra, vẻ mặt từ ái chậm rãi hiện lên trước mắt.....

"Ngươi đã tỉnh?"

Giọng nói trong trẻo nhảy nhót gọi suy nghĩ của hắn trở về, trước mặt rõ ràng là một dáng vẻ của thiếu nữ xa lạ, mới vừa rồi hắn từ trong cơn hoảng hốt lại có thể xuất hiện ảo giác.

"Ngươi là ai?"

"Ngươi cảm thấy như thế nào? Có khó chịu chỗ nào hay không? Trong thân thể còn đau đau nhức không?"

Đối phương dồn dập hỏi, hắn có chút mờ mịt có chút cảnh giác, nhưng mà nhiều hơn là bởi vì nụ cười tỏa nắng bao hàm quan tâm để cho trong lòng hắn bình tĩnh nhiều năm, giống như cúi đông đầu xuân, miếng băng mỏng, vỡ ra thành từng mảnh.

Trong lồng ngực của hắn, không khỏi rung động.

"Ngươi là ai?" Hắn lại hỏi.

"Ta là thê tử ngươi!"

Lời Bạch Dao nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết nàng cũng mở miệng không ngừng, Phương Diệc Nhiên tỉnh táo rũ mí mắt xuống, trong trí nhớ mười tám năm của mình cẩn thận tìm tòi một lần, xác định không có một người nào được đặt tên là "thê tử" ngươi, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt nhàn nhạt ửng đỏ: "Ta..... Ta chưa từng lấy vợ, cô nương chớ nói lung tung."

"Ta hiểu biết rõ ngươi không có cưới, không phải ta đây trước tiên nhận định ngươi sao!" Bạch Dao nâng lên mặt của hắn "chụt" một tiếng, ở trên miệng hắn ấn xuống một cái, cậy mạnh bá đạo định kết quả: "Vậy liền coi là ta đã đưa tín vật định tình cho ngươi, từ nay về sau, ngươi chính là trượng phu của Bạch Dao ta. Đợi ngươi lành vết thương, ta liền đi Thái A cầu hôn!"

"....."

Bạch Dao thấy hắn không nói, không biết là hắn đã bị cách làm này của nàng khiến cho sợ ngây người, chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói: "Vì sao không nói lời nào? Ngươi không yêu thích ta sao?"

"Khụ..... Hỉ, thích."

"Vậy là được rồi, ta thích ngươi ngươi cũng yêu thích ta, về sau, chúng ta làm phu thê được không?"

Phương Diệc Nhiên lúng túng lại mừng rỡ nhếch ra một nụ cười: "Được, chờ thương thế ta tốt lên, ta cưới ngươi làm vợ."

Bạch Dao nghễnh đầu cười đến híp cả mắt, một dáng vẻ hài lòng.

"Đúng rồi, Thiên Thiên kêu ta nói cho ngươi biết, ngươi an tâm ở chỗ này dưỡng thương, đợi nàng tìm cơ hội liền dẫn ngươi chạy đi." Bạch Dao nghịch

ngợm cười một tiếng: "Ta cũng vậy, sẽ giúp các ngươi!"

Cho tới giờ khắc này, Phương Diệc Nhiên mới bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, trừng thiếu nữ trước mắt, bất tri bất giác nhận thấy được hơi thở trong cơ thể nàng bất đồng với mình, mặt tái nhợt càng thêm trắng bệch: "Ngươi là người của Ma tộc?!"

Thấy hắn bỗng nhiên trở mặt, Bạch Dao mờ mịt gật đầu: "Đúng vậy, thế nào?"

"Cút ngay!!"

Bạch Dao không kịp phản ứng bị hắn đẩy ra, thật may là trọng thương của hắn chưa lành, nếu không một chưởng này, sợ là đã đánh nàng gãy xương.

"Phương Diệc Nhiên, ngươi làm gì đấy?" Nàng kinh ngạc vừa đau lòng nhìn hắn, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Phương Diệc Nhiên cắn răng nghiêng đầu không nhìn tới dáng vẻ của nàng: "Ngươi là Ma tộc!"

Mới vừa rồi, mình lại có thể định cả đời với một thiếu nữ Ma tộc! Quả thật không thể tha thứ!

Hắn giùng giằng muốn đứng dậy, lại bị Bạch Dao vung tay lên, một luồng hắc khí nhàn nhạt vọt vào thân thể hắn, hắn lập tức mất đi năng lực hành động.

Bạch Dao bĩu môi nói: "Trúng Khôi Lỗi Thuật của Ma tộc ta, ngươi đừng nghĩ lại tránh ra, trừ phi tu vi của ngươi cao hơn ta." Nàng lại gần hắn hung hăng chụt một cái: "Ngươi liền thanh thản ổn định ở chỗ này dưỡng thương, dưỡng thật tốt chờ làm trượng phụ của Bạch Dao ta....."

"Đừng mơ tưởng!" Phương Diệc Nhiên nổi giận đến cùng, ngang ngược ngắt lời nàng, nhắm mắt lại không nhìn tới nàng, tự nhiên không nhìn thấy đáy mắt nàng lóe lên bi thương.

Chỉ là trong nháy mắt, nàng lại rực rỡ cười một tiếng: "Ngàn dặm nói cho ta biết từ trong thoại bản ở Nhân giới, đã là tình tiết có anh hùng cứu mỹ, mỹ nhân cũng sẽ lấy thân báo đáp làm thành báo ân cứu mạng. Hôm nay, quan hệ ta ngươi là cứu và được cứu bất đồng với thoại bản, nhưng cũng là kết quả cuối cùng. Vừa là ta cứu ngươi, ngươi lấy thân báo đáp ta, duyên định tam sinh* ta không cầu, ta chỉ muốn định cả đời ngươi!"

Duyên định tam sinh*: duyên ba đời.

Không biết là tức giận hay là cái khác, tuấn nhan* của Phương Diệc Nhiên lúc thì trắng lúc thì đỏ, Bạch Dao nhìn vui mừng, thuận tay sờ dưới cằm của hắn, mang theo vẻ mặt thỏa mãn rời đi.

Tuấn nhan*: dung mạo tuấn tú.

"Ta đi tìm chút Linh Dược, như vậy thương thế của ngươi nhanh tốt lên."

Giọng nói vui mừng dần dần biến mất, thân thể của Phương Diệc Nhiên không thể động, nằm thẫn thờ, nhìn xuyên qua màn che mỏng như lụa, mất hồn nhìn đỉnh đầu điêu khắc quỷ Dạ Xoa, trong đầu hiện lên từng hình ảnh Bạch Dao linh động nở nụ cười với ánh mắt sạch sẽ khác thường, còn có.....

Một bên mặt như cũ vẫn còn lưu lại dư hương ôn nhu bá đạo vừa hôn!

Một lòng, trong lúc vô tình trầm luân.

***

Trong ánh trăng mờ, Thiên Âm nhận thấy được một tầm mắt, xương cốt lạnh lẽo liền đánh úp lên thân thể.

Nàng chợt mở mắt ra, nhảy lên, lập tức mờ mịt.

Cánh rừng tối tăm rậm rạp, không khí vẩn đục mùi hôi, các loại âm thanh kỳ quái nhưng lại làm kẻ khác sợ hãi từ bốn phương tám hướng truyền đến, bầu trời một vòng Hồng Nguyệt* giống như bị máu nhuộm, liền ánh sáng đều mang mùi tanh hôi.

Hồng Nguyệt*: trăng đỏ.

Thiên Âm đang lúc mờ mịt hồi hồn, mặc cho nàng hồi tưởng thế nào, cũng không nhớ làm sao mình có từ trong đại điện kia đi tới nơi xem ra tràn ngập nguy hiểm trong cánh rừng này.

Càng làm cho trong lòng nàng phát run, là quái vật rắn ba đầu có hoa văn hỗn hợp ở bên ngoài mấy chục thước. Cả người nó tho hơn so thùng nước, nhìn thân thể vòng tại trên đất giống như tòa núi cao, phần đuôi kéo sau người bị một đôi cánh cản trở, không biết nó dài bao nhiêu.

Hai cánh nó chậm rãi vỗ, cho dù là động tác thật nhỏ như thế, cũng làm phía sau nó nổi lên gió lốc nước xoáy không nhỏ.

Ba đôi mắt trên ba cái đầu đã đỏ bừng trợn tròn nhìn chằm chằm nàng, lưỡi rắn lúc phun ra mang theo tiên dịch trong suốt lại tanh hôi đi ra ngoài, nhìn ra, nó nghiễm nhiên sắp lấy nàng làm thành một món ăn ngon.

Thiên Âm sững sờ nhìn chằm chằm nó một lúc lâu, nghĩ đến đã từng thấy trong《 Dị thú chí 》ghi lại về thú dữ Cửu Anh*, trước mặt này dù không có

chín cái đầu, nhưng ngoại hình lại rất giống với Cửu Anh.

Dị thú: " Cửu Anh "*: bắc phương có một con sông lớn, nước sâu ngàn trượng, sóng mãnh liệt, người ta gọi là hung nước. Hung trong nước có một con Cửu Đầu Quái vật, tên là Cửu Anh, vừa có thể phun nước, vừa có thể phun lửa. Mười ngày cũng ra lúc, hung Thủy dã sôi sùng sục, Cửu Anh ngại trong nước quá nóng, liền nhảy lên bờ, biết người liền ăn, ăn thời điểm, phải có 9 dạng thực phẩm đồng thời cung nó ăn, vì vậy trở thành Hậu Nghệ thứ 3 cái chém chết mục tiêu.

Nàng đè xuống tiếng thét chói tai trong cổ họng, chậm rãi đứng dậy, chống đỡ bắp chân run rẩy, lui về phía sau một chút, vẻ mặt của quái vật nhìn nàng, nàng xoay người nhanh chóng chạy trốn, giọng khàn giọng bi thiết: "A a a!! Cứu mạng——!!"

Nàng thét lên một tiếng đưa tới thú rống trong tám phương, ngay lập tức trong đất trời chỉ nghe tiếng hô kỳ quái, chấn thiên liệt địa.

Sau lưng một tiếng kêu rống của quái vật đầu rắn như trẻ con khóc, mở ra hai cánh sau lưng đuổi theo Thiên Âm, trong miệng thỉnh thoảng phun ra lửa mạnh chói chang, khi thì lửa lớn mãnh liệt, hai cánh vỗ vỗ, ở phía sau cuồn cuộn nổi lên từng trận gió lớn.

Một trận không gian dao động, thân hình Tru Tiên chậm rãi hiện ra, mới vừa rồi một người một thú dừng lại vị trí này, nhìn gió lốc cuồn cuộn này, hắn lẩm bẩm nói: "Thú dữ hậu duệ Cửu Anh, Tiểu Ma Đầu bản thân ngươi cầu xin nhiều phúc, thể chất của người này ở thú dữ trong rừng, cùng với thần dược Bất Tử bình thường làm những súc sinh này thèm thuồng."

Nàng chết ở chỗ này, hắn chỉ cần nói cho người khác biết nàng chạy loạn khiến cho bị thú dữ gặm nuốt, lời nói như vậy, cho dù Chủ Thượng muốn trừng trị hắn, cũng mất lý do.

Hắn lại tính toán như thế, giẫm ở cành khô lá mục nát bước từng bước về phía Thiên Âm trốn chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Sức mạnh của Tiểu Thú

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Chú!"

Thiên Âm chật vật rơi xuống đất, một đám ngọn lửa nhỏ từ bên má nàng xẹt qua, nàng thót tim rớt gan xoay người, liền thấy toàn thân thú dữ này bốc lửa nhào tới!

"..... Ta không phát uy thì tên súc sinh này lại không coi ta còn cách nào khác hay sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận đỏ bừng, tránh thoát nó đang phất một đuôi tới, trơ mắt nhìn một gốc cây cổ thụ chọc trời bị một đuôi nó chặn ngang quét đứt, đang âm thầm kinh hãi, hai cánh thú dữ chợt bổ nhào về phía trước, một nguồn sức mạnh suýt nữa đánh bay nàng, thật may là trước khi nó có hành động nàng đã nhảy lên trên không, chỉ chịu chút dư âm.

Bàn tay mềm mại quay cuồng trong không gian, Tịch Diệt cung đã ở trong tay, bỗng chốc đã biến to hơn so với thân thể của nàng.

"Mặc dù ta thiện lương thuần khiết, sư phụ cũng dạy ta phải có một lòng dạ từ bi với vạn vật..... Nhưng mà không chịu nổi ngươi liên tục ức hiếp…… Ngươi là con vật xấu ghê tởm chết ta rồi!" Nàng tự lẩm bẩm một mình, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc nhìn chằm chằm thú dữ đang xông lên, ánh mắt liền ngưng lại, đặt cây cung cố định ở giữa không trung, đôi tay kéo dây cung, trong nháy mắt kéo cây cung thành trăng tròn, ánh trăng sáng từ cây cung nhẹ nhàng phát ra, thú dữ này như có kiêng kỵ, thân hình đang nhào tới ngừng lại một chút, không do dự tí nào lại vọt lên.

Một Tiễn khí ánh trăng ngưng tụ mà thành, khiến cho Thiên Âm thét lên một tiếng, hai tay nàng thả lỏng, mũi tên khí kia nhanh như tia chớp đâm về thú dữ.....

Một mũi tên này, rất là khí phách xẹt qua bên cạnh.

Vậy mà.....

Thiên Âm trơ mắt từ trong hoảng sợ mà ngẩn ra nhìn Tiễn Khí xẹt qua bên cạnh thú dữ, đập mặt đất ra thành một cái hố sâu, sắc mặt khó coi, vẻ mặt lúng túng.

Lại có thế..... Bắn chệch rồi hả?

Thú dữ dường như cũng bối rối một lúc lâu mới hồi hồn, lại mở mắt to tròn vo nhìn Thiên Âm, vẻ mặt thay đổi không ít, trong miệng phát ra tiếng cười cổ quái tiếng, ba cái đầu cười nghiêng trước ngửa sau.....

Thiên Âm sợ run chốc lát mới ý thức được: Gia hỏa này là đang cười nhạo mình sao?

"Ngươi ngươi ngươi đừng đắc ý, nói cho ngươi biết, ta mới vừa rồi, mới vừa rồi là làm nóng người!" Trên mặt nàng nóng lên, vì để lấy lại thể diện, lần nữa đôi tay nàng dựng cung lên ngưng khí buông lòng tay, một mạch hà hơi, thú dữ này thấy nàng như thế, ngược lại khí định thần nhàn* không nhúc nhích, giống như đang chờ nàng bắn trúng lần nữa.

Khí định thần nhàn*: bình tĩnh.

Vì vậy Thiên Âm cười xấu xa một tiếng ở bên trong, tiễn khí ánh trăng kia không còn đi sai lệch, bắn thủng một sọ đầu của thú dữ! Bành một tiếng vỡ ra!

Thú dữ kêu thảm thiết tức giận nổi điên, Thiên Âm vội thu hồi Tịch Diệt cung bỏ trốn mất dạng!

"Dám xem nhẹ ta, ta cho ăn một mũi tên để ngươi nhớ kỹ, Hừ!"

Tiếng cười đắc ý của nàng ở trong không khí lượn vòng, trong đầu thú dữ bị thương lượn lờ màu ánh trăng nhàn nhạt, từng chút xâm chiếm nó, không tới nửa khắc, theo luồng sáng biến mất, đầu của nó hóa khói biến mất.

Nó sửng sốt chốc lát, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, như trẻ con thở phào, sóng âm vỡ vụng hóa làm bản chất của ngọn lửa, phá nát toàn bộ quanh mình, hơn mười dặm trong phương viên, phút chốc chỉ còn lại một vùng hoang tàn, khói đen lượn quanh.

Mà Thiên Âm, lúc này ở phía cuối vùng hoang tàn, sắc mặt trắng bệch nhìn toàn thân của thú dữ được nước và lửa luân phiên vây quanh hung ác bổ nhào về phía mình!

Thời điểm trong miệng thú dữ phun ra ngọn lửa hóa thành một cái biển lửa vây quanh nàng, nàng nghĩ: lần này tốt lắm, gà nướng luôn là phải bị báo ứng!

Nhưng trong dự liệu vết cháy đau xót không có đến, trước mắt biển lửa như thủy triều thối lui, thú dữ chiếm giữ ở bên ngoài mấy trượng, cảnh giác nhìn nàng..... Sau lưng!

Thiên Âm đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy một viên lông tròn, hai chân đứng ở không trung, trong mắt đen nhánh sáng ngời tuôn ra lửa giận!

"Tuyết Tuyết!"

Nàng lập tức hoàng sợ, đây không phải chuyện nhỏ, một lúc lâu sau không hồi hồn, Thiên Tuyết đã hóa làm một luồng sáng trắng xông về đối diện thú dữ!

"Tuyết Tuyết trở lại!!"

Nàng sợ hãi kêu lên, muốn đi tóm nó, thời điểm khi nàng nhìn thấy thú dữ bị móng vuốt của Thiên Tuyết đánh bay, cái gì lo lắng cái gì sợ hãi cũng hóa thành gió bay đi, chỉ còn lại một câu: "Tuyết Tuyết mạnh mẽ! Đập chết nó đi!!"

Thiên Tuyết được lệnh, quát lên một tiếng, thân thể nho nhỏ thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mắt thú dữ mà vung móng vuốt, máu hoàn toàn hiện ra. Thỉnh thoảng xuất hiện ở sau lưng tại thú dữ, một cước đá vào hai cái cánh to lớn kia, xem ra cái cánh vô cùng cứng rắn giống như măng vừa mới mọc bị nó một cước đá gãy!

Thú dữ kêu rên không ngừng, tiếng gào thét trong không trung giống như mang theo chút ý muốn van xin.

Thiên Tuyết vẫn còn chưa hết giận, y y nha nha giống như là đang mắng chửi với thú dữ, cứ thế trái một móng vuốt, phải một móng vuốt khiến cho thú dự một khắc trước còn uy phong lẫm lẫm giờ đây bên trái lăn một vòng, bên phải lăn một vòng, máu tanh rơi xuống đầy đất.

Thiên Âm đã sớm nhìn đến ngây người, đột nhiên cảm thấy ban đầu chỉ dựa vào một con gà nướng liền lừa gạt được Thiên Tuyết đến tay nàng, quả thật là sáng suốt đến dường nào!

Tru Tiên ẩn thân ở trăm mét, trong ánh mắt hắn bộc phát ra áng sáng không thể tưởng tượng, dò xét Thiên Tuyết cẩn thận rất lâu, tức thì sáng tỏ. Chính là hắn đang muốn hiện thân ra thì từ trong rừng sâu, truyền đến một tiếng kêu khóc, khiến cho hắn đành phải dừng chân.

Âm thanh kia như tiếng mắng chửi của phụ nhân, bén nhọn cao vút!

Khi Thiên Tuyết buông móng vuốt xuống, thú dữ một hơi hấp hối nghe được âm thanh này, gào thảm rời đi, Thiên Tuyết cũng không ngăn cản, thân thể lơ lửng trong không trung, ánh mắt sâu xa nhìn rừng sâu sau lưng Thiên Âm, hình như gặp được tử địch*!

Tử địch*: kẻ thù một mất một còn, không đội trời chung.

Thiên Âm vẫn cảm thấy Thiên Tuyết có rất nhiều bí mật nhỏ, đúng như lúc này, từng động tác thần thái của nó cũng lộ ra một loại vật không rõ có cảm giác quen thuộc, nhưng Thiên Tuyết chưa bao giờ chủ động nói đến những thứ này. Ngay cả thời điểm nói tiếng người cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nàng đang muốn đặt câu hỏi, đỉnh đầu bỗng nhiên đen xuống, nàng ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một đôi cánh xương có hoa văn rõ ràng che trời tránh

đất, kèm với vật không rõ đã đến, phía chân trời nổi lên một trận mưa máu.

Một trận mưa máu này rơi vào mặt đất, lập tức ăn mòn mặt đất hóa thành từng cái hố sâu.

"Này này này, đây là đồ vật quỷ quái gì?" Thiên Âm hú lên quái dị, vội bay qua ôm Thiên Tuyết vào trong ngực, muốn thoát đi.

Vậy mà một đầu chim giống gà nhưng không phải là gà, lớn hơn chừng hai thân thể như vậy, chặn lại đường đi của một người một thú.

Ánh mắt của nó lướt qua Thiên Tuyết dừng ở trên người Thiên Âm, miệng nói tiếng người: "Thần tộc? Còn chưa diệt sạch sao?" Dừng một chút vừa cười mấy tiếng: "Chậc chậc, chỉ là thần thể." Sau lại nhìn Thiên Tuyết, bỗng gầm lên giận dữ, tràn đầy thù hận: "Là ngươi? Ngươi lại còn sống!"

Hai con thú giống như kẻ thù truyền kiếp, trừng mắt lẫn nhau, Thiên Âm không rõ chân tướng, Thiên Tuyết đột nhiên nhảy ra, hung hăng vung móng vuốt đánh đầu chim trước mặt làm cho máu tươi văng khắp nơi, một tiếng kêu sợ hãi, cách mười thước không xa có chín cái đầu chim rơi xuống đất.

Máu tươi tràn mặt đất, lập tức mặt đất bị ăn mòn lồi lõm không chịu nổi, Thiên Âm vội tạo ra kết giới, tránh khỏi máu rơi vào trên người mình và Thiên Tuyết.

Ước chừng nhìn đồ đáng sợ này lúc lâu, Thiên Âm mới từ trong đầu tìm ra sách ghi lại tư liệu về vật này:

Quỷ Xa*, tục xưng Cửu Đầu Điểu, vốn có mười đầu, bị thần Thưởng Cổ Nguyệt dùng Nguyệt Thần cung bắn đứt một con, vết thương không hết, máu chảy không ngừng, nơi vẫy máu, thường nghe rất hung ác, máu này độc, chạm vào là chết.....

Quỷ xa (hay còn được gọi là quỷ xe), tục xưng là Cửu Đầu Điểu*: nó có tên là quỷ xa vì tiếng kêu của nó giống tiếng xe đi trong đêm.

Quỷ Xa ngày ngủ đêm ra, lấy hồn phách là thức ăn. Mặc dù hung tàn, nhưng có một nhược điểm, không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Dù là chỉ có thắp nến lửa, cũng có thể khiến nó bị kinh sợ.

Lúc này, nó thu nhốt vào trong hai cánh, một đôi móng vuốt khổng lồ chạm đất, chín cái đầu vài đôi mắt đồng loạt nhìn chằm chằm Thiên Âm và Thiên Tuyết, ánh mắt lành lạnh.

Giọng Thiên Tuyết đã không còn là giọng nói của trẻ con, nhìn về phía nó rống một tiếng, núi cao vi vu chấn động!

Tru Tiên ẩn trong bóng tối cũng không nhịn được lui hai bước, có nhiều hứng thú nhìn chằm chằm hai đầu thú này.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Thể nghiệm và quan sát bảy điều khổ của cuộc sống

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Thần thú đáng thương, chủ nhân của ngươi đây? Ha ha ha....." Nó vừa mở miệng, chín cái miệng đồng loạt bật cười, ở phía xa, cả người phình to rung động: "Thần Sơn sụp đổ, chủ nhân của ngươi sợ là đã hóa thành tro đi?"

Thiên Tuyết ít khi bị chọc giận, mắt thú đỏ bừng, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nó, âm thầm truyền âm với Thiên Âm, nói: "Thiên Âm tỷ tỷ, ta ở lại ứng phó với nó một chút, tỷ đi mau!"

Không đợi nàng phản ứng, chớp mắt một cái Thiên Tuyết đã biến mất, lúc sau xuất hiện lần nữa đã đến trước mặt của con thú Quỷ Xa kia.

"Xấu xí ngươi câm miệng cho ta!" Nó gầm lên một tiếng, hai móng vẽ ra ánh sáng trắng lạnh lùng, đụng vào trên người Quỷ Xa, đã tạo thành một luồng khí lưu rung chuyển.

Quỷ Xa kia rõ ràng cũng nổi giận, gầm lên giận dữ liền đánh nhau tới cùng với Thiên Tuyết.

Ngay lập tức, mây đen che trời, khoảng không gian trong rừng đen kịt, cả rừng tĩnh lặng chỉ nghe được âm thanh đánh nhau của hai thú, mùi máu tươi dần dần từ từ tràn ra.

Không tới một khắc, Thiên Tuyết bị Qủy Xa kia cắn đầy miệng, vừa mạnh mẽ văng ra ngoài, lập tức bộ lông trắng như tuyết bị máu nhuộm đỏ!

Thiên Âm giận dữ: "Dám đả thương Tuyết Tuyết của ta, ta nướng cái người xấu xí này!"

Tay nàng Phá Không Tiễn vọt tới, trong hư không tựa như bị Phá Không Tiễn của nàng cắt ra một đường, trong đó, một đầu sọ của Qủy Xa kia bị hút vào, bể tan tành trong không gian, nó vội vàng tránh ra, đợi đến không gian kia lần nữa khép lại thì trên đầu của nó đã có nhiều hơn một vết máu.

Nó giận, móng vuốt to lớn hung hăng vọt tới, cuối cùng Thiên Âm không cách nào chống cự, trong nháy mắt bị đánh bay!

“Phốc!” Thân thể của nàng nháy mắt xẹt qua một đường cung trong không trung, nặng nề rơi xuống đất.

Quỷ Xa bay đến trước mặt nàng, trên cao nhìn xuống nàng, trong giọng nói tràn đầy khinh thường: "Chính là thần thể mà thôi, chưa ra hồn cũng dám xúc phạm uy nghiêm của bổn tọa, tìm chết!"

Âm thanh điếc tai nhức óc khiến cho Thiên Âm kinh hãi, ngực cửa nàng run lên, mắt thấy một cái đầu của nó đưa tới há to mồm một hớp nuốt mình vào, dưới tình thế cấp bách, nàng sử dụng Phược thần tỉ, mạnh mẽ trói cái đầu trước mắt đến gió cũng thổi không lọt!

Nàng bắt được khe hở này trong phút chốc, triệu hồi Tịch Diệt cung ra ngoài, kéo ra một mũi tên, hung hăng bắn tới!

"Ngươi lại có bộ cung này?" Quỷ Xa kia thấy cung trong tay nàng, lại đột nhiên nổi điên, cả người nhào tới!

"Bì bõm!!"

Âm thanh Thiên Tuyết gào lớn ở bên tai, Thiên Âm lại nghe mùi hôi thối từ trong miệng thú dữ truyền đến, nàng liều mạng muốn né ra, lại bị chín cái đầu kia bao vây ở giữa, chín cái miệng cùng nhau cắn tới!

Thân thể Thiên Tuyết phát ra một ánh sáng màu tím, hung hăng đánh về phía nó.

Bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng, Quỷ Xa hú lên quái dị, thối lui xa khỏi ngàn mét, lập tức, Thiên Âm yếu ớt rơi trên mặt đất, toàn thân Thiên Tuyết chảy máu đến bên người nàng, dáng vẻ nhỏ bé xem ra cực kỳ suy yếu.

"Làm tổn thương người của ta, chết!"

Quỷ Xa rống giận nổi điên, một lần nữa xông lại, Thiên Âm ôm chặt Thiên Tuyết, trái tim đã sợ đến ngưng đập.

Ngay khi lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một bóng dáng màu đỏ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Quỷ Xa, bàn tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng phất một cái, Quỷ Xa lập tức giống như một món đồ chơi hỏng bay rơi ra ngoài!

Người nọ tự nhiên xoay người, nhìn Thiên Âm, cười nhạt, giống như trăm hoa đua nở: "Tiểu Thiên Âm, đã lâu không gặp."

Thiên Âm lúng túng nhìn hắn, mở to mắt thấy hắn duỗi tay một cái, nhắc Tru Tiên đang ẩn thân một bên tới trong tay, khẽ cười ôn hòa, hỏi: "Tru Tiên, một lần đến Nhân giới, vẫn không có dạy cho người biết phải phục tùng mệnh lệnh sao?"

Tru Tiên mặt như phụ mẫu chết: "Lão đại..... Ngài làm sao đi Huyễn Hải đi ra?"

Quỷ Xa kia có điều còn chưa muốn buông tha, muốn đánh, Mặc Tử Tụ lạnh lùng nói: "Muốn bổn tôn bẻ chín cái đầu của người, thì ngươi cứ việc thử ra tay một chút!"

Quỷ Xa trừng mắt nhìn chằm chằm Thiên Âm và Thiên Tuyết, lại trợn mắt nhìn Mặc Tử Tụ, nhớ tới thuộc hạ của mình từng ở nơi này ăn phải thiệt thòi, không cam lòng nổi giận gầm lên một tiếng, biến mất ở cuối chân trời.

Lúc này Mặc Tử Tụ mới xoay mặt nhìn về Tru Tiên, trả lời hắn: "Nơi này làm ra động tĩnh lớn như vậy, bổn tôn làm sao có thể không biết? Nếu Bổn tôn không ra, ngươi là không muốn đích thân động thủ giết Thiên Âm hay không? Hả?" Cuối cùng vang lên giọng nói khiến cho “thân thể mềm mại” của Tru Tiên run lên, Ma Tôn đại nhân lộ ra một nụ cười lạnh: "Một kẻ Hộ pháp Ma tộc như ngươi, lại cũng có thể sử dụng thủ đoạn hạ lưu như thế, ném một đứa bé tới thú dữ trong rừng, mượn miệng của thú dữ sát hại nàng, ngươi cũng không biết xấu hổ sao? Hừ hừ, bổn tôn ngược lại không biết, đầu óc vô dụng của Tru Tiên ngươi, lại có thể nghĩ ra thủ đoạn như thế."

Tru Tiên cười gượng không ngừng: "Hắc hắc..... Lão đại, ngươi hiểu lầm, thuộc hạ chỉ là để cho tiểu Thiên Âm rèn luyện, để cho nàng tích lũy kinh nghiệm thực chiến nhiều một chút, vì sau này sẽ có căn bản chiến đấu với Ma tộc ta....."

Sắc mặt của Ma Tôn tối sầm lại, trong mắt đẹp biến đổi liên tục, Tru Tiên thức thời ngừng nói, một lúc lâu sau, sắc mặt như xanh xao ánh mắt tuyệt vọng hỏi: "Lão đại, ngươi sẽ trừng trị ta như thế nào?"

Thiên Âm nghĩ qua lời nói của hai người ở trong đầu một lần, mới hiểu ra, thì ra mình rơi vào cái nơi quỷ này tất cả đều là do một tay Tru Tiên tạo thành, nàng liền oán hận.

Đang oán hận, Mặc Tử Tụ đột nhiên hỏi nàng một câu: "Thiên Thiên, hắn muốn đẩy ngươi vào cái chết, ngươi nói ta nên xử trí hắn như thế nào?"

Lập tức sắc mặt Tru Tiên nguội lạnh, chịu đựng bi thương ở trong lòng nhìn về phía Thiên Âm cười lấy lòng một tiếng.

Mắt Thiên Âm cúi xuống, suy nghĩ chốc lát, nói: "Chính là trong thoại bản ta thấy qua một chỗ, vẫn luôn muốn đi xem một chút, nhưng chỗ kia ở Nhân giới..... Chẳng qua là ta ngược lại cảm thấy, nơi kia cực kỳ thích hợp để Tru Tiên thể nghiệm và quan sát bảy khổ của cuộc sống*."

Bảy khổ của cuộc sống*: sinh, lão, bệnh, tử, oán tắng hội khổ, yêu biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ (theo Phật giáo).

"Hả?" Mặc Tử Tụ hăng hái: "Là nơi nào?"

Thiên Âm lau khóe miệng đang chảy xuống vệt máu, sắc mặt trắng bệch nhìn Tru Tiên, làm ra vẻ ôn nhu dịu dàng cười một tiếng: "Nam quan quán!"

"Phốc....." Ma tộn đại nhân vĩ đại phun, cố nén cười nhìn Tru Tiên nói: "Đã như vậy, ngươi đi thanh lâu làm tiểu quan một thời gian, thể nghiệm và quan sát bảy khổ của cuộc sống đi."

"Ta..... Ta không đi!"

****

Được Mặc Tử Tụ ra tay cứu giúp, vết thương trên người Thiên Âm vả Thiên Tuyết không tới một ngày đã tốt lên nhiều.

Lúc này ba người một thú đang đi dạo trên đường phố ở Nhân giới.

Sắc mặt Tru Tiên nguội lạnh, thân thể cứng ngắc giống như con rối đi theo Mặc Tử Tụ, Thiên Âm thấy dáng vẻ kia của hắn, liền thầm hô sàng khoái với Thiên Tuyết.

Nhưng chỉ trong chốc lát, đi ở trên đường phố, nàng từ trên người Tru Tiên dời đi lực chú ý.

Nhân giới như cũ không có nhiều thay đổi, trên cả con đường có khóc có cười có tin mừng có đau buồn.

Thấy tên ăn xin ngồi cạnh góc tường, Thiên Âm chậm rãi đi tới, nhìn chằm chằm tiền đồng lẽ loi trong chén bể này, nhớ lại A Hoa, nhớ lại cuộc sống khi còn ở Nhân giới kia.

Đã đến nơi này, rồi dĩ nhiên là muốn đi tìm đến A Hoa, nếu như có thể, nàng thậm chí muốn nàng ấy đi Thái A, một chút cũng không cần phải sống trong cảnh ăn đói mặc rách nữa.

Mặc Tử Tụ khẽ nhíu mày, cách xa mấy mét nhìn nàng.

Tru Tiên ở một bên nhỏ giọng hỏi: "Lão đại, vì sao người phải dẫn nàng đến Nhân giới?"

"Vì tránh mặt Trọng Hoa."

Tru Tiên kinh: "Chẳng lẽ Trọng Hoa đi Ma giới?"

Khóe môi Mặc Tử Tụ hơi nhếch lên: "Đúng vậy, không chỉ có đi tới Ma giới, còn xông thẳng vào lửa Luyện Ngục. Dám không để lửa Luyện Ngục ở trong mắt, cả Tiên giới cũng chỉ có Trọng Hoa rồi. Hắn vì tên đồ đệ này, có thể nói là..... Bất chấp tất cả đấy."

"Đáng tiếc, bổn tôn làm sao có thể để cho hắn được như ý nguyện, đợi xông lửa Luyện Ngục rồi lại phát hiện đệ tử mình bị đưa đến Nhân giới, không biết người lạnh nhạt như hắn, liệu sẽ nổi trận lôi đình đi." Ma Tôn cười một tiếng, rất là âm trầm.

Tru Tiên thật là cảm thấy tình tình của lão đại mình thật là vặn vẹo, liền dựa theo lời trong đáy lòng lại nói ra ngoài: "Lão đại, cái này không giống như là tác phong của ngài nhé! Chẳng lẽ hai ngày trước bị Trọng Hoa đả thương đến não? Vì vậy ghi hận trong lòng, muốn mượn cơ hội này trêu hắn một phen?"

"....." Ma Tôn đại nhân đưa tay, chỉ nghe một vị Hộ pháp không thức thời xương trên người bị gãy lần nữa, khi buông tay thì hắn đã hấp hối.

"Tru Tiên, nếu ngày nào đó ngươi đột nhiên biến mất từ thế gian này, bổn tôn cũng sẽ không có thấy kỳ quái chút nào. Ngươi là đầu óc heo ngu si tứ chi phát triển!"

Tru Tiên hồi tưởng thời gian 5000 năm ở Ma giới, hình như hắn luôn chịu áp bức của lão đại mà lớn lên, đột nhiên cảm thấy rất là buồn bã: "Mặc dù ta là heo, lão đại người cũng là Trư Vương, cho dù vật kia là loại gì, ở trong lòng ta, lão đại người đều vĩnh viễn là Chí Cao Vô Thượng."

Cũng là người có một đầu óc thông minh nhưng lời nói thấp hèn, Mặc Tử Tụ chân thật ý thức được hắn không sáng suốt, chuyển đề tài nói: "Bổn tôn không muốn Lục giới yên bình, Lục giới là nguyên nhân mà ta muốn hành động. Những ngày yên bình, cũng nên chấm dứt."

Thấy lúc hắn nói chuyện không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Thiên Âm, Tru Tiên hỏi: "Dù vậy..... Việc này lại có quan hệ thế nào với nàng?"

Mặc Tử Tụ hình như nở nụ cười, nụ cười kia quá nhanh, giống như ánh sáng chói lóa: "Lục giới cực kỳ hy vọng có thể trở thành thần, chính là tu tiên thần thể. Thái A dưỡng nàng ở tiên môn, là muốn đợi nàng lớn lên, nhất thống lục giới? Vẫn là vì những lời đồn đại mà độc chiếm Thần Tàng? Cho dù Thái A ôm loại suy tính nào, bổn tôn đều không cho bọn họ được toại nguyện. Bổn tôn cũng không thể để nàng trưởng thành tiếp, cũng không có thể ngồi chờ nàng tìm đến Thần Tàng. Lựa chọn duy nhất, chính là thời điểm nàng chưa lớn, để cho nàng chết non!"

"Người nói, nếu là để cho tất cả mọi người đều biết hơn nữa là tin tưởng, thần thể của Thái A này là vị thần cuối cùng có thể đi tìm tung tích của Thần Tàng, như vậy ngày Thái A tiên sơn biến mất, không còn xa nữa sao?"

"Thần Tàng, nghe nói được Thần Tàng chính là người đứng đầu Lục giới, còn có thần dược Bất Tử trong truyền thuyết, những người của Tiên giới kia, tất cả đều ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, nhưng bên trong người nào không phải hạng ích kỷ tham lam?"

"Một vị thần thể, có thể làm loạn sự cân bằng của Tiên giới, với ta, với Ma tộc, đều là một lợi thế rất tốt. Bổn tôn làm sao có thể bỏ đi không dùng?" Mặc Tử Tụ nhìn Thiên Âm, câu nói sau cùng, hoàn toàn quyết định cuộc sống yên bình của Thiên Âm bằng một câu: "Từ đó, tánh mạng của nàng, đang nằm trong tay của bổn tôn."

Lợi dụng một vị thần thể, một vị Thần Tàng để lật đổ Tiên giới, chiêu này có thể nói là vô cùng cao minh! Tru Tiên bái phục, thầm nghĩ một tiếng phúc hắc, lắp bắp nói: "Lão đại, người không cho phép ta động nàng, thì ra là có dụng ý khác a!"

"Nếu không thể làm việc cho ta, ngươi cho là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng thì sẽ giữ lại tính mạng của nàng sao? Vào lúc này, tin tức có liên quan Thần Tàng cũng nên lưu truyền ra ngoài rồi."

"....." Tru Tiên thầm nghĩ, bàn về âm hiểm, lão đại nhà hắn tuyệt nhiên sẽ đỗ Trạng Nguyên, hắn có thể tính toán người khác, đồng thời cũng có thể làm cho đối phương quyết một lòng tin tưởng hắn.

Giống nhau Thiên Âm giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tình cảm e sợ quê hương của Thiên Âm

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm nhìn chằm chằm cái chén kia thật lâu, đối diện là một tên ăn xin cũng nhìn chòng chọc vào nàng thật lâu, rốt cuộc cũng ý thức được cô nương giống như tiên nữ này không có chút ý định cho bạc nào, lập tức, từ một đôi mắt chờ đợi mong mỏi chuyển thành không còn kiên nhẫn.

"Này, ta nói cuối cùng ngươi có cho tiền hay không? Không cho tiền ngươi liền tránh ra, đừng ngăn cản ta phát tài!"

Gọng nói của hắn ào ào không dứt, khiến cho Thiên Âm bừng tỉnh, huân nàng "tinh thần sảng khoái", suy nghĩ vui vui mừng mừng trở về hiện tại.

Nàng lúng túng đứng dậy, nghĩ tới những người này cũng thật sự không dễ dàng, suy tư liên tục vẫn là lấy ra một viên Kim Thạch rơi vào trong chén của tên ăn xin. Ngay lập tức, những tên ăn xin ở xung quanh đều trở nên ngây dại, sau khi phục hồi tinh thần lại đồng loạt xông lên, rối rít cướp đoạt!

Cách đó không xa Tru Tiên nhìn viên Kim Thạch này, lẩm bẩm nói: "Vật này nhìn có mấy phần quen mắt....."

Khóe môi Mặc Tử Tụ rụt rụt, nhắc nhở: "Đó là vật trang trí được khảm ở trên mặt tường trong mật thất của ngươi."

".....!! Tiểu ma đầu tiểu cường đạo tiểu bại hoại! A a ~~" Mặc Tử Tụ bình tĩnh vỗ vỗ đầu của hắn, phòng ngừa hắn xông lên bóp chết cái người đang vui sướng nhặt Kim Thạch rơi xuống đất.

Thiên Âm đi tới, thấy dáng vẻ Tru Tiên giương nanh múa vuốt giận đời, giống như hiểu ra mà an ủi mấy câu: "Mỹ nam Tru Tiên, nhất định đời này của Tam hộ pháp ngươi đều sẽ liên tục bị ném tới làm nam quan cả đời, ngài nén bi thương!"

Lại vuốt Thiên Tuyết trong ngực, một hồi lâu mới ngẩng đầu đối với Mặc Tử Tụ nói: "Mặc ca ca, ngươi có thể giúp ta tìm người không?"

Mặc Tử Tụ dịu dàng vuốt ve đầu của nàng, cười nói: "Trước đưa Tru Tiên đi thanh lâu, ngươi muốn làm cái gì ta đều làm với ngươi."

Thiên Âm hưng phấn cười một tiếng.

Vì vậy Tru Tiên kêu thảm thiết bị Mặc Tử Tụ ném vào thanh lâu tên Thanh Phong làm nam quan, lúc rời đi, tiếng kêu cực kỳ bi thảm vang mãi cho đến khi đi vào một tòa thành trì khác, Thiên Âm vẫn là cảm thấy âm thanh ma quỷ còn quanh quẩn bên tai cực kỳ mới mẻ.

Thiên Âm theo Mặc Tử Tụ đi thành trì, nhìn trên cửa thành hai chữ to "Tiêu Dao", cảnh vật bốn phía mơ hồ quen thuộc, bỗng có chút không dám đi xa vào trong hơn, mọi người nói đây tình cảm e sợ quê hương, nàng cũng như thế.

Trong thành này nàng từng quen thuộc mỗi một chỗ, A Hoa dẫn theo nàng đi qua từng nơi, ngay cả cửa thành này, A Hoa đã từng dẫn nàng đi ăn xin qua.

Có lúc, duyên phận chắc chắn là một thứ rất kỳ diệu, Mặc Tử Tụ tùy tiện dẫn theo nàng tới một nơi ở Nhân giới, lại chính là nơi đã từng là "cố hương" của nàng.

Trong thành trước sau nháo nhiệt như một, nghe người khác nói đến mới biết được, thì ra là bởi vì tất cả mọi người biết được nhiều năm trước kia thiên kia tiểu thư Thanh chủ được Tiên Nhân thu làm đệ tử đưa đi Tiên giới. Mọi người rối rít truyền tin nói rằng thành Tiêu Dao có Tiên Nhân che chở, vì vậy có hào quang của thần thánh, người ở các địa phương khác nối liền không dứt dời đến nơi này ở, làm cho nhân khẩu* cả thành bỗng nhiên tăng lên không ít. Ít nhất so với năm đó, Thiên Âm thấy thành Tiêu Dao hiện nay đã phồn hoa không ít.

Nhân khẩu*: dân số.

Vừa vào cửa thành Mặc Tử Tụ liền phát hiện ánh mắt nàng tìm tòi đến nơi có những tên ăn xin tụ tập, trong mắt mang theo nỗi khao khát tựa như mong mỏi thứ gì đó.

Đến gần một gian được đặt tên là "Quán rượu có gió", ngồi vị trí gần cửa sổ ở trên lầu hai, đôi mắt nàng vẫn nhìn chằm chằm ăn xin dọc dường ở lầu dưới, nỗ lực tìm kiếm đứa bé ăn xin.

Tiểu nhị dâng trà lúc kinh ngạc mà nhìn chằm chằm vào Mặc Tử Tụ, ước chừng nhìn thật lâu, rõ ràng là dáng vẻ bị sắc đẹp của hắn câu mất linh hồn nhỏ bé, lúc rời đi vẻ mặt lại bình thường, bỏ khăn tiến lên đón một vị khách khác đang tới.

Thiên Âm vừa thu hồi tầm mắt liền nhìn thấy cảnh này, rất là ngạc nhiên: "Mặc ca ca, định lực của tiểu nhị này tương đối tốt, thấy dung mạo như hoa của ngươi, lại không có mất hồn."

"Năm đó Thiên Thiên thấy ta thì định lực có tốt, không có mất hồn hay không?" Mặc Tử Tụ cười khẽ trêu nói, lại giải thích một phen: "Ta làm pháp thuật, phàm là gặp qua cả ta và ngươi, xoay người sẽ quên hình dạng của chúng ta. Ở trong lòng tiểu nhị, chúng ta chẳng qua cũng chỉ là hai người khách quan bình thường mà thôi."

"Vậy sao." Thuên Âm biết đây là người của Tiên Ma giới thường khi đi lại ở Nhân gian có xài pháp thuật, tất nhiên tiên ma không giống như người phàm, chỉ cần một dáng vẻ, phong cách thì không phải phàm nhân có thể sánh được. Làm như vậy, cũng là vì giảm bớt được phiền toái không cần thiết.

Chỉ chốc lát sau, bàn đầy bàn đưa tới khiến cho nước miếng Thiên Âm chảy dài, lại kêu Thiên Tuyết đang uể oải tình dậy, một người một thú dứt bỏ toàn bộ, không coi ai ra gì bắt đầu giải quyết thịt cá trên bàn.

Mặc Tử Tụ cũng là bưng một ly trà, cười nhìn một người một thú, thỉnh thoảng nhấp một hớp, ánh mắt tình cờ nhìn về nơi xa, đáy mắt hiện ra ánh sáng.

Trọng Hoa đến rồi!

Hơi thở quen thuộc kia đang ở cách đó không xa, Mặc Tử Tụ nhấp một miếng trà, tầm mắt xuyên thấu qua mép chén nhìn Thiên Âm, âm thầm cười một tiếng.

Thiên Âm này, quả thật là báu vật!

Hắn đặt tay ở trên đầu gối âm thầm nặn ra một bí quyết, một luồng ánh sáng màu đen như sợi tơ bay về phía Thiên Âm ở đối diện, lập tức một luồng ánh sáng mà mắt thường không thể nhìn ra ở trên thân thể của nàng chợt lóe lên, liền biến mất không có tung tích.

Một người một thú hoàn toàn đắm chìm trong thức ăn ngon hấp dẫn.

"Tuyết Tuyết, gà nướng này là của ta!"

"Bì bõm!" Thiên Tuyết liều chết không nhường nhịn, một người một thú liền ở trước mặt mọi người cướp đoạt một con gà nướng trên bàn.

"Lấy móng vuốt của ngươi ra, nếu không về sau ta không cần ngươi nữa!"

Thiên Tuyết không để ý tới, hai móng vuốt cố chấp nắm chặt đùi gà, đang chơi trò kéo co tranh tài với nàng.

Uy hiếp không được, lại dụ dỗ: "Trước tiên ngươi nhường con này cho ta, một chút ta gọi tiểu nhị lấy mười con gà nướng cho ngươi có được không?"

Thiên Tuyết vẫn không để ý.

Vì vậy người nào đó chẳng biết xấu hổ lại lộ ra nét mặt bi thương: "Tuyết Tuyết, ta cực khổ cay đắng nuôi ngươi to lớn, ngươi tưởng rất dễ dàng sao? Thường ngày ta có thứ gì cũng chia phân một nửa cho ngươi, ta vì ngươi mà cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi..... Khụ khụ, mái tóc màu đen đã biến thành tóc bạc đầu đầy. Hôm nay ngươi tốt hơn, cánh cứng cáp rồi, ngay cả một con gà cũng không bỏ được mà nhường cho ta....."

Một bên khóe miệng của Ma Tôn đại nhân run rẩy, từ trên xuống dưới nhìn Thiên Âm mấy lần, cũng không nhìn ra tóc trắng của nàng từ đâu mà tới. Đối với ánh mắt tìm tòi của mọi người, bất đắc dĩ, làm một động tác Chướng Nhân pháp*, để cho người khác xem, hai người một thú đang yên lặng dùng cơm.

Chướng nhân pháp*: thủ thuật che mắt người khác.

Thiên Tuyết đối với con gà nướng trong tay là tình thế bắt buộc, Y y ai nha bắt đầu dùng nước mắt nước mũi nói tiếng Thú Ngữ tố cáo Thiên Âm. Mặc Tử Tụ đĩ nhiên là nghe không hiểu, Thiên Âm chung đụng với Thiên Tuyết mấy năm, cũng là hiểu tiếng Thú ngữ của nó. Rốt cuộc lúng túng buông tay: "Khụ, ban đầu nấu canh cho sư phụ mà không cho ngươi uống là sợ tuổi ngươi còn nhỏ không chịu được bổ, nó sẽ phản tác dụng. Lần trước muốn đưa

ngươi cho Dao Dao, cũng không phải là bởi vì muốn lấy lòng nàng trước mới có thể cứu Phương sư huynh ra sao!" Lại trề môi lẩm bẩm nói: "Làm sao lòng dạ lại hẹp hòi như vậy....."

Thiên Tuyết nuốt nuốt nước mắt, ngồi ở trên bàn bắt đầu đi về phía gà nướng mà cắn mọt miếng lớn.

Mặc Tử Tụ vừa nhìn dáng vẻ bực tức vừa thèm thuồng nhìn gà nướng, buồn cười: "Ngươi từ trong mật thất của Tru Tiên lấy xuống một viên Kim Thạch, đủ cho ngươi ăn gà nướng cả đời, cần gì phải giành ăn với mọt con thú nhỏ? Cũng không sợ bị người chê cười."

"Hắc hắc..... Ngươi đây lại không hiểu." Thiên Âm muốn đưa tay sờ sờ lông của Thiên Tuyết, người sau lập tức cảnh giác nhảy đến bên cạnh Mặc Tử Tụ, cất gà nướng vào sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Gặp lại người cũ

Editor: Tiểu Ly Ly.

Mặc Tử Tụ lập tức cười to, Thiên Âm lúng túng thu tay lại, cười mỉa: "Thức ăn lấy được khi ăn mới có mùi vị, hơn nữa, cho dù thức ăn có ngon, nhưng nếu không có người ăn chung với mình thì cũng như nhai sáp nến, không có tăng thêm mùi vị." Suy nghĩ một chút lại nói: "Huống chi bữa này không phải là dùng tiền của ta, tất nhiên ta muốn ăn thật ngon, những viên Kim Thạch kia, là để dành cho A Hoa."

Nghĩ đến A Hoa, nàng lại nói: "Mặc ca ca, ngươi có biện pháp gì có thể để cho ta tìm được A Hoa nhanh hơn một chút hay không? Vừa rồi một đường đi tới đây, ta cũng không có nhìn thấy nàng."

Mặc Tử Tụ cười khẽ: "Nàng ta có thể rời khỏi nơi này hay không?"

"Không thể nào." Thiên Âm kích động lắc đầu: "A Hoa nói qua nơi này là nơi mà nàng sống cả đời, nàng sẽ không rời đi!"

"Ngươi phải tìm tiểu cô nương tên A Hoa? Lớn giống như ngươi sao?"

"Đúng vậy. Mặc ca ca, ban đầu ta với A Hoa tách rời ở thành Tiêu Dao, ta đến Tiên giới, từ đó cũng chưa từng thấy qua nàng. Cũng không biết hôm nay nàng ở chỗ nào? Sống có được hay không....."

Mặc Tử Tụ trầm ngâm chốc lát, nói: "Ngày ở Nhân giới sẽ trôi qua nhanh hơn ngày ở Tiên giới, ngươi ở Tiên giới vừa được mười bảy tuổi, người bằng hữu A Hoa kia, cũng phụ nhân trung niên, đoạn đường này người mà ngươi tìm chỉ là thiếu niên, lại không chú ý tới những người lớn tuổi kia."

Thiên Âm khiếp sợ há to mồm, nàng không phải là không biết Nhân giới khác biệt với Tiên giới, chỉ là nhiều năm như vậy, nàng đã quên thôi.

"Vậy....."

Nàng đang muốn nói chuyện nói, lầu dưới truyền đến một âm thanh ồn ào cắt đứt suy nghĩ của nàng. Hai người theo tiếng kêu nhìn lại, liền thấy một hán tử trung niên say rượu quần áo lam lũ bị đám người tiểu nhị xua đuổi hành hung ngay tại cửa ra vào.

"Bảo ngươi ăn chùa uống chùa!!" Tiểu nhị nở nụ cười, vẻ mặt trở nên dữ tợn: "Không có tiền cũng dám tới nơi này uống rượu? Không cho ngươi biết tay một chút, về sau ai cũng dám đến nơi này ăn cơm bá vương* rồi!"

Ăn cơm bá vương*: Bá Vương; kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán). Theo Ly hiểu cụm từ ăn cơm bá vương ở đây là đến đây ăn cơm không trả tiền (kẻ cậy quyền áp bức nhân dân), nếu hiểu theo câu này là ai cũng có thể đến ăn chùa.

Hắn chỉ huy đả thủ* một bên, giọng nói tàn khốc quát lên: "Đánh cho ta, ra sức đánh!! Để cho hắn ghi nhớ thật lâu!"

Đả thủ*: ý chỉ người hung ác, ác ôn, chuyên ra tay đánh người.

Đại hán kia một thân áo xanh bị hất nước bẩn, lại bị đè xuống đất dính chút bụi, cộng thêm hắn lôi thôi lếch thếch tóc rối bời, càng nhìn càng thấy hắn giống như một tên ăn xin.

Chỉ chốc lát sau, hắn bị bốn năm người đánh cho miệng phun máu tươi, vết thương chằng chịt.

Thiên Âm thấy hơi quá đáng, âm thầm vận dụng Tiên thuật, để cho lực đánh vào trên người đại hán kia giảm nhẹ đi. Người khác chưa phát hiện, đại hán kia lại cảm thấy nắm đấm rơi vào trên thanh thể của mình lại không có một chút sức nặng, giống như cây bông vải mềm lướt nhẹ trên người mình một cái.

Một khắc trước mắt hắn vẫn còn say lờ đờ mông lung, vào lúc này trong ánh mắt đã trong sáng mang theo chút mê hoặc.

Ánh mắt không ngờ va chạm với Thiên Âm, chớp mắt một cái, thu hồi mắt lại nhắm hai mắt giả chết. Chỉ là trong nháy mắt, hắn lại bỗng dưng mở mắt, lần này, hắn đúng là có vẻ hết sức kích động!

Hắn mạnh mẽ đẩy người đang đánh tới sung sướng ở bên cạnh ra, cách khoảng hai tầng lầu, hai mắt không dám tin giọng nói khàn khàn thở phào: "Thiên Âm!!"

Ly trà trong tay Thiên Âm phút chốc rơi xuống đất.

Nàng muốn, đời này nàng cũng không nghĩ tới, năm đó người vô cùng ghét nàng, đứa bé ăn xin Đại Thực ở tại sát vách ngôi miếu đổ nát, sẽ nhớ nàng.

Theo Đại Thực đi một đường, Thiên Âm ôm Thiên Tuyết một câu cũng không lên tiếng.

Đại Thực nói, A Hoa chết rồi.

Hắn nói, bởi vì năm đó nàng đắc tội Hồng Trang, Hồng Trang tìm một tháng không tìm được nàng, liền trút giận lên người bên cạnh nàng, A Hoa chính là bởi vì vậy mà bị Hồng Trang đánh chết.

Hắn nói, thời điểm A Hoa chết, trong ngực là bọc tiền đồng lớn.

Lúc nàng khạc ra một ngụm máu cuối cùng còn nói, đó là tiền mà nàng cho Thiên Âm mua gà nướng.

Trên bầu trời xa, trong xanh thuần khiết, không một tạp chất. Một bụi cỏ dại mọc thành sân, vài luồng gió xào xạc từ từ lướt nhẹ qua. Giữa bụi cỏ xương trắng dày đặc, trên bầu trời Đại bàng lượn vòng, điểu* thối bay thấp xuống.

Điểu*: chim điểu.

Đi tới trước một cọc gỗ mục nát được xem là mộ bia, Đại Thực ngừng bước.

Hắn chỉ vào cộc gỗ đã mọc đầy cỏ dại trên mặt đất nói: "Đây là mộ phần A Hoa, trước khi nàng chết vẫn nói ngươi sẽ trở về, ta liền chôn nàng ở nơi này, ngươi mà trở về, cũng dễ nhìn thấy nàng một chút. Đã nhiều năm như vậy, vốn là cũng không ôm hy vọng gì, không ngờ hôm nay ngươi thật sự trở lại."

Thiên Âm để Thiên Tuyết xuống, lặng lẽ nhẹ nhàng vuốt ve cộc gỗ mục nát này vừa sờ thì một miếng vụn của mộ bia mộc mạc rơi xuống, giọng nói khàn khàn hỏi: "Lúc A Hoa đi, nàng có sợ không?"

"Sợ nha. Ai mà không sợ, nhưng Hồng Trang kia dẫn theo mấy chục người, không người nào có thể ngăn được nàng." Giọng nói Đại Thực nghe phiền muộn khó khăn, nhắc tới Hồng Trang, hắn vẫn là đầy ngập oán giận.

"Hồng Trang này....." Nàng lẩm bẩm, ngồi xổm người xuống yên lặng nhổ cỏ dại trên mộ phần, trong ánh mắt đen tối giống như có nước mắt, chảy xuống không ngừng.

Từ trong túi lấy ra tất cả Kim Thạch, một viên lại một viên trải đầy phần mộ, Kim Thạch dưới ánh mặt trời chiết xạ ra ánh sáng chói mắt.

"A Hoa, ta đã trở về, ngươi nói rất đúng, mặc dù ta sẽ không có xin tiền, mà ta thật ra cũng không có vô dụng như người khác nói."

"Ngươi luôn nói ta sẽ có một ngày mang theo mấy xe ngựa vàng để báo đáp ngươi, ta vẫn nhớ."

"Trong túi ta có thật nhiều bảo bối, đều là ánh vàng rực rỡ....."

Tiếng gió uyển chuyển, nàng ở trong gió nhẹ nhàng kể ra: "Nhưng ngươi, lại đi nha."

"..... Thật xin lỗi, là ta hại ngươi....."

Tiếng gió mang giọng nói của nàng đi về phương xa, cỏ thơm um tùm, vẫn như cũ rêu rao theo gió.

Nàng ép người xuống, dán lên mộ phần lẳng lặng rơi lệ. gió mát đánh úp vào thân nàng, mang theo bi thương du đãng trong không khí.

Thiên Tuyết an tĩnh nằm ở bên người nàng, nâng lên móng vuốt một lần lại một lần thay nàng lau đi nước mắt ở khóe mắt.

Mặc Tử Tụ ẩn thân ở một bên, lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt chớp động, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, xinh đẹp, giống như thần tiên trong bức tranh.

Trời chiều nghiêng vào, ánh chiều tà chiếu khắp nơi trên đất, nàng đứng dậy, lấy ra một đống lớn Kim Thạch đưa cho Đại Thực: "Ta lấy những thứ này đổi lại tiền đồng mà nàng để lại cho ta."

Đại Thực đối với Kim Thạch trên mặt đất làm như không thấy, đôi tay đào ra một phần đất trong Mộ Bia, từ trong móc ra vải bố cũ kĩ không thể nhìn rõ màu sắc, buông tiếng thở dài: "Tổng cộng 21 khối tiền đồng, nàng khổ cực góp lại, ta thay nàng ở để chỗ này, cũng coi là không phụ lòng dặn dò trước khi nàng chết. Kim Thạch này một chút ta cũng không muốn, những thứ tiền đồng này ngươi cũng lấy đi đi."

Đại Thực nhìn chân trời một chút, ở nơi xa nắng chiếu xuống áng sáng chói, khiến cho đất trời một màu gắn bó, khoảng cách gần xa của núi cao đồng cỏ như một bức tranh cảnh sắc thiên nhiên mờ ảo.

Ngay tiếp theo giọng nói của hắn đều có mấy phần nhẹ nhàng, trên mặt tươi cười mang theo một chút vết bẩn: "Ta đã sắp năm mươi tuổi, ngươi chính là dáng vẻ thiếu niên. Mới vừa đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã biết rõ ngươi khác biệt với chúng ta. Nếu A Hoa dưới suối vàng biết, gặp ngươi như thế, nhất định cũng rất vui mừng." Âm thầm lau khóe mắt một cái, hắn xoay mặt nhìn Thiên Âm: "Hôm nay ngươi cố ý trở lại tìm nàng, cũng không uổng nàng thật lòng bảo vệ ngươi."

"Từ nhỏ A Hoa đã có tấm lòng thiện lương, chỉ hy vọng nàng đầu thai một gia đình tốt, không cần phải chịu khổ nữa." Nói xong, hắn xoay người liền đi: "Nhìn rồi thì đi đi, ngươi không phải người thường, tương lai ngày còn dài hơn, một chút chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi."

Nhưng cố tình, một câu "đầu thai một người tốt" kia, làm cho ánh mắt Thiên Âm chợt lóe sáng.

A Hoa chết rồi, nhưng nàng còn có thể chuyển thế.....!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 108: Tinh hoa tuyệt thế trong chiến đấu

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm và Mặc Tử Tụ ở tại Nhân giới cực khổ tìm A Hoa chuyển thế, sâu trong Cổ Thần Ma Chiến trường Thần Đăng Sơn, lại yên lặng không tiếng động xuất hiện một Đại Liệt Cốc, một luồng ánh hào quang xông về phía chân trời, thật lâu không ngừng.

Động tĩnh kia khiến tiên ma yêu quỷ trong Tứ Giới khiếp sợ, rối rít điều động nhân mã đi trước dò xét đến cùng.

Tiến vào Đại Liệt Cốc này, tiên ma yêu quỷ nhiều như người điên sang sông đếm không xuể, vậy mà cuối cùng cũng bình yên từ bên trong ra ngoài, lại chỉ có mấy thứ như vậy.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời chói mắt, Bạch Vân lại rãnh rỗi.

Hai luồng sáng trắng đột nhiên từ đáy cốc vọt ra, rơi vào bên ngoài sân cỏ, lập tức hóa thành hai Tiên nhân trung niên cả người nhiễm máu tươi.

Hai người họ toàn thân khoát lên áo choàng xanh đen, sợi tóc xốc xếch quần áo rách rưới, ngoại hình nhếch nhác nhưng vẻ mặt lại vô cùng vui mừng kích động khác thường!

Một người trong đó huơ tay múa chân giống như điên: "Thần Tàng! Thần Tàng rốt cuộc cũng hiện thế rồi!! Ha ha ha ha....."

Âm thanh truyền ra cực xa cực xa, làm kinh động đến chân trời góc bể.

Bên trong tiên điện Trường Lưu, các đại Chưởng môn Tiên Tôn đang tụ họp bàn bạc về kế hoạch chiến đấu với Ma giới, đột nhiên, một người toàn thân nhiễm máu từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt mọi người.

Chưởng môn Thanh Đại của tiên sơn Côn Luân mặt khẽ biến sắc kêu lên: "Sư đệ? Ngươi làm sao vậy?"

Mọi người nhìn kỹ lại, người này quả nhiên là sư đệ đồng môn của Thanh Đại, Trưởng lão Côn Luân, Thanh Động.

Cả người Thanh Động đều là vết thương, mọi người có thể rõ ràng cảm thấy tánh mạng của hắn đang chậm rãi trôi qua, bàn tay dính đầy máu của hắn nắm cổ tay Thanh Đại, khàn giọng hô to: "Thần Tàng..... Thần Tàng xuất thế rồi!!"

"Cái gì?!"

Mọi người đều kinh ngạc, vây quanh hắn lại, vẻ mặt mọi người không giống nhau, cũng là nhìn chằm chằm Thanh Động, lặng lẽ đợi hắn nói tiếp.

Thanh Đại vội vàng truyền tiên lực qua cho hắn, vẻ mặt của hắn mới chuyển biến tốt một chút, sắc mặt tái nhợt nhưng đôi mắt lại rạng rỡ phát sáng: "Bên trong Đại Liệt Cốc này, lại có một tòa Thông Thiên Tháp cao vút trong mây, cho dù các ngươi có nghĩ như thế nào, bên trong tòa tháp này lại giấu một bí mật lớn động trời!"

"Là cái gì, nói mau!"

"Có liên quan đến tiết lộ bí mật của Thần Tàng!" Thấy mọi người biến sắc, Thanh Động giảm thấp tiếng nói xuống, gằn từng chữ một: "Hôm nay thế gian

này chỉ có một người có thể mở Thần Tàng! Đó chính là vị thần cuối cùng, Thiên Âm!"

Hắn quét mắt nhìn đại điện một cái, không thấy bóng dáng của Trọng Hoa, trong giọng nói càng thêm không kìm chế được hưng phấn: "Có người nói Thần Tàng này đang ở đỉnh tháp, 99 đạo thiên lôi người nào có thể lên, lần này có người mạnh mẽ trèo lên trước, ở bậc thềm thứ ba mươi sáu thì toàn bộ biến thành tro bụi!"

Nháy mắt, trong đại điện chỉ nghe tiếng rút khí, Thanh Động tựa như cảm thấy những tin tức này không đủ kinh ngạc, vội vàng nói thêm: "Có liên quan đến tin tức của vị thần cuối cùng, dựa theo thứ tự của bậc thềm ba mươi sáu kia."

"Nếu muốn mở Thần Tàng ra, chỉ có tìm được cung Nguyệt Thần và vị thần cuối cùng Thiên Âm, khiến cho người cung hợp nhất. Lấy máu thần hiến tế, cửa Thần Tàng mới có thể mở ra!"

Mọi người trầm mặc, cũng trong lúc đó nghĩ tới chính là nữ đệ tử của Trọng Hoa, thần thể Thiên Âm.

Trong lúc này, vẻ mặt mọi người để rất bình tĩnh, đã sớm là kinh sợ rồi!

Hơn nữa, cũng là rục rịch ngóc đầu dậy!

Tại phía xa Nhân giới, Mặc Tử Tụ ở Tiền Đường ngoài trấn lẳng lặng nghe tin tức Bạch Hà mang tới, lộ ra nụ cười hớn hở.

"Chủ Thượng, lần này tiến vào Thần Đăng Sơn Đại Liệt Cốc, tộc ta cũng có hao tổn, có cần hạ lệnh cấm bọn họ tiến về phía trước hay không?"

Mặc Tử Tụ ngắm Thiên Âm vui mừng đùa giỡn với Thiên Tuyết trong biển hoa ở phía trước, nàng đuổi theo Điệp nhi*, dưới ánh trăng váy dài ở trong gió tùy ý, chân đi ngã nghiêng, tiếng cười kia réo rắt vui vẻ, nụ cười ngây thơ hồn nhiên đến thế, lại có từng nghĩ đến, tai nạn sắp phủ xuống ở trên người nàng?

Điệp nhi*: bươm bướm.

Hắn cười cười: "Không, để cho bọn họ đi. Như vậy mới không khiến người khác nhìn ra đầu mối." Hắn nói xong, nụ cười lại sâu mấy phần: "Bổn tôn chỉ là không có đưa đến, mà ngay cả yêu, cả hai giới đều kinh động. Xem ra bế quan hơn vạn năm, rốt cuộc bọn họ cũng không chịu ngồi yên rồi."

Bạch Hà ẩn thân ở một bên, im lặng.

"Lần này, Lục giới thật sự là phải bắt đầu náo nhiệt." Mặc Tử Tụ phất tay ý bảo Bạch Hà thối lui: "Ngươi trở về trước, chú ý chặt chẽ đến động tĩnh cũa Tiên giới."

"Vâng"

"Còn có....." Hắn híp con mắt lại: "Nghe nói trong Thanh Khâu Sơn này xuất hiện một hồ ly Yêu Tôn Hoa Tưởng Dung, thực lực có thể so với Lưu Quang, người này, ngươi cũng chú ý cho bổn tôn, nếu như có một chút tin tức, đều phải báo cho ta biết."

"Dạ, Chủ Thượng."

Bạch Hà rút đi, Mặc Tử Tụ liền lâm vào trầm tư.

Đại Liệt Cốc đó và tòa đỉnh sơn tháp, thật ra thì vẫn tồn tại.

Mấy ngàn năm trước, bởi vì hắn bị người của Tiên giới đuổi giết rơi xuống, lại tò mò hiếu kỳ tiến vào bên trong tháp, lại trời xui đất khiến thấy được di chỉ của Thần sơn, lấy được không ít chỗ tốt, nếu không có lần kinh nghiệm đó, hôm nay hắn cũng không thể thành Ma giới chí cường.

Nhưng khi tiến vào bên trong điện Nguyệt Thần, nhìn trong bụi đá trước đó có liên quan hình ảnh vị thần cuối cùng và Trọng Hoa gặp lại, nhưng lại mạnh mẽ bị đưa về Thần Đăng Sơn, sau lần đó mấy ngàn trước, cho dù hắn nghĩ hết biện pháp, cũng không cách nào lại tiến vào Thần Sơn, tìm kiếm thần dược bất tử trong truyền thuyết kia.

Bên ngoài Đại Liệt Cốc này có một tầng kết giới bảo vệ, xem từ bên ngoài, nơi đó chỉ là thảo nguyên không có một ngọn cỏ. Nhưng mấy năm gần đây, kết giới kia lại có dấu hiệu tiêu tán.

Lần này Đại Liệt Cốc có thể bị các giới biết, nếu không có hắn bày ra từ bên trong, cho dù kết giới tiêu tán, cũng náo không ra động tĩnh lớn như vậy.

Hắn cũng tin tưởng, mình thả tin tức ra, sẽ càng thêm chấn động lòng người!

Vị thần cuối cùng Thiên Âm —— nhìn phía trước Thiên Âm khờ dại ngây thơ, hắn làm như nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

"Chỉ mong ngươi có thể sống lâu dài một chút, nếu không tất cả kế hoạch của bổn tôn cố gắng đều đưa bị phá vỡ."

Thiên Âm dường như có cảm ứng nhìn về phía hắn, thấy hắn cũng đang nhìn nàng, trong biển hoa, nàng đột nhiên cười khẽ, thần thái phấn khởi. Quanh thân nàng kéo theo Hoa Điệp bay đến, chân thành mà tới, váy áo tung bay, ánh mặt trời chiếu xuống, tay áo hiện lên một tầng ánh sáng trắng nhàn nhạt, giờ phút này, nàng giống như..... Dường như muốn hóa thành gió mà nhẹ nhàng bay đi.

Lòng của Mặc Tử Tụ, hung hăng căng lên.

Hắn theo bản năng tiếng gọi: "Thiên Thiên?!"

"Ha ha....." Ngàn âm nhanh nhẹn rơi xuống đất, nhẹ nhàng ném cánh hoa đi, đầy trời hoa rụng, mùi thơm lả lướt, ngay tại lúc này, màu sắc cánh hoa trong tay nàng thay đổi một cái, một đóa hoa tươi đỏ thẫm không biết tên nằm trong lòng bàn tay nàng, đưa tới trước mặt hắn cười cong mặt mày: "Mặc ca ca, lúc nãy ta tìm khắp trong biển hoa, chỉ tìm được đóa hoa giống như áo bào của ngươi, ngươi xem, nhiều hoa tươi thật đẹp, tựa như Mặc ca ca ngươi."

Hắn mất hồn nhìn nàng, tay tìm tòi, một đóa hoa trắng noãn như tuyết rơi vào đầu ngón tay hắn, hắn vì nàng cài hoa vào tóc, rất là hài lòng cười một tiếng: "Hoa này, trắng noãn như trăng, thanh nhã như mai, rất xứng đôi với ngươi."

Thiên Âm rất không được tự nhiên uốn éo người, cúi đầu, Mặc Tử Tụ cho là nàng là ngượng ngùng, hiểu rõ cười một tiếng.

Nàng chống đỡ nói: "Ta đưa hoa hồng cho ngươi, màu sắc vui mừng. Ngươi lại đưa hoa trắng, hoa trắng, bông hoa đại tang đấy....."

Hình ảnh đẹp đẽ ấm áp như vậy, trong lòng nàng không nên ngượng ngùng, nàng thích hợp biểu hiện ra mình là nữ nhân gia rụt rè sao?

Nhưng nàng lại nói ra lời mất hứng như vậy.....

Mỗ Ma Tôn có một chưởng đánh bay kích thích của nàng! Hắn nghĩ, người này, quả nhiên là tuyệt thế tinh hoa trong chiến đấu!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Mặc Vô Song

Editor: Tiểu Ly Ly.

Mặc Tử Tụ than dài một ngụm khí, quyết định dời đi lực chú ý của nàng: "Thiên Thiên, giờ phút này vấn đề mà ngươi nên quan tâm là A Hoa, chứ không phải là cây hoa chứ? Chẳng lẽ ngươi cũng không muốn biết lần này ta đi Minh giới có lấy được tin tức của A Hoa hay không sao?"

"Như thế nào như thế nào? Người của Minh giới có nói cho ngươi biết A Hoa đầu thai ở nơi nào hay không?" Nàng quả nhiên quên mất những cây hoa, trong lòng hi vọng không kịp chờ đợi, vẻ mặt cực kỳ giống một tiểu cẩu nhi thèm thuồng xương cốt, Mặc Tử Tụ bật cười, thản nhiên nói: "Sợ rằng ngươi phải thất vọng."

Thiên Âm chưa thấy thất vọng, chỉ là nhìn ánh mắt của hắn, nhiều hơn mấy phần đồng tình: "Từ khi ngươi ném ta tới giữa sườn núi, ta đối với ngươi, cũng chưa từng ôm nhiều hi vọng."

Vẻ mặt của Ma Tôn đại nhân vừa lộn xộn vừa kinh ngạc, lời nói của nàng thấm thía khuyên giải an ủi, nói: "Mặc ca ca, thật ra thì, không làm được cũng không mất mặt, nhưng ta cũng không thể phùng má giả làm người mập*, khụ, mặc dù ngươi cố gắng đánh sưng mặt lên cũng không thể gọi là béo được, nhưng mà, lần sau có làm bất kì chuyện gì, có thể không cần nói chuyện vừa lòng như thế hay không? Trước khi ngươi đi đã nói lời thề son sắt với ta như vậy, cho ngươi ra tay, tuyệt đối không thể sai sót!"

Phùng má giả làm người mập*: mạo xưng là trang hảo hán (làm việc quá khả năng của mình).

Mặc Tử Tụ nhớ lại một phen, cẩn thận suy xét mỗi một câu trong từng lời nói của mình, hình như từ đầu tới đuôi, hắn chỉ nói một câu: đợi ta đi Minh giới hỏi một chút, có lẽ liền biết A Hoa đầu thai nơi nào.

Hắn mở miệng muốn phản bác, tinh thần của Thiên Âm có chút tổn thương thở dài nói: "Ta trông chờ tin tức của ngươi, vốn tưởng rằng ngươi sẽ dò la được A Hoa đầu thai ở chỗ nào, nhưng không nghĩ, ngươi đúng là vẫn còn phụ kỳ vọng ta đối với ngươi!" Không biết từ nơi nào nàng lấy ra một cái đùi gà, đồng thời xé một miếng thịt với Thiên Tuyết, nhất trí lắc đầu một cái: "Mặc dù lương thiện như ta, đối với ngươi thất vọng nhưng tất nhiên cũng sẽ không nói oán, nhưng nếu đổi lại những người khác thì sao? Không nhịn được sẽ cười nhạo ngươi thật lâu, nói Ma Tôn ngươi không có kỳ danh, thực ra chỉ là một người khoe khoang quá lời, khoác lác đầy trời mà thôi....."

Gân xanh trên trán mỗ Ma Tôn nổi lên, dữ tợn mở miệng: "Lương thiện như ngươi? Lương thiện như ngươi sao lại không có dáng vẻ thông minh."

"Ôi chao?"

"Khi nào Bổn tôn nói qua không có tin tức của A Hoa?"

"Vậy chính là có rồi hả?" Thiên Âm kích động hoan hô, hoàn toàn đã quên lời nói mới vừa rồi "trong lòng đau đớn tựa như đang móc tim móc phổi" " an

ủi, trách mắng và tồn tại", làm sao nói một người đường đường là Ma Tôn thành một kẻ nói dối.....

Nàng giương mắt nhìn hắn: "A Hoa ở nơi nào?"

Mặc Tử Tụ hít sâu một hơi, chỉ ngón tay: "Ổ ăn xin ở Thành Nam!"

Rầm!

Đỉnh đầu giáng xuống một đạo thiên lôi, làm cho trong lòng Thiên Âm đang kích động hưng phấn, lại hiện lên nỗi lo lắng.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm hỏi "Tại sao, có vài người mất hết tính người làm đủ trò xấu, có thể đời đời phú quý. Có vài người tâm địa lương thiện lấy giúp người làm niềm vui, lại đời đời vi xin*?" Nàng quay mặt sang, nhìn Mặc Tử Tụ, vẻ mặt mờ mịt, trong mắt tràn đầy oán hận theo vực sâu đen như mực đi ra: "Ta không hiểu, vì sao ông trời lại không công bằng như vậy?"

Vi xin*: giống như sống khổ sở, khó khăn.

Mắt nàng đen nhánh, như một mũi tên nhọn bỗng chốc cắm vào trong lòng hắn, hắn chợt kinh sợ!

Thiếu nữ này mặt ngoài nhìn như không tim không phổi, không chỗ nào bận tâm, trong lòng ma, đúng là mấy ngàn năm nay hắn mới được chứng kiến đầu tiên!

Hắn khẽ mỉm cười, trong mắt nhàn nhạt thương tiếc: "Nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, tìm được A Hoa mới là chuyện quan trọng nhất của ngươi."

Thiên Âm gật đầu: "Đúng vậy." Trong phút chốc, nàng lại là vẻ tinh thần phấn chấn mạnh mẽ cười: "Dù là tên ăn xin thì như thế nào? Ta đưa tất cả bảo bối cho nàng, cuộc sống này của nàng cũng có thể phú quý cả đời! Nếu nàng nhất định đời đời ăn xin, ta sửa lại mệnh của nàng thì như thế nào? Hừ, cùng lắm thì dẫn nàng trở về tiên sơn, bảo vệ nàng trường sinh!"

***

Cả đời A Hoa này cũng sẽ không quên, nam tử một thân hồng bào nam tử đến trước mặt nàng, ngón tay thon dài tron bóng như ngọc chỉ mình, tầm mắt nhìn một cô nương xinh đẹp khác, nói: "Chính là nàng rồi."

Giọng nói lười biếng mang theo mê hoặc lòng người, cứ như vậy nhẹ nhàng khắc sâu trong đáy lòng nàng.

Thiếu nữ kích động ôm nàng nói rất nhiều lời, nói đến sau cùng, nàng ta ôm nàng gào khóc, nhưng nàng lại một câu cũng không có nghe vào. Nhưng mỗi một câu nói của nam tử như tranh vẽ đi ra, cũng thật sâu khắc trong đáy lòng nàng.

Hồng bào của hắn như máu, tóc đen như mực, tựu tùy ý đứng ở trước mặt nàng, cười nói với nàng câu đầu tiên: "Diện mạo này của ngươi ngược lại động lòng người. Chỉ là dáng vẻ này, cũng vài phần giống với Thiên Âm lúc mới gặp gỡ ta."

Hắn nói, diện mạo của ngươi ngược lại động lòng người.

Lần đầu tiên có người nói, dáng vẻ của nàng động lòng người.

Mong muốn của hắn, nàng lại có chút tự ti mặc cảm.

Nữ tử kia hình như bĩu môi nói cái gì, nàng chỉ cảm thấy giọng nói của nàng ta như gió thổi qua tai, trong lòng trống rỗng. Trong lòng nàng, chỉ có nam tử hồng bào kia.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, mất hồn mất tâm, hồi lâu trong đáy lòng mới cố lấy dũng khí cả đời, giọng nói chờ mong, run rẩy mà hỏi: "Ngươi nguyện ý dẫn ta về nhà không? Cái gì ta đều có thể làm!"

Đứa bé mười tuổi, nói chuyện vẫn còn mang theo non nớt, giọng nói khàn khàn mang theo sợ hãi và cẩn thận.

Mặc Tử Tụ nhìn nàng, lắc đầu một cái.

A Hoa thất vọng rơi lệ, đôi tay nhỏ bé bẩn thỉu nắm chặt vạt áo rách nát, âm thầm thút thít.

Thiên Âm không đành lòng nhìn nàng đau lòng mất mác, nắm tay áo của Mặc Tử Tụ năn nỉ nói: "Mặc ca ca, nàng biết điều như vậy, ngươi liền dẫn nàng theo chứ?"

A Hoa lặng lẽ nhìn về phía thiếu nữ này, dung mạo của nàng xinh đẹp giống như Tinh Linh, bên môi treo hai má lúm đồng tiền, cười lên giống như mặt trời, chói lọi.

Những thứ này thật ra thì nàng không thèm để ý, chỉ là ánh mắt thiếu nữ này ngăn nắp mỹ lệ, tựa như xuyên thấu qua nàng, nhìn một người khác. Loại cảm giác này, làm nàng không thoải mái.

Nhưng nàng biết, thiếu nữ Thiên Âm này trong lòng "Mặc ca ca" không tầm thường.

Bởi vì nàng vừa mở miệng, nam tử liền không chút suy nghĩ nào, chần chờ cũng không có, liền nhẹ nhàng đáp một chữ: "Được."

Đáy mắt hắn hiện ra vẻ dịu dàng, làm nàng sinh lòng ghen tỵ.

Nàng thầm suy nghĩ, ngay cả khi mình có năn nỉ xin tiền bao lâu đi nữa, cũng không bằng lấy lòng người thiếu nữ này, như vậy có thể nhanh chóng được như ý nguyện.

Mặc dù, nàng rất ghen tỵ nàng ta có thể không chút kiêng kỵ đi theo ở bên cạnh hắn như vậy.....

Lại là lời lảm nhảm của editor: A Hoa lương thiện, đối xử tốt với Thiên Âm ngày nào đã chết, nàng đã đầu thai chuyển thế, quên đi Thiên Âm, động lòng với Mặc Tử Tụ, ghen tỵ với Thiên Âm. A Hoa đi theo Mặc Tử Tụ, có khi nào sau này A Hoa vì ghen tỵ, nảy sinh tình yêu mù quáng mà đối đầu hãm hại Thiên Âm hay không a~~???

Mặc Tử Tụ ngước mắt nhìn tiểu bất điểm trước mặt, lại liếc nhìn Thiên Âm đang vui sướng trong lòng, nói: "Bắt đầu từ hôm nay, ngươi sẽ không gọi là A Hoa nữa."

A Hoa ngơ ngác hỏi "Vậy phải gọi ta là gì?"

Thiên Âm cũng quay đầu nhìn hắn.

Hắn giơ tay quơ nhẹ, A Hoa đã đổi lại một bộ quần lụa màu đỏ mỏng, cả người sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không còn một chút dơ bẩn nào.

"Từ nay về sau, tên của ngươi gọi là Vô Song." Tầm mắt hắn đảo qua, dừng ở trên người Thiên Âm, cười một tiếng: "Mặc Vô Song!"

"Cám ơn Mặc ca ca!" Thiên Âm mừng rỡ, cùng với A Hoa..... Không, Mặc Vô Song hạnh phúc trong lòng so sánh, nàng lại là một ý tưởng khác:

A Hoa có Ma Tôn làm núi dựa, từ đó còn không phải đi ngang qua Lục giới sao? Như vậy liền không sợ bị người khác khi dễ!

Nghĩ như thế, rồi lại sinh ra thương cảm.

A Hoa chết rồi, coi như tìm được nàng chuyển thế, cũng đã không còn là nàng.

A Hoa này, chỉ làm cho nàng cảm thấy xa lạ.

Nhìn Bạch Hà dẫn Mặc Vô Song đi, trong nháy mắt, Thiên Âm cũng mất hứng thú đi du ngoạn.

Vào giờ phút này, tự nhiên nàng nhớ tới sư phụ, mình mất tích, tất nhiên sư phụ cũng cực kì lo lắng đi..

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Gấp có thể, không được thô lỗ

Editor: Tiểu Ly Ly.

Gió ban đêm, âm thanh kêu lên như tiếng khóc, xẹt qua trên đường lớn.

Lúc này Mặc Tử Tụ và Thiên Âm, liền ẩn thân ngồi trên mái nhà của thanh lâu nhìn Tru Tiên "phục vụ", uống chút rượu phơi trăng sáng.

Hồi lâu, Thiên Âm đoạt lại bầu rượu từ trong móng vuốt của Thiên Tuyết ực một hớp, yên lặng chỉ chốc lát, nói: "Mặc ca ca, ta muốn trở về Tiên giới."

Ánh sáng u tối trong mắt Mặc Tử Tụ thay đổi: "Ở chung với ta, ngươi không vui vẻ?"

"Không, không phải." Thiên Âm nghĩ: chỉ là ta thích ở chung một chỗ với sư phụ hơn.

Mắt nhìn xuống, xuyên thấu qua ngói xanh, đúng lúc nhìn thấy một đại hán vạm vỡ đi về phía Tru Tiên mặt đang lạnh như băng, nàng lập tức hăng hái, đôi mắt sáng lên: "Từ trước đến nay ta chưa từng gặp khách vãng lai!"

"....."

Không đợi Mặc Tử Tụ nói gì, nàng đã nhảy xuống, rơi vào bên cạnh Tru Tiên, mắt cũng không nháy một cái, nhìn chằm chằm ánh mắt tràn đầy dâm đãng của đại hán, chặc chặc một cái.

Thật may là nàng chưa từng quên ẩn thân, nếu không một người lớn sống sờ sờ từ trên trời giáng xuống, đại hán này đâu còn nhàn hạ thoải mái cua mỹ nhân, đã sớm bị sợ đến tè ra quần.

Một thân tu vi của Tru Tiên bị phong ấn, ngay cả hơi sức, Mặc Tử Tụ cũng không chừa cho hắn mấy phần, một dáng vẻ nhu nhược khiến cho ta thấy lo âu thương tiếc, nhìn cũng làm người ta muốn giày xéo.

Thiên Âm ẩn thân đối với người khác, nhưng lại làm cho hắn thấy, vào lúc này nhìn khóe miệng đại hán kia hiện ra nước miếng, sải bước đi về phía hắn khiến cho trái tim nhỏ bé của hắn sợ phát run lên, liền ngay cả chạy trốn cũng không có hơi sức, chỉ có thể giơ giơ tay lên, tay ra dấu, nhìn Thiên Âm cầu cứu.

Thiên Âm làm như không thấy, trơ mắt nhìn đại hán kia một tay mang theo Tru Tiên chạy như bay lên lầu hai, vẻ mặt gấp gáp, dáng vẻ khẩn cấp. Nàng kinh ngạc, thầm nghĩ: không đúng, trong thoại bản không phải viết lời kịch như vậy, ngươi tình ta nguyện mới có thể đi tới một bước cuối cùng! Sao ngay cả tình cảm cũng không bồi dưỡng một chút đã tiến vào trong phòng rồi hả?

Bước này sai rồi!!

Nàng vỗ đùi, vội đi vào theo, đúng lúc nhìn thấy Tru Tiên bị cởi ra chỉ còn dư lại quần lót đè lên giường, lúc này mặt Tru Tiên xấu hổ muốn chết, nhắm chặt mắt sau cùng giãy giụa.

Không ngờ lại dẫn tới một bàn tay của đại hán hung hăng vỗ vào trên mông, Thiên Âm nhìn thấy lập tức nổi giận cũng không ẩn thân, trực tiếp nhảy đến bên cạnh của đại hán đang cởi hết quần áo trên người ra, một cái tát rơi xuống: "Một người thô kệch, ngươi có hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc hay không!!"

Ngoại trừ yêu vàng, Thiên Âm cũng đặc biệt học được tính bao che bênh vực người của mình từ Thái A. Dáng vẻ của vị đại hán này vốn cũng không tốt lắm, không tốt cũng thôi đi, cố tình còn thô lỗ, thô lỗ thì thôi, còn có thể lý giải là gấp, nhưng bạo lực thì không thể dễ dàng tha thứ!

Vì vậy hai lông mày của Thiên Âm dựng ngược lên, mắt trợn tròn giận dữ nhìn đại hán: "Dù sao hắn cũng là người quen của ta, tại sao có thể để cho ngươi khi dễ như vậy!! Cái người thô bạo này không hiểu tình thú, tránh ra!!"

Đại hán bị một tát này đánh xuống dục vọng cũng đã biến mất, chật vật không chịu nổi, đứng dậy từ dưới đất, nhìn một cô nương trong veo như nước đột nhiên xuất hiện ở trong phòng như vậy, đầu tiên là cả kinh, nhưng vừa nhìn thấy nàng muốn tranh mỹ nhân với chính mình, hắn lại bị một người không rõ danh tính rống lên một lúc. Nhớ lại hắn dù sao cũng là một cường hào ở địa phương, bị người giống như cháu trai của mình rống lên chợt cảm thấy mất mặt mũi. Lập tức nổi trận lôi đình, cuốn tay áo xông tới: "Con nhóc từ đâu tới dám phá hỏng chuyện tốt của gia!! Cút ra ngoài cho ta!"

Thiên Âm cũng không thèm nhìn hắn, nghiêng đầu thương xót nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của Tru Tiên, có chút áy náy: "Khụ, trong thoại bản không phải viết như vậy, ta cho là trên thực tế cũng được viết giống như trong thoại bản, chưa từng nghĩ, lại hại ngươi."

Tru Tiên vừa nghe, lập tức cảm thấy trong thế giới bóng tối lộ ra một chút xíu ánh sáng: "Cho nên ngươi là quyết định cứu ta từ trong bể khổ ra sao?"

Bàn tay Thiên Âm tùy ý nhấn một cái, bình tĩnh đến trước mặt đại hán, mặc kệ đối phương bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, mặt đối mặt mũi đối với mũi thành khẩn nói với Tru Tiên: "Ta là đang suy nghĩ có muốn đổi qua một thanh lâu khác thử một chút hay không! Ta như cũ tin tưởng có khách vẫn là hiểu được mà không làm ngươi đau, không chừng nếu như ngươi hầu hạ tốt, người ta chuộc ngươi về nhà làm thiếp!"

"....."

Tru Tiên mờ mịt, ấm ức rồi.

Vị cô nương này, thật sự là người chỉ uống sương sớm của Tiên giới đi ra ngoài hay sao? Khác tiểu tiên nữ thuần khiết như nước, tiểu tử này sao lại có một bụng đầy suy nghĩ xấu như vậy?

"Hắc hắc..... Cứu ngươi đi ra ngoài cũng được, ngươi phải đồng ý với ta một chuyện."

Hắn lập tức cảnh giác: "Chuyện gì?"

Một tiếng nước chảy truyền đến, hai người đồng thời nhìn về phía đại hán kia, lại thấy một vũng nước đọng thành sông ở dưới chân hắn.

Thiên Âm bịt mũi, ánh mắt cũng sáng lên, nói với Tru Tiên: "Ngươi đã nói có đồng ý hay không!"

"Ta....."

"Nếu không đồng ý, ta đưa ngươi về nhà vị đại hán này!"

Vì vậy một vị hộ pháp liếc nhìn đại hán kia xem Thiên Âm thành yêu quái đã bị sợ đến tiểu trong quần, không chậm trễ chút nào gật đầu: "Đồng ý!"

Tiếng nói vừa dứt, một tờ khế ước được tạo giữa hai người, chốc lát liền không thấy tung tích.

Khóe miệng Tru Tiên mím chặt thành một đường, thầm mắng lòng dạ đen tối của Thiên Âm!

Loại khế ước này một khi đã tạo, nếu như có bất kỳ bên nào không tuân theo, sẽ bị trời phạt, cho dù tiên ma, không có mấy người chống được để cho Thiên Lôi đạo kiếp Thần Ma.

Thiên Âm vui mừng cười, một tay đặt tại lồng ngực trần truồng của hắn, chòi người lên: "Ta có một vị đại tỷ gọi là Mặc Vô Song, về sau ở Ma giới ngươi bảo bọc nàng, không cho bất kỳ kẻ nào khi dễ. Còn nữa, sư huynh của ta Phương Diệc Nhiên, ngươi phải đưa hắn trở về Trường Lưu Tiên sơn!"

"Được." Tru Tiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn không phải việc khó gì. Mặc dù nàng nói là giúp nàng làm một chuyện, giờ phút này phải giúp đỡ hai chuyện..... Nhưng chuyện nhỏ như thế, hình như hắn cũng không mất mát gì.

Thiên Âm lại nói: "Về sau tốt với ta một chút! Ta đây là người gặp người người thích, hoa gặp hoa nở, ngươi là mắt bị mù mới có thể độc ác ném ta vào thú dữ trong rừng sao?! Tru Tiên ca ca....." Nàng nháy mắt, mặt ngây thơ làm người hài lòng cười, trong lòng Tru Tiên lại vô cùng cảnh giác.

Rốt cuộc, ý nàng bảo đến từ lúc này chính mình đang đối mặt với một nam tử khỏa nửa người, vì vậy ngượng ngùng rút về tay, ho khan mấy tiếng giọng nói thay đổi một chút: "Về sau là khi hai giới tiên ma giao chiến, ngươi nhớ nể mặt người Tiên giới ta nhé!"

"Còn nữa, một phòng bảo bối kia của người, ta thật là yêu thích, không bằng ngươi liền đưa cho ta chứ?"

Đây mới là trọng điểm đi! Một bụng đen tối!!!

Tru Tiên cắn răng nghiến lợi nghĩ: tiền tài là vật ngoài thân, vật ngoài thân.....

"..... Tất cả đưa cho ngươi!"

"Đồng ý!"

Một lát sau, Thiên Âm xách theo Tru Tiên đang khỏa nửa thân đến trước mặt Mặc Tử Tụ: "Mặc ca ca, Tru Tiên ca ca đã hứa với ta một số chuyện, đã thật lòng sám hối, vì vậy lương thiện như ta, lại cảm thấy phải tha thứ đối với người đã biết sửa sai. Hắc hắc..... Chúng ta nên bỏ qua hắn đi?"

Tầm mắt Mặc Tử Tụ quét một vòng ở giữa hai người, hắng giọng cười to: "Ngươi nói bỏ qua, liền bỏ qua đi, chỉ là ngày sau cũng đừng hối hận."

Nghĩ đến một ít bảo bối trong mật thất, Thiên Âm cười đến híp cả mắt: "Sẽ không."

Mặc Tử Tụ gật đầu, nàng cẩn thận nhìn Tru Tiên chốc lát, thở dài nói: "Chỉ là Tru Tiên rất quý giá, ta nghe đại hán kia nói dùng một trăm lạng vàng mua hắn!"

"Khụ....." Mặc Tử Tụ giơ tay áo che nụ cười trên khóe môi, đề nghị: "Hay là ngươi lại bán hắn một lần, kêu giá hai trăm hai, với sắc đẹp này của hắn, hai trăm hai lượng hoàng kim cũng sẽ có người nguyện ý trả."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Hồ Ly tinh ở Thanh Khâu Sơn

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Thật sao?" Thiên Âm định thay đổi ý muốn, nhưng cuối cùng vẫn là buông tha: "Vẫn là không muốn rồi, sư phụ dạy ta, không có người nào hứa mà không giữ lời. Ta vừa đồng ý Tru Tiên ca ca không làm khó dễ hắn, thì không thể đổi ý."

Tru Tiên nói thầm một tiếng, coi như tiểu ma đầu ngươi có chút nhân tính.

Thiên Âm lại liếc mắt nhìn hắn một cái, vui mừng nói: "Đợi lần sau đi, lần sau hắn phạm vào chuyện này, Mặc ca ca ngươi phải nói với ta một tiếng, ta còn có thể không làm trái với Tiên quy* đồng thời buôn đi bán lại kiếm được một số tiền lớn."

Tiên quy*: quy định của Tiên giới.

"Ha ha..... Được! Nhất định sẽ không quên ngươi!"

Mặc Tử Tụ cười to, vung tay lên dẫn hai người ra khỏi Tiền Đường, sau một khắc liền xuất hiện ở rìa núi Thần Đăng Sơn.

Chính lúc này ở Tiên giới mặt trời đã cao ba sào, ánh sáng mặt trời đã chiếu xuống, không khí rõ ràng.

Bên trái là đi đến Ma giới, bên phải là vào Tiên giới.

Thật trùng hợp, phía đối diện cùng lúc xuất hiện ba người bịt kín mít xuất hiện ở nơi này cùng một thời gian với bọn họ.

Khoảng cách hai bên chỉ là một trăm mét, đột nhiên Thiên Âm đang di chuyển ở trên không lại cảm thấy mờ mịt, đối diện một người nhìn chằm chằm nàng hưng phấn gào lên: "Thần thể? Lại là thần thể!"

Vì vậy trong ánh mắt của ba người, một lạnh nhạt một bình tĩnh và một mờ mịt, đối diện ba người đồng thời vừa quát: "Oanh! Buông ra thiếu nữ kia! Tha cho hai người các ngươi một mạng!!"

Thiên Âm xem xét đối phương nhìn mấy lần, nói lầm bầm: "Trên người bọn họ có mùi này, thật kỳ quái....."

Tru Tiên đã được Mặc Tử Tụ giải trừ phong ấn, pháp thuật trở về khiến cho lúc này tinh thần của hắn sảng khoái cả người khoẻ mạnh, tai mắt bén nhạy, hắn thuận miệng giải thích cho Thiên Âm nghe: "Ba người này là yêu, nghe thấy mùi này, chắc là những con hồ ly tinh ở trên Thanh Khâu Sơn."

Thiên Âm nghe vậy mừng rỡ: "Trên Thanh Khâu Sơn có hồ ly tinh?" Không đợi những người còn lại phản ứng, vẻ mặt của nàng chỉ hận không gặp sớm mà tiến lên, một vẻ "chúng ta là anh em tốt" nắm tay một người trong đó, lau nước mắt thở dài: "Rốt cuộc thấy được hồ ly tinh trong truyền thuyết! Ông trời thật là đối với ta không tệ. Đúng rồi, nghe nói Hồ tiên các ngươi ở Thanh Khâu là mỗi người luyện thuật mị hoặc đến mức Lô Hỏa Thuần Thanh* có thể chỉ bảo cho văn bối biết một ít hay không?"

Lô Hỏa Thuần Thanh*: dày công tôi luyện (tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công,ví với sự thành thục của học vấn, kĩ thuật..)

Mọi người hóa đá.

Trước khi đối phương ra tay, Mặc Tử Tụ đã bắt nàng trở lại, có chút buồn cười hỏi: "Ngươi học thuật mị hoặc để làm gì?"

Nàng đương nhiên đáp rằng: "Quyến rũ sư phụ!"

"Khụ!" Tru Tiên giơ ngón tay cái lên: "Tiểu Ma Đầu quả nhiên có chí khí! Ta rất tự hào!"

Mặc Tử Tụ liếc xéo hắn một cái, chỉ cái này một cái, hắn liền đáp xuống.

Sờ vào đầu tóc mềm mại của Thiên Âm, ánh mắt Mặc Tử Tụ trầm xuống, đột nhiên mở miệng yếu ớt: "Tiểu Thiên Thiên, ngươi dấn thân vào Ma tộc ta thì như thế nào? Nếu như ngươi tới Ma tộc ta, ta bảo vệ ngươi một đời chu toàn."

Tru Tiên kinh ngạc, cau mày nhìn hai người, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Thiên Âm hỏi ngược lại: "Nếu ta nếu không vào Ma tộc, Mặc ca ca sẽ phải giết ta hay sao?"

"Tất nhiên sẽ không."

"Vậy cũng được." Tâm trạng nàng thật tốt, tiến lên ôm lấy hắn: "Mặc ca ca, mặc dù ngươi là Ma tộc, sư phụ ta không thích ta lui tới với Ma tộc, nhưng ở trong lòng ta, ngươi vĩnh viễn ở trong Thái A Tiên sơn, Mặc ca ca đưa cho ta một bộ y phục, không chê ta là khất nhi*."

Khất nhi*: đứa trẻ ăn xin.

Tru Tiên không nhịn được nhìn nàng nhiều hơn mấy lần, nhìn lão đại mình bởi vì lời nói của nàng mà khuôn mặt lộ vẻ xúc động, hắn không khỏi thở dài.

Ai có thể nhìn ra được, bên ngoài nha đầu này nhìn lại ngu ngơ lại lỗ mãng, trên thực tế cũng rất biết lấy lòng người đây?

"Nhưng nếu....." Mặc Tử Tụ ôm nàng nhẹ nhàng, tựa như thở dài lại tựa như không muốn, khiến cho Tru Tiên nhìn không quen biết, cười cười: "Nhưng nếu có một ngày, ta làm thương tổn ngươi...ngươi có như cũ sẽ để ta trong đáy lòng, giống nhau giờ phút này tin tưởng ta hay không?"

Thiên Âm rũ mắt cười khẽ: "Chỉ cần ngươi không cướp bảo bối của ta, không làm tổn hại sư phụ ta, làm gì với ta cũng không có quan hệ."

Mặc Tử Tụ tức cười.

Thật ra thì hắn muốn hỏi nàng, thời điểm nói những lời này, vì sao không dám nhìn ánh mắt của nàng.....

Đối diện ba con hồ ly tinh không ai để ý tới đã quá lâu rồi, lâu nay không ra khỏi Yêu Giới, ba người cũng không tự nhiên biết được mỹ nam một thân hồng bào trước mặt này, chính là người mà trong hai giới Tiên Ma giết người như ngóe nghe tin đã sợ mất mật Ma tôn Mặc Tử Tụ!

"Xem ra hai người các ngươi là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt rồi!"

"Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!"

"Giao tiểu oa nhi này ra đây!"

Ba người mỗi người một câu, lời nói vô cùng thuận tai vô cùng bá đạo, một thái độ thiên hạ Duy Ngã Độc Tôn*, Thiên Tuyết trong ngực Thiên Âm trước không chịu nổi, miễn cưỡng đưa ra móng vuốt, bay vọt mà đến, lập tức ba con hồ ly bị cố định ở giữa không trung.

Duy Ngã Độc Tôn*: Chê kẻ tự đề cao mình, cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý.

"Bì bõm....." Thiên Tuyết co lại trong ngực Thiên Âm, móng vuốt vung lên, đánh ba người thành ba điểm sáng ở chân trời, chợt lóe lên rồi biến mất.

Tru Tiên không thể không kính trọng nó vài phần.

Mặc Tử Tụ cũng nhìn nó, ánh mắt sắc sâu hơn.

Hắn chắp tay nhìn trời, giọng nói khàn khàn khó hiểu: "Thiên Thiên, ngươi thật sự không đi Ma giới với ta sao?"

Thiên Âm cười như cũ: "Không, ta muốn đi theo sư phụ."

"Vậy thì tốt, ta với ngươi liền từ biệt như vậy. Ngươi, bảo trọng!"

"Mặc ca ca, A Hoa..... Vô Song liền nhờ ngươi."

"Ừ."

"Sư huynh của ta, xin ngươi bỏ qua cho hắn một lần."

"Được."

"Mặc ca ca lần sau ngươi đừng đưa hoa trắng cho ta nữa, ta thích hoa hồng, hoa tím, chỉ cần không phải màu trắng, ta đều thích."

"....."

"Vậy, ta đi đây."

Ly biệt luôn là làm cho người ta đau buồn, Thiên Âm cẩn thận mỗi bước đi, vừa đi vừa nghỉ, rốt cuộc khi bước được trăm bước, nàng xoay người, đặt Thiên Tuyết ở trên vai, đôi tay thành cái loa lớn tiếng hô to với hai người đang yên lặng đứng nghiêm: "Mặc ca ca! Tru Tiên ca ca! Ta sẽ rất nhớ các ngươi đấy!!"

Cho đến khi bóng dáng mảnh khảnh biến mất, Tru Tiên liếc nhìn Mặc Tử Tụ, vẻ mặt vẫn hết sức lạnh lùng như cũ, thế nhưng đáy mắt lại lộ ra ánh sáng nhạt bán đứng tâm tình của hắn: "Lão đại, tiểu ma đầu này tuy nói không có tim không có phổi nhưng cũng đáng yêu hết sức, nếu như ngươi là không bỏ được, lão tử bắt nàng tới nhốt ở Ma giới được lắm, lâu ngày, sẽ luôn để cho nàng chết tâm đối với Tiên giới."

"Nhiều chuyện!"

Ma Tôn đại nhân vung tay áo, hộ pháp rất không dễ dàng học được cách nhìn sắc mặt cũng không biết nói chuyện bị một chưởng vỗ vào trong đất, lại một lần làm Thổ Hành tôn.

****

Thiên Âm ở trên mây chậm rãi bay giữa không trung, hai Lão tiên nhân có bộ râu dài xuống trước ngực bay từ không trung mà đến gần, cẩn thận nhìn, hai người này trừ đôi lông mày có màu sắc khác nhau ở bên ngoài, diện mạo đúng là giống nhau như đúc!

Nàng không khỏi chăm chú nhìn thêm, dừng một chút, lễ phép vái chào cho đến khi hai người xẹt qua nàng mà bay thẳng đi, nàng mới lại cưỡi trên mây, nhàn nhã ở giữa không trung tìm kiếm phương hướng của Trường Lưu Tiên sơn.

Chỉ chốc lát sau, từ sau lưng truyền đến một tiếng thăm hỏi: "Tiểu hữu, người là muốn đi đâu?"

"Trường lưu tiên sơn." Thiên Âm thuận miệng mà đáp, quay đầu nhìn lại, đúng là hai vị tiền bối mới vừa lướt qua nàng, vội vàng nằm rạp người xuống: "Gặp qua hai vị tiền bối."

Một trong hai Lão tiên nhân song sinh đó là Hắc Mi Mao đạo nhân cười cười, thế lại khiến cho Thiên Âm tự nhiên lạnh run. Nàng nghĩ, không ngờ thế gian thật là có người cười lên lại khiến cho người ta lạnh run, thật là để cho người cảm giác được nụ cười này không có ý tốt.

Hắc Mi đạo nhân cười một tiếng, vẻ mặt lanh như băng bay đầy trời: "Đúng lúc, chúng ta cũng đi Trường Lưu, không bằng liền đi chung với tiểu hữu được chứ?"

Bạch Mi đạo nhân hỏi: "Tiểu hữu ngươi sư thừa* ở nơi nào? Tiên giới này nói lớn cũng không lớn, có lẽ sư phụ ngươi là ta quen biết đấy."

Sư thừa*: người kế nghiệp thầy.

Thiên Âm ngại ngùng xấu hổ cúi đầu tình cảm nói: "Sư phụ ta, Tiên tôn của Thái A Tiên sơn, Tiên tôn Trọng Hoa."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Biết vậy chẳng làm

Editor: Tiểu Ly Ly.

Hai người kinh ngạc, liền không tiếng động vui vẻ cười to.

Thật là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu*!

Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu*: đi mòn giày sắt chẳng tìm được, được đến thì chẳng mất công chi (cũng giống như câu Dụng tâm trồng hoa hoa ko nở, vô tình cắm liễu liễu lên xanh. Ý câu này muốn nói thành tâm làm một việc gì đó mà không thánh, nhưng sau khi không để ý lại thành công.)

"Vậy sao....." Hắc Mi đạo nhân nhếch miệng cười một tiếng lộ ra hàm trăng trắng dày đặc: "Nếu là tiểu bối, bọn ta càng muốn chiếu cố rồi, ngươi nên đi theo chúng ta thôi."

"..... Ta nghĩ ta nên đi một mình thôi, chúng ta như một hạt bụi nhỏ bé, nếu đi chung với hai vị tiền bối, sợ sẽ là làm nhục tới thân phận của hai người."

Nàng tự nhận là ánh mắt mình rất tốt, ngay cả con kiến ở ngoài trăm thước đều có thể nhìn thấy chân rõ ràng, vào lúc này nàng rõ ràng cảm thấy được đối phương không có ý tốt, đột nhiên đầu trong lóe lên suy nghĩ: chẳng lẽ, hai người này chính là Nhị Tra thích dùng Thải Âm Bổ Dương để cải thiện tu vi của họ mà Huyền Tề ca ca từng nói qua sao?!

Nhưng nhớ rõ ràng, ban đầu Huyền Tề nói Nhị Tra này là một béo một gầy..... Thiên Âm cười gượng, dưới chân không để lại dấu vết lui về phía sau.

Thấy nàng chần chờ, Bạch Mi đạo nhân giống như không phải là người có kiên nhẫn, tiến lên một bước liền bắt cánh tay của nàng: "Chớ cho rằng có Trọng Hoa làm núi dựa là được trong mắt không có người! Hai người chúng ta muốn thương lượng với ngươi cho thật tốt, ngươi không cần quá không biết suy xét, muốn ép buộc lão phu dùng sức mạnh, cho ngươi nếm mùi đau khổ sao!"

Thiên Âm không thích hai người trước mắt, Thiên Tuyết với nàng tâm ý tương thông, tự nhiên cũng sẽ không thích. Thời điểm nó không thích liền trực tiếp vung móng vuốt. Vì vậy một móng vuốt bay tới, Bạch Mi đạo nhân chợt cảm thấy một luồng sức lực giam cầm bao bọc vây quanh lấy chính mình, bị con thú nhỏ trước mắt này đánh bay xa trăm thước.

Trong lòng Thiên Âm biết mình không phải là đối thủ của hai người, đang định bôi dầu lên chân, Hắc Mi đạo nhân lại đột nhiên đến trước mặt, bàn tay khô gầy nắm được cổ của nàng.

Vào lúc này trên mặt hắn căn bản không có bắp thịt kéo dài*, ánh mắt lạnh lẽo mang theo vẻ kích động: "Lão phu mặc kệ ngươi là thần cũng được tiên cũng được, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, cho lão phu mở Thần Tàng ra, ta liền tha cho ngươi một mạng. Nếu không sẽ ném ngươi vào lò luyện đan, luyện thành con rối!"

Bắp thịt kéo dài*: theo Ly nghĩ là đang nói đến mặt xệ ấy:v

Thần Tàng là gì giờ phút này Thiên Âm cũng không có nửa phần dục vọng muốn biết, nàng chỉ hết sức rống lên một câu: "Ta là đệ tử của Tiên Tôn Trọng Hoa! Là Tiên Tôn Trọng Hoa đó!"

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy danh tính của sư phụ bắt đầu không dùng được rồi.

Nhưng vừa nghe thấy hai chữ "con rối", ngay cả bị hắn bóp không thở nhưng vẫn trở mình khinh thường vài lần, vừa nghĩ tới đối phương có ý định giết nàng, vội vàng lã chã chực khóc giả bộ đáng thương.

Giờ phút này trong lòng nàng hối hận không chịu nổi, sớm biết như thế, liền nên kêu Mặc Tử Tụ đưa nàng đi một đoạn đường, khó được rụt rè một lần không có nguyên nhân, lại có thể rơi vào tặc thủ, thật là biết vậy chẳng làm, biết vậy chẳng làm!

Thiên Tuyết thấy Thiên Âm bị bóp cổ, trong đôi mắt to tràn đầy tức giận, đang định ra tay, đột nhiên Bạch Mi đạo nhân cũng bay trở về, một chiếc xiềng xích giống như linh xà quấn lên thân thể của nó, làm nó không chút nào có thể động đậy.

"Hừ! Ở trong tay hai người huynh đệ ta, cho dù ngươi là Thần Thú thì như thế nào? Chưa làm ra trò gì cả, chẳng qua ngươi chỉ là tên súc sinh thôi!"

Nói vừa xong, mặc kệ Thiên Âm muốn hay không muốn, cũng chỉ có thể bị buộc bị dẫn đi về phía Thần Đăng Sơn.

Đang muốn bước vào Truyện Tống Trận, Mặc Tử Tụ nhìn lên trời cao chợt lóe lên ánh sáng, mắt trầm xuống.

Tru Tiên chậc chậc thở dài nói: "Tiểu ma đầu này cũng quá xui xẻo đi, mới thoát khỏi ma chưởng lại vào tặc thủ. Quả nhiên chuyện xấu làm nhiều thì sẽ gặp báo ứng."

Ma Tôn đại nhân lặng lẽ quay mặt sang nhìn hắn, Tru Tiên khó được thức thời một lần, xông vào Truyện Tống Trận liền biến mất ở trước mắt hắn.

"Tiên giới không loạn, ta làm sao phải để cho ngươi chết đây?" Mặc Tử Tụ đứng nghiêm chỉ chốc lát, tựa như buông tiếng thở dài, đi theo hai luồng ánh sáng kia.

Chỉ là đến hang động, liền thấy bốn phía có Kỳ Trân Dị Thảo, kỳ hoa của quý không kịp nhìn, mỗi một chỗ đều có Thần Quang lưu chuyển.

Song sinh đạo nhân đứng ở trước hang động chần chừ bồi hồi, dù sao ở một khắc trước hai người họ mới sống sót từ trong hang động, biết rõ cảnh trong động đẹp như tranh vẽ nhưng thật sự nguy hiểm cực kỳ, nếu không cẩn thận một chút, sẽ tan thành mây khói, sạch sẽ hơn so với đải Tru Thần.

Tuy hai người rất bình tĩnh nhìn vào trong cốc, nhưng cũng rất là kiêng kỵ lại không dám bước lên trước, giống như dáng vẻ của một kẻ ăn trộm ngó dáo dác chậm chạp không vào.

Thiên Âm thật vất vả mới có thể hít thở một chút không khí, lúc này bị Hắc Mi đạo nhân phong bế tu vi ở trong tay dẫn ra, hình dáng thật là không thể nói là đẹp mắt, trong lòng chợt cảm thấy buồn bã.

Lại nhìn Thiên Tuyết trong tay Bạch Mi đạo nhân, nàng cười trêu ghẹo: "Tuyết Tuyết, ta và ngươi ở trong tình huống này, có giống khoảng thời gian trước nướng hết con tiên hạc kia hay không?"

Thật sâu trong động, rừng xanh um tùm, yên tĩnh lạ thường, ngay cả tiếng chim hót cũng không có.

Một câu nói của nàng giống như ma quỷ truyền đi, ở trong động lần lượt vang lên.

Da thịt của Hắc mi đạo nhân vốn là dễ rách, bỗng nhiên Thiên Âm lên tiếng khiến cho hắn kinh sợ, trên trán đã đổ mồ hôi lạnh, cúi đầu quát lên: "Câm miệng!"

Thiên Âm trừng mắt nhìn, dứt tiếng hỏi: "Hắc Mi lão đầu, ngươi tới thời kì mãn kinh sao?"

"....."

"Thật ra thì ta cực kỳ hiểu ngươi thấy được những cảm xúc của ta, giống như các ngươi đến thời kì mãn kinh vậy, nhất là không thể gặp người trẻ tuổi. Ta đây một đường trái lo phải nghĩ, cảm thấy mặc dù ngươi trói lại ta, nhưng cũng không phải là đáng ghét cỡ nào."

Nàng cười híp mắt nhìn hai người, thấy hai người không dám đi vào trong động thì thuận miệng hỏi một câu: "Các ngươi chẳng lẽ không e sợ sư phụ ta là Tiên Tôn Trọng Hoa sao?"

"Có liên quan gì tới ngươi! Nếu không câm miệng, hiện tại lão phu liền để cho ngươi trở thành một cái xác chết!"

Thiên Âm đúng lúc ngậm miệng, Thiên Tuyết trừng lên mí mắt lên, chê cười.

Một trận gió thổi cỏ lay, khiến song sinh đạo nhân đặc biệt cảnh giác, Thiên Âm âm thầm thở dài một tiếng, giờ phút này hai người này quả thực là lo sợ hão huyền mà dẫn đến trông gà hoá cuốc*, nhìn mồ hôi lạnh chảy, nàng đều lo thay bọn họ sẽ bị hù chết hay không.

Trông gà hoá cuốc*: Phù Kiên thời tiền Trần dẫn binh tấn công Đông Tấn, tiến đến lưu vực sông Phì Hà, leo lên thành Thọ Xuân nhìn ra xa, thấy quân Tấn đội hình chỉnh tề, lại nhìn ra núi Bát Công xa xa, thấy cỏ cây trên núi mà tưởng toàn là quân Tấn, cảm thấy sợ hãi. Sau này dùng thành ngữ này chỉ lúc hoang mang, trông gà hoá cuốc

Nàng không hiểu đối phương tại sao muốn trói mình đưa đến đây, vừa lại thật thà lại lo lắng đối phương dưới cơn nóng giận khiến chém mình chết tươi, chịu đựng nghi ngờ tràn ngập trong đầu, nàng rụt vai lại, âm thầm suy nghĩ kế hoạch chạy trốn.

Liều mạng là không đấu lại, phá vòng vây càng là đầm rồng hang hổ, suy nghĩ thật lâu rốt cuộc cũng lóe lên một ý tưởng!

Nàng lên công cuộc chuẩn bị một lúc lâu, gương mặt đỏ bừng kìm nén nước mắt, đáng thương bất lực lại cực kỳ ngượng ngùng nói: "Hai vị tiền bối, ta..... Ta muốn....."

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn xuỵt xuỵt!"

"....."

Thiên Tuyết bị sợ đến mở mắt ra, liếc nàng, không chịu nổi quay đầu đi.

Vẻ mặt Hắc Mi đạo nhân xanh xao, chòm râu tức giận bay bay trong gió, hung hăng đập nàng xuống đất, đập bể vòng ngọc của nàng đứt thành từng

đoạn nhưng không dám kêu lên tiếng: "Đừng giở trò với lão phu, nếu không, Hừ!"

"Yên tâm yên tâm, tiểu thú nhà ta vẫn còn ở trên tay ngươi đấy." Ở trong đáy lòng của Thiên Âm âm thầm mắng hai người cẩu huyết lâm đầu*, giọng nói Thiên Tuyết đúng lúc truyền ra: Thiên Thiên tỷ tỷ, ngươi không cần phải lo lắng ta, chỉ cần ngươi trốn thoát, cái xích sắt này cũng không giữ chặt ta được!

Cẩu huyết lâm đầu*: mắng chửi xối xả.

Nàng lo lắng nhìn nó một cái, mặt ngoài nó như bông hoa, một dáng vẻ yên tâm đợi ta, âm thanh truyền ra lại cực kỳ nhẹ nhàng: "Bằng hai người Lão đầu này còn không làm gì được ta. Ngươi đi nhanh đi! Chỉ cần ngươi an toàn, cho dù ngươi đang ở đâu ta đều có thể tìm được ngươi."

Thiên Âm không hiểu nhìn nó, Thiên Tuyết nói: "Nhìn gì vậy, ta cũng sẽ không lừa ngươi!"

Lấy hiểu biết của nàng với Thiên Tuyết, thật không tính là một con thú quên mình vì người, vì vậy cũng liền tin mấy phần lời của nó, xoay người chạy vào trong cốc, lại đột nhiên như là giẫm hụt, tứ chi trên toàn bộ thân thể mở rộng nhào đầu về phía trước.

Cái trán trầy trụa, từng giọt máu tươi chảy xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Gặp gỡ một đám hồ Ly tinh

Editor: Tiểu Ly Ly.

Song sinh đạo nhân ở sau lưng kêu cái gì Thiên Âm không nghe được, trong nháy mắt, máu từ trên trán của nàng rơi xuống đất khiến cho những cây cỏ nhỏ ở trước mặt bắt đầu rối rít sinh trưởng tốt, giống như một làn sóng biển, tầng tầng tràn ra phương xa.

Trong cốc đột nhiên vang lên Thần Âm réo rắt.

Thiên Âm chậm rãi đứng dậy, chỉ cảm thấy cả người giống như nước suối trong veo rửa qua, không có lời nào diễn tả được tinh thần sảng khoái tự tại. Ngay cả phong ấn của Hắc Mi đạo nhân cũng đã biến mất.

Nàng xoay người nhìn về hai người, đưa tay chộp một cái, khiến cho vẻ mặt của hai người kinh dị khủng hoảng, Thiên Tuyết được nàng đoạt đi dễ như trở bàn tay. Ngay cả chính nàng cũng nghĩ không thông suốt, nháy mắt vừa rồi lực lượng di chuyển trong lòng bàn tay này từ đâu mà đến, mắt thấy sắc mặt Nhị lão thay đổi, từ trong mờ mịt mà hồi hồn nàng xoay người liền chạy vào rừng sâu!

Song sinh đạo nhân đang muốn đuổi theo, có hồng bào màu máu rơi vào trước mắt.

"Song sinh đạo nhân, đã lâu không gặp!"

"Mặc Tử Tụ?" Sát khí trên mặt của Hắc Mi đạo nhân thoáng qua nỗi sợ hãi: "Ngươi cũng có mưu đồ với Thần Tàng?"

"Ha ha..... Đúng thì như thế nào." Mặc Tử Tụ cười khẽ, binh khí Mặc Phát trong tay hắn tung bay, giọng nói trầm thấp mơ hồ mang theo chút mị hoặc: "Trước khi bổn tôn chưa đạt được mục đích, dám động vào một phân hào nào trên người nàng, đều phải chết."

Tiếp theo hắn đến gần hai người, trong lòng hai người biết không địch lại, muốn trốn đi, lại để cho Mặc Phát trong tay hắn ngăn lại.

"Bổn tôn khi nào nói qua, hai người các ngươi có thể rời đi?"

Hai người tức giận, mặt mo* đỏ bừng, Bạch Mi đạo nhân càng thêm giận không kềm được: "Mặc Tử Tụ, ngươi đừng vội khinh người quá đáng!"

Mặt mo*: khuôn mặt già nua.

Mặc Tử Tụ xinh đẹp cười một tiếng, đùa cợt liếc nhìn hai người này: "Bắt nạt ngươi thì như thế nào? Lấy mạnh hiếp yếu mới phải là chuyện bổn tôn am hiểu nhất!"

Tiếng nói vừa dứt, hắn đã ra tay.

Chỉ thoáng chốc, bụi đá trong miệng cốc đã bay tán loạn, ánh sáng lung linh nhưng đã nhuộm màu sát khí.

Thiên Âm không thấy được.

Bởi vì lúc này nàng, mịt mờ lạc đường ở trong biển rừng. Chung quanh cảnh vật giống nhau, đi bên trái, bên trái khói sóng mù mịt, đi bên phải cũng như

thế.

Tuy là từ trước đến giờ nàng vẫn luôn lạc quan nhưng giờ phút này cũng không thể không bắt đầu lo lắng.

Từ sau khi Thiên Tuyết đi vào nơi này thì vẫn buồn ngủ, lúc này càng thêm hoàn toàn ngủ say, bởi vì nàng kêu thế nào cũng không thấy tỉnh dậy.

Nhưng nơi này biển rừng mịt mờ, nơi nào mới là đầu rừng?

Nàng không có chú ý tới, theo tâm trạng lên xuống của nàng, linh khí trong cốc cũng bắt đầu rung chuyển không yên, hoa cỏ rêu rao bắt đầu uể oải.

"Oa? Thần thể?"

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng ồ ngạc nhiên, không đợi nàng xoay người, một nhóm sáu người liền bao bọc vây quanh nàng.

Nàng ôm chặt Thiên Tuyết, không biến sắc nhìn sáu người này.

Sáu người đều là quấn áo bào máu trắng bên trong, mặt mũi rõ ràng rất khó coi, thực lực.....Hiện tại với tu vi của nàng, còn chưa đủ để nhìn lấy thấu thực lực đối phương.

Từ trên người đối phương truyền tới mùi vị hồ ly mặc dù không rõ ràng giống như hai người trước kia, nhưng cũng khó có thể che lại, nàng kinh ngạc nói: "Các ngươi đều là hồ ly tinh?"

Một người trong đó mở miệng, giọng nói từ tính cực kỳ dễ nghe, làm cho người ta khó phân cao thấp: "Nghe nói hôm nay Tiên giới chỉ có một vị thần thể, nghĩ đến chính là ngươi. Ngươi là Thiên Âm đúng không?"

Trong lòng Thiên Âm thật kinh ngạc, bắt đầu khi nào mình đã bước ra Tiên giới, đã nổi tiếng trên đời rồi? Liền ngay cả bọn yêu tinh sống ẩn núp này đều biết?

Quả thật, trong lòng nàng đối với danh tính của mình nổi tiếng gần xa vẫn là rất hả hê, nhưng hài lòng thì hài lòng, không hiểu ra sao đã có tiếng tăm, nàng không có làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì, cũng không có giả thần giả quỷ làm chuyện xấu hại người, trong này nhất định có ẩn tình khác. Tục ngữ nói người sợ nổi danh heo sợ mập, heo mạnh thì càng thêm cách cái chết không xa, người vừa nói tên, riêng tư hay an toàn của một người nào đó, cũng sẽ bị mất bảo đảm, không chừng ngay khi nàng còn bé tiểu qua giường mấy lần cũng có thể làm cho người ta ra ngoài lục tìm..... Khụ, nghĩ xa.

Thiên Âm vội thu hồi tâm trạng, âm thầm suy nghĩ.

Lúc trước cặp song sinh lão đầu kia xác định thân phận của nàng liền bắt nàng, vào lúc này những đám yêu tinh kia cũng là như thế, trong khoảng thời gian nàng rời đi, tất nhiên là xảy ra không ít chuyện.

Hơn nữa, tuyệt không phải chuyện tốt!

Phòng đoán như thế, nàng thành khẩn lắc đầu: "Ta không phải Thiên Âm, chắc hẳn các vị là nhận lầm người."

"Mặc dù không phải Thiên Âm, máu thần thể, nghĩ đến cũng có chỗ dùng một chút, tuy không có cung Nguyệt Thần, thử trước một lần cũng tốt." Tên còn lại mở miệng, ý cười nồng đậm nhưng lời nói ra lại giống như hàn băng ở vùng địa cực, làm cho linh hồn của người ta cơ hồ đều muốn đông cứng.

Thiên Âm tự nhận không phải đứa ngốc, cũng không tự nhiên có thể đứng ở chỗ này chờ làm thịt dê con, tìm khe hở liền muốn thoát đi. Đối phương lại giống như đã sớm đoán được ý đồ của nàng, vị trí đứng của sáu người, lại tạo thành một trận địa, khóa nàng ở bên trong.

Sáu mặt giáp công* khó có thể phá vòng vây, làm chó cùng rứt giậu? Hay là khom lưng thỏa hiệp?

Giáp công*: đánh từ hai bên.

Chó cùng rứt giậu*: ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.

Khom lưng thỏa hiệp*: nhún nhường để thương lượng.

Thiên Âm cười xấu hổ, giống bị người nhìn thấy không biết xấu hổ: "Các đại thúc đại ca, khi dễ kẻ yếu rất mất thể diện!"

"Mất thể diện, ta cảm thấy được rất có ý tứ." Đối phương cười một tiếng: "Tiểu cô nương, cho mượn máu của ngươi dùng một chút."

"Nếu như mà ta nói không cho mượn thì sao?" Thiên Âm cắn môi, thầm nghĩ có nên lấy cung Tịch Diệt ra liều mạng một phen hay không. Tuy là lòng dạ của nàng thâm sâu, thường lấy khuôn mặt vô hại để đối phó với người khác, thực ra nàng cũng lừa không ít người. Nhưng lòng dạ có sâu hơn nữa, nàng cũng chỉ có mười mấy tuổi, một ít thủ đoạn tàn khốc tất nhiên không tránh được mắt của chúng hồ ly, thế lực mạnh mẽ chèn ép xuống, trong nháy mắt nàng chỉ có cảm giác mình giống như một con giun dế trong rừng, ngước nhìn đại thú che trời, trong lòng hiện ra cảm giác vô lực tuyệt vọng.

"Ha ha....." Âm thanh khó phân biệt cao thấp cực kỳ kêu ngạo nói: "Như thế, vậy ta liền muốn cứng rắn tranh đoạt rồi, dù sao kết quả cũng đã định, ta cũng không rất quan tâm tới quá trình."

"Đợi đã nào...!" Thiên Âm nhìn tiểu thú ngủ say trong ngực một chút, vừa cẩn thận đánh giá tu vi của bản thân mình một chút, xác định đấu pháp với đối phương không khác nào lấy trứng chọi với đá, nàng lại không thấy dũng khí "một thân can đảm kéo Hoàng đế xuống ngựa", cũng không có quyết tâm Ngọc Thạch Câu Phần*, vì vậy Thiên Âm thức thời bị buộc thỏa hiệp: "Một chút máu thôi, coi như là kết giao bằng hữu rồi!"

Ngọc Thạch Câu Phần*: ngọc nát đá tan.

Không thể không nói, thật ra thì nàng cũng cực kỳ muốn biết, đến cuối cùng mình có tác dụng gì với bọn họ.

Chỉ là, khi bị đưa đến độ cao ba mươi sáu tầng, thời điểm cho máu của bản thân mình, nàng cực kỳ hối hận mới vừa rồi không có liều chết đánh cuộc. Mắt nhìn xuống những con hồ li tinh đứng nghiêm ở phía dưới cửa tầng thứ mười, rồi lại lập tức bỏ đi suy nghĩ muốn bỏ trốn.

Trốn không thoát đánh không lại, không bằng lặng lẽ đợi tình thế phát triển.

Dưới chân điều là thềm đá màu đen tỏa sáng, không biết là làm bằng vật liệu gì, ánh sáng có thể phản chiếu ra bóng người.

Thiên Âm nhìn về phía này mặt đá làm ra dáng vẻ õng ẹo một lần, thuộc hạ rốt cuộc không chịu nổi sự kéo dài của nàng, âm thanh khó phân biệt cao thấp rốt cuộc cũng vén lên áo choàng trên đầu, lộ ra dung nhan họa thủy.

Một nam tử còn xinh đẹp hơn Lưu Quang.

Thấy quá nhiều mỹ nam Thiên Âm miễn dịch với điều này, chỉ nhìn lướt qua, nhớ gương mặt này, tự định giá khi nào có thể tu luyện đến bản lãnh giống như Lưu Quang sau đó đi một chuyến Thanh Khâu một chuyến lấy lại danh dự, rồi đến trên thềm đá chiếu ra dáng vẻ của mình ôn nhu cười một tiếng.

Thầm than trong lòng, dung nhan như hoa này, sợ là muốn chết ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Mạng treo lơ lửng trong lúc tiếc nuối

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Ngươi trì hoãn thời gian cũng vô dụng." Một câu của mam tử đã nói toạc ra mong đợi nhỏ bé của nàng, từng bước từng bước đi lên thềm đá, đi lên mỗi một bước, đều giống như chịu đựng áp lực cực kỳ lớn, khi đến trước mặt Thiên Âm thì sắc mặt của hắn đã hiện lên màu xám trắng, tóc mai hai bên đã là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Khi thấy Thiên Âm bình thản ung dung sắc mặt không thay đổi nhìn mình thì tinh thần hắn suýt nữa không có ổn định được, bị lực lượng vô hình này ở giữa không trung xay nghiền thành phấn.

Thiếu nữ này, quả nhiên có gì đó rất quái lạ!

Ngay cả tu hành mấy ngàn năm của mình có chút cũng không chống cự nổi trên bậc Hủy Diệt Chi Lực này, nàng lại khoan thai tự đắc hoàn toàn có thái độ thảnh thơi như cá gặp nước, chim bay lên không.

Thiên Âm cười một tiếng, ngây thơ mà không mất vẻ khôi hài hỏi: "*Khiến cho dáng vẻ của một hồ ly tốt làm thành mệt mỏi đến như vậy, ta nhìn thật là đau lòng đâu, ừm.....Ngươi đi lên là muốn quan sát những con kiến hôi dưới bậc thềm chung với ta sao?"

Cả đám hồ ly tinh anh bị nói thành con kiến hôi dưới bậc thềm, da mặt hồ nam trước mặt căng lên, vì vậy ngây thơ và không mất vẻ thú vị trả lời: "Ngươi đau lòng cho ta, ta cũng tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, việc này là cố ý đi lên tiễn ngươi một đoạn đường."

Sau một khắc, Thiên Âm trơ mắt nhìn hắn một kiếm đâm thủng lồng ngực của mình, thậm chí ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy nửa phần, chỉ cảm thấy lạnh lẽo, ý thức phân tán.

Nàng mơ hồ đoán ra người này đã bước không lên bậc thứ ba mươi bảy, đang muốn âm thầm cho gọi cung Tịch Diệt dự định muốn đánh lén người này, chỉ than đối phương là hồ ly, trời sanh xảo trá, trong lúc này, nàng mới sinh sát tâm, liền chết non rồi.

Hắn còn hung ác hơn nàng, hắn dẫn đầu vươn tay.

Nàng nghĩ, lần sau cũng không do dự một lần!

Đối phương nâng cằm của nàng lên, hai mắt nhìn thẳng vào mắt, nàng đột nhiên có một loại cảm giác mênh mông như đang ở trong đại dương, trong lòng không tự chủ được như nước chảy bèo trôi*, có một âm thanh giống như từ sâu trong linh hồn mà đến, tràn đầy mê hoặc: "Không nên phản kháng, không nên phản kháng..... Ngoan ngoãn, rải đầy máu tươi vào tầng này của bậc thang....."

Nước chảy bèo trôi*: trôi nổi dập dờn.

Nàng vô lực phản kháng loại âm thanh này, thật thà chớp chớp đôi mắt, mặc cho máu tươi bắn ra. Thiên Tuyết từ tay nàng lăn xuống, rơi vào bậc thềm thứ ba mươi bảy, hồ ly tinh dưới cửa bậc kinh ngạc vô cùng nhìn Thiên Tuyết, tựa hồ đang chờ cảnh tượng nó bị xé nát thành tro.

Lúc này Thiên Âm lại bởi vì chảy máu quá nhiều, bắp chân một lúc như nhũn ra, nghiêng người che ở trên người Thiên Tuyết, chặn lại tầm mắt của mọi người.

Máu tươi từ bậc ba mươi bảy quanh co mà chảy xuống, hồ nam xinh đẹp này rút kiếm với năm người khác cùng nhau rơi trên mặt đất, nhìn chằm chằm máu tươi của Thiên Âm từ trên cao trời lan tràn như thác nước.

Máu này, cực ngon, trong cốc Thần Âm như được tụng lại, lại chỉ một mình Thiên Âm nghe thấy.

Phạn xướng* này, quen thuộc đến mỗi một tấc trong mạch máu, tựa như một con thú dữ tợn, ở trong dòng máu lao nhanh gầm thét, rồi lại để cho nàng đặc biệt an lòng.

Phạn xướng*: là kinh phật (các bạn có thể lên youtobe search bài Phạn xướng).

Đám mây trên bầu trời đột nhiên tầng tầng hội tụ, mơ hồ như có tia chớp xuyên qua trong mây.

Thông Thiên Tháp khổng lồ ở trên thềm đá, Thiên Âm ngã trong vũng máu, máu tươi lẳng lặng tuôn trào như dòng chảy nhỏ, nửa khắc sau đã như mạng nhện che lấp bậc thang, chảy tới trước mắt mấy Yêu Tinh. Nhưng thân của Thông Thiên Tháp lại như cũ được sơn một màu đen như mực, ánh sáng chiếu xuống người, giống như một vị thần đứng lặng trong đất trời, mắt lạnh lùng nhìn xuống những sinh vật nhỏ bé ở dưới chân.

Giờ khắc này, nhóm Hồ ly tinh không khỏi sinh lòng thất vọng, lại đồng thời, nhìn thấy chín tầng mây dao động trong Thông Thiên Tháp, từ trong linh hồn cảm nhận được thần uy đang dâng trào.

Đó là một loại, kính sợ và run rẩy sâu tận trong xương tủy!

Lúc trước nam tử này đâm thủng Thiên Âm nhìn thấy vẻ mặt mọi người kỳ quái, sinh ra dáng vẻ thần phục, hét một tiếng, những người còn lại lập tức tỉnh mộng, nhưng mà trên mặt lại là kinh sợ, mồ hôi lạnh chảy xuống, cũng không dám đi nhìn thẳng tháp lạnh lẽo này.

"Xem ra cung Thần Nguyệt cũng không có xuất hiện?" Hắn đè ép âm thanh, cũng không biết có phải là thất vọng hay không.

Tiếng động trong lòng ngực của Thiên Âm theo máu tươi trong cơ thể dần dần đi xa, cảm thấy Thiên Tuyết trong ngực đang từng chút từng chút biến mất, mạnh mẽ chống mí mắt lên vừa muốn nhìn xuống, ngực bỗng dưng đau nhói, lượng máu thoáng chốc xông ra.

Nàng chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều không có một chút sức lực nào, tiếng gió ở bên tai uyển chuyển than nhẹ, làm như có giọng nói của người nào đó truyền theo tiếng gió mà đến: "Thiên Thiên, phụ thân ngươi xây khu vườn cho ngươi, làm quà sanh thần cho ngươi....."

Âm thanh này..... Rất quen thuộc.....

Nhưng mà, đây là ai? Âm thanh quen thuộc đến tận xương, là giọng của nữ nhân.....

Một khắc cuối cùng trước kia hôn mê, âm thanh này bị nàng ném ném đến tận Cửu Tiêu Vân Ngoại*.

Cửu Tiêu Vân Ngoại* (九霄云外): là một thành ngữ bắt nguồn từ tạp kịch dân gian thời nhà Nguyên《金水桥陈琳抱妆盒》hình dung một nơi xa vô cùng tận, không thể nhìn thấy được nữa. Trong một số ghi chép, ý nghĩa của câu thành ngữ này gần như 烟消云散(Yên tiêu vân tán) nghĩa là tiêu tan thành mây khói và 无影无踪(Vô ảnh vô tung) không thấy tung tích.

Nàng vẫn còn nghĩ sư phụ. Nàng nghĩ, thời điểm ở Trường Lưu, nếu nàng đi đến Tiên điện kia với sư phụ, cho dù là khô khan, cũng tốt hơn hôm nay đã mất đi mạng. Suy nghĩ uyển chuyển, trong đầu đều là bóng dáng sư phụ. Ai, cũng không biết sư phụ có biết đồ đệ mà hắn yêu thương sẽ chết hay không.

Lại nghĩ một chút, vũ khí Nhất Tuyến Khiên* kia thật là không thể xem trọng, sư phụ còn nói đợi sinh mạng của nàng bị đe dọa, lúc đó hắn có thể chạy tới.....

Nhất tuyến khiên*: đây là loại vũ khí mà Ly đã giải nghĩa ở chương 88. Chương này Ly chỉ nói nôn na là sợi dây đỏ mà Trọng Hoa đã buộc vào tay của Thiên Âm.

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra, phun ra hơn nữa sức lực.

Ai, sư phụ người, nếu là hiện tại xuất hiện có thể để cho con thấy một lần cuối, đồ nhi con cũng có thể chết mà không hối tiếc rồi.

Mặc dù nhiều Kim Thạch còn chưa có xài hết, bảo bối của Tru Tiên còn chưa tịch thu được, vẫn chưa xem kết quả của Xích Hỏa và Lục Nhiên, còn chưa có đi tìm Hồng Trang tính món nợ cho A Hoa.....

Thật ra thì cũng là có rất nhiều việc đáng tiếc.

Chuyện đáng tiếc nhất, chính là mối tình vô cùng oanh liệt trong lòng của nàng đã hư mất, thổ lộ, tình yêu, trước mắt chết đi, đều là mây trôi.

Một giọt nước mắt theo khóe mắt rơi vào trong máu, chậm rãi hòa vào nhau.

Nàng thật ra thì, còn rất sợ chết.

Nghĩ đi nghĩ lại, truyền tới âm thanh của Trong Hoa ở bên tai, khủng hoảng, vội vàng, tức giận, thương tiếc..... Tình cảm không nói rõ được đều thể hiện ở trong một tiếng kêu gọi kia: "Thiên Âm!!"

Trong nháy mắt trước khi mất đi ý thức đó, nàng hạnh phúc nghĩ, cả đời này cũng sẽ không quên sư phụ bị mất khống chế kêu lên một tiếng. Chỉ có vào lúc này, nàng mới phát giác được không thể đến gần với Sư Phụ, cũng là có tình cảm.

Chúng hồ ly tinh khiếp sợ nhìn Trọng Hoa dừng chân ở trên bậc thứ ba mươi tám ôm lấy Thiên Âm, con thú nhỏ kia đã chẳng biết đi đâu.

Vốn tưởng rằng ba mươi sáu bậc là một ma chú đối với tất cả mọi người, lại không nghĩ rằng, người này có thể bình yên đứng trên bậc ba mươi tám.

Chúng Hồ ly tinh còn ở trong khiếp sợ, Trọng Hoa chém ra một kiếm, kết quả là, tử vong hơn phân nửa. Nhóm hồ ly may mắn còn sống sót bị sát trận không biết tên đoạt đi tính mạng ở trong cốc, còn dư lại bốn người lẻ loi, mỗi bên khó đứng vững hoảng sợ khó chống chọi sức tàn phá của thân thể, nhìn hắn và Thiên Âm biến mất.

Trong đất trời, chỉ có một giọng nói u lãnh, giọng điệu không cao, ngay cả có thể nói là thong thả, giống như thần khói, từng chút một xông vào trong da của bốn người còn lại, làm vỡ nát nội tạng: "Chuyện hôm nay, bổn tôn nhớ kỹ."

"Người nọ là....."

Giọng nói cao thấp khó phân biệt, từ trong miệng của hồ nam đột nhiên phun ra máu tươi, hắn nâng tay lên đi, ngay cả động tác lau cũng có vẻ cực kỳ ưu nhã. Hắn nheo lại mắt nhìn máu tươi trên thềm đá, trong hoảng hốt tựa như cười cười: "Tiên Tôn, Trọng Hoa."

Cùng lúc đó, Thông Thiên Tháp đột nhiên có ánh sáng mãnh liệt, mấy người không còn kịp vui mừng, đã bị cường quang* hung hăng đánh văng ra, đợi hồi hồn, mấy người mới giật mình đã đến miệng cốc.

Cường quang*: ánh sáng mãnh liệt.

Đối diện một người, hồng bào như máu, dung nhan mị hoặc, chậm rãi từ giữa không trung xuất hiện thân hình, bước trên mây mà đến, đi đến đâu sen nở đến đó.

Trong không khí dưới chân hắn, lại trồi lên một đóa huyết hoa.

Giọng trầm thấp hấp dẫn lạnh lùng sát khí bức người: "Đám hồ ly Thanh Khâu, lần này rời núi, liền ở lại nơi đây không thể trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm bỗng dưng mở mắt ra, liền nhìn thấy gương mặt to lớn mang theo lo lắng đang nhìn mình, lập tức sợ hít vào một hơi, còn chưa hít xong một hơi này, ngực giống như một bể đá lớn tan nát ra, cảm giác đau vô cùng.

Huyền Tề thấy nàng tỉnh lại, lệ nóng doanh tròng* ôm nàng: "Thiên Thiên, cuối cùng muội cũng tỉnh lại! Hù dọa ta sợ chết, nếu như muội không tỉnh lại, ta sẽ theo Lưu Quang phải xông vào Yêu Giới báo thù cho muội rồi!"

Lệ nóng doanh tròng*: nước mắt vui mừng.

Thiên Âm ho khan một cái, hắn vội hỏi: "Thế nào? Thấy khó chịu chỗ nào?"

"Huyền Tề ca ca, nếu như huynh không phải ôm muội chặt như vậy, muội nghĩ trừ vết thương ở ngực ra, không có nơi nào muội không thoải mái."

Lưu Quang không biết từ đâu nơi xông ra, một tay vặn sau cổ của Huyền Tề, không để ý tới hắn hô lên như quỷ kêu, nhẹ nhàng ném ra ngoài.

Thấy sắc mặt nàng trắng nhợt như mây, Tru Tiên thầm than một tiếng. Hắn vừa nghe về Thần Tàng và vị thần cuối cùng, liền chạy đến Trường Lưu,

không ngờ cũng là vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng Trọng Hoa ôm nàng một thân nhuốn máu trở về.

Mặc Tử Tụ, còn làm như vậy. Ngày bình yên của tiểu Thiên Âm, chấm dứt.

"Như thế nào? Vết thương đau dữ dội sao? Ta không phải đã sớm kêu ngươi đánh không lại thì phải trốn sao? Ngươi liều chết đánh nhau nhưng mà cũng không đấu lại, không đấu lại thì có gì ghê gớm? Sẽ không trở lại cáo trạng sao?" Hắn thuận thế ngồi ở mép giường, giọng nói khó có được dịu dàng,Thiên Âm kinh sợ lại đột nhiên khó xử đỏ mặt, mở miệng nói không lưu loát: "Lưu Quang, huynh bị quỷ ám rồi hả? Giọng nói với ánh mắt ôn nhu ấm áp này, ta rất nhanh không khống chế được!"

Trọng Hoa bước một bước vào Môn Hạm liền nghe được câu này, trong gió hung hăng nhốn nháo một phen, lộ vẻ muốn té ngã, ổn định tinh thần, lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới lên tiếng: "Vi sư nhiều lần cấm ngươi xem những lời đó trong thoại bản nhưng ngươi hoàn toàn xem như gió thổi bên tai, hôm nay lời này ngươi nói tới nói lui, ngươi mới càng giống như là bị quỷ ám thân."

Thiên Âm thấy hắn, hốc mắt lập tức đỏ, miệng mếu máo, mắt thấy muốn trình diễn một tuồng bi thương. Cuối cùng khi thấy ánh mắt khinh bỉ của Lưu Quang liền thu hồi tất cả ý định.

"Dưỡng thân thể cho thật tốt, sau khi ngươi khỏi hẳn, ta dẫn ngươi đi Thanh Khâu lấy lại danh dự." Lưu Quang cực kỳ không thích ở chung một phòng với Trọng Hoa, vuốt vuốt tóc Thiên Âm, mang theo một thân diễm sắc nhẹ nhàng rời đi.

Trọng Hoa mắt nhìn thẳng, đối với việc hắn rời đi cũng không làm bất kỳ động tác giữ lại nào, cho đến khi không thấy bóng dáng của hắn, đang muốn mở miệng dạy dỗ Thiên Âm mấy câu để cho nàng biết hậu quả của việc chạy loạn, giương mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Âm uất ức đáng thương, trong lòng mềm nhũn, lập tức không có tính khí.

"Ngươi có biết lỗi?"

Thiên Âm trải qua một hồi giao chiến với thiên nhân, trả lời: "..... Không biết."

Bước chân Trọng Hoa dừng lại, vẻ mặt không thay đổi: "Thật không biết?"

Thiên Âm ha ha cười nói: "Sư phụ, con cảm thấy được không khí hôm nay thật tốt, là một ngày tốt ra cửa với Thiên Tuyết, ha ha..... Ha....." Dưới ánh mắt nhàn nhạt của Trọng Hoa, khuôn mặt nàng tươi cười dần dần thu lại: "Sư phụ, con hiểu biết rõ, con làm cho người mất thể diện."

Trọng Hoa yên lặng một hồi lâu, rốt cuộc cảm giác nữ đồ đệ này của mình tại phương diện đối nhân xử thế này trời sanh thiếu sót, cũng không trông cậy vào nàng làm sao biết được lỗi, lại càng không có biết sai có thể thay đổi thành đức tính đẹp đẽ cao thượng.

Dời một cái ghế ngồi ở mép giường, hết lòng giao phó: "Ngày sau chớ nên một mình chạy loạn, hiện nay Lục giới đã không yên ổn, khắp nơi ở thế giới bên ngoài nguy hiểm trùng trùng, tu vi của ngươi còn thấp, không đủ để độc bá một phương. Nếu sau này chạy ra ngoài gặp nguy hiểm, vi sư không kịp chạy tới cứu ngươi, ngươi phải làm gì đây?"

"Con....." Thiên Âm mấp máy đôi môi, nửa ngày không nói ra một câu.

Trọng Hoa liếc nàng một cái: "Hai vị sư huynh của ngươi bình yên đến 200 tuổi cũng không chịu tổn thương, còn người thì từ nhỏ tới lớn luôn luôn bị thương không ngừng, việc này nhất định phải có nửa phần quan hệ với tính tình không an phận của ngươi."

"Sư phụ....." Thiên Âm xấu hổ đỏ mặt.

Nghĩ đến lời đồn đãi bên ngoài, trong lòng Trọng Hoa hiện lên lo lắng nặng nề, hiện nay trên khắp nơi ở Tiên giới đều là vị thần cuối cùng Thiên Âm có thể mở ra Thần Tàng

Lời đồn đãi, chỉ là quang cảnh bên ngoài của Trường Lưu Tiên sơn đã hội tụ một số đông người, có Trưởng lão bế quan hàng năm, cũng có một số Tán Tiên lánh đời không ra.

Đều không ngoại lệ, là vì Thiên Âm mà chạy đến.

Đối với người của Lục Đại tiên sơn mà nói, những Tán Tiên kia khiến cho người khó lòng phòng bị. Các đại tiên sơn ít nhất còn có thể ngăn cản được, coi như muốn cướp Thiên Âm từ trong tay hắn, trên mặt ít nhiều gì cũng phải bận tâm thân phận của hắn và Thái A Tiên sơn sau lưng hắn.

Thế nhưng Tán Tiên này không phải vậy, bọn họ Vô Môn Vô Phái*, trừ đi phương pháp tu luyện giống với Lục Đại tiên sơn, tác phong làm việc cũng không có bất kỳ trói buộc nào của Tiên quy.

Vô môn vô phái*: không theo môn phái nào.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Trọng Hoa nặng nề trước nay chưa có, Thiên Âm thấy sắc mặt hắn khác thường, vội vàng làm dáng vẻ đáng thương nhỏ giọng nói: "Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi, về sau đồ nhi không bao giờ chạy loạn hại sư phụ lo lắng nữa."

Đồ đệ chính mình có nhân phẩm gì tất nhiên Trọng Hoa biết được, thấy nàng cố làm dáng vẻ đáng thương cũng không nói ra muốn tranh thủ đồng tình, không có biểu cảm gì "ừ" một tiếng, lặng lẽ đợi biểu tình của nàng.

Quả nhiên nàng thấy mặt hắn thờ ơ, bàn tay giấu ở trong chăn hung ác bấm một cái lên bắp đùi, khóe mắt Trọng Hoa run lên, khẽ rũ xuống mí mắt, bờ môi nâng lên nụ cười yếu ớt, chỉ nghe nàng buồn bã khóc không ra tiếng: "Con hiểu biết rõ sư phụ nhất định không thấy đáy lòng con gấp như con kiến trên chảo nóng....."

Trọng Hoa: "....."

Lại đang dán vàng lên mặt mình.....

"Ý định ban đầu là con muốn đi Ma tộc du ngoạn một phen học hỏi một chút kiến thức, không ngờ rằng trên đường trở về gặp gỡ hai người ác tiên bắt đồ nhi đi. Thật sự chỉ có thể nói nhân phẩm đồ nhi kém đến nỗi vi phạm luân thường đạo lý, nên mới gặp chuyện xui xẻo này. Sư phụ, đồ nhi ở bên ngoài du ngoạn lúc nào cũng nhớ sư phụ, chỉ mong chờ sớm ngày trở về gặp sư phụ, không nghĩ, thật vất vả trốn thoát được ma chưởng của hai người ác tiên này, lại gặp gỡ một đám hồ ly tinh, bị buộc khuất phục dưới dâm uy của bầy yêu tinh ở đó, chỉ một chút nữa thôi là bỏ mạng....." Một tiếng rú dài, nằm trên giường khóc rống một lúc lâu, ngẩng mặt lên lại làm dáng vẻ vui mừng: "Thật may là con có một sư phụ vô địch, trong khi mạng đồ nhi treo lơ lửng, thương xót lúc sắp chết cứu con ra khỏi tay của Yêu Tinh, để cho con khỏi bị luân hồi mà trở về, sư phụ ngài ở trong lòng con, đúng như thiên thần Thượng Cổ, ánh sáng rực rỡ trọn đời bất hủ..... Khụ, tóm lại, sư phụ, trong lòng con đối với việc ngoài ý muốn bị bắt lần này, thật hối hận, chỉ là kinh nghiệm lần này cũng làm cho đồ nhi thực sự hiểu rõ lòng người hiểm ác. Vì vậy đồ nhi vắt hết óc nghĩ tới nghĩ lui, vì để tránh cho ngày sau xuất hiện loại tình huống này lần nữa, cũng vì khiến sư phụ an tâm với đồ nhi, đồ nhi quyết định ngày sau làm bạn ở bên cạnh sư phụ, không xa không rời, từ đó bưng trà đưa nước giặt quần áo làm cơm làm trâu làm ngựa để báo đáp ân tình sư phụ!"

"Ý của ngươi vi sư hiểu." Trọng Hoa bình tĩnh để thân thể của nàng nằm xuống cho thật tốt, ngồi trên mép giường không mặn không nhạt mở miệng: "Ngày sau lúc diễn trò nếu không khóc nổi, vụng trộm vẩy một chút nước miếng, không cần bấm mình bị thương, mất nhiều hơn được."

Rốt cuộc Thiên Âm cũng mặt đỏ bừng phát từ nội tâm.

Giương mắt lặng lẽ nhìn hắn một cái, nàng khịt mũi hỏi: "Sư phụ, người thấy con trọng thương ngã gục..... Có đau lòng đến khóc hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Sư phụ ngươi cười càng đẹp mắt

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trọng Hoa giống như không nghe thấy, thay nàng duỗi thẳng góc chăn: "Ngươi đã ngủ mê nửa tháng, mặc dù vết thương trên người có chuyển biến tốt, nhưng còn cần thêm một chút thời gian tĩnh dưỡng. Ở nơi này không dưỡng thương cho khỏi hẳn, nơi nào cũng không cho ngươi đi, nghe chưa?"

Thiên Âm ngoan như mèo con: "Tất cả đều nghe sư phụ."

Trọng Hoa hài lòng gật đầu, lại nói: "Hôm qua Tru Tiên của Ma tộc đột nhiên dẫn người tấn công Trưởng Lưu, thật may là đệ tử bảo vệ núi phát hiện đúng lúc, tiên ma đánh một trận, Tru Tiên thua chạy. Hôm nay lại dẫn người đến đánh, mấy ngày nay sợ là cũng sẽ không được yên bình. Đợi chuyện của Trường Lưu trôi qua, chúng ta trở về Thái A."

"Nhưng sư phụ....."

Trọng Hoa thấy nàng muốn nói lại thôi, cắn môi giống như rối rắm, hỏi "Nếu trong lòng có chuyện, nói cho vi sư, bất kỳ chuyện gì, chỉ cần vi sư đủ khả năng, cũng có thể giải quyết vì ngươi."

Thiên Âm phút chốc ngẩng đầu hốc mắt ửng đỏ: "Sư phụ, chuyện giữa Xích Hỏa và Lục chưởng môn con đều biết, tại sao tiên môn không thể tác thành cho bọn họ? Nếu là ban đầu bọn họ ở chung với nhau, hôm nay Ma tộc cũng sẽ không có hộ pháp thứ hai, lại càng không xảy ra chuyện Trường Lưu bị tấn công như lần này. Con thấy Lục chưởng môn này cũng không phải người vô tình, nhưng vì sao nhẫn tâm ba ngàn năm cũng không muốn nhìn thấy nàng, thật tốt nghe nàng nói một câu?"

Trọng Hoa nhàn nhạt lắc đầu: "Sư đồ mến nhau, vốn là trái với luân thường đạo lí, Tiên giới sớm đã có tiên quy, ngăn cấm sư đồ có tình cảm với nhau, nếu không sẽ bị đánh vào đài Tru Thần. Ngươi phải biết, một khi bị đánh vào Tru Thần, ngay cả hồn phách cũng không còn, từ đó biến mất khỏi thế gian."

Thiên Âm cả người run lên, một dòng khí lạnh từ sống lưng xông lên sau ót, sư đồ cấm yêu?

Như vậy..... Mình thì sao?

Trọng Hoa vỗ vỗ vai của nàng, giọng nói du dương lạnh nhạt quen thuộc với nàng, vừa tựa như hàm chứa thương hại: "Năm đó, Xích Hỏa được Lục Nhiên thu làm đệ tử, lại sinh ra tình ý không nên có với sư phụ mình, lẽ ra nên bị đưa vào đài Tru Thần. Nếu không phải Lục Nhiên nhớ tình sư đồ, không đành lòng nhìn nàng như khói bụi mà bay đi, chỉ trục xuất nàng ra khỏi sư môn, nàng đã sớm biến mất ở thế gian này. Nàng nhập ma, cho dù là ai

đi nữa cũng không có nghĩ tới chuyện này, ngay cả Lục Nhiên cũng không ngờ tới. Hôm nay nàng chậm rãi dẫn theo ma chúng tấn công Trường Lưu, Lục Nhiên không có tự tay trảm nàng dưới kiếm đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Những chuyện này, vi sư cũng chỉ biết nhiều như vậy, cho dù lần này ngươi có đi Ma tộc, Xích Hỏa muốn nói với ngươi những điều gì, ở Trường Lưu, ngươi phải giữ vững im lặng đối với chuyện này. Tiên giới nhất định sẽ không đồng ý cho Chưởng môn và người của Ma tộc ở chung một chỗ, Lục Nhiên không thể nào phản bội Tiên giới. Hôm nay ngươi tự lo không xong, không được vì một người của Ma tộc mà rước họa vào thân."

"Nhưng Xích Hỏa tỷ tỷ thật đáng thương....."

Trọng Hoa vuốt vuốt sợi tóc mềm mại của nàng, nói: "Chuyện này Lục Nhiên sẽ tự cho Xích Hỏa một kết quả, ngươi chớ để đừng vì chuyện mà hao tổn tinh thần rồi. Còn nữa, ngày sau đừng tiếp tục lui tới với người trong Ma tộc nữa, ngươi là tiên, lấy Trừ Ma Vệ Đạo* làm gốc, ở chung một chỗ với Ma tộc, còn ra thể thống gì."

Trừ Ma Vệ Đạo*: theo Lt hiểu giống như là trừ gian diệt ác, bảo vệ cái tốt, cái đúng.

"Nhưng....."

"Thiên Âm, ngươi cảm thấy vi sư sẽ hại ngươi sao?"

"Sư phụ, làm sao người lại hỏi như vậy? Con hiểu biết rõ coi như người trong thiên hạ có hại con, sư phụ cũng sẽ không nhẫn tâm thương tổn con!"

Trọng Hoa khẽ mỉm cười: "Đã như vậy, ngươi chỉ cần tin tưởng chuyện vi sư nói, cũng là vì tốt cho ngươi, như vậy đủ rồi, chuyện khác, tự có vi sư đi xử lý. Lập tức chuyện quan trọng nhất là ngươi dưỡng tốt thân thể, không cần lần nữa chạy tán loạn khắp nơi."

Thiên Âm khéo léo gật đầu, lẳng lặng nhìn hắn thật lâu, đáng thương nói: "Sư phụ, con rất lâu không có thấy người, người nói chuyện với con một chút có được hay không?"

Trọng Hoa không khỏi bật cười: "Đã lớn như vậy, còn giống như khi bé, cần sư phụ nói chuyện với ngươi mới có thể ngủ sao."

Thiên Âm nháy mắt mấy cái, tiếng gọi: "Sư phụ?"

"Còn có gì phải nói?"

"Con muốn nói, dáng dấp của người thật rất đẹp mắt, cười lên càng đẹp mắt nhé!"

"....." Trọng Hoa im lặng hỏi ông trời, quăng một cái chú ngủ mê man xuống, đôi mắt Thiên Âm lập tức nhắm lại rồi.

***

Đi ra cửa, Huyền Tề nghiêng người dựa vào cột trụ bên cạnh, khẽ dò đầu vào trong.

Trọng Hoa ở ngoài phòng bày một tầng kết giới, nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: "Thiên Âm ngủ, trễ chút ngươi trở lại tìm nàng."

Huyền Tề cung kính đứng thẳng người, xin lỗi gãi gãi đầu: "Tôn thượng, ta muốn đi vào trong với nàng."

Trọng Hoa chần chờ chốc lát, gật đầu đáp.

"Đa tạ tôn thượng." Huyền Tề lập tức hớn hở ra mặt, cất bước đi vào trong, rồi lại bị Trọng Hoa gọi lại: "Thời gian trước, Huyền trưởng lão nói tới hôn sự của Thiên Âm cho ta....." Bước chân của Huyền Tề dừng lại, vội vàng nhìn hắn.

"Nếu như ngươi thật lòng yêu thích Thiên Âm, ta liền làm chủ đồng ý cho hai người các ngươi thành thân."

Huyền Tề chợt cảm thấy mở cờ trong bụng, gương mặt tuấn tú kích động đỏ bừng: "Đa tạ tôn thượng thành toàn, ta là thật lòng thích Thiên Âm, đời này ta nhất định sẽ yêu thương nàng thật tốt!"

Nghĩ đến ban đầu dáng vẻ Thiên Âm thẹn thùng e lệ nói cho hắn biết trong lòng nàng đã có người yêu thích, trong lòng Trọng Hoa than nhỏ, cuối cùng đồ đệ cũng đã trưởng thành, muốn rời đi.

"Hôm nay các giới đều ở đây mưu đồ Thần Tàng, cố tình vào lúc này, Thần Đăng Sơn truyền ra tin tức vị thần cuối thời, cuối cùng ta cảm giác có chỗ nào nào đó không đúng, tất cả chuyện này quá mức trùng hợp, làm như có người ở sau lưng trợ giúp." Trọng Hoa dặn dò: "Cho dù như thế nào, người của các giới đều đã tin tưởng Thiên Âm chính là vị thần cuối thời duy nhất có thể mở ra Thần Tàng, sau ngày đó tất nhiên sẽ không bình yên. Tốt nhất ngươi cứ trông chừng Thiên Âm, ngàn vạn lần đừng để cho nàng chạy loạn, để tránh xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào."

Hiện tại chuyện có liên quan đến Thần Tàng đã xôn xao loan truyền trong Tiên giới, tự nhiên Huyền Tề cũng biết nặng nhẹ trong đó, trịnh trọng gật đầu lên tiếng: "Tôn thượng yên tâm, nhất định ta một tấc cũng không rời Thiên Âm, cũng sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào đến gần nàng!"

"Ừ, ta đi Tiên điện một chuyến, Thiên Âm liền nhờ ngươi chăm sóc."

"Tôn thượng đi thong thả."

Huyền Tề hít sâu một hơi, nghĩ đến câu Trọng Hoa câu "đồng ý hai người các ngươi thành thân" kia lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng thoải mái. Đang xoay người vượt qua Môn Hạm, lại chạm mặt đụng vào Thiên Âm, khiến cho hắn sợ hết hồn.

"Thiên Thiên, muội...muội không phải là đã ngủ rồi sao?"

"Muội vốn là ngủ, chỉ là chú ngủ mê man của sư phụ lại mất hiệu lực với muội, cho nên muội lại tỉnh. "Muội đứng ở chỗ này, nghe được huynh nói chuyện với sư phụ."

Thiên Âm nhìn hắn một cái, vừa liếc nhìn, đột nhiên lệ như suối trào, lập tức dọa sợ hắn, luống cuống tay chân đỡ nàng lên giường nằm xong, gấp giọng hỏi "Muội làm sao vậy? Là vết thương đau còn là khó chịu chỗ nào? Đừng khóc có được hay không? Nói cho huynh biết muội đau ở nơi nào?"

Thiên Âm thút thít nhỏ giọng nói: "Lòng muội đau....."

"Lòng đau? Làm sao biết chứ, Tiên Tôn dùng tu vi trăm năm tới trị thương cho muội, làm sao còn đau?"

Nhắc tới Trọng Hoa, Thiên Âm chỉ cảm thấy ngực vừa đau vừa nhói: "Muội chính là đau lòng, sư phụ người lại muốn gả muội cho người khác, người lại muốn muội thành thân với người khác, người một chút cũng không không bỏ được muội sao?"

Huyền Tề lập tức bật cười, yêu thương lau đi nước mắt ở khóe mắt của nàng, dịu dàng nói: "Hoá ra là như vậy. Thật ra thì Thiên Thiên muội không cần phải đau lòng, muội xem, Cửu Trọng điện tương đối gần với Chấp Pháp Điện, cũng chỉ là một chặng đường trong nháy mắt, mặc dù ngày sau muội thành thân với ta, lúc nào cũng có thể thăm tôn thượng. Coi như muội muốn ở lâu dài trong Cửu Trọng điện, huynh cũng vậy có thể ở chung với muội."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Lại mập ra

Edtior: Tiểu Ly Ly.

"Không phải như thế....." Thiên Âm níu lấy ngực cuộn người lại, nhỏ giọng thì thầm: "Không phải như thế..... Muội vẫn xem Huyền Tề ca ca là người thân, muội không muốn gả làm thê tử của huynh, đời muội chỉ muốn theo sư phụ, ai muội cũng không gả, cho dù muốn gả muội cũng chỉ cần gả cho sư phụ....."

"Câm mồm!"

Bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, song song ngây người.

Huyền Tề chưa tàn khốc bao giờ làm Thiên Âm chợt giật mình tỉnh táo, từ trong tròng mắt đen khiếp sợ kia, nàng nhìn thấy bộ dáng mình nhếch nhác. Trên lưng đã đổ mồ hôi lạnh, giật mình lại đau buồn nói lời trong lòng ra.....

"Huyền Tề ca ca..... muội...muội không có ý gì khác....."

"Huynh hiểu biết rõ." Huyền Tề dịu dàng vuốt ve đầu tóc mềm mại của nàng, nơi cổ họng cảm thấy đắng, nhìn thấy vẻ mặt nàng tái nhợt hiện lên lo lắng, hắn cố cười nói: "Thiên Thiên, có mấy lời, một khi nói ra là biết đưa tới tai hoạ, loại lời nói phạm thượng này nếu để cho người khác nghe được, không chỉ có muội sẽ phải chịu trừng phạt, ngay cả tôn thượng cũng sẽ bị liên lụy." Giọng nói dừng một chút, thấy nàng hối hận nuốt nước mắt, hắn không đành lòng trách cứ nữa: "Muội đã không muốn thành thân với huynh, huynh cũng không bắt muội. Khi nào muội nghĩ thông suốt rồi hãy nói."

Thiên Âm lúng túng lau mặt một cái, chống mạnh người lên cười: "Ha ha..... Huyền Tề ca ca huynh bị hù sợ đi, thật ra thì muội chọc huynh chơi chút đấy! Sư phụ mới vừa nói cho muội biết, Tiên giới không cho phép sư đồ mến nhau, muội dĩ nhiên là sẽ không xúc phạm tiên quy. Còn nữa, muội là tiểu quỷ nhát gan, rất là sợ chết, mới sẽ không liều mạng sinh ra loại suy nghĩ này!"

"Vậy sao....." Huyền Tề cười, trong mắt vẻ mặt ảm đạm.

"Quả thật, muội là cô nương lương thiện, tuyệt đối là sẽ không lừa gạt Huyền Tề ca ca muội thích nhất, chỉ là....." Nàng chậc chậc mấy tiếng lại thở dài nói: "Muội cảm thấy sư phụ đúng người đẹp mắt nhất mà muội đã thấy, không biết, người cởi quần áo là dáng vẻ gì, trong sách đông cung này....."

Huyền Tề gảy nhẹ một chút trên trán nàng, sẳng giọng: "Muội thật đúng là muốn phạm thượng hay sao? Nếu Tôn thượng nghe lời này của muội, nhất định phải đưa muội trục xuất sư môn!"

"Ha ha, cái đó..... Ha, muội chỉ muốn giải trí một chút mà thôi!"

"Được rồi, nhanh nằm xuống, nghỉ ngơi thật tốt."

"Nhưng bây giờ trời xanh mây trắng ban ngày ban mặt, huynh kêu muội làm sao nghỉ ngơi?"

Huyền Tề cúi đầu suy nghĩ một chút, hai mắt quét nàng hỏi "Bây giờ vết thương ở ngực muội còn đau hay không?"

"Không đau, chính là ngày đó chảy máu quá nhiều, trong thân thể không...có nhiều hơi sức. Thật ra thì một kiếm của hồ ly tinh kia đâm cũng không sâu, cũng không biết lúc ấy vì sao ngay cả ý chí phản kháng muội cũng không sinh được."

"Muội đó, là bị trúng mị thuật của Hồ Tộc làm cho mê hoặc ý trí, nghĩ đến thật là nguy hiểm, nếu như hôm đó Tiên Tôn chưa kịp lúc chạy tới, thì muội sẽ là tiên nhân đầu tiên trong Tiên giới bởi vì mất máu quá nhiều mà chết!"

"Hắc hắc....."

Huyền Tề liếc nàng một cái, làm như nhớ ra cái gì đó, nói nhỏ: "Huynh nghe nói trên Trường Lưu tiên sơn có một ôn trì, lại rửa sạch gân tủy, càng là Thánh trì chữa thương, chỉ là kém hơn nhiều so với Linh Tuyền trên đỉnh Thái A."

Thiên Âm có vẻ nóng lòng muốn thử không thể chờ đợi: "Vậy còn chờ gì, chúng ta phải đi ngay để biết!"

Huyền Tề quả quyết cự tuyệt: "Không được! Phải để tôn thượng đồng ý muội mới có thể đi ra!"

"Huynh....." Con ngươi Thiên Âm đảo một vòng, liền lại thỏa hiệp. Nàng có Tuyết Tuyết trong tay, lo gì không tìm được chỗ đó!

Vừa nghĩ tới Thiên Tuyết, nàng bỗng dưng kinh sợ, hỏi vội: "Tuyết Tuyết đâu? Sư phụ có dẫn nó trở lại hay không?"

Sắc mặt Huyền Tề cổ quái liếc nàng một cái, chậm rãi nói: "Tiểu thú kia của muội, tự mình trở lại, chỉ là, nó cao lớn hơn không ít."

Lời nói vừa dứt, cửa bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng, trắng noãn như tuyết, một đôi mắt to như bảo thạch vụt sáng rất xinh đẹp.

"Khanh khách....."

Tiếng cười quen thuộc truyền tới, Thiên Âm nhìn giống* tiểu sư tử nhỏ Thiên Tuyết hôm nay, cằm suýt nữa đã rơi xuống.

Giống*: giống này là giống nồi, giống loại nha mọi người.

Thiên Tuyết cũng quẩy đuôi, thân hình lại biến thành dáng vẻ nhỏ nhắn như nhảy đến bên người nàng, thân mật liếm liếm mặt của nàng.

Bỗng dưng nhớ tới trước khi hôn mê Thiên Tuyết hình như biến mất không thấy, nàng vội vàng quan tâm nói: "Tuyết Tuyết, ngươi không sao chớ? Thời điểm ở trên thềm đá làm sao ngươi biến mất?"

Ánh mắt Thiên Tuyết lóe lóe, vung đầu vây quanh nàng, ngay sau đó chui vào trong chăn thở to ngủ.

Thiên Âm và Huyền Tề liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau dời tầm mắt nhìn Thiên Tuyết.

Huyền Tề vuốt cằm nói: "Xem ra tiểu thú này có bí mật gạt muội!"

Thiên Âm híp mắt nhìn chằm chằm nó, cả người Thiên Tuyết run lên, vội vàng vùi đầu vào trong móng vuốt, chỉ chốc lát sau liền vang lên tiếng ngáy.

Trong lúc hai người đang thử đào bí mật của Thiên Tuyết ra thì ở một nơi khác trong Tiên điện Trường Lưu, thời gian, không khí trái lại là một màn đông lạnh.

Tiên điện to như vậy, người của các đại tiên sơn được phân ngồi một chỗ, chủ vị Trường Lưu, vị trí phía dưới bên trái là Trọng Hoa và những người liên quan đến Thái A, đối diện chính là Hiên Viên Tiên Tôn Lịch Chi đã lâu không lộ diện.

Hắn toàn thân cẩm y ngồi thẳng ở phía bên phải vị trí cao nhất, dung nhan tuyệt lệ, không giống với Lưu Quang xinh đẹp, hắn xinh đẹp kiều diễm mà nhu nhược, mặt mày thon dài, lộ ra nét mặt quyến rũ, giống như qua một loại tỉ mỉ miêu tả, không điểm mà môi đỏ mân, vô cùng sít chặt, lại vẫn là giống như có giọt nước ở trên, đầy đặn ướt át.

Nếu không phải nét mặt hắn vô cùng nghiêm trang lạnh lùng không ai bì nổi, rất khó làm cho người ta tưởng tượng, một người có bề ngoài còn mảnh mai hơn so với nữ tử, lại là Tiên Tôn của một phương như vậy.

Hắn ngồi ngay thẳng, tầm mắt không nhanh không chậm quét qua mọi người, ánh mắt mơ hồ khinh thường, dường như có vẻ không đặt người khác ở trong mắt, nhất là khi hắn nhìn về phía ánh mắt của Trọng Hoa, hàng loạt ánh sáng như tia lửa điện bắn tới.

Lưu Quang nghiêng ngồi ở bên cạnh Trọng Hoa, vẻ mặt thảnh thơi nhàn hạ nhìn chằm chằm Lịch Chi, ánh mắt kia lại nhìn hắn chằm chằm dường như muốn đâm thủng ra một lỗ.

Đại điện trầm tĩnh thật lâu, rốt cuộc bởi vì một câu nói của Lịch Chi mà đánh vỡ.

"Thượng tiên Lưu Quang, không biết có ý kiến với bổn tôn hay không? Từ lúc tiến vào điện liền vẫn nhìn chằm chằm bổn tôn, chẳng lẽ ngàn năm không thấy, đối diện gặp nhau lại không quen biết rồi hả?"

Lưu Quang xinh đẹp cười một tiếng, đổi một tư thế ngồi, trên người Linh Đang vang lên từng đợt, hắn lấy tay đỡ trán liếc xéo Lịch Chi: "Bổn tọa cũng không phải không biết, chẳng qua là cảm thấy đã lâu không gặp, Lịch Chi tỷ tỷ ngươi lại mập lên."

Một tiếng tỷ tỷ làm trong điện lập tức vang lên tiếng buồn cười. Người nào không biết từ trước đến nay Lịch Chi hận nhất người khác lấy diện mạo của hắn nói chuyện này?

Khóe mắt Lịch Chi co rút lại, ra vẻ thoải mái cười một tiếng: "Dĩ nhiên là kém hơn dáng vẻ tựa như nữ tử xinh đẹp của Thượng tiên Lưu Quang, nếu không phải biết ngươi nhiều năm, bổn tôn thật khó đối đãi với ngươi như nam tử."

"Thế nào, ngươi cực kỳ hâm mộ bổn tọa thiên sinh lệ chất*, đối với mình da thô nên cảm thấy xấu hổ sao."

Thiên sinh lệ chất*: trời sanh xinh đẹp, có khí chất.

Lịch Chi chưa ra tiếng, một đệ tử trẻ tuổi đứng bên cạnh hắn sắc mặt đã đỏ lên, trợn mắt giận dữ nhìn Lưu Quang: "Càn rỡ! Ngươi chẳng qua chỉ là một Thượng tiên, có tư cách gì vũ nhục Tiên Tôn chúng ta?..... Phốc!"

Giọng nói vừa dừng, hắn đã bay ra ngoài đụng vào cây cột sau lưng miệng phun máu tươi rơi xuống đất. Cả đại điện chỉ nghe tiếng vang dòn giã của Linh Đang, chỉ có rất ít người thấy rõ Lưu Quang ra tay như thế nào.

Người của Hiên Viên tiên sơn rối rít tức giận, Lịch Chi đưa tay ngăn mọi người lại.

Lưu Quang cười lạnh một tiếng, trở lại chỗ ngồi, lạnh nhạt liếc xéo vẻ mặt ẩn nhẫn của Lịch Chi: "Tiên Tôn có gì giỏi, chẳng qua là một hư danh thôi." Ngay sau đó cười khẩy: "Trong mắt đệ tử của ngươi không có người, Dĩ Hạ Phạm Thượng, bổn tọa thay ngươi dạy dỗ, cũng cho hắn biết được, trong tiên giới này, cũng không phải chỉ có một Tiên Tôn Hiên Viên."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Trọng Hoa giận dữ

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Lưu Quang, hôm nay ngươi tới là muốn gây ra rắc rối hay sao?" Lịch Chi đứng dậy, trên mặt xinh đẹp hiện đầy sương lạnh: "Nếu đối với Hiên Viên ta có gì bất mãn, bổn tôn kính xin chỉ giáo!"

"Ngươi xứng sao?"

"Ngươi....."

Lưu Quang cười lạnh nghiêng đầu không nói nữa, chống lên cằm nhìn về Trọng Hoa.

Thiên Ngô và Hoa Tần thầm cười khổ, Lưu Quang này đến chỗ nào, tất nhiên chiến tranh sẽ không tắt. Vào lúc này hắn cố ý chọc giận Lịch Chi, rồi lại không biết là vì nguyên nhân gì.

Từ trước nay, Hiên Viên và Thái A không hợp, năm đó Thái A chưa trở thành Tiên sơn quan trọng nhất trong Tiên giới thì một nhà Hiên Viên là độc nhất, kể từ khi Trọng Hoa bước nửa chân vào Thần Cảnh, Lưu Qang thành Nhất Minh Kinh Nhân*, hơn nữa lần trước Tiên Tôn Hiên Viên mọc cánh thành tiên, tình thế trong cả Tiên giới mới bỗng nhiên xảy ra đại biến hoá.

Nhất Minh Kinh Nhân*: bỗng nhiên nổi tiếng; gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc ("Sử ký, Hoạt kê liệt truyện": "thử điểu bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên: bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân". Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc)

Đã từng cầm đầu Hiên Viên hôm nay muốn kính trọng hơi thở người khác, trong lòng tất nhiên sẽ oán giận bất bình. Đây cũng không phải là không thể lý giải. Chỉ là hình như thái độ Lịch Chi cũng quá cực đoan đi, hắn thậm chí coi Thái A như kẻ địch không đội trời chung, điểm này cũng làm người ta khó hiểu.

Trường hợp cuối cùng hắn công khai hoặc bán công khai đã nhiều lần nói rõ, nhất là không thể nhìn nổi Trọng Hoa này cố tình làm ra dáng vẻ thanh cao, thấy phiền lòng. Rất có cảm giác muốn phân cao thấp với Trọng Hoa.

Tiên giới ai không biết Trọng Hoa từ khi ra đời đã bắt đầu có dáng vẻ thanh cao, mấy ngàn năm không có một chút thay đổi nào, cố tình Lịch Chi lại muốn bắt chuyện này mà nói đến, chúng tiên không biết nên khóc hay cười nhiều, cũng không khỏi xa cách hắn.

Là cố ý là hôm nay, mặc dù ở trước mặt mọi người, Lưu Quang sỉ nhục hắn, cũng lại không một người nói giúp, cuối cùng vẫn còn Tiên Tôn của Trường Lưu Nguyên Ly Nặc ra ngoài làm người hòa giải.

"Hai vị đều là người có thân phận cao quý trong Tiên giới, không cần quá vì chuyện nhỏ bé tí tẹo đả thương hòa khí lẫn nhau. Mọi người cũng có nhiều ngày không tụ họp, hôm nay lão hữu* tụ họp lại một chút, phải là hoà thuận vui vẻ mới đúng. Ha ha..... Hôm nay ngồi ở chỗ này, chúng ta chỉ nói Ma tộc, không nói chuyện khác, mong rằng hai vị để lại cho ta một chút mặt mũi, chuyện này đến đây kết thúc đi?"

Lão hữu*: bạn già lâu năm, bạn chí cốt.

Nói qua quay đầu phân phó nói: "Đưa tiểu hữu của Hiên Viên này đi chữa thương, nhớ phải chăm sóc thật tốt, không được có nửa phần chậm trễ." Lại vừa đúng cười: "Tiên Tôn Lịch Chi, kính xin nhập tọa."

Lịch Chi giận dữ vung tay áo ngồi xuống, hung ác trợn mắt nhìn Trọng Hoa lạnh nhạt một cái, xoay mặt đi.

Trọng Hoa nâng ly trà uống vào miệng, tầm mắt quét về phía Lưu Quang, nhưng ánh mắt đã lóe lên.

Thiên Âm từng nói tới, nếu không phải một đôi song sinh đạo nhân bắt cóc nàng đi, nàng cũng sẽ không rơi vào trong tay hồ yêu. Nhìn chung cả Tiên giới, có một đôi Tiên Nhân song sinh hắc bạch khác biệt hai hàng lông mày, cũng chỉ có hai vị Trưởng lão của Hiên Viên là Hắc Mi và Bạch Mi.

Bọn họ có thể trắng trợn bắt Thiên Âm đi như thế, hiển nhiên là không Thái A để ở trong mắt, vào lúc này Lưu Quang cố ý gây sự, rất có thể là đang thay Thiên Âm hả giận.

Đúng lúc này, giọng nói của Lưu Quang truyền vào đầu Trọng Hoa: "Ngươi nhìn ta làm cái gì, Trọng Hoa ngươi cao cao tại thượng không làm chuyện không phẩm hạnh này, ta cũng không phải ngươi. Dám can đảm khi dễ người của Thái A ta, cho dù là người nào, bổn tọa cũng phải làm cho hắn trả giá thật lớn!"

Trọng Hoa nhẹ nhàng trả lời: " Khi dễ đồ nhi ta, tất nhiên ta sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Lưu Quang hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu nhìn về ngoài điện.

"Này các vị....." Nguyên Ly Nặc đang muốn mở miệng nữa, Trọng Hoa chậm rãi đưa tay ngăn trở lời nói của hắn, bình tĩnh nhìn Lịch Chi, giọng nói đã lạnh lẽo: "Trước đó, bổn tôn muốn thỉnh cầu hai người của Lịch Chi sư huynh."

Lịch Chi hừ lạnh, bỏ mặc.

Vẻ mặt Trọng Hoa không thay đổi, nói: "Nếu Lịch Chi sư huynh ngầm cho phép, như vậy ngày sau bổn tôn thấy hai vị Tiên nhân Hắc Bạch lông mày, chắc chắn tự tay trảm dưới kiếm....."

"Trọng Hoa ngươi lớn mật!"

Lịch Chi nghe hắn muốn chém người của mình, không đợi Trọng Hoa nói xong liền giận dữ mắng mỏ lên tiếng: "Người của Hiên Viên ta, có thể để Trọng Hoa ngươi nói giết liền giết hay sao?"

Sắc mặt của Trọng Hoa cũng trầm xuống, khí lạnh quanh thân tựa như băng, mọi người chỉ cảm thấy nhiệt độ quanh thân cũng giảm rất nhiều: "Như vậy, đồ nhi Thiên Âm của ta là có thể nói giết liền giết sao? Nếu không phải hai người Hắc Bạch bắt Thiên Âm đi, Thiên Âm nào đến nỗi rơi vào tay của hồ yêu, dẫn đến sinh mạng bị đe dọa?" Hắn bỗng dưng bước ra một bước, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng khí thế dọa người: "Lịch Chi sư huynh, ở chỗ này tiên ma đang đối đầu hết sức, hai vị Trưởng lão của Hiên Viên ngươi mưu toan giết hại đệ tử bổn tôn, chẳng lẽ ngươi không phải nên cho bổn tôn một lời giải thích sao?"

Mọi người đều kinh ngạc, rối rít nhìn Lịch Chi, vẻ mặt khác nhau.

Tin tức Thiên Âm bị thương tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều biết, chỉ nghe nói Thiên Âm bị hồ yêu gây ra thương tích, cũng chưa từng nghe qua có người của Hiên Viên nhúng tay vào.

Vẻ mặt của Lịch Chi bỗng dưng biến đổi, nhưng lại lập tức khôi phục thái độ bình thường, cười lạnh nói: "Hừ! Muốn gán tội cho người khác lại sợ gì không có lý do? Hai vị Trưởng lão Hắc Mi Bạch Mi đã hai năm không có xuất quan, bổn tôn ngược lại không biết, đệ tử của ngươi là từ khi nào, ở đâu bị hai người bọn hắn bắt đi muốn làm hại hay sao? Buồn cười! Đầu tiên là Lưu Quang, cuối cùng là Trọng Hoa ngươi, hai lần ba phen khiêu khích với bổn tôn, nhưng đúng là muốn gây ra cuộc chiến trong tiên môn." Hắn cười dữ tợn nhìn về phía Lưu Quang, người sau đang móc lỗ tai chán đến chết, hắn cả giận nói: "Quan hệ của Lưu Quang và Mặc Tử Tụ không cạn, nhiều năm qua các đại tiên sơn đều bị Ma tộc đột kích, duy nhất chỉ có Thái A ngươi, ngay cả một lần cũng không có, bổn tôn có phải có thể hoài nghi hay không, ngoài mặt Thái A đối lập với Ma tộc, kì thực đã sớm đầu quân vào Ma tộc, cam tâm làm chó của Ma tộc cơ chứ? Còn nữa, đừng nói hai vị Trưởng lão Hắc Mi Bạch Mi là từng ra tay với Thiên Âm, cho dù là hai người họ có thật bắt Thiên Âm đi, đó cũng là vì Thần Tàng, chẳng lẽ phải chờ đợi người của giới yêu ma xuống tay trước hay sao?"

Tiếng nói vừa rơi xuống, cuồng phong nổi lên, mọi người bình tĩnh lại thì cả người Lịch Chi từ trên chỗ ngồi bị nhấc lên cách mặt đất, một đôi tay thon dài trắng trẻo đã để ở trên cổ của hắn.

Sắc mặt mọi người đại biến, nhìn Lịch Chi giống như nói đứa trẻ bình thường nhấc lên ở trong tay Trọng Hoa, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Trọng Hoa giận dữ, mọi người không thể không sợ hãi. Nhất là các đại Tiên Tôn Chưởng môn, giờ phút này cảm thấy không lời nào có thể diễn tả được.

Trọng Hoa mới vừa rồi ra tay khi nào, thế nhưng lại không có một người thấy rõ!

Ngược lại Lam Duyệt nhìn chằm chằm Lịch Chi, khóe môi nâng lên nụ cười trào phúng.

Lưu Quang gào to một tiếng, phất tay ngăn cản Dục Trùng của Hiên Viên tiên sơn xông lên, cười xinh đẹp động lòng người.

"Trọng Hoa ngươi....." Khuôn mặt của Lịch Chi đỏ lên tức giận trợn trừng mắt nhìn Trọng Hoa, trong lòng xấu hổ tức giận căm hận..... Các loại cảm xúc hỗn hợp, quanh thân lại bởi vì bị Trọng Hoa khóa, trong lúc này khó có thể động đậy chút nào.

"Thái A, không cho phép bất kỳ kẻ nào vu oan!" Trọng Hoa lạnh lùng theo dõi hắn: "Hai người Hắc Bạch lấy lớn hiếp nhỏ, khi dễ đệ tử Thiên Âm của ta, mạng của bọn hắn, cho dù ngươi đồng ý hay không, bổn tôn chắc chắn phải có được!"

Tầm mắt hắn chậm rãi quét qua mọi người, giọng nói càng bình tĩnh cũng khiến cho người ta sợ: "Thiên Âm là đệ tử bổn tôn, chỉ là một thân thể, nếu sau này còn có ai dám can đảm tổn thương nàng một phần, chính là kẻ địch của bổn tôn!"

Sát khí bỗng nhiên tản ra, mọi người đều kinh ngạc, toàn thân đều là mồ hôi, đệ tử có tu vi hơi kém thì sắc mặt cũng đã tái nhợt không cách nào đứng thẳng!

Trọng Hoa buông Lịch Chi ra, xoay người bình tĩnh đi trở về chỗ ngồi, sắc mặt trước sau như vẫn lạnh nhạt, giống như mới vừa cũng không có chuyện gì xảy ra.

Lưu Quang nhỏ giọng cười một tiếng, trong mắt đều xao động khí: "Phải ngoan ngoãn, Thiên Âm cũng không phải là các ngươi....." Hắn quét mắt qua mọi người một cái, xinh đẹp cười một tiếng: "Nàng cũng không phải là bất kỳ kẻ nào cũng đều có thể động vào được, nhớ lời bổn tọa nói ngàn vạn lần không được đánh chủ ý lên người nàng, nếu không, hắc hắc, bổn tọa sẽ làm hắn sống không bằng chết!"

Kéo theo một mùi hoa, hắn bỗng chốc biến mất ở trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cho Tuyết Tuyết tìm kiếm đối tượng

Editor: Tiểu Ly Ly.

Đây là tác phong trước sau như một của hắn, mọi người đã tập mãi thành thói quen, chỉ là lời hắn nói trước kia, cũng là khiến mọi người sinh ra hàn ý trong lòng.

Mắt của Thanh Đại co rụt lại, lặng lẽ quan sát Trọng Hoa mấy lần, thầm kinh hãi.

Hành động lần này của Trọng Hoa nói rõ là muốn mượn Lịch Chi tới cảnh cáo những người có ý nghĩ ngông cuồng với Thần Tàng!!!

Đáy mắt Thanh Đại chợt lóe sáng, Thần Tàng, làm sao một người Trọng Hoa là có thể khiến mọi người dừng bước?

Lam Duyệt đều thu vẻ mặt đầy suy nghĩ của mọi người vào đáy mắt, khẽ mỉm cười, nói: "Ha ha, tất cả mọi người xin bớt giận. Đã tới trao đổi chuyện của Ma tộc, chớ vì một chút chuyện nhỏ không đáng kể mà đả thương hòa khí lẫn nhau. Ha ha, lần trước Tru Tiên thua chạy, tuyên bố ba ngày sau càn quét Trường Lưu thêm một lần nữa, không biết các vị có kế sách ứng phó với Ma tộc hay không?"

Vô Tư nhíu chặt lông mày: "Xưa nay tiên ma giao chiến đều ở Thần Đăng Sơn, mặc dù Ma tộc có đánh lén các đại tiên sơn, nhưng chưa bao giờ có quy mô như thế. Lần này cơ hồ là dốc toàn bộ lực lượng." Nàng như cố tình nhìn về phía Lục Nhiên, khẽ mỉm cười, nụ cười xinh đẹp giống như vì sao chất đầy trời, lóe sáng động lòng người: "Ta nghe thấy nguyên nhân chủ yếu lần này chính là do đệ tử Xích Hỏa của Lục chưởng môn bị trục xuất khỏi sư môn nên không cam lòng, cho nên vây đánh Trưởng Lưu. Tru Tiên cũng không phải luôn miệng nói muốn bắt Lục chưởng môn ngươi trở về Ma tộc hay sao."

Lục Nhiên không quá mức buồn vui mà nói: "Chưởng môn Vô Tư nói đùa, ta cũng chưa từng nghe qua Tru Tiên nói những lời này." Hắn cúi mắt xuống, vẻ mặt ẩn đi dưới lông mi: "Huống chi, Ma tộc tấn công Tiên giới, chưa từng có qua lý do? Loại lời đồn này nghe một chút cũng không sao, không cần cho là thật."

Vô Tư nhẹ giọng cười một tiếng, "Nhưng ta nghe nói, nàng đang ở Thần Đăng Sơn, chờ ngươi đến gặp mặt đấy."

Sắc mặt Lục Nhiên biến hóa, Nguyên Ly Nặc hừ lạnh nói: "Chưởng môn Vô Tư, bổn tôn nói qua, Xích Hỏa này muốn tấn công Trường Lưu, chỉ vì bảo vật, một kẻ Chưởng môn như ngươi, sao cũng giống như đệ tử không hiểu chuyện, tin những chuyện vô lý như vậy?"

"Ha ha....." Vô Tư che miệng cười khẽ: "Trường lưu Tiên Tôn nói đúng lắm, mặc kệ là thiệt hay giả, chuyện này vốn là của Trường Lưu, là Vô Tư có suy nghĩ vượt quá giới hạn rồi"

Đang nói, Trọng Hoa quét mắt ngoài điện, đứng lên, không có cảm xúc gì nói: "Ma tộc tấn công tới."

Quả nhiên không tới một khắc, một đệ tử của Trường Lưu hốt hoảng chạy tới: "Chưởng môn, không xong! Người của Ma tộc lại bắt đầu tấn công tiên sơn rồi! Nhóm lớn Ma tộc đang công kích kết giới! Lần này dẫn đầu là Xích Hỏa!"

"Cái gì?" Nguyên Ly Nặc hung ác trợn mắt nhìn sắc mặt Lục Nhiên đang biến hóa một cái, tức giận phất tay áo: "Khá khen cho Ma tộc hung hăng ngang ngược!"

Một trưởng lão trung niên đang đứng bên cạnh Lịch Chi cau mày nói: "Tru Tiên không phải nói ba ngày sau tấn công hay sao? Sao không giữ lời hứa như vậy?"

Lời này vừa nói ra, cả đại điện tĩnh lặng, sau đó liên tiếp tiếng buồn cười vang lên.

Sắc mặt Lịch Chi khẽ biến, rất khó chịu trợn mắt nhìn người nói chuyện một cái. Mọi người đồng thời nhìn hắn với ánh mắt khi dễ, vì thế cũng xem thường toàn bộ Hiên Viên,, Lịch Chi nhận thấy được những ánh mắt này, quay đầu lại gầm nhẹ với trưởng lão không có đầu óc này: "Thật là ngu đến không có thuốc chữa!"

Vô Tư nhớ Trọng Hoa, Lịch Chi này lại cố tình đối dịch với Thái A, bởi vi nàng xem trọng loại quan hệ này, cộng thêm người của Hiên Viên từ trước đến giờ mắt cao hơn đầu không ai bì nổi, không có nửa phần hảo cảm đối với người Hiên Viên, đùa cợt nói: "Xem ra các vị tiên hữu của Hiên Viên tiên sơn rất xem trọng uy tín của Ma tộc."

Thanh Đại nói xong lại quay đầu đi, ngắm nhìn Lục Nhiên, như có điều suy nghĩ nói: "Không ngờ lần này Ma tộc cũng ngoan cố, chuyên tấn công Trường Lưu. Hôm nay không phải chỉ là một cuộc ác chiến đơn giản như vậy rồi."

Tất cả mọi người nhíu mày, trước đó đệ tử truyền tới tin tức thận trọng ngắm nhìn Lục Nhiên, lắp bắp vừa sợ hãi vừa mơ hồ tò mò: "Chưởng môn, Xích Hỏa này đã xông vào tiên sơn, nàng, nàng nói, chỉ cần ngươi gặp nàng một chút, nàng liền dẫn ma chúng lui về Ma tộc....."

Mọi người vừa nghe, lập tức không biết nên khóc hay cười.

Ma tộc giày vò lâu như vậy, khiến cho toàn bộ Lục Đại tiên sơn của Tiên giới tụ tại một chỗ, trận địa đã sẵn sàng đón quân địch, hôm nay lại là một lý do nhẹ nhàng, liền để cho cuộc chiến đấu này kết thúc.....

Nhìn lại Lục Nhiên ôn nhu như ngọc đang ngồi, rất nhiều người cười thầm, Lục Nhiên này cũng có thể đưa tới tai họa.

"Bốp!"

Lời vừa mới dứt, Nguyên Ly Nặc đã tức giận đánh tan nát tay vịn cái ghế, hừ lạnh một tiếng liền bay ra điện.

Nhưng sau một khắc, thời điểm mọi người ở đây rời ghế muốn ra cửa điện, Nguyên Ly Nặc mang theo một luồng gió lạnh lảo đảo lui vào trong điện, ánh mắt cơ hồ muốn phóng hỏa.

Chỉ nghe hắn cắn răng nghiến lợi quát lên: "Xích Hỏa!"

Hét to lên một tiếng, cả đại điện run rẩy mấy cái. Xích Hỏa một thân y phục màu đỏ tươi nhẹ nhàng rơi xuống đất, từng bước từng bước từ từ đi vào đại điện.

Nàng cứ một người như vậy, một cái trường tiên* kỳ lạ, lặng yên không tiếng động dừng ở trước mặt mọi người, cách mấy trăm đôi mắt, kích động nhìn về Lục Nhiên.

Trường tiên*: roi dài.

Trong lúc này, đại điện yên lặng.

Chỉ có Lục Nhiên với nàng, song song nhìn thẳng vào mắt.

Thế giới bất động.

Hồi lâu, gương mặt của Nguyên Ly Nặc đỏ bừng, đang muốn ra tay, Lục Nhiên đứng dậy, đi từng bước một xuống bậc thang.

Vẻ mặt Xích Hỏa kích động thân thể mềm mại khẽ run, nhìn chằm chằm Lục Nhiên, thật lâu sau, mới run giọng gọi ra một tiếng: "Sư phụ....."

Trả lời nàng, là trường kiếm của Lục Nhiên đột nhiên ra khỏi vỏ!

Thiên Âm và Huyền Tề đè Thiên Tuyết xuống đất ép hỏi bí mật nhỏ của nó, Thiên Tuyết lăn tròn mắt tránh trái tránh phải, cố tình một câu tiếng người

cũng không nói, Thiên Âm nhanh chóng dùng toàn bộ đe doạ dụ dỗ, chỉ kém không đề nó ra đánh một trận, nhưng Thiên Tuyết vẫn là một dáng vẻ mệt mỏi, dù sao cũng gõ không ra một cái rắm buồn bực.

Hai tay Thiên Âm chống nạnh nhìn chằm chằm nó, đột nhiên đụng tới một câu nói, Thiên Tuyết sợ tới mức lông thú dựng đứng.

Nàng nói: "Tuyết Tuyết, ngươi có phải đến thời kỳ động dục hay không?"

"Khụ....." Huyền Tề rất là đồng tình liếc nhìn Thiên Tuyết, nàng có lối suy nghĩ rất có tính chất nhảy nhót, cho dù là chung đụng với nàng sáu năm, hắn như cũ vẫn cảm thấy ngạc nhiên. Nhìn nó bởi vì những lời này mà thân thể phát run, hắn cúi đầu kìm nén đến ho khan liên tiếp.

Thấy thân thể Thiên Tuyết " kích động không chịu nổi", Thiên Âm đã hiểu tựa như vuốt ve lông của nó, rất có cảm giác tang thương: "Thời gian thấm thoát trôi qua Tuyết Tuyết ngươi cũng đã trưởng thành, trái tim cũng đã biết run động, một người tỷ tỷ như ta đây ngay cả đối tượng cũng không thể giúp ngươi tìm, ai....." Cúi đầu suy nghĩ chớp mắt một cái, ánh mắt nàng lấp lánh ngẩng đầu: "Con bạch hạc kia của Huyền Trưởng lão gia gia rất xinh đẹp, hay là Tuyết Tuyết ngươi chấp nhận đi, không chừng sẽ sanh ra được....."

"Không cần!" Móng vuốt của Thiên Tuyết vung tới, một tiếng xé rách gấm lụa truyền đến, Thiên Âm kinh ngạc nhìn ống tay áo bị xé rách, lắp bắp nói: "Nếu như không thích, cũng không cần tức giận..... Nếu như ngươi không thích thú, ta cũng vậy có thể vì ngươi tìm dáng vẻ giống người." Nàng chỉ về phía Huyền Tề: "Ngươi thấy Huyền Tề ca ca như thế nào? Dịu dàng lại....."

Thiên Tuyết lập tức đứng dậy, cực kỳ bi thương nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, làm hại lời còn sót lại của nàng cũng nuốt trở lại trong bụng. Thẳng thắn trừng nàng mất hồn mới thu lại ánh mắt thú bi thương, cả người tỏ ra ánh sáng tím, từng bước từng bước đi ra ngoài điện, bóng lưng nho nhỏ này, chiếu ánh mặt trời vàng kim ngoài cửa, có vẻ cực kỳ cô độc cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Là nam hay là nữ?

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm ngây người, vì đây là lần đầu Thiên Tuyết nổi giận đối với mình khiến cho nàng cảm thấy phiền muộn đau lòng, vẻ mặt trở nên hoảng hốt tiêu cực. Huyền Tề ở một bên cũng đang cười đến nội thương.

Thật lâu sau, trong giọng nói của hắn vô cùng cảm thông nói: "Có một chủ nhân như muội vậy, huynh cảm thấy bi ai cho Thiên Tuyết."

"Vì sao?"

"Muội..... Chẳng lẽ không nhìn ra, Thiên Tuyết là thú đực sao? Muội tìm đối tượng cho hắn, không phải thú đực chính là nam tử, muội bảo nó..... Làm sao mà chịu nổi?"

Tinh thần Thiên Âm chấn động: "Tuyết Tuyết là thú đực?!"

"Hàng thật giá thật." Huyền Tề thần thần bí bí nói: "Hơn nữa huynh nghe gia gia nói, Thiên Tuyết này là Thần Thú, hiện nay Lục giới chỉ này một con, đừng xem hiện giờ nó còn nhỏ mà xem thường, đợi sau khi trưởng thành thiên phú của nó sẽ thức tỉnh, lực chiến đấu có thể so với Thượng cổ Thần Ma."

"Oaa" Thiên Âm kinh hãi, sau khi hết khiếp sợ lập tức vui như mở cờ trong bụng: "Tuyết Tuyết của muội lợi hại như vậy sao? Vậy bao lâu mới tính là nó đã trưởng thành?"

Huyền Tề ho khan một tiếng trong lòng cảm thấy có lỗi, ấp úng một lúc lâu sau mới nói: "Năm trăm năm....."

"....."

Bầu trời bỗng dưng đen xuống. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Thiên Âm chạy ra cửa nhìn trời một chút: "Bầu trời sao đột nhiên lại tối?"

Huyền Tề cốc một cái lên đầu nàng, mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Muội không biết đó là binh lính Ma tộc sao? Trời tối..... Uổng cho muội đã đi Ma tộc du ngoạn đây! Đi ra ngoài đừng nói muội là người Thái A, mất mặt....."

"Oa? Là Xích Hỏa tỷ tỷ!" Nhìn một bóng người như gió bay điện chớp xông về mặt đất, Thiên Âm kêu khẽ một tiếng liền muốn chạy ra ngoài, Huyền Tề một tay bắt lấy nàng trở lại: "Muội đi đâu vậy?"

"Xích Hỏa tỷ tỷ nhất định là đi tìm Lục Nhiên, muội phải đi qua nhìn một chút!" Thiên Âm liều mạng giãy dụa..... Hai cánh tay của Huyền Tề giống như vòng sắt. Thiên Âm nóng nảy: "Huyền Tề ca ca huynh mau buông muội ra, sư phụ bọn họ đều ở Tiên điện, chuyến đi này Xích Hỏa tỷ tỷ dữ nhiều lành ít....."

"Vậy cũng không có bất kỳ quan hệ gì với muội." Huyền Tề bắt lấy từng ngón tay của nàng đang bám chặt ở trên cửa đẩy ra, tóm lấy thân thể của nàng, lúc này hắn làm thế nào cũng không tách ra được, chỉ đành phải nhẹ lời khuyên bảo: "Tình huống hiện giờ của muội không nên xuất hiện ở trước mặt người, Tôn thượng dặn đi dặn lại huynh phải trông chừng muội cho thật tốt, chính là sợ muội kích động chạy đi gây chuyện."

Thiên Âm mắt điếc tai ngơ, Huyền Tề khẩn trương nắm chặt không buông: "Muội nhìn muội bây giờ, bị người xem thành vị thần cuối cùng, đối với người khác mà nói, chỉ là một cái đùi gà bốc hơi nóng, muội sẽ không sợ vừa ra khỏi cửa bị người gặm ngay cả xương vụn cũng đều không thừa sao?"

Trong đầu Thiên Âm lập tức hiện ra dáng vẻ mình cả người bốc lên mùi dầu thơm ngát, chung quanh một nhóm người chà sát tay cầm đao lấy kiếm chờ chia cắt nàng.....

Lập tức run một cái lấy lại tinh thần, binh lính Ma tộc cũng ngay tại lúc này, bắt đầu công kích kết giới lần thứ nhất. Trong Tiên điện cũng truyền ra âm thanh tức giận của Nguyên Ly Nặc.

Thiên Âm buông lỏng tay ra giống như chán nản, Huyền Tề vui mừng, cho là nàng nghe của lời khuyên của mình mà bỏ qua, đang âm thầm hả hê tài ăn nói của mình tiến triển không ít, nàng quay người lại, cũng là vừa lấy một đôi mắt đẫm lệ điềm đạm đáng yêu nhẹ nhàng nhìn chằm chằm vào hắn.....

Trong lòng hắn hồi hộp run lên, ôm cánh tay của nàng không tự chủ buông ra, đầu lưỡi bắt đầu thắt: "Thiên, Thiên Thiên Thiên Thiên..... Muội muội đừng nhìn ta như vậy, ta ta cũng là vì vì muốn tốt cho muội....."

"Huyền Tề ca ca....." Thiên Âm nhẹ nhàng một cái chớp mắt, đôi mắt giống hệt mèo con, một giọt lệ lớn chừng bằng hạt đậu muốn rơi lại không rơi, vẻ mặt vô cùng bi thương tội nghiệp.

Huyền Tề nhắm mắt lại, tự nói với mình không nên nhìn không nên nhìn, nhưng một đôi mắt sương mù mênh mông kia giống như mọc rễ cắm sau trong lòng hắn, làm thế nào cũng không thể xua đi được, hắn hít một hơi thật sâu, cầm tay của nàng, giống như lao tới đoạn đầu đài hết cách nói: "Chúng ta đứng xa xa nhìn, muội nhất định không được lên tiếng cũng không thể nhúng tay!"

"Được được!"

"Muội bảo đảm!"

"Muội bảo đảm không nhúng tay vào, nếu không Tuyết Tuyết biến thành thú cái!"

"....."

"Không đi!"

"Muội lấy gà nướng bảo đảm, bảo đảm tất cả phục tùng an bài của Huyền Tề ca ca, tuyệt không làm trái với ý nguyện của Huyền Tề ca ca một chút nào."

"Đi thôi."

***

Xích Hỏa một thân váy đuôi dài, áo ngực màu hồng, buộc vòng quanh thân hình hoàn mỹ. Nàng mất hồn nhìn Lục Nhiên, trong thời gian quá lâu, nàng cơ hồ đều đã nhìn thấy bóng dáng nam tử chân chính sống trong ký ức của nàng.

Cho tới giờ khắc này, cảm giác mất mát trong lòng nàng đột nhiên lại xuất hiện cảm giác viên mãn, nàng nghĩ, cuối cùng nàng gặp được hắn rồi.

Nhưng trong ánh mắt của hắn, rõ ràng đều là chán ghét, giống như cái gai xuyên thấu thân thể của nàng, đau đớn lan ra nhanh như vậy, trong thời gian ngắn nàng chỉ cảm thấy như ruột đứt từng khúc.

Ba ngàn năm trước, một câu "liệt đồ" của hắn nàng bị trục xuất sư môn, ba ngàn năm sau gặp nhau lần nữa, hắn xuất ra trường kiếm lạnh lẽo, một đôi mắt lạnh lùng chán ghét, một câu để cho nàng đau lòng như cắt: Ma tộc, nên trảm!

Cõi lòng nàng đầy hy vọng con mắt nhiễm một tầng băng sương, thẳng tắp đứng nghiêm, mắt thấy mũi kiếm đến trước mặt, cũng không nhanh chóng né tránh: "Nếu hận ta như vậy, thì giết thôi."

"Thánh điện Tiên sơn, làm sao người Ma tộc như ngươi có thể đặt chân vào đấy! Cút ra ngoài!" Lục Nhiên gầm lên một tiếng, trường kiếm đã mang theo khí lạnh đến trước ngực Xích Hỏa. Cẩn thận nghe qua, âm thanh của hắn còn mang theo vẻ nóng lòng vội vàng. che giấu

"Sư phụ!" Cảm thấy được hắn chần chờ, Xích Hỏa vui mừng không dứt, khó khăn lắm né tránh một kiếm này, nhưng vẫn đang bị kiếm khí cắt đứt làn váy. Nàng không ngừng né tránh, thủy chung không chịu giao thủ với hắn.

Lần này Lục Nhiên làm như không thấy, ra tay như điện, lập tức Xích Hỏa không đề phòng, bị một chưởng của hắn vỗ bay ra ngoài!

Tất cả mọi người theo Lục Nhiên đi tới ngoài điện, quả nhiên là trông thấy nhóm binh lính Ma tộc đứng giữa không trung đang tề tụ cùng nhau che trời tránh nắng, ra sức phá hư kết giới bên ngoài của tiên sơn.

Rất nhiều người của Ma tộc có tu vi tốt đã đi vào tiên sơn chiến đấu với đệ tử tiên môn, giờ phút này, chỉ nghe âm thanh giao chiến của binh khí, các loại chiêu thức và pháp thuật đều xuất hiện hỗn loạn, cộng thêm ngoài kết giới Ma tộc hô to lớn tiếng, ngay cả trong kết giới Tiên sơn chiến ý lại dâng trào, cả Trường Lưu Tiên sơn bị bao phủ ở tiếng vang bên trong, khí thế chiến đấu dâng lên hừng hực.

Nhìn thấy tình trạng ngay lúc đó, mọi người không khỏi oán giận.

Ma tộc quả nhiên là không để mọi người ở trong mắt, cho dù biết hôm nay Lục Đại tiên sơn hội tụ về Trường Lưu, lại dám xông thẳng không tránh, hiển nhiên là chưa để người của Tiên giới vào trong mắt.

Nhóm người Tiên Tôn Chưởng môn có vẻ bình tĩnh, một nhóm đệ tử Trưởng lão đã dễ nổi nóng rồi. Nhìn ma khí của nhóm người Ma tộc, một hai người có vẻ không thể chờ đợi, hiển nhiên là tư thế muốn vén tay áo bay lên đại chiến một trận.

Lục Nhiên đứng ở trên bậc thang, mắt nhìn xuống Xích Hỏa phía dưới đang che ngực hộc máu, ánh mắt lóe lóe, chậm rãi nhắm trường kiếm ngay nàng: "Tình nghĩa sư đồ giữa ta và ngươi đã đoạn tuyệt từ ba ngàn năm trước, ngươi đừng tiếp tục muốn khăng khăng một mực....."

"Ha ha....." Xích Hỏa ngửa mặt lên trời cười to ngắt lời hắn, nàng cười nước mắt giàn giụa, một thân váy hồng bị máu tươi nhiễm ra giống như một đóa hồng mai, tuyệt đẹp mà thê lương.

Nàng ngồi dậy, các đệ tử của Trường Lưu babo vây tấn công nàng lại bị một roi mà đánh bay đi ra ngoài, nàng cố chấp nhìn chằm chằm Lục Nhiên, toàn bộ nhu tình đều chứa trong đôi mắt trong suốt: "Sư phụ, ta chính là khăng khăng một mực như thế, ba ngàn năm trước ngươi nên biết. Hôm nay ta liều chết tiến đến, chỉ muốn gặp ngươi một lần....." Nàng tiến lên hai bước, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu: "Bởi vì ta vẫn luôn tin tưởng, sư phụ ngươi cũng là yêu ta đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Vấn đề này rất khó trả lời

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Không biết thẹn!" Nguyên Ly Nặc thẹn quá thành giận: "Phản đồ ngươi, đừng vội ở chỗ này nói xằng nói bậy!"

Xích Hỏa hừ lạnh: "Nguyên Ly Nặc, ta và sư phụ đang nói chuyện, có liên quan gì tới ngươi?!"

"Hừ, ngươi khi sư diệt chúng, dấn thân vào Ma tộc, người không có chỗ để được tha thứ. Nếu hôm nay chính ngươi muốn tới chịu chết, bổn tôn thành toàn ngươi!"

Hai người giống như kẻ thù, nói không đến hai câu liền đánh nhau.

Có người nói, bà tức* tựa như kẻ thù, một người đoạt nhi tử của người khác lại sợ người khác đoạt trở về, một người bị người khác đoạt nhi tử lại liều mạng muốn đoạt lại. Vì vậy một cuộc minh tranh ám ngươi đoạt tới ta đoạt đi, âm mưu dương mưu* cũng không thiếu được, chiến đấu đến cuối cùng, người ở giữa bị cướp đoạt tới cướp đoạt đi, thành người thắng lớn nhất, nhưng có lẽ cũng thất bại thảm hại.

Bá tức*: mẹ chồng nàng dâu.

Âm mưu dương mưu*: âm mưu và dương mưu giống nhau ở chỗ chỉ muốn đạt được kết quả tốt nhất. Chỗ khác biệt giữa chúng là âm mưu có sơ hở có thể tìm ra, mà dương mưu là theo thế mà động, theo thế mà phát, không có dấu vết để tìm ra, so với âm mưu thì cao minh hơn nhiều cũng khó thực hiện hơn nhiều

Trong đó, quan hệ giữa Xích Hỏa và Nguyên Ly Nặc, cũng có thể xem là như vậy.

Chiến đấu giữa hai người này, là ai cũng không cách nào nhúng tay, duy nhất chỉ Lục Nhiên có thể nhúng tay, cầm kiếm mà đứng, vẻ mặt thâm trầm che giấu tất cả cảm xúc.

Ngay lập tức, bên ngoài Tiên điện chỉ thấy hồng quang tán loạn, sóng khí quay cuồng, điện quang hỏa thạch tất cả những chiêu thức hai người tung ra giữa không trung hiện lên lại biến mất.

Vô Tư nhìn Xích Hỏa, lại nhìn Lục Nhiên một cái, rất đáng tiếc nói: "Ban đầu Xích Hỏa cũng coi là hạng người kinh tài tuyệt diễm, sau khi chìm đắm vào Ma tộc thì tu vi càng thêm tăng mạnh. Nếu ban đầu nàng chưa từng phạm phải sai lầm, hôm nay trong tiên giới sẽ có nhân tài xuất chúng."

Thanh Đại tiếp lời nói: "Đáng tiếc, đứa bé có tiền đồ như vậy."

Lúc trước Xích Hỏa chịu một chưởng của hắn đã bị trọng thương, vào lúc này đấu với thuộc hạ của Nguyên Ly Nặc chiếm không tới nửa phần tiện nghi, bị buộc từng bước lui về phía sau, máu từ trên người nàng chảy ra không ngừng.

Lục Nhiên cầm kiếm ngón tay trắng bệch. Lịch Chi kinh ngạc nhìn về hắn: "Sắc mặt của Lục chưởng môn sao khó coi như vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Lục Nhiên cười khẽ: "Mấy năm gần đây bế quan lâu ngày không thấy ánh sáng mặt trời, sắc mặt tự nhiên kém chút, làm phiền Tiên Tôn Lịch Chi lo lắng."

Lịch Chi cười như không cười, cũng không mở miệng.

Giữa không trung, Nguyên Ly Nặc từng bước từng bước mà ép sát, Xích Hỏa nhếch nhác chống cự, nhưng vẫn không rút đi.

Nguyên Ly Nặc hận nàng tận xương, ra tay không lưu lại nửa phần đường sống, nhìn như vậy, chỉ hận không thể chém nàng thành thịt nát.

Lịch Chi im ắng chỉ chốc lát thì tâm tư lại sôi nổi, nhìn Xích Hỏa chậc chậc sợ hãi than: "Người Ma tộc thật là trong mắt không có người, lại dám một người một ngựa xông tới, nói nàng dũng cảm thì đã coi trọng nàng rồi. Mặc dù Xích Hỏa này ở Ma tộc có địa vị cao, nhưng nếu thật muốn phân cao thấp với Tiên Tôn Trường Lưu, thì còn thiếu rất nhiều" Hắn liếc Lục Nhiên một cái, cười đến âm dương quái khí*: "Cho nên nói, hồng nhan họa thủy. Vô duyên vô cớ lại thu nhận nữ đệ tử này, hiện tại tốt rồi, dẫn lửa lên thân thôi....."

Âm dương quái khí*: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Lam Duyệt mỉm cười nói: "Lịch sư huynh nói thế qúa rồi, bên trong tiên môn nào không có nữ đệ tử, cũng không phải là ai ai cũng như Xích Hỏa vậy. Tiên Tôn Trọng Hoa cũng không phải có nữ đệ tử Thiên Âm rất biết điều."

Lịch Chi khinh thường: "Chuyện ngày sau ai có thể dự liệu được? Thiên Âm, không chừng chính là Xích Hỏa thứ hai!"

Lời mới vừa mới xong, đột nhiên cảm nhận được khí lạnh đập vào mặt, cả người Lịch Chi da thịt căng thẳng, tiếp theo nhìn lại, liền thấy Trọng Hoa đứng chắp tay, ánh mắt cũng là nhẹ nhàng quét tới một cái.

"Hừ!" Hắn phất tay áo quay mặt sang, giống như quan sát Nguyên Ly Nặc và Xích Hỏa đang đánh nhau, nhưng trong lòng lửa giận rào rạt, ngại vì tu vi của Trọng Hoa cao thâm khó lường, cố tình lại không dám làm bậy, chỉ đành phải âm thầm bực mình.

Mắt thấy kết giới sắp bị công phá, mọi người rối rít phóng lên trời, hoặc bổ sung kết giới sắp bị phá hư, hoặc xuyên qua kết giới xông vào trận địa của Ma tộc đại khai sát giới.

Trên mặt đất, chỉ có vẻ mặt Lục Nhiên từ từ mất huyết sắc, che chở cho Hồng Trang là Thiên Ngô, Trọng Hoa cũng ngửa đầu chuyên chú nhìn một chỗ không có người.

Thiên Ngô thấy dáng vẻ này của hắn, liền hỏi: "Tôn thượng, thế nào? Có gì không đúng sao?"

Trọng Hoa nói: "Mặc Tử Tụ tới." Đột nhiên vẻ mặt cứng lại, sau một khắc liền đã xuất hiện trước mặt Tam Trưởng Lão Thiên Ngô, vươn tay ra, một người từ trong sương mù dày đặc xuất hiện.

Thiên Ngô kinh sợ thối lui một bước: "Đây là....."

Sương mù tản ra, lộ ra nam tử trung niên với dáng vẻ khô gầy gầy trơ xương, đang dữ tợn mà cười cười.

"Quả nhiên là cảm thấy xấu hổ với người đứng đầu tiên giới, ảnh thuật này của bổn tọa xuất thần nhập hóa*, ngay cả Minh vương cũng khó mà phát hiện, ngươi có thể liếc mắt nhìn ra, khiến bổn tọa cảm thấy không bằng."

Xuất thần nhập hóa*: giống như xuất quỷ nhập thần, hành tung không rõ ràng.

Trọng Hoa lạnh nhạt liếc hắn, nhàn nhạt khạc ra một câu nói ra thân phận của người tới: "Minh giới Tứ Đại Thiên Vương là một trong những minh ảnh."

Minh ảnh khô cằn nở vài tiếng cười, giống như giờ phút này không phải cổ bị người để ở trong tay, vẻ mặt thản nhiên tự đắc thậm chí còn mang theo chút đắc chí: "Dĩ nhiên là bổn tọa, không ngờ đại danh bổn tọa Tiên giới đã nghe tiếng rồi, thật là xấu hổ xấu hổ."

Trọng Hoa yên lặng chớp mắt một cái, vẻ mặt không có gì nói: "Dĩ nhiên là nổi tiếng gần xa, nhớ năm đó ngươi vụng trộm tiểu thiếp Minh vương thân thể trần truồng bị đuổi giết không còn chỗ ẩn thân, có thể nói là nổi trong Lục giới, hôm nay nghĩ đến, vẫn là để cho người có ký ức mới mẻ không cách nào quên."

Hồng Trang đứng ở sau lưng Thiên Ngô nhịn không được lập tức cười phun khiến cho trên mặt trắng bệch của Minh Ảnh không có mấy lạng thịt nặn ra vẻ lúng túng xấu hổ.

Trọng Hoa không có tính toán ôn chuyện với hắn: "Từ trước đến giờ Minh giới và Tiên giới không can thiệp chuyện của nhau. Hôm nay ngươi thừa dịp thời điểm tiên ma giao chiến, sai Ảnh Nô tới đây ẩn vào Trường Lưu đến cuối cùng muốn thế nào?"

Minh ảnh Ảnh Nộ cười to: "Trọng Hoa, ngươi giả bộ ngu cái gì! Tất nhiên là Bổn tọa đến là vì vị thần cuối cùng, chẳng lẽ ngươi lại cho là ta tới thăm ngươi?" Hắn hừ hừ cười một tiếng: "Tuy là khí chất của ngươi tuyệt vời làm đất trời thay đổi, dung mạo khuynh thế liền ngay cả trời trăng cũng không bằng, nhưng phương diện kia của bổn tọa bình thường, tất nhiên chướng mắt ngươi....."

Nói còn chưa dứt lời, đông một tiếng, cái ót bị người hung hăng gõ vào, cũng không biết đầu của hắn là chất liệu gì, một âm thanh vang lên lớn như vậy, đầu của hắn lại không thấy máu chảy không thấy vết thương, vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Dĩ nhiên, một Ảnh Nô, tập hợp ngàn vạn bóng dáng mà thành con rối, muốn trông cậy vào nó chảy mấy thùng máu, cũng là Thiên Phương Dạ không thiết thực.

Duy nhất danh xưng có phản ứng, đó là vẻ mặt mơ hồ của hắn, ngay cả thân thể cũng lung lay mấy cái.

Giữa không trung tiên ma đánh nhau kích liệt, bên này Thiên Ngô và Hồng Trang khiếp sợ nhìn Thiên Âm, nhìn lại thiết côn trong tay to bằng bắp đùi, hai người lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Khóe miệng Trọng Hoa run lên, lo lắng này khi Ảnh Nô nhìn thấy dung mạo của Thiên Âm và truyền tin tức của hắn về Minh giới, đưa tới phiền toái không cần thiết về sau, đưa tay chùi một cái, liền khiến cho Ảnh Nô không thể chịu một kích hóa thành khói mù.

Hắn oán giận nhìn Thiên Âm, giọng nói cũng không biết là vui là giận: "Ngươi không phải nên nằm dưỡng thương cho thật tốt sao, lại tới xem náo nhiệt gì?"

"Chính là con....." Thiên Âm suy nghĩ nửa ngày, răng trên răng dưới vừa đụng liền nhảy ra một câu hối hận không kịp lời nói: "Ngứa da."

Trọng Hoa cúi mắt xuống, một lát sau nói: "Đã như vậy, sau khi trở về Thái A, đi Huyễn Hải suy nghĩ đi, khi nào tật xấu ngứa da được sửa lại thì trở ra."

"....." Vẻ mặt Thiên Âm chợt thay đổi, làm ra vẻ như bừng tỉnh: "Ôi? Sư phụ người mới vừa hỏi con cái gì? Tại sao không nằm dưỡng thương muốn tới tham gia náo nhiệt? Ai, cái vấn đề này rất khó trả lời, để cho Huyền Tề ca ca thay con trả lời thôi."

Trọng Hoa hình như cười cười, khó có được hắn nở nụ cười khiến cho Thiên Âm bị mê hoặc đồng thời tinh thần căng thẳng. Hắn nói: "Vi sư cho ngươi đi suy nghĩ, ngươi có ý kiến?"

"....."

"Còn chưa có nghe rõ? Vi sư có thể nhắc lại một lần nữa."

"Con..... Nghe rõ."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Ai u đầu của ta choáng váng

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Rất tốt." Hắn ngược lại nhìn Huyền Tề: "Trước khi ta đi ra cửa đã giao phó cho ngươi như thế nào?"

Ở sau lưng nàng, Huyền Tề bị Trọng Hoa tỉ mỉ nhìn chằm chằm, vội lúng túng hốt hoảng biện giải cho mình: "Là Thiên Thiên thừa dịp ta đi lấy nước không tiếng động lén chạy đến, ta muốn cản cũng không ngăn được, liền một đường đi theo tới đây....." Nói xong, tiếp thu được ánh mắt cảnh cáo mang theo một ít cầu xin của Thiên Âm, vội vàng mặt không biến sắc đổi lại lời nói: "Khụ, thật ra thì đi, là ta cảm thấy bên này náo nhiệt, nghĩ tới Thiên Âm hiểu biết nông cạn chưa từng thấy qua tình cảnh lớn như vậy, liền muốn mang lại cho nàng hiểu biết một chút tiên ma đại chiến trong truyền thuyết. Chưa từng nghĩ....."

Thiên Âm giận dữ vung tay lên, gậy to hành hung bị nàng ném ra, tiếp lời Huyền Tề mà tức giận không chịu nổi: "Chưa từng nghĩ lại nghe được quỷ đại thúc này lại coi rẻ sức quyến rũ của sư phụ, con dĩ nhiên là tức sùi bọt mép cho sư phụ, thẳng tay làm cho kẻ thù đau đớn tuyệt không nương tay!"

Trọng Hoa không chút cử động: "Mục đích thật sự của ngươi là gì?"

Thiên Âm không hề bị vạch trần nói dối mà tỏ ra xấu hổ, mắt chuyển động một cái, lặng lẽ nhìn trong không trung hai người Xích Hỏa và Nguyên Ly Nặc đánh nhau không rời, nhìn về phía hắn cười một tiếng, ánh mắt lướt qua hắn, rơi trên người Hồng Trang, lập tức nâng lên khuôn mặt tươi cười hết sức nhiệt tình, giương cánh tay nhào tới Hồng Trang: "Hồng Trang sư tỷ! Một ngày không gặp như cách ba năm, ta đây nửa tháng không thấy ngươi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của ngươi sao nhiều nếp nhăn hơn vậy? Nhìn từng cái nếp nhăn này, quả thật không cách nào nhìn thẳng phải hay không?!"

Ý cười nồng đậm của Huyền Tề thản nhiên nói tiếp: "Phải có!"

Hồng Trang tức gần chết, Thiên Ngô giận tái mặt quát lên: "Tiên ma đại chiến trước mặt, ngươi, nha đầu này cà lơ phất phơ giả điên thành ra thể thống gì?"

Trọng Hoa đưa tay nhắc tới sau cổ nàng, ném nàng cho Huyền Tề: "Coi chừng nàng, nếu không bổn tôn liền cự tuyệt yêu cầu của gia gia ngươi."

Hồng Trang và Thiên Ngô không hiểu ra sao, Huyền Tề cắn răng, vừa muốn theo Thiên Thiên, lại không thể làm trái với ý của tôn thượng. Trong lòng thiên nhân giao chiến thật lâu, vừa nghĩ tới lúc dáng vẻ Thiên Âm hoa lê đẫm lệ khổ khổ cầu khẩn, giống như là ném củ khoai lang phỏng tay là nàng cho Trọng Hoa, yếu ớt giơ tay lên lau trán, mồ hôi lanh cũng không có chảy ra, nhu nhược không xương lảo đảo về phía Thiên Ngô: "Ai yêu..... Đầu ta đau, không được, đau chết mất....."

Thiên Ngô bị Huyền Tề ôm thì lập tức sắc mặt vừa đỏ lại vừa xanh, âm thanh sắc nhọn quát lên: "Càn rỡ!!"

Huyền Tề được voi đòi tiên lại ôm chặt thêm một chút: "Ai yêu, đau chết mất, không được ta muốn hôn mê....."

Trọng Hoa không nói gì, Thiên Âm âm thầm giơ ngón tay cái, sau đó vẻ mặt nghiêm trang đứng ở một bên, hiển nhiên là thái độ không liên quan đến mình.

Đột nhiên bầu trời truyền đến một tiếng hô vô cùng khổ sở của Xích Hỏa, giương mắt nhìn lên, liền thấy Xích Hỏa bị Nguyên Ly Nặc đâm thủng bả vai, vội vàng lui về phía sau, máu tươi vẩy khắp nơi trên bầu trời.

Thiên Âm đột nhiên biến sắc: "Xích Hỏa tỷ tỷ!"

Mặc dù này tiếng kinh hô rất nhỏ, nhưng trong khi giao chiến nhóm người Chưởng môn Tiên Tôn, đều là xuyên qua bóng người dày đặc, vang đến bên này.

Trong lúc này, các đại Chưởng môn Tiên Tôn đều nhìn về Thiên Âm, nhìn vị thần cuối cùng trong lời đồn đãi này, vừa ở trong Ma tộc anh dũng giết địch, vừa chú ý chặt chẽ đến Thiên Âm, âm thầm suy nghĩ.

Trọng Hoa thu suy nghĩ của những người này vào trong đáy mắt, giữa lông mày hiện ra lo lắng. Bước ra một bước ngăn ở trước mặt Thiên Âm, ngăn cách tầm mắt mọi người.

Ngay lúc này Lục Nhiên nhảy vào không trung, thành công hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Lục Nhiên, ngươi lui ra cho ta!"

Nguyên Ly Nặc tức giận đến mặt trở nên tái xanh, lại không ngăn cản được tốc độ Lục Nhiên cưỡi mây mà đến.

Cả người hắn ngăn ở giữa Xích Hỏa và Nguyên Ly Nặc giữa, giống như gốc cây Thanh Bách, thẳng tắp nói: "Sư phụ, chuyện của ta và Xích Hỏa, ta trốn tránh ba ngàn năm, đúng lúc nên hoàn toàn kết thúc rồi."

"Ngươi.....! Ai!" Vẻ mặt của Nguyên Ly Nặc hết tím rồi lại xanh hết xanh rồi lại trắng, cuối cùng bất đắc dĩ: "Ngươi chớ để quên thân phận của mình, nếu để cho Trường Lưu hổ thẹn vì ngươi, ta quyết không tha cho ngươi!"

Lục Nhiên hơi rủ đầu xuống, không nói.

Cho đến Nguyên Ly Nặc lui về mặt đất, hắn mới chậm rãi giương mắt, gương mặt trơn bóng như ngọc hiện lên vẻ khổ sở: "Hỏa Nhi, ba ngàn năm không thấy, tất cả có mạnh khỏe chứ?"

"Ta....." Đã lâu thăm hỏi làm cổ họng Xích Hỏa nghẹn ngào: "Sư phụ, ta rất nhớ chàng."

Lục Nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Nguyên Ly Nặc, vừa nhìn về phía Xích Hỏa, nụ cười như tháng hai gió xuân ôn ấm áp: "Hỏa Nhi, ngươi thật là muốn làm cho vi sư thân bại danh liệt sao?"

Lạnh lùng trên mặt của Xích Hỏa trong khoảnh khắc tan rã thành tro, thân hình ở giữa không trung lảo đảo một cái, giống như buồm thuyền trong biển rộng cô độc sắp tàn: "Sư phụ, là lỗi của Hỏa Nhi, nhưng mà..... Ta đã không còn đường có thể lui! Ta không cầu sư phụ có thể tha thứ ta.....Ta chỉ cầu chàng có thể thật lòng nói một câu cho ta, dù là giờ phút này có chết, ta cũng sẽ dứt khoát."

Thiên Âm âm thầm vì nàng mà toát mồ hôi, lại lặng lẽ dời tầm mắt nhìn Trọng Hoa, ánh mắt trong suốt, cũng không dễ dàng thấy được nỗi ưu thương. Không trung, Xích Hỏa gằn từng chữ hỏi "Xin hỏi sư phụ, chàng có từng động lòng với ta hay không? Mấy ngàn năm qua, có từng nhớ ta một chút nào không?"

"Ngươi muốn nghe lời nói thật....." Lục Nhiên chậm rãi đến gần nàng, ở trên nét mặt kinh ngạc vui vẻ của nàng, một tay nắm chặt bả vai của nàng, nửa ôm lấy nàng vào trong ngực, trong tiếng gió, làm như có âm thanh than nhẹ truyền đến.

Mọi người không có nghe thấy Lục Nhiên nói gì, lại thấy Xích Hỏa vui mừng mà khóc, đưa ra hai cánh tay thật chặt bao bọc hắn.

Mấy ngàn năm oán giận nhớ nhung, ngưng tụ thành một giọt thanh lệ theo gió hóa đi. Xích Hỏa nhìn nam nhân trước mặt này, kích động trong lòng không

cách nào nói rõ, làm nàng khó có thể nói thành một tiếng, chỉ muốn vì vậy đắm chìm thật lâu ở trong ngực, cho dù sau một khắc sẽ chết đi, cũng không uổng cho nàng liều chết đến trước mặt hắn.

Thiên Âm không biết vì sao nàng lại đột nhiên lộ ra nụ cười, nhưng lại đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, một dự cảm xấu không có dấu hiệu nào xông thẳng lên đầu.

Trên mặt đất cả đám Tiên Nhân nhìn hai người trong không trung yên lặng ôm nhau, rất nhiều các đệ tử chung quanh mờ mịt, tầm mắt của nhóm người sư huynh đệ đồng môn giao nhau, âm thầm ở trong lúc tin tức bát quái vô hình lăn qua lộn phát huy ra nhiều phiên bản.

Dĩ nhiên, những thứ này đều là ngươi biết ta biết nhưng người khác không hiểu, ngay cả người ngoài không thể nói.

Nguyên Ly Nặc thừa nhận quanh mình quăng tới tầm mắt khác thường, ở trên hai người kia không trung, toàn thân tức tới phát run, giận tới áo bào lay động râu tóc dựng lên. Mắt thấy hắn không nhịn được xông lên, giữa không trung lại đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm trầm.

Tất nhiên, âm thanh binh khí đâm vào cơ thể.....

Thiên Âm ngơ ngác nhìn giọt máu rơi xuống như mưa từ trong không trung, trong lòng truyền đến một âm thanh lanh lảnh vang lên. Nàng nghĩ, cuối cùng thi Xích Hỏa vẫn phải thất vọng.....

Ngay cả Huyền Tề không khỏi hô nhỏ một tiếng: "Lục nhưng Chưởng môn lại có thể....."

Trời cao đất rộng, mây trôi từ từ.

Không trung máu như rơi xuống đất, nhiễm đỏ cả bầu trời bị đám mây kì lạ bao trùm, cũng nhiễm đỏ mắt người.

Nụ cười Xích Hỏa ngưng ở khóe miệng, cúi đầu lẳng lặng nhìn trường kiếm xuyên thấu ngực, ánh mắt mơ hồ.

Nàng ngẩn ngơ, rồi lại nghĩ, chết ở trong tay hắn, cũng là đủ hài lòng, nhưng vì sao, trong lòng lại đau như thế!

Nam tử này nàng lưu luyến si mê, đúng là vẫn còn cho nàng một câu trả lời, như vậy, là đã đủ rồi.....

Một câu nói thật kia!

Hắn nói, Hỏa Nhi, ngày mà nàng không ở đây, ta rất cô đơn.

Lời editor: "Hay cho câu, chết trong tay hắn, nàng cũng hài lòng." Trong chuyện này, đau lòng nhất là Lục Nhiên, yêu mà không thể nói bởi ngăn cách của thân phận "Hỏa nhi, những ngày tháng không có nàng, ta rất tịch mịch". Đọc tới đây rưng rưng nước mắt, mong sau này Thiên Thiên của chúng ta sẽ không phải là Xích Hỏa thứ hai:(((

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Sư phụ người xem! Mỹ nữ!

Editor: Tiểu Ly Ly.

Nàng ngẩng mặt lên dịu dàng nhìn về phía hắn cười một tiếng, nàng ôm cổ của hắn, thật sâu hôn lên. Trong đất trời vắng vẻ không tiếng động, tất cả ánh mắt của mọi người, cũng biến thành trong hư không dần dần đi xa điểm sáng. Trong mắt của nàng chỉ có hắn. Nàng ôm hắn, giống như dùng hết sinh mạng lại dùng đôi môi tái nhợt sưởi ấm cô đơn của hắn.

Lục Nhiên không có đẩy ra nàng, chỉ là kiếm trong tay lại đẩy về phía trước mấy phần.

"Thật xin lỗi, Hỏa Nhi."

"Chàng chưa bao giờ đã cho ta bất kỳ cam kết gì, thật xin lỗi từ đâu mà đến? Tất cả đều là ta cam tâm tình nguyện, không nửa phần liên quan với sư phụ. Ta yêu chàng, nguyện vì chàng mà chết, chỉ cần....." Nàng giống như cười một tiếng: "Sư phụ lo ta, dù là chỉ có một chút nhớ thương, ta liền thỏa mãn."

Hắn nghiêng mặt, cúi ở bên tai nàng dịu dàng nói: "Nếu có kiếp sau, ta trả lại cho nàng một mạng."

Nàng nói: "Được."

Lục Nhiên đưa tay đẩy nàng ra, xiêm y của nàng đỏ ửng như cánh của Điệp nhi rơi xuống. Hắn đứng ở không trung, làn gió nhẹ trêu vạt áo của hắn, hắn

đưa lưng về phía mọi người, cả người hiu quạnh.

Không trung yên tĩnh, như có người nào đang cúi đầu, không muốn người biết than nhẹ một tiếng ưu thương.

Xích Hỏa khép lại đôi mắt, khuôn mặt buồn bã mà xinh đẹp tươi cười mang theo mộng đẹp bể tan tành thê lương, trong lòng Thiên Âm đau xót, đang muốn vọt lên trời cao cứu nàng, suy nghĩ mới xuất hiện, trên vai bỗng dưng nhiều hơn một cánh tay.

Nàng quay đầu cả kinh nói: "Sư, sư phụ!"

"Ngươi muốn làm cái gì?"

"Con....." Thiên Âm cắn môi, đột nhiên ngẩng đầu chỉ vào sau lưng Trọng Hoa kêu to: "Sư phụ người xem! Mỹ nữ!!"

"....." Huyền Tề hóa đá tại chỗ.

Thiên Âm nói xong sẽ chuẩn bị bay lên, nhưng Trọng Hoa ngay cả lông mi cũng không rung động một cái, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nàng, cứ nhìn chằm chằm nàng như vậy, đột nhiên tầm mắt rơi vào phía sau nàng, hỏi: "Thiên Tuyết, ngươi lại đi ăn trộm sao?"

Thiên Âm vội quay đầu nhìn lại, cái gì cũng không có thấy, thầm hô một tiếng bị lừa, vừa quay đầu chỉ cảm thấy trước mặt sư phụ bàn tay phá lệ lớn hơn bình thường, giống như một tòa Ngũ Chỉ sơn che xuống. Trong nháy mắt nàng cảm giác choáng váng truyền vào đầu, thân thể không bị khống chế té xuống đất.

Huyền Tề nhìn một chút Trọng Hoa, lại nhìn Thiên Âm đang buồn ngủ một chút, cúi đầu, tích cực vươn tay muốn tiếp được thân thể Thiên Âm ngã xuống.

Thiên Âm thầm than một tiếng "gừng, quả nhiên là cay", tay Huyền Tề vẫn còn ở không trung. Trong đầu nàng đột nhiên xẹt qua ánh sáng, đánh vào chú Hôn Thụy* của Trọng Hoa bắn ra ngoài cơ thể.

Chú Hôn Thụy*: bùa ngủ mê man.

Đây là lần thứ hai, chú Hôn Thụy của Trọng Hoa lại mất hiệu lực với nàng.

Nếu là thường ngày, nàng nhất định vui mừng hớn hở hô lên khoe khoang một chút, nhưng đột nhiên vừa mở mắt lại phát hiện Trọng Hoa chăm chú nhìn mình, ánh mắt kia sâu kín, lạnh lẽo không giống thường ngày.

Lòng của nàng lập tức tan nát dưới đất, giống như bạch tuộc nhào tới dưới chân Trọng Hoa, nắm tay áo của hắn khóc rống: "Sư phụ, người đừng đau lòng, đồ nhi không có ngủ mê man cũng không phải là bởi vì pháp thuật của ngài không nhạy, ngàn vạn lần người không được thật vọng buồn bã mà tự mình rơi lệ....."

Ấn Tiên Tôn giữa lông mày của Trọng Hoa đột nhiên biến thành màu đỏ, hắn bình tĩnh đưa một tay ra, bình tĩnh nhắc tới sau cổ nàng, bình tĩnh vứt nàng đi ra ngoài!

Huyền Tề đồng thời đón lấy Thiên Âm, giữa không trung, Mặc Tử Tụ mặc một bộ hồng bào cũng xuất hiện tại không trung, tiếp Xích Hỏa vào trong tay. Chu sa giữa lông mày của hắn hình như càng thêm đỏ, ngay sau đó hơi thở quanh thân cũng giống như dính vào lửa.

"Cái tên Lục Nhiên phụ lòng người này, hôm nay lão tử chém chết tươi ngươi, cái cháu con rùa này!" Một tiếng sấm hô vang vọng đất trời, hắn là Tru Tiên bước từ trên mây mà đến, trong tay Cự Phủ mang theo khí thế của đất phá không mà đến, bổ nhào về phía Lục Nhiên!

Lục Nhiên tựa như hóa đá đứng ngây người bất động, lẳng lặng nhìn Xích Hỏa rơi vào trong ngực Mặc Tử Tụ, an tĩnh giống như đã chết.

Thiên Âm nhìn thấy Mặc Tử Tụ, mừng thầm, vội vàng lôi kéo Huyền Tề yên lặng lui sang một bên ngắm nhìn.

Mắt thấy Lục Nhiên sẽ phải hóa thành tro bụi dưới một búa của Tru Tiên, hắn lại không phản ứng chút nào. Trọng Hoa nhướng mày, trong phút chốc liền đến trước mặt hắn, vung tay áo lên, một luồng kết giới cản công kích Tru Tiên trở về.

Tru Tiên thối lui đến bên cạnh Mặc Tử Tụ, nhìn thấy thảm trạng của Xích Hỏa, sắc mặt không khỏi liếc về phía Xích Hỏa không biết sống chết rống giận: "Đều nói không cho ngươi đến rồi, ngươi, nữ tử ngu xuẩn này! Ngươi..... Chết là tốt nhất!"

Thiên Âm cách không xa nên nhìn thấy trong mắt phượng của Tru Tiên chứa sương, kinh ngạc nhướng mày, âm thầm nói với Huyền Tề: "Hình như Tru Tiên này có lẽ là thích Xích Hỏa tỷ tỷ!"

Huyền Tề xì một tiếng: "Nhìn dáng vẻ đau lòng tức giận không kềm chế được, kẻ ngu cũng nhìn ra được hắn có ý với Xích Hỏa?"

Đang kỳ quái bên cạnh làm sao không có âm thanh, vừa quay đầu đã nhìn thấy Thiên Âm u oán đang nhìn mình, Huyền Tề lập tức nói: "Dĩ nhiên, ta cũng nghe được lời nói của muội mới nhìn ra được, bằng không với Hỏa Nhãn Kim Tình của Thiên Thiên muội, phát hiện gian tình từ trong trứng nước, ta sao lại có thể một câu đã nói toạc ra huyền cơ trong này! Cho nên nói, Thiên Thiên tình cảm và năng lực hiểu biết của muội vẫn là tương đối cao cấp."

Lúc này mặt mày của Thiên Âm mới giản ra chuyển oán vì vui.

Hồng Trang miệt thị hai người, rất là khinh thường hừ lạnh một tiếng quay mặt đi.

Tru Tiên còn muốn ra tay lần hai, bị Mặc Tử Tụ ngăn lại xuống: "Trước cứu Xích Hỏa quan trọng hơn."

Hai người đang muốn thối lui, Nguyên Ly Nặc phẫn nộ quát: "Mặc Tử Tụ, ngươi chạy đi đâu!"

"Bổn tôn muốn đi, chỉ là một mình ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?" Mặc Tử Tụ không chút nào coi trọng hắn, liếc mắt lạnh lùng nhìn Lục Nhiên nói: "Ba ngàn năm trước ngươi cứu Xích Hỏa, nàng mù tâm cả đời yêu ngươi. Hôm nay nàng trả ngươi một mạng, từ đó, nàng chỉ sẽ là Nhị hộ pháp của Ma tộc ta." Hắn làm như nổi giận, hồng bào tung bay, tóc đen dài phất phơi trong gió: "Trước khi nàng chết có thể nhìn rõ bộ mặt thực sự của ngươi, cũng có thể an tâm. Một nam nhân hèn nhát ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, căn bản không xứng sống tạm bợ ở trên đời này."

Dứt lời, Mặc Phát như gió đánh tới, một luồng ánh sáng bay về phía Lục Nhiên. May mắn có Trọng Hoa ngăn cản phía trước, hóa đi một kích này, nếu không một kích nén giận này Mặc Tử Tụ, ít nhiều gì cũng có thể làm cho hắn gảy tay chân gảy.

Trong mắt Lục Nhiên hoàn toàn tĩnh mịch, thất hồn lạc phách giống như là mất đi tất cả sinh lực: "Là nàng quá ngu."

Một câu quá ngu, chôn đi tất cả với nhau.

Nhưng mà, sẽ thật sự có thể không nhớ chuyện xưa từ đó trở thành người lạ, người quen thuộc nhất thành người xa lạ sao?

Một giọt lệ trong suốt, nóng bỏng đốt người, rơi vào trên lưng của Mặc Tử Tụ, hắn cúi đầu nhìn Xích Hỏa, nữ tử tái nhợt yếu ớt, dùng chân khí che chở thân thể bể tan tành của nàng.

Vừa nhắc mắt, sát ý tung hoành trong đất trời, chỉ vì giết chết người nam tử giống như rửa nát giống như con rối trôi lơ lửng trên không trung, Lục Nhiên!

Trọng Hoa bảo hộ hắn ở sau lưng, thấy Mặc Tử Tụ nhất quyết không tha, cũng thực sự tức giận, che chở Lục Nhiên thối lui cự ly khá hơn chút, nhìn chằm chằm Mặc Tử Tụ, bốn phương tám hướng dòng nước lạnh cũng giống như như hội tụ đến quanh thân hắn, trong ánh mắt kia là lạnh lẽo bình tĩnh.

Trong nháy mắt lấy kiếm Thái A ra, Thiên Âm đột nhiên đến sau lưng, đôi tay cầm thanh kiếm Thái A, lập tức bàn tay chảy ra máu tươi.

Trọng Hoa kinh hãi, sạch sẽ trong đáy mắt đều mất hết, vẻ mặt tái nhợt, hắn trầm giọng quát lạnh, bén nhọn trước nay chưa có: " Thiên Âm, buông tay!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Là đúng hay sai

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Sư phụ, con....." Thiên Âm nhìn hắn một chút, lại nhìn Lục Nhiên một chút, thấy vẻ mặt mọi người đều không rõ đang nhìn mình, trong lòng biết lần này cách làm của nàng không khỏi khiến cho người ta hoài nghi, truyền âm nói: "Sư phụ người để cho bọn họ đi thôi, van người!"

Trọng Hoa thở dài: "Ngươi biết ngươi làm gì ở đây sao?"

"Con..... Cầu xin sư phụ thả bọn họ đi, con không muốn Xích Hỏa tỷ tỷ chết."

Hai đôi mắt giao nhau chỉ một trong phút chốc, Trọng Hoa nhìn mắt nàng sâu không thấy đáy, ánh mắt trong suốt lộ ra đau đớn, tiếp theo chớp mắt một cái, lại giống như chỉ là ảo giác của hắn, ánh mắt nàng trong veo, chỉ có đồng tình không đành lòng cầu xin không từ bỏ.

"Ngươi đã cố ý như thế, vi sư liền theo ý của ngươi, như vậy, ngươi có thể buông tay sao?"

Thiên Âm thu tay lại, không dám nhìn tới hắn, xoay mặt nhìn về Mặc Tử Tụ mà nháy mắt, lại vừa hay nhìn thấy một búa của Tru Tiên bổ tới, làm như dùng toàn thân tu vi xuất ra một búa này. Lập tức đầu óc nàng trống rỗng, thân thể đã nhanh hơn suy nghĩ di chuyển chắn trước mặt Trọng Hoa, sợ hãi đột nhiên xông lên đầu để cho âm thanh của nàng cũng bén nhọn đến chói tai: "Không cho làm tổn thương sư phụ ta!!"

"Ai cho ngươi ra tay!" Mặc Tử Tụ trợn lên giận dữ nhìn Tru Tiên một cái, muốn ra tay cứu giúp, đám người Nguyên Ly Nặc và Lam Duyệt đúng vào lúc này đồng loạt công kích về phía hắn.

Hơi thở lạnh thấu xương như đao nặng nề đè xuống, cây búa to lớn kia chưa đến trước mặt, Thiên Âm đã không chịu nổi lực hủy diệt này, người run một cái, một búng máu phun trào ra!

Sắc mặt Trọng Hoa trắng nhợt, một tay kéo thân thể nhẹ nhàng của nàng qua, một bàn tay trống không trong nháy mắt chống đỡ lưỡi rìu bổ ngang, lập

tức ngón tay tron bóng của hắn bị da tróc thịt bong từng khúc rạn nứt, ngay cả áo bào Lưu Vân, cũng trong nháy mắt hóa làm bụi mù, hắn rên lên một tiếng, khóe miệng chậm rãi chảy máu xuống!

Trong ngực Thiên Âm không chịu nổi dư âm này, phun ra máu nhuộm ướt áo bào trước ngực hắn, làm cho ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn rốt cuộc cũng nhiễm sắc mặt giận dữ, bàn tay xuất ra một chưởng, cây búa quay đầu lại, hơn nữa sát ý mạnh mẽ nhanh như tia chớp xông ngược về phía Tru Tiên!

Mặc Tử Tụ bức lui chúng tiên tôn, Mặc Phát giương lên, trong nháy mắt quấn lấy thân rìu, chỉ thấy hắn run lên rất ít, cây rìu này lập tức hóa thành làm tro bụi nhẹ nhàng tiêu tán thành vô hình.

Cũng trong lúc đó, một người từ bên ngoài không trung phi kiếm đâm xuyên qua thân thể Tru Tiên, không đợi mọi người có phản ứng, Lưu Quang bước ra một bước, khoảng cách ngàn dặm rút lại thành một tấc, hắn liền ở sau lưng Mặc Tử Tụ, đứng trước mặt Tru Tiên trở tay một chưởng tát bay Tru Tiên!

Lập tức chỉ thấy Tru Tiên cả người chảy máu, hóa thành một đường cong màu đỏ bay vào trận địa Ma tộc.

"Lưu Quang!" Âm thanh hàm chứa tức giận của Mặc Tử Tụ lập tức vang lên, Lưu Quang một thân trường bào tươi đẹp không gió mà bay, tóc đen ở phía sau uyển chuyển tung bay, trên dung nhan tuyệt mỹ của hắn chứa băng lãnh như sương: "Các ngươi đối phó Trọng Hoa thế nào bổn tọa mặc kệ, nhưng đả thương Thiên Âm, bổn tọa liền muốn hắn mang máu thịt trả trở về!"

Mặc Tử Tụ thâm sâu nhìn Thiên Âm một cái, một trận sương dày màu đen thoáng chốc bao phủ trong đất trời, đợi sương dày tản đi, đã không thấy thân thể của hắn. Ngay cả trong kết giới người Ma tộc, cũng đã lùi về.

Cho đến đất trời đều tĩnh lặng lại, sương dày tản đi, phía chân trời khôi phục trong sáng. Nàng tựa vào trong ngực Trọng Hoa, trợn to mắt nhìn một ít vết máu theo cằm oánh nhuận hoàn mỹ của hắn chảy xuống, lặng yên không tiếng động nhỏ tại khuôn mặt khiếp sợ của nàng, một giọt nước mắt rốt cuộc run rẩy rơi trên gương mặt.

Nàng không cam lòng, nhưng không cách nào lựa chọn mất đi ý thức. Chỉ còn dư một giọng nói ở đáy lòng vang lên thật thấp: thật xin lỗi, sư phụ.....

"Thiên Thiên!"

"Thiên Âm, ngươi làm sao rồi hả?"

Lưu Quang và Huyền Tề đồng thời rơi vào đối diện Trọng Hoa, muốn đi nhìn thương thế Thiên Âm, Trọng Hoa không nói một lời ôm nàng lên, hóa làm một luồng sáng trắng bay về phía "Trích Tinh Các".

***

Ban đêm, cả Trường Lưu đều yên tĩnh lại.

Giữa ban ngày dấu vết tiên ma giao chiến lưu lại đã bị dọn dẹp sạch sẽ, nghe không thấy được một chút mùi máu tươi nào.

Ánh đèn Trích Tinh Các sáng choang, cũng là nơi yên tĩnh nhất của Trường Lưu.

Trọng Hoa ở ngoài phòng, Lưu Quang nghiêng người dựa vào cửa, trên hành lang ánh đèn chiếu lên vẻ mặt của hắn lúc sáng lúc tối, tay nhẹ nhàng cầm một thanh kiếm tinh xảo tựa như ở vuốt ve lại giống như đang xuất thần, một đôi mắt chứa nước thỉnh thoảng chớp động.

Thanh Phong Minh Nguyệt, xinh đẹp tuyệt vời như vậy, vốn là một hình ảnh cực đẹp, lại bởi vì hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất, đôi tay chống cằm vẻ mặt buồn thiu, phá hư cái đẹp của toàn thân.

Huyền Tề lặng lẽ nhìn hắn mấy lần, rốt cuộc không nhịn được nói: "Lưu Quang, ngươi nói tôn thượng phải ở chung với Thiên Âm tới khi nào đây? Chính vết thương của hắn còn chưa làm xử lý?"

"Ngươi gấp?"

Huyền Tề gật đầu.

Lưu Quang hiểu rõ, một móng vuốt lao qua hắn, ném về gian phòng.

Cửa phòng bị Huyền Tề đụng vỡ, tư thế của hắn giống như rùa rơi trên mặt đất giả chết. Một lúc lâu không có nghe được bất kỳ âm thanh gì, ngay cả âm thanh hô hấp cũng không, hắn nghĩ nếu là tôn thượng chất vấn hắn đứng lên trả lời cho thật tốt, không khỏi lặng lẽ mở một con mắtra, lại một con khác, thấy rõ một màn trước mắt.

Đơn thuần sạch sẽ ở trên giường, Trọng Hoa nằm hờ ở bên giường, hoàn hảo tay phải nắm chặt tay nhỏ bé của Thiên Âm, dung nhan như thủy tinh trong suốt làm như vô cùng vô cùng mệt mỏi, đóng chặt hai mắt, chưa từng bởi vì Huyền Tề đột nhiên xông vào mà có nửa phần kinh động.

Hắn chưa bao giờ thấy được dáng vẻ này của tôn thượng, biểu tình thường ngày của hắn đều là vạn năm không đổi, ngẫu nhiên sẽ có gợn sóng, cũng hầu như là phong khinh vân đạm*. Mà lúc này trên mặt giống như có hàn băng nham thạch, lại cũng là có một nửa kinh hoàng này.....

Phong khinh vân đạm*: Mây gió điềm nhiên, ngụ ý là bình tĩnh trước mọi việc

Sắc mặt Thiên Âm đỏ thắm, mặc dù đang ngủ say, thế nhưng vẫn quyến luyến vẻ mặt thỏa mãn, nhưng hình ảnh lại đang giống như dừng lại, đau đớn thâm sâu trong mắt hắn.

Một màn cực đẹp, cực yên tĩnh, vô cùng ấm áp.

Hắn yên lặng đứng dậy, yên lặng lui ra ngoài, vòng qua Lưu Quang đang nhìn vào bên trong phòng không chớp mắt, yên lặng đóng lại cửa phòng, im hơi lặng tiếng đi tới trong sân.

Trăng sáng như bàn, gió mát làm bạn. Huyền Tề nhìn trong ao sen phản chiếu bầu trời trong đêm, suy nghĩ mất hồn.

Nước kia trong vep lấp lánh vô số ánh sao, giống như là ánh mắt của người nào, luôn dí dỏm làm người hài lòng, lại nhìn trên bờ bóng dáng cô đơn?

Gió nhè nhẹ mang theo mùi hoa nhàn nhạt bồi hồi trên không trung, trên bờ mù mịt, Huyền Tề làm như khẽ cười một tiếng, nói: "Lưu Quang, người có thể nói cho ta biết hay không, thích Thiên Âm, là đúng hay sai?"

Lưu Quang đứng ở bên cạnh hắn, trong nháy mắt, một luồng khí lưu nhiễu loạn mặt hồ yên tĩnh, giống như trong lòng của Huyền Tề lúc này, vô cùng phức tạp.

Hắn nói: "Sớm buông tha đi."

Buông tha sao?

Một lúc lâu, Huyền Tề quay đầu lại chậm rãi nhìn bóng lưng hắn đang dần đi về phía xa, lại từ áo bào diễm sắc bao trùm trên thân thể, tìm được một loại cảm động xen lẫn khổ sở.

"Lúc đầu người cũng buông tha Cách Cách như vậy sao?"

Diễm sắc hơi ngừng lại, giống như hoa nở đang tươi đẹp đột nhiên bị giật mình, bất động. Thời gian cũng giống như dừng ở giờ khắc này, Huyền Tề và hắn nhìn nhau chằm chằm.

Hắn hơi nghiêng mặt qua, dung nhan tươi đẹp bịt kín mờ nhạt, hắn nhẹ giọng nói một tiếng: Phải

Huyền Tề nắm chặc quyền buông ra tới: "Nên người mới biết hối hận cho tới bây giờ."

"Ngươi nói đúng." Lưu Quang nhỏ giọng cười khẽ, tiếng cười ở ban đêm chảy xuôi ra: "Cho nên Trọng Hoa, phải trả giá thật lớn."

Cho đến trước mắt tất cả sắc thái biến mất ở trong màn đêm, trên hành lang ngọn đèn dầu vẫn như cũ. Huyền Tề lại một lần nữa nhìn về phía căn phòng, tự lẩm bẩm: "Ta không phải ngươi, ta sẽ không trơ mắt nhìn nàng rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục. Ngay cả nàng chưa từng yêu ta, ta vẫn muốn nói cho ngươi, Lưu Quang, ta sẽ không buông tha."

Khi nước ao khôi phục lại yên tĩnh lần nữa, bóng người bên bờ cũng không biết tung tích.

Bên trong phòng, bóng đêm dịu dàng, năm tháng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Bầu trời sau cùng

Editor: Tiểu Ly Ly

Bầu trời nổi lên màu trắng bạc.

Lặng xuống đêm tối u ám, vừa ló lên một bầu trời trong.

Thời gian giống như trôi qua ngàn vạn năm, khi một luồng ánh sáng trắng xông phá gông cùm xiềng xiếc xẹt qua đầu, Thiên Âm chống mí mắt nặng trĩu lên, có ánh sáng đánh tới, nàng kinh ngạc nhìn trong nháy mắt. Trước khi hôn mê trí nhớ lập tức như thủy triều cuốn tới. Lập tức toàn thân toàn chi có một loại cảm giác: đau. Đau triệt tâm can, dần dần chết lặng.

Không biết là vọt vào trong tầm mắt là ánh sáng quá vô tình, hay là trong lòng này đau khắc quá sâu, chất lỏng ấm áp theo khóe mắt lẳng lặng trượt vào khóe tai.

Xương lạnh.

"Sư phụ....."

Nàng theo bản năng kêu một tiếng, lặng lẽ chờ một câu "Thiên Âm, vi sư ở đây."

Có thể có tiếng người, cũng không phải là người mong đợi kia.

Huyền Tề nghe được âm thanh, dáng vẻ vui mừng che lại đau thương trong đáy mắt: "Ai yêu tiểu Thiên Thiên của ta, rốt cuộc muội đã tỉnh! Muội còn tưởng rằng muội đã ngủ không tỉnh dậy rồi sao!"

Thiên Âm khôi phục ý thức, tự nhiên bản năng cũng khôi phục, vẻ mặt mờ mịt trong nháy mắt được ẩn giấu: "Chậc chậc, Huyền Tề ca ca huynh không từ vất vả mà canh giữ ở mép giường của muội, chẳng lẽ là gặp muội ngủ mê không tỉnh muốn nhân cơ hội đoạt bảo vật của muội?"

"Muội là đang vũ nhục nhân cách của huynh!"

"Nhân cách, thứ cho mắt nhìn của tiểu muội vụng về, chưa từng thấy qua huynh là người cao sang như vậy."

Huyền Tề bị nghẹn xem thường phản bác, đột nhiên ôm chặt nàng: "Ta vốn định nếu như muội vì vậy mà hương tiêu ngọc vẫn, ta liền đi chung với muội, chưa từng nghĩ, muội sống lại rồi, chẳng lẽ là không bỏ được ca ca ta, vì vậy ngay tại bên bờ sống chết giãy giụa thật lâu lại trở về rồi hả?"

Trong giọng nói nhẹ nhàng tựa như nhạo báng lại lộ ra thương cảm yếu ớt, Thiên Âm mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Lấy chậu tới."

"Làm gì?"

"Để muội ói!"

"....." Huyền Tề xoay người rót cho mình một chén nước uống xong, Thiên Âm nằm ở trên giường mù mịt nói: "Huyền Tề ca ca, hôm qua hình như muội mơ thấy sư phụ ngủ chung giường với muội, nhìn người xem ra đau lòng cực kỳ."

Rầm ~

Ly trà roi xuống đất, nước trà lạnh lẽo vãi đầy mặt đất, Thiên Âm kỳ quái theo dõi hắn, hắn vội vàng nhặt cái ly lên, vẻ mặt ngược sáng không thấy rõ: "Ha ha, ngủ chung giường, cũng may mà muội nói không sợ lan truyền ra ngoài, ta xem muội làm sao lại nói ra những điều hoang đường mộng du này?"

Hắn tự tay ngăn lại nàng muốn đứng lên, nói: "Còn nữa, muội là đệ tử của hắn, muội bị thương, tôn thượng dĩ nhiên là đau lòng."

Thiên Âm buông lông mi đang run rẩy xuống: "Đúng vậy, sư phụ người vẫn chỉ coi muội là đứa bé chưa trưởng thành." Nàng thật thà ngẩng mặt lên hỏi: "Hôm qua sư phụ cũng bị thương không nhẹ, người ở đâu?"

Huyền Tề không nhanh không chậm nói: "Sáng nay tôn thượng đi ôn trì chữa thương, sợ là mấy ngày nay cũng không về được. Lúc đi Tôn thượng giao phó ta, muốn xem chừng muội cho thật tốt, cũng để cho ta nhắn cho muội, nếu là để cho mình bị thương, người liền nhốt muội vào Huyễn Hải năm trăm năm không cho phép ra." Thấy vẻ mặt hoài nghi của Thiên Âm, hắn nhíu mày không có ý tốt nói: "Muội còn chưa đi qua Huyễn Hải chứ? Nơi đó mặc dù được đặt tên là hải, nhưng thật ra là Thái Thượng sư tổ đơn độc mở ra một không gian, nghìn dặm xa xôi, xương khô thành núi, vào Huyễn Hải, muội chính là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay....."

"Muội muốn đi thăm sư phụ."

Huyền Tề thu hồi vẻ mặt trêu chọc, giọng nói vang vang có lực vô cùng phong phú khí thế đáp một câu: "Không được!"

Miệng Thiên Âm muốn trình diễn một màn khóc bi thương, Huyền Tề lập tức giơ tay đầu hàng: "Mấy ngày nữa được không? Mấy ngày nữa ca ca ta dẫn muội đi. Hôm nay thân thể của muội sợ trừ có thể há miệng ra thì đi đường cũng không chắc chắn được, nếu như muội không muốn tôn thượng chỉ vì muội mà ngay cả điều trị vết thương cũng không sống yên ổn, muội liền mặc kệ mà đi đi. Càng nghiêm trọng hơn chính là, nhưng nếu tôn thượng đang vận hành công pháp mà bởi vì muội xông vào mà phân tâm, Tẩu Hỏa Nhập Ma là chuyện nhỏ, làm mất mạng thì có thể khó lường."

Thiên Âm cười cực kỳ khéo léo: "Huynh đã cũng nói như vậy, vậy muội liền tin thôi."

"Phải tin, tuyệt không lừa muội." Huyền Tề vỗ ngực bảo đảm qua, chung quy lại cảm thấy nàng cười có chút kỳ quái, về phần kì nơi nào quái ở đâu, hắn một chút cũng không nói được, chỉ cảm thấy Tiểu Bất Điểm này từ mười tuổi đã quen biết với mình, lại đột nhiên thay đổi.

Người luôn là sẽ thay đổi, chẳng qua là khi một thói quen đã trong sinh mệnh của ngươi lại đột nhiên thay đổi, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có một loại cảm giác vô lực bị vứt bỏ.

Hắn vẫy vẫy đầu xem nhẹ cảm giác kỳ lạ ở đáy lòng một, nhéo nhéo mặt của nàng, nửa thật nửa giả nói: "Muội xem dáng vẻ bây giờ của muội, sắc mặt tái nhợt giống như ma quỷ ở trong mười tám tầng Địa Ngục của Minh giới, hoàn toàn không có hình người."

"Thật?"

"Thật, ta đều không dám nhìn thẳng."

Thên Âm lập tức thương cảm: "Khó trách sư phụ không có làm bạn với muôi....."

"Huyền Tề ca ca."

"Làm sao?"

"Muội không nên đi cứu Xích Hỏa tỷ tỷ? Nếu không phải muội ngăn trở sư phụ, cũng sẽ không bị Tru Tiên đánh lén, nếu không phải muội tự chủ trương ngăn ở trước mặt sư phụ, bằng tu vi của sư phụ, khẳng định dễ dàng có thể tránh thoát một kích kia. Cũng là vì cứu muội, sư phụ mới có thể bị thương, mới có thể....." Nghĩ đến này từng khúc da thịt nứt ra, nàng tóm lấy vạt áo ngực, ép chặt tim đang đập mạnh dưới da: "Nếu như ngay từ đầu muội nghe lời của sư phụ không được chạy loạn chạy, cũng sẽ không khiến sư phụ lo lắng..... Sư phụ vì muội mất đi tu vi nửa người, hôm nay lại bị thương tích nặng như thế, trong lòng muội đau như đao xoắn, nhưng cái gì cũng không làm được....."

"Chuyện Tôn thượng mất tu vi, đơn thuần Mặc Tử Tụ hồ ngôn loạn ngữ, sao muội lại tin tưởng dễ dàng thế này rồi hả?"

"Không phải vậy."

Đang lúc Huyền Tề cho là nàng còn phải nói tiếp, nàng lại đột nhiên buồn bực ho một hồi, ho đến huyết sắc trên mặt đều mất hết.

"Thiên Thiên." Hắn hốt hoảng nghiêng người, nàng đè xuống ho khan, mắt nhìn về phía cửa một cái, lén lén lút lút nói: "Huyền Tề ca ca, thừa dịp sư phụ chữa thương, muốn ăn thịt."

"....." Huyền Tề trợn to mắt, thân thể bổ nhào: "Chẳng lẽ muốn ăn Tiên Hạc nướng?"

"Quả thật, người hiểu muội chỉ có Huyền Tề ca ca."

Huyền Tề nhìn nàng thật lâu, trong ánh mắt khoảng không gian đen kịt, một lúc lâu, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: chờ!

Sau đó liền biến mất giống như gió.

Khuôn mặt tươi cười của Thiên Âm, chợt biến mất.

***

Ngâm ở trong ao, từng luồng linh khí tẩy rửa gân cốt bị thương trong cơ thể.

Trọng Hoa chậm rãi mở mắt ra, linh khí xung quanh mình bắt đầu xuất hiện cũng bởi vì nguyên nhân mở mắt ra mà im ắng. Trên bờ bước chân của tiên đồng thủ hộ tiến lên thật nhanh đưa quần áo lên, lại cung kính thối lui đến bên cạnh.

Chỉ nghe tiếng gió lọt vào tai, tiên đồng lặng lẽ nhìn lại, liền thấy hắn đã mặc chỉnh tề, chỉ có sợi tóc ướt át, chảy qua dấu vết tắm rửa.

"Tôn thượng, ngài phân phó đồ ăn, ta đã phái người đưa cho Thiên Âm sư tỷ."

Trọng Hoa nói làm phiền, vừa tựa như nhớ tới cái gì, hỏi "Có thể có chuẩn bị thịt để ăn?"

Nhắc tới thịt để ăn, trên mặt tiểu tiên đồng tựa như đang đè nén tức giận, Trọng Hoa thấy vậy ngạc nhiên nói: "Thế nào?"

"Đồ đệ của ngài..... Nàng gọi Huyền Tề sư huynh bắt Tiên Hạc của sư phụ ta nướng lên ăn rồi!"

Tiên đồng nói lòng đầy căm phẫn vẻ mặt kích động, Trọng Hoa hơi khép mắt, hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy nội thương thoáng bình phục lại vừa đau một chút.

Một lúc lâu, giọng hắn ôn hoà nói: "Chuyện Tiên Hạc, bổn tôn sẽ giải thích với Lục chưởng môn."

Lúc này Tiên đồng mới nhớ tới thân phận của người trước mặt này, mới vừa còn chỉ trích đồ đệ của hắn, kinh hoàng luống cuống vội đáp một tiếng.

Vì vậy tới điểm khi Trọng Hoa lửng thửng đi tới gian phòng của Thiên Âm chính là lúc mùi thịt đang nồng lúc.

Hắn ẩn thân đứng ở trước cửa, lẳng lặng nhìn người đang ăn thịt đến vui mừng như vậy.

Suy nghĩ của nàng, hắn làm sư phụ chưa bao giờ tìm tòi thấy qua. Rõ ràng làm cho người ta có cảm giác thiên chân vô tà* không chút tâm cơ nào, lại có khi lại thâm tàng bất lộ giống như một vũng đầm sâu không thấy đáy. Nàng là người của Tiên giới, nhưng lại chưa bao giờ làm cho Tiên giới trở thành nhà của chính mình. Ở trong mắt nàng, lục giới không chỗ nào bất đồng, tiên ma phân chia. Nếu không phải như thế, sao các đệ tử khác đều xem Ma tộc là ngoại tộc tránh như tránh bò cạp rắn rết, nàng lại là ôm lòng thương xót, đi cứu giúp một hộ pháp Ma tộc không thể nói thân cận.

Thiên chân vô tà*: ngây thơ hồn nhiên.

Trong lòng của nàng, chưa từng có tiên ma phân chia, chỉ có người tốt và không tốt.

Cho nàng tốt, nàng liền để trong lòng.

Đã là việc đơn giản như thế.

Hắn không muốn tước đoạt phần tự do này của nàng.

Hôm nay, nơi này, chỉ cần nàng vui vẻ, cho dù trời có sập, hắn cũng đều vì nàng gánh chắc một khoảng bầu trời.

Vì thiếu nữ này, là đệ tử của hắn.

Thời điểm mà Tiểu Bất Điểm này, dùng âm thanh non nớt nói với hắn "tương lai con muốn cả đời bảo vệ sư phụ", Thiên Âm.

"Thiên Âm." Hắn lộ thân hình, đi vào.

Trong miệng Thiên Âm chứa thức ăn, ngơ ngác nhìn hắn, cho đến hắn đi tới mép giường.

"Ngươi lại quẳng xử phạt của vi sư ra sau đầu rồi sao?" Hắn lấy chân hạc trong tay nàng để qua một bên, thấy nàng còn là dáng vẻ ngơ ngác, cười nói: "Bị thương, không nên ăn quá nhiều dầu mỡ, mới vừa rồi ta để cho tiên đồng tặng ngươi chút đồ ăn tới đây....."

"Sư phụ."

Nàng đột nhiên tiếng gọi khẽ, Trọng Hoa im lặng, ánh mắt hỏi thăm nhìn nàng.

"Sư phụ."

"Hả?"

"Sư phụ."

"Chuyện gì?"

"Sư phụ."

Trọng Hoa thở dài: "Vi sư ở đây."

Nàng đưa tay nắm tay áo của hắn, chỉ sợ hắn giống như biến mất: "Sư phụ, về sau con sẽ không lui tới với Ma tộc."

"Được."

"Sư phụ có phải giận con hay không?"

"Không có."

"Nhưng con hại người bị thương."

"Không có gì đáng ngại."

"....." Nước mắt tách tách như mưa rơi, thấm ướt y phục.

"Nhưng con để cho sư phụ con yêu thương nhất bị thương! Cho dù con chết cũng có thể không quan tâm, nhưng tại sao có thể khiến sư phụ bị thương!"

"Thế nào càng ngày tính càng trẻ con rồi hả? Dù là thần, cũng sẽ bị thương, làm sao có người không hề bị thương đấy." Trọng Hoa lau nước mặt của nàng, cười nói: "Thiên Âm, ngươi chỉ cần để ý mình cho thật tốt. Ngươi đã gây họa, còn có sư phụ ở sau lưng ngươi. Bên ngoài bị uất ức, vi sư vì ngươi đòi lại. Bị khi dễ, có vi sư giúp ngươi hả giận. Vi sư có thể vì ngươi chống lên cả một bầu trời, tạo điều kiện cho ngươi không chút kiêng kỵ. Dù là có một ngày, ngươi gây họa khiến sư phụ cũng bất lực, sư phụ cũng sẽ đứng ở trước mặt ngươi, vì ngươi bảo vệ một bầu trời sau cùng."

Thiên Âm giật mình ngừng khóc, mồ hôi trong lòng bàn tay làm ướt nhẹp tay áo của hắn, nổi lên nếp nhăn. Một lúc lâu, một cái tay khác của nàng cũng bao phủ lên: "Sư phụ, nếu thật có một ngày, đồ nhi cô phụ người, làm chuyện Tiên giới khó có thể tha thứ, sư phụ cũng sẽ giống như Lục Nhiên, lấy Kiếm Thái A đâm xuyên qua thân thể con sao?"

Trầm mặc lâu dài, Thiên Âm ngừng thở, một hàng răng trắng cắn trên môi tái nhợt ra một vết máu.

Trọng Hoa nói: "Không biết."

Thiên Âm buông lỏng tay, bởi vì khẩn trương mà chảy ra mồ hôi, hơi lạnh. Tâm cũng là ấm.

Một lúc lâu, Thiên Âm gọi một tiếng: "Sư phụ."

"Hả?"

"Người bị thương nên ăn nhiều thịt ngon, người có muốn ăn một chút hay không?"

Trọng Hoa: "....."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 126

Editor: Tiểu Ly Ly.

Đại chiến đi qua, chính là tập thể dưỡng thương.

Ở nơi này trong mấy ngày, người của các đại tiên sơn chẳng những không có ý rời đi, ngược lại càng ngày càng nhiều các đại nhân vật không thường ra vào Tiên giới, lục tục đến, tề tụ Trường Lưu.

Người Thái A, từ hoảng sợ cuối cùng, cho tới bây giờ cảnh giác mà đợi.

Ban đêm yên tĩnh, Ngũ Trưởng Lão Hoa Tần mang theo đệ tử Hồng Trang, lặng lẽ chạy về Thái A.

Một Thiên Âm, oanh động Tiên giới.

Mà thời điểm yên tĩnh trước bão táp, tiên nữ không có môt chút cảm giác nguy cơ nào, thừa dịp bóng đêm dùng Phược thần ti, giết hại vô số tiên thú.

Trong lúc này, số lượng tiên thú trên Trường Lưu Tiên sơn, lấy một loại tốc độ như gió thu quét lá rụng, biến mất.

Rốt cuộc có một ngày, chuyện này kinh động đến Nguyên Ly Nặc. Nguyên Ly Nặc thuận miệng ở trước mặt Trọng Hoa đề ra, Trọng Hoa yên lặng chớp mắt một cái, nói như vậy: Trường Lưu Tiên sơn, có lẽ có Thần Thú tụ tập.

Nghe Nguyên Ly Nặc mừng rỡ, vội hỏi có thể là Thần Thú gì.

Khóe miệng Trọng Hoa run rẩy, đáp viết: Thao Thiết.*

Thao thiết*: Trong thần thoại Trung Hoa cổ đại, Thao Thiết được xếp vào một trong Tứ Đại Hung Thú - những sinh vật xấu xa nhất trần gian. Người ta tìm thấy hình tượng về Thao Thiết qua các vật dụng bằng đồng từ thời nhà Thương và nhà Chu. Theo đó, con quái vật này được khắc họa với một khuôn mặt lớn, miệng rộng, cặp mắt to và đặc biệt là không có hàm dưới. Con quái thú hung ác này sở hữu nguồn sức mạnh không gì sánh bằng. Nó cực độ tham ăn, thậm chí còn tự nuốt chính mình rồi tan vào cõi hư vô. Sau này, Thao Thiết trở thành tượng trưng cho sự tham lam vô độ. Một số giả thuyết còn cho rằng nó chính là một trong 9 đứa con của rồng (Long Sinh Cửu Tử).

Nguyên Ly Nặc trầm mặc.

***

Ban đêm.

Vô cùng yên tĩnh.

Lục Nhiên mặc một bộ trường bào màu đen, gõ cửa Thiên Âm.

Cửa phòng vừa mới mở ra, lộ ra khuôn mặt và y phục đang dính đầy dầu mỡ của Thiên Âm chưa được lau sạch. Thấy là Lục Nhiên, nàng cả kinh, mang theo vẻ mặt lúng túng làm chuyện xấu bị bắt được, cười hắc hắc. Không để lại dấu vết lau đi vấy mỡ bên môi, quay đầu nháy mắt ra hiệu cho Thiên Tuyết đang cắn một miếng thịt ở trong phòng, lập tức chỉ nghe bên trong nhà tiếng chén bát chạm vào nhau.

Sau đó cười nói với Lục Nhiên: "Đã trễ thế này, Lục chưởng môn có chuyện gì? Nếu như là tìm sư phụ ta, người đang ở sát vách."

So với lúc mới gặp gỡ dáng vẻ của hắn, Thiên Âm cảm thấy hắn gầy rất nhiều, quầng thâm dưới mắt giống như là bôi mực đen quá nhiều, hắn là tiều tụy như vậy.

"Trong phòng ngươi, mùi thịt xông vào mũi." Lục Nhiên vừa nói, bên trong nhà vang lên âm thanh Thiên Tuyết ngã xuống đất, Thiên Âm ngược lại trấn

định, cười không lộ một chút dấu vết: "Có thể ánh trăng này quá tốt, khiến Lục chưởng môn sinh ra ảo giác, hương hoa này xông vào mũi, tại sao lại là mùi thịt?"

Lục Nhiên ung dung giống như thường ngày, tao nhã lịch sự nở nụ cười, không cho người ta có cảm giác quá xa cách, cũng không có ý quá thân cận.

Hắn cười một tiếng đi qua, nhỏ giọng nói: "Ta cố ý tới tìm ngươi."

"À?"

Đáy mắt hắn bình tĩnh, bờ môi lại là khổ sở: "Có liên quan chuyện Xích Hỏa." Hắn nhìn nàng thật lâu: "Ta muốn thấy nàng một lần."

"Ta đồng ý với sư phụ, sẽ không tiếp tục lui tới với Ma tộc....."

"Ta yêu nàng."

Thiên Âm đột nhiên nhìn chăm chú vào hắn, hắn khẽ mỉm cười, giống như lá cây khô trong gió thu bị quét xuống, bi thương nhuộm vầng: "Ta không làm khó ngươi, nhưng mà, lần sau gặp lại nàng thì chuyển lời nói này đến cho nàng. Nói cho nàng biết, thật ra ta vẫn rất yêu nàng, yêu nàng ba ngàn năm trước, nghĩ tới nàng ba ngàn năm trước, tương tư chưa bao giờ từng đứt đoạn."

Hắn xoay người muốn đi, Thiên Âm cong môi cao giọng cười nói: "Người quên, nàng đã bị ngươi tự tay giết chết."

Thân thể Lục Nhiên dừng lại, lần một lần nữa bước đi, khi đó bóng lưng của hắn giống như già nua trong nháy mắt, suy tàn như gỗ mục.

Thiên Âm trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười một tiếng: "Thật ra thì, coi như người không phải giết nàng, nàng cũng sống không được bao lâu."

Phía trước bóng dáng bị kinh sợ run lên bần bật, chợt quay đầu lại, trong mắt có tơ máu: "Ngươi..... Nói gì?"

Thân thể của Thiên Âm tránh qua một bên, trên trán châu ngọc được làm thành đai buộc đầu ở dưới hào quang lóe sáng, nàng giống như thường ngày, cười ngây thơ sáng tỏ: "Tức là vì chuyện của Xích Hỏa tỷ tỷ, Lục chưởng môn không ngại vào nói thôi."

Lục Nhiên ngắm nhìn gian phòng của Trọng Hoa, Thiên Âm nói: "Sư phụ ta đi ôn trì chữa thương, ban đêm không trở lại."

Hắn gật đầu, nói đa tạ, liền cất bước đi vào.

Chẳng biết lúc nào, trên bàn đã bày xong trà nóng, Thiên Tuyết ngoan ngoãn nằm lỳ ở trên giường. Sau khi Lục Nhiên đi vào, nó trừng mí mắt lên, liền lại nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Thiên Âm rót một ly trà cho hắn, nói: "Ban đêm sư phụ không cho ta uống trà, chẳng qua ta vẫn cảm thấy, ban đêm yên tĩnh là lúc thưởng thức trà ngon nhất, lại lắng đọng buồn phiền ở trong lòng một ngày, cho nên ta đều là len lén uống. Chỗ này của ta chỉ có cái này có thể chiêu đãi người."

Lục Nhiên cười khẽ: "Ngược lại ham mê kỳ quái."

"Thật ra thì trước đây thật lâu, ta cũng là không thích. Chỉ lúc trước sống ở điện Cửu Trọng quá nhàm chán, trong một đêm tâm huyết dâng trào liền nấu trà, Trà Hương đưa tới cho sư phụ. Tuy là dạy dỗ ta một trận, nhưng có thể thấy người, trong lòng ta lại thật là vui mừng. Vì vậy ta liền mỗi đêm đều nấu, nấu đến bây giờ, thành thói quen." Thiên Âm nhấp một hớp nhỏ, ngậm trong chốc lát lại nuốt vào cổ họng, cười nói: "Chỉ là hôm nay sư phụ cũng quen ban đêm ta đều pha trà, thì cũng lười dạy dỗ ta. Một mình ta nấu cũng không còn ý tứ, thời điểm gần đây liền ngừng rồi."

Trà Hương lượn lờ vòng quanh hai người, Lục Nhiên sợ run chớp mắt một cái, thở dài: "Ngươi, cần gì."

"Mà ta chính là nhớ hắn, dù là hắn ở bên cạnh ta." Thiên Âm cười, trong tươi cười không một chút tạp chất, thậm chí khiến Lục Nhiên chợt hiểu cho là, hắn đoán sai.

Vậy mà nàng lại nói: "Tựa như Xích Hỏa tỷ tỷ lúc nào cũng nghĩ tới người."

Lục Nhiên trầm mặc, uống trà.

Ngoài ý muốn đắng.

Thiên Âm nói: "Chính thời điểm ta ở Ma tộc, Xích Hỏa tỷ tỷ nói cho ta biết, lúc nào nàng cũng nhớ tới người. Nàng nói cả đời này của nàng, chỉ muốn nghe một câu trả lời của người. Một câu nói thật." Cười cười: "Nhưng mà ta nghĩ, nếu như nàng nghe lời người mới nói vừa rồi, tất nhiên là vui mừng."

Lục Nhiên thêm đầy trà, tiến tới khóe miệng, mặc cho vị đắng tràn ra ở giữa môi lưỡi.

Thiên Âm lại nói: "Nàng nói cho ta biết, nàng từng bị người hạ Phệ Hồn Đan, thời gian đã không còn nhiều. Ta nghĩ lần này nàng xông vào tiên sơn, cũng là ôm quyết tâm cho dù có chết cũng tới gặp người một lần cuối."

Thấy vẻ mặt hắn kỳ quái, nghe những lời này ngón tay cầm ly trà phiếm trắng, mơ hồ run rẩy, tựa như tức giận tựa như bi thương tựa như thất vọng. Thiên Âm nghĩ lại, đoán được mấy phần.

Ban đầu Xích Hỏa ngậm miệng không nói chuyện Phệ Hồn Đan, chắc hẳn cũng là bởi vì bị người bỏ thuốc, chính là vị ngay trước mắt này, người vô cùng quan trọng trong lòng Xích Hỏa tỷ tỷ.

Phệ Hồn Đan chính là một trong kịch độc Tiên giới, nếu ăn thuốc này vào, dược tính tựa như Phụ Cốt Chi Thư, từng chút từng chút xâm chiếm hồn phách, cho đến khi không còn dư lại.

Nếu là tu vi người cao, chịu đựng Phệ Hồn Đan mấy trăm năm cũng không có vấn đề, tu vi thấp người, trong vòng mấy ngày hồn phách bị xoi tái sạch sẽ cũng là nhìn mãi quen mắt.

Thật ra thì nàng không biết là, năm đó Xích Hỏa lộ vẻ một chút chết đi, là Mặc Tử Tụ hao phí khí lực thật lớn, dùng rất nhiều linh bảo trong đất trời mới khó khăn lắm ngăn chận dược tính của Phệ Hồn Đan, khiến Xích Hỏa an toàn sống ba ngàn năm. Chỉ là Phệ Hồn Đan này đã sớm dung nhập vào trong mạch máu, không cách nào trừ tận gốc, năm gần đây mới lại từ từ khôi phục dược tính.

Nàng hỏi "Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, năm đó ngài, vì sao phải trục xuất nàng sư môn?"

"Bởi vì sư phụ ta."

"Sư phụ ngươi? Tiên Tôn Trường Lưu?"

Lục Nhiên chưa từng nghĩ bao giờ, mình với một hậu bối, đối diện mà ngồi, ở trong Trà Hương mờ mịt, nói chuyện cũ với nhau.

Đối diện người thiếu nữ này, luôn là cười đến ngây thơ hồn nhiên như vậy, thế nhưng hắn lại từ trong nụ cười đó, thấy được kỳ vọng và bất đắc dĩ đối với tương lai.

Hắn chậm rãi nói: "Hắn hận Xích Hỏa."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 127

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Ta từng là đệ tử mà hắn vẫn kiêu ngạo, nhưng cuối cùng lại không để tâm ở lại Trường Lưu, mà là để lại cho một nữ nhân. Hắn lấy Xích Hỏa và mạng của hắn, ép ta làm ra quyết định. Mà ta, chỉ có một lựa chọn. Ta thân là Chưởng môn của một phương, gông xiềng gánh vác không cách nào tháo xuống, không được tự do càng không cách nào tùy hứng. Trên dưới Tiên môn đều lấy ta làm gương mẫu, ở trong mắt rất nhiều đệ tử, ta chính là tín ngưỡng của bọn họ, bọn họ lấy ta làm mục tiêu để tu hành lâu dài, làm sao ta có thể vì một đoạn chấp niệm, vô tình ruồng bỏ hi vọng và tín ngưỡng của những người này. Mà sư phụ từ nhỏ đã dưỡng dục ta thành người, ta không đành lòng làm cho hắn thất vọng."

"Cho nên người hy sinh Xích Hỏa."

Thiên Âm sợ run một lát, Lục Nhiên không nói lời gì nữa. Thật lâu sau, Thiên Âm từ từ nói: "Có cơ hội, ta thấy được Xích Hỏa tỷ tỷ, sẽ truyền lời của ngươi."

"Đa tạ."

Nói đến đây, cũng không có ai có thêm ham muốn nào nữa. Nói thêm một chút nữa, chỉ biết càng nói càng thương cảm. Lục Nhiên sẽ nghĩ tới quá khứ, Thiên Âm không muốn nghĩ tới tương lai.

Không bằng liền dừng ở giờ phút này, nàng có thể ngây thơ mà tự nhiên bỏ qua.

Một bình nước trà đã nhanh chóng thấy đáy, Thiên Âm nói: "Nếu là Xích Hỏa tỷ tỷ thật sự chết rồi, ngươi sẽ như thế nào?"

"Ta sẽ trả lại cho nàng một mạng."

Thiên Âm cứng đờ.

"Đa tạ trà của ngươi, mùi vị rất tốt, đây là loại trà ngon nhất mà những năm này ta uống được." Lục Nhiên đứng dậy từ biệt, Thiên Âm đưa tới cửa, nhìn thấy một mình Trọng Hoa đứng bên cạnh ao ở trong viện.

Trong lòng nàng giật mình, lập tức nâng lên khuôn mặt tươi cười nói với Lục Nhiên: "Lục chưởng môn, có cơ hội trở lại ngồi một chút, người nói những chuyện xưa rất thú vị."

Lục Nhiên cũng cười: "Đã lâu không gặp người như vậy, một hậu bối làm cho người hài lòng, lại có thể tán gẫu trò chuyện tới bây giờ." Rồi nhìn về phía Trọng Hoa hành lễ: "Tôn thượng có phúc, thu nhận được đồ đệ biết điều như vậy."

Nói xong nhẹ lướt đi.

Thiên Âm nhảy mấy bước đến trước mặt Trọng Hoa, ngưỡng mặt thần bí nói: "Sư phụ, người đoán Lục chưởng môn nói với chuyện gì với con?"

Trọng Hoa tránh không đáp, chỉ nhàn nhạt nói: "Ngươi lại đang pha trà?"

"Khụ, con ăn quá dầu mỡ, uống chút trà trôi dầu đi, buổi tối mới ngủ ngon....." Vừa nhắc mắt, Trọng Hoa cười nồng đậm nhưng nhìn mình chằm chằm, Thiên Âm hô to một tiếng không được, lại còn nói ra khỏi miệng rồi!

Nàng vội chê cười chỉ bầu trời đêm: "Mặt trời thật sáng....."

"Là trăng sáng."

Từ sau lưng truyền đến tiếng cười của Trọng Hoa, Thiên Âm thì biết rõ hắn không có ý trách mình, vội dắt tay áo hắn kéo vào trong phòng: "Còn có chút nước trà, chớ lãng phí, liền hiếu kính sư phụ!"

Chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền đến âm thanh của Trọng Hoa: "Thiên Tuyết, ngươi giấu đi, hoặc là ngươi ăn xong, hoặc là vứt bỏ, tóm lại, không cho Thiên Âm ăn."

"Sư phụ!!"

Ánh trăng vừa đúng, hương hoa đang nồng.

Thiên Tuyết ôm túi đựng đồ mặt mày cong cong nhảy tới nóc nhà, phơi trăng sáng ăn thịt.

Không tới mấy ngày nữa, lại một ban đêm, cửa phòng Thiên Âm lần nữa bị người gõ vang.

Thiên Âm cho là Lục Nhiên, vội vàng thu thập trong phòng, đứng dậy mở cửa, lại không ngờ tới, hắn là Phương Diệc Nhiên đã lâu không gặp.

"Phương sư huynh, khi nào ngươi trở về?"

"Hôm qua."

Thân hình hắn thẳng tắp giống như cây tùng bách, trên nét mặt cũng là mơ hồ có mất mát, môi không có huyết sắc, sắc mặt tái xanh, giống như bị người giày vò một phen, so với người có tư thế hiên ngang mạnh mẽ của tháng trước lại không giống nhau.

Hắn nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Thiên Âm từ trong vui mừng hồi hồn, đóng cửa phòng lại, hai người ngồi vào trong sân.

Đón gió tươi mát, tay áo ở trong gió lưu luyến, vang lên phành phạch.

"Phương sư huynh, bọn người Tru Tiên không có tổn thương ngươi chứ?" Thiên Âm tỉ mỉ quan sát hắn, trừ đáy mắt non nớt không hề có gì, vẻ mặt của hắn vẫn lạnh lùng như cũ.

Phương Diệc Nhiên tránh không đáp, ngược lại hỏi "Làm sao ngươi thành vị thần cuối cùng?"

Nhắc tới cái này, Thiên Âm cũng là khổ não cực kỳ. Thần Đăng Sơn thật tốt, làm sao lại đột nhiên phá vỡ Liệt Cốc? Có một Đại Liệt Cốc thì cũng được, vì sao lại cố tình ở nơi không khả năng xuất hiện tại tên tuổi của Thiên Âm nàng?

Vị thần cuối cùng? Liền chính nàng cũng không tin, nàng sẽ là Cửu Thiên Chi Ngoại mà Lục giới kính sợ.

Nếu nàng là thần, sẽ đảm nhận nhiệm vụ quan trọng nhất chính là muốn hành hung nhóm người có ham muốn ẩn sâu này một trận, sau đó vứt xuống nhân gian, thể nghiệm và quan sát bảy điều khổ của cuộc sống, dạy cho bọn hắn biết cái gì gọi là "thỏa mãn"!

Mặc dù Trọng Hoa không có nhắc tới những thứ này ở trước mặt nàng, nhưng tiếng người như gió, bất kỳ xó xỉnh nào cũng có thể xông vào, làm sao tình huống Trường Lưu này càng ngày càng nhiều người, lời đồn đãi như gió thổi, mặc dù nàng không có tận lực đi thám thính, ít nhiều cũng có thể nghe được một chút ít tin tức.

Nghĩ đến Trọng Hoa ân cần dặn dò, nàng vì không để cho hắn lo lắng, mấy ngày gần đây cũng cực kỳ ít bước ra khỏi Trích Tinh Các một bước, cho dù là nướng tiên thú, cũng là Thiên Tuyết làm thay.

Nhưng cuối cùng, lòng người lại tham lam. Người không ngừng đi tới Trường Lưu ngày càng nhiều, bọn họ có mưu đồ gì, Trọng Hoa biết, nàng cũng biết. Nếu không Hoa Tần sẽ không mang theo một đám đệ tử hậu bối lặng lẽ trở về Thái A. Lần này Hoa Tần trở về, hơn phân nửa là tìm cứu binh, nếu

không dựa vào mấy trăm người của Thái A đang ở nơi này, làm sao có thể trong lúc mọi người như hổ rình mồi mà có thể bình yên trở về Thái A?

Nàng mãn bất không thèm để ý cười nói: "Xem ra tiểu Thiên Âm ta vô cùng có sức quyến rũ, ngày hôm nay ở trong đất Lục giới, tên của ta không có người nào không biết nhé!"

"Ngươi còn có tâm trạng nói đùa? Dọc đường ta trở về, người người đều ở đây bàn về Thần Tàng, thật đúng là Thất Phu Vô Tội* có báu vật là mang tội, hiện giờ ngươi là chìa khóa mở ra Thần Tàng, tình cảnh cực kỳ hung hiểm. Sao ngươi lại không lo lắng?" Ánh mắt của Phương Diệc Nhiên hung hăng, dáng vẻ lúc này của hắn rất được tôn trọng, thật sự có chút tức cười, nhưng Thiên Âm không có cười.

Thất phu vô tội*: người bình thường không có tội.

"Lo lắng có tác dụng gì? Bọn họ sẽ không bởi vì lo lắng của ta mà bỏ qua cho ta, trừ phi ta biến mất ở trên đời này." Nàng ngửa đầu nhìn sao trên trời, lẩm bẩm nói: "Mà ta còn không muốn chết."

Trong nháy mắt, Phương Diệc Nhiên cho là mình sinh ra ảo giác. Trong mắt của nàng, lại lóe lên huyết quang rồi biến mất.

" Thiên Âm?"

"Hả?" Một mình Thiên Âm nhìn sao trên trời đến mất hồn, lại quên bên cạnh còn có một người, làm như nhớ ra cái gì đó, mặt tò mò hỏi: "Phương sư huynh, Dao Dao không có bắt ngươi trở lại?"

Phương Diệc Nhiên không tự nhiên vội ho một tiếng, thời điểm quay mặt sang, vẻ mặt lạnh lùng lại như nước, nhu hòa ánh trăng trên đỉnh đầu.

Thiên Âm vẫn nghĩ tới Bạch Dao hung hãn bá vương ngạnh thượng cung khiến cho hắn nộp vũ khí đầu hàng, trái tim lại không giữ được, âm thầm thu dáng vẻ tựa như thẹn thùng lại giống như tức giận của hắn vào đáy mắt, nhỏ giọng hỏi: "Xem như chúng ta là đồng môn, ngươi không ngại nói cho ta biết một chút, rốt cuộc có từng bị ăn sạch sành sanh?"

Gương mặt của Phương Diệc Nhiên bỗng chốc thay đổi một lần, dưới ánh trăng bên tai đều đỏ, hắn làm như giận, phất tay áo đứng dậy, đối mặt với câu hỏi vẫn chưa trả lời.

Không biết tại sao, bầu trời đầy sao mênh mông dưới ánh trăng thanh u trong bóng đêm, hắn đứng ngắm hồ mà bóng lưng lại lộ ra mấy phần hiu quạnh.

Thật lâu, âm thanh của hắn trộn lẫn trong bóng đêm, lạnh lẽo làm người ta cảm thấy đè nén: "Ta với Dao Dao, cuộc đời này không thể nào ở chung một chỗ."

Thiên Âm xem thường: "Chẳng lẽ cũng bởi vì nàng là Ma tộc? Nếu ngươi thật lòng yêu nàng, cho dù dấn thân vào Ma tộc thì có làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Có sư phụ đi tắm

Editor: Tiểu Ly Ly

Phương Diệc Nhiên xoay người trừng nàng vừa giận vừa buồn cười: "Ngươi đường đường là đệ tử Tiên Tôn, nói chuyện sao không chịu trách nhiệm như vậy, nói chuyện với ngươi thật là không có ý nghĩa."

Thiên Âm không biết giẫm lên tử huyệt trong lòng nàng, chọc cho hắn nổi giận. Nhưng thấy vẻ mặt hắn mệt mỏi, một dáng vẻ đã thật lâu không có nghỉ ngơi tốt, cặp mắt hằn lên tia máu cho dù là ban đêm vẫn có thể thấy rõ, trong đầu run lên, liền không hề nói kích thích hắn nữa. Ai có chí nấy, tín niệm trong lòng mỗi người không giống nhau. Hắn lấy Trừ Ma Vệ Đạo trở thành nhiệm vụ của mình, nàng chỉ là muốn ở chung với sư phụ. Hắn giống như các đệ tử tiên môn khác, coi Ma tộc là địch. Mà nàng chỉ biết, nếu như có một người như vậy, nàng để hắn trong lòng, trong lòng hắn cũng có mình, như vậy ngay cả bỏ tu tiên nhập ma tộc thì như thế nào? Nhược thủy tam thiên*, một gáo nước lại khó tìm.

Nhược thủy tam thiên*: khát nước ba ngày.

Trầm mặc chốc lát, nàng nói: "Phương sư huynh ngươi trở lại tìm ta, cũng không phải vì tới để cho ta trêu chọc ngươi tức giận chứ?"

Thật lâu sau, Phương Diệc Nhiên thở thật dài một tiếng, còn trẻ như hắn, vốn không nên buồn như thế, đến Ma giới một lần, lại khiến cho tiểu thiếu niên vốn nên khí vũ hiên ngang huyết khí phương cương* trở nên tang thương đến thế.

Khí vũ hiên ngang huyết khí phương cương*: phong thái hiên ngang, khí huyết sôi trào.

Hắn nói: "Xích Hỏa nói, nhờ ta nhắn cho ngươi, nàng nói, nàng ở Thần Đăng Sơn chờ Lục Nhiên. Van ngươi giúp nàng một lần."

Thiên Âm nghĩ, cuối cùng Xích Hỏa cũng không có chết lòng.

Nhưng nàng cũng đã đồng ý sư phụ sẽ không tiếp tục lui tới với Ma tộc.

Bởi vì Phương Diệc Nhiên mang về một câu nói này, nàng ngồi một mình trong viện, lẳng lặng nhìn sao trên trời, cho đến khi phía chân trời để lộ ra.

Cuối cùng, nàng vẫn là đi tìm Lục Nhiên.

Nhưng nàng lại không nghĩ rằng, nàng hắn là tự tay đẩy Lục Nhiên vào chỗ chết.

Từ Tiên điện Trường Lưu đi ra, nhìn bầu trời trong sáng như được tẩy sạch, nhớ tới Lục Nhiên nghe được Xích Hỏa chưa chết thì vẻ mặt mừng như điên đến mắt ứa lệ, nàng nghĩ, cho dù là lần này thất tín với sư phụ, cũng đáng giá.

Đi chưa được mấy bước, Thiên Tuyết bỗng dưng chạy đến trước mắt, móng vuốt nhỏ duỗi một cái, miệng nói tiếng người: "Tỷ tỷ, ta phát hiện một nơi tốt!"

Không đợi nàng phản ứng, nó vui mừng chạy, Thiên Âm chỉ đành phải theo sau xem một chút, có thể để cho Thiên Tuyết cũng khen chỗ tốt, đến tột cùng là vùng đất may mắn nào.

Thời điểm có đoàn người, Thiên Âm cố ý tránh ra, né tránh mấy lần, ngay cả Thiên Tuyết dẫn đường phía trước cũng cảm nhận được sự khác lạ của nàng. Nhìn nàng chằm chằm một lát, móng vuốt nhỏ vung lên, ánh sáng màu tím nhàn nhạt chợt lóe, Thiên Âm chỉ cảm thấy dưới chân chợt nhẹ, đợi đến hồi hồn thì đã đến một nơi khói trên sông mênh mông, trên mặt đất tràn đầy linh khí.

"Tuyết Tuyết, thuật di chuyển trong nhảy mắt của ngươi tiến bộ không ít!" Ngoài miệng khen Thiên Tuyết, đợi nàng thu hết tất cả xung quanh mình vào mắt, không khỏi khen lớn: "Khá lắm, bồng lai tiên cảnh!"

Trong giữa biển khói, chợt có mấy nhánh lá cây đung đưa vươn ra. Làn khói và biển mây như hòa chung một chỗ, đưa mắt nhìn lại, một cảnh trắng toát, đúng như vào một nơi tuyệt đẹp.

Cho đến khi nàng dò xét cẩn thận một phen, lần nữa kinh ngạc không thôi. Nơi này hắn là một ôn trì, diện tích rộng lớn, chỉ là sương mù lượn lờ, liền bao phủ cánh rừng này trong sương khói, chợt vừa nhìn lại, như biển như trời, khiến cho nội tâm con người sinh ra cảm xúc khác lạ không nhiễm bụi trần.

Trong làn sương, một gian lục giác ở trong ao lộ ra nửa người, trừ lần đó ra, chính là thảm thực vật ở trên bờ bị bao phủ bởi khói mù mờ mịt của ôn trì.

Thiên Tuyết chỉ vào ôn trì này nhao nhao muốn thử: "Ao này linh khí dồi dào, thích hợp chữa thương tu luyện, mấy ngày nay ta đều đến nơi này, gần đây cảm thấy tu vi tăng lên không ít, lần sau thời điểm Hồng Trang khi dễ ngươi lần nữa....." Nói đến phía sau, lại biến thành âm thanh của trẻ sơ sinh, y y nha nha, cực kỳ hưng phấn, cuối cùng hắn là phịch một tiếng, đã nhảy vào ôn trì, không thấy bóng dáng.

"Tuyết Tuyết, ngươi đặc biệt dẫn ta tới nơi đây là muốn tắm suối nước nóng?"

"Bì bõm!" Thiên Tuyết ngóc lên đầu, gật một cái, lại lắc đầu, Thiên Âm hiểu không rõ nó rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì, cuối cùng nhìn theo nơi mà móng vuốt nó chỉ tới, lập tức cả người dường như bị sét đánh cứng ngắc.

Sương mù lượn lờ, bóng dáng một tiên đồng chợt hiện, tay hắn nâng một xấp quần áo, cung kính mà đứng.

Nhưng tiên đồng cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn đứng cách xa ở bên ao một trượng, một dung nhan như ẩn như hiện ở trong sương mù.

Bên bờ không biết tên của cây, hoa hồng chấm một cái. Phiêu sái, như tuyết giương nhẹ.

Hắn tựa bên bờ ao, tóc đen chưa được buộc bị thấm nước, tùy ý rũ xuống, rơi trên đầu vai như ngọc kia. Dòng nước srong suốt tựa như lộ ra điểm sáng chảy xuôi theo da thịt của hắn, phản chiếu sự rung động. Lông mày dày đặc trên gương mặt tron bóng sáng long lanh, giống như chứa đựng Thiên Sơn Vạn Thủy, thẳng đến khi chờ đợi đôi mắt kia khẽ mở trong phút chốc làm đất trời thay đổi.

Giữa lông mày xuất hiện ấn Tiên tôn đỏ rực giống như một đóa hoa, lộ ra hào quang màu bạc, hiện lên thần thái cao quý không thể xâm phạm.

Một đám cánh hoa rơi trên cánh môi của hắn, tựa như muốn nhuộm đỏ sắc môi có hơi tái nhợt, lại cuối cùng chống không lại gió nhẹ, giãy giụa bay về trước ngực hắn. Hai điểm đỏ tươi, bừng bừng đập vào mắt.....

Phốc!

Trong mũi Thiên Âm đột nhiên xông ra một luồng nhiệt lưu, ào ạt đều không đủ lấy hình dung máu mũi đang phun trào.

Nàng nhếch nhác cực kỳ hóa thành ánh sáng xông vào phía sau cây, sắc mặt đỏ rực, nhịp tim như sấm. Một cảnh vừa rồi, làm sao cũng không cách nào từ trong đầu xóa đi.

Thời điểm sư phụ không mặc quần áo..... Qủa thật rất mê người!

Nàng không tự chủ cười, trong tươi cười dần dần có một phần bỉ ổi.

Thiên Tuyết đột nhiên một thân ướt chạy đến trước mặt, nhìn nàng, trong mắt to tràn đầy vẻ không hiểu.

Thiên Âm hung ác nuốt từng ngụm nước bọt, trừng mắt nó: "Tuyết Tuyết, ngươi biết sư phụ cũng ở nơi đây?"

Thiên Tuyết gật đầu.

Nàng lại hỏi: "Ngươi cũng biết sư phụ hắn cởi hết ngâm mình ở trong hồ chữa thương?"

Lại gật đầu.

Thiên Âm cười.

"Tuyết Tuyết, ta không thể không nói, ban đầu đưa ngươi quay trở lại, là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời cùa Thiên Âm ta. Ngươi để cho ta truy đuổi bước chân sư phụ, lại tiến lên trước một bước thật dài!"

Thiên Tuyết không rõ chân tướng, rốt cuộc nói tiếng người: "Tỷ tỷ sắc mặt ngươi ửng hồng, tinh thần thất thường, có phải là bị bệnh hay không? Ta gọi sư phụ Trọng Hoa tới xem một chút....."

"Không....."

Thiên Âm muốn ngăn cản đã tới không kịp, nhìn tốc độ Thiên Tuyết giống như ánh sáng bay về phía Trọng Hoa, nàng chưa từng có một khắc nào, trong lòng phức tạp khó hiểu như thế.....

Nhưng không đợi Thiên Tuyết ra tiếng, tiên đồng này nghe được động tĩnh đã nhìn lại, lập tức mắt miệng mở lớn, một dáng vẻ không cách nào thở được. Thiên Âm và hắn bốn mắt nhìn nhau, trong lòng tràn đầy lo lắng, chỉ sợ hắn cứ như vậy một hơi cũng không thở được đi.

Tiên đồng này hoảng sợ không lời nào nói được, một lúc lâu, Kinh Thiên vừa hô: "Tôn thượng, đồ đệ của ngài lại có thể nhìn lén ngài tắm rửa!! Đây chính là tội phạm thượng, phạm thượng!"

Mặc hắn nhảy lên nhảy xuống, cổ họng hô ra, sư đồ bốn mắt nhìn nhau, Trọng Hoa lẳng lặng thu hồi mắt, vẻ mặt bình thản ung dung: "Đồ đệ ta còn trẻ, chưa từng thấy qua nam tử tắm rửa, đối với món đồ không biết tò mò một chút luôn là tốt." Ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, quần áo trên tay tiên đồng đã được mặc chỉnh tề trên người hắn, hắn khẽ mỉm cười với tiên đồng, người sau chỉ cảm thấy gió mát úp mặt toàn thân thoải mái.

Hắn một tay ôm lấy Thiên Tuyết, vừa bình tĩnh nói: "Ngươi trước trở về đi thôi, không cần chờ."

Tiên đồng kinh sợ chưa lui, cứ như vậy thẳng thắn tiêu sái đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Đài Tru Thần

Editor: Tiểu Ly Ly.

Hoa lay động theo chiều gió vẫn như cũ, sắc đẹp đã tàn hết.

Lòng của Thiên Âm, chưa thu lại từ trong cảnh đẹp, giọng nói của Trọng Hoa đã lọt vào tai: "Tới khi nào?"

"Mới vừa."

"Lúc mới vừa rồi sao?"

Trong lòng của Thiên Âm người tiên đang giao chiến, nghĩ tới có muốn nói đúng sự thật hay không, vừa nhắc mắt, Trọng Hoa đang gắt gao mà nhìn chằm chằm vào mình, vì vậy đầy căng thẳng, bật thốt lên: "Chính là nên nhìn đều thấy, không nên nhìn cũng đã thấy!"

"....." Trên mặt Trọng Hoa như ửng đỏ kỳ lạ, xoay người liền đi.

"Lau sạch vết máu trên mặt, sau đó trở về chép một ngàn lần Thanh Tâm Chú." Hắn nói, âm thanh trầm trầm, lại không biết có phải bởi vì tắm rửa qua huân cỏ* hay không, giọng nói lại mang theo một chút khàn khàn, như đầu ngón tay của mỹ nhân kia trêu chọc trái tim, vô cùng ngứa ngáy.

Huân cỏ*: một loài cỏ thơm.

Sau khi Trọng Hoa đi, Thiên Âm run sợ thật lâu. Lau chất lỏng trong mũi, có vẻ thật là nhẹ nhàng đắc ý: "Lòng ta trong sạch, làm sao có thể luyện chú. Sư phụ, gần quan được ban lộc, đạo lý này sẽ không phải không hiểu đi, cuối cùng ta không thể gọi là vô tư chiếm tiện nghi thôi....."

Trọng Hoa cho là, chuyện của ôn trì, liền như vậy qua.

Một ngày, Đại Hàm tiên sơn Tiên Tôn Vô Nhai tới Trường Lưu.

Vô Nhai đã có hai vạn năm tuổi thọ, lúc Thần Sơn chưa mất, hắn là đệ tử duy nhất lấy tư cách của người trong Thần Sơn để tiến vào, ở trong lòng mọi người Tiên giới, địa vị cực cao. Chỉ là tính tình yên tĩnh, không thích rêu rao, liền vẫn ở căn nhà Phù Dịch nhỏ bé, ít khi xuất thế. Lúc này hắn đến, đám người của các đại tiên sơn đều ngạc nhiên, một vị Thần Tàng, lại có thể đưa tới Vô Nhai vạn năm không ra khỏi Tiên sơn. Xem ra Thần Tàng có sức quyến rũ vô cùng.

Bởi vì thời niên thiếu Trọng Hoa từng chịu ân của hắn, đối với vị này hết sức tôn trọng, liền cùng mọi người đợi Vô Nhai đến.

Ngày này, trời trong nắng ấm vạn dặm không có bóng mây.

Vô Nhai một thân áo bào trắng rơi xuống từ trên không, già vẫn tráng kiện, thần thái hiền lành.

Trọng Hoa vội nghênh đón, khó được lộ ra một nụ cười: "Vô Nhai sư bá, bao năm không thấy, ngài vẫn là càng già càng dẻo dai, giống như trước kia."

Vô Nhai nhìn qua mấy lần hắn, nhận thấy được thân thể hắn khác thường, con mắt trầm xuống một cái, ngay sau đó lại cười lớn nói: "Không ngờ ta đã lâu không ra cửa đi lại, năm đó Trọng Hoa lạnh lẽo giống như tảng đá, hôm nay cũng biết cách cười nữa à, ha ha....."

Lời này vừa nói ra, mọi người bật cười.

Trọng Hoa chỉ là cười, cũng không lên tiếng.

Mọi người nghênh đón Vô Nhai đến Tiên điện, Nguyên Ly Nặc mời hắn ngồi chủ vị, hắn nhất định không chịu, chỉ nắm cánh tay Trọng Hoa, ngồi chung với hắn bắt đầu nói chuyện phiếm.

Đang trò chuyện với nhau thật vui, ngoài cửa truyền đến một tiếng phẫn uất tiếng: "Trả đồ cho ta!"

"Hừ, ta không trả ngươi thì như thế nào?" Ngay sau đó chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú tay cầm một quyển sách vọt mạnh vào điện, nhìn về phía chỗ ngồi Trọng Hoa tố cáo: "Tôn thượng tôn thượng, đệ tử Thiên Âm của người vẽ một quyển Xuân Cung Đồ!"

Trong điện phun trà cười lạnh thờ ơ đứng xem.....

Khóe mắt Trọng Hoa hung hăng nhảy dựng, ly trà liền nắm ở trong tay, cũng lẳng lặng nứt một vết.

Thiên Âm đúng lúc đi vào, nhìn thấy trong điện là các đại nhân vật, không để lại dấu vết muốn rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129-2: Đài Tru Thần 2

Vậy mà đệ tử chạy vào trước nàng một bước vừa một câu nói, không chỉ là một tiếng sấm, khiến cho cả đám các lão đại bối rối kinh ngạc.

Thiếu niên kia lật trang sách ra, tức giận chỉ cho Trọng Hoa nhìn: "Đông cung sách này ta thấy tận mắt nàng vẽ, người nhìn xem, nam tử ở trên này chính là tôn thượng ngài!"

Bên trong trang sách, hai bóng người triền miên, nam tử thanh quý như thần, cô gái không tướng mạo, cũng là vóc người thướt tha. Bút pháp nhập thần, bên cạnh giải thích tường tận, cái gì cần có đều có.

Trọng Hoa nhàn nhạt giương mắt, thiếu niên này làm như bị kinh sợ hù dọa, sức lực cầm sách không khỏi buông một chút.

Không biết gió từ nơi nào xông vào tới, thổi sách đông cung xuống trên mặt đất, trên bìa mặt, viết ba chữ to "Thanh tâm chú" đường đường chính chính, tựa như là tiên vận* chảy theo dòng.

Tiên vận: thanh cao tiên khí.

Hết sức bắt mắt.

Thiên Âm nhìn mắt Trọng Hoa sâu thẳm yên tĩnh, chỉ cảm thấy dưới đất trời nổi lên mưa đá, lăng trì cũng không đủ lấy làm nàng sợ như lúc này.

Trong điện yên lặng như tờ.

Trọng Hoa chậm rãi nhặt quyển "Thanh Tâm Chú" này, trong lúc mọi người nín thở, từng tờ một mở ra, cho đến phiên dịch xong tờ cuối cùng. Yên lặng chốc lát, đột nhiên nhìn Thiên Âm, giọng nói giống như gió mát: "Đồ đệ ta họa rất tốt, vi sư quá mức vui mừng."

Thiên Âm cúi đầu, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc ý tưởng lóe lên, cứng rắn nhảy ra một câu: "Sư phụ có thoả mãn hay không?"

Trọng Hoa hài lòng không?

Trọng Hoa nói, hài lòng.

Hài lòng đến tất cả ghế ngồi của mọi người ở xung quanh hắn khi đứng dậy, hóa làm phấn vụn.

Thiên Âm biết, tai vạ đến nơi rồi.

Từ đó về sau, nàng nhớ kĩ dáng vẻ cũng không tồi kia, thế nhưng lại vạch trần nàng ở trước mặt mọi người, tiểu đệ tử mà Tiên Tôn Đại Hàm Vô Nhai sủng ái nhất, Trường Khanh.

Thiên Âm bị phạt chép Thanh Tâm Chú ba ngày ba đêm.

Lúc đi ra, nàng mặt tươi cười. Tất cả mọi người không hiểu, một người bị phạt, vì sao lại thấy, thần thái hồng hào như vậy.

Sau đó ngày đó, một quyển tranh vẽ của Trường Khanh, bắt đầu truyền ra từ các đệ tử, cuối cùng thành bộ sư tầm quý báu của mọi người.

Vì vậy, trong một đêm Trường Khanh, nổi danh trên Tiên giới.

Thời điểm Trường Khanh cầm kiếm cặp mắt đỏ tươi tuyên bố muốn đánh chết Thiên Âm, Trọng Hoa nói trở về Thái A.

Chúng tiên môn trầm mặc, nhưng mà lại không một người nào dám ngăn cản.

Có Lưu Quang và Trọng Hoa, còn có Lưu Cần sau khi nhận được tin tức Hoa Tần mang liền phái ra một đám trưởng lão. Các đại tiên môn, không còn vì Thần Tàng mất khống chế mà hạ thấp chỉ số thông minh chạy đến một nhóm người này cướp người. Cho dù Thần Tàng mê người, nếu không còn mạng ở đây, bảo tàng có lớn hơn nữa, cũng chỉ là một tên phế vật.

Vậy mà đi tới nửa đường, một tin tức lại đột nhiên truyền vào trong tai đám người Trọng Hoa: Lục Nhiên và Ma tộc Xích Hỏa riêng tư gặp nhau tại Thần Đăng Sơn, chuyện tình yêu của sư đồ ở ba ngàn năm trước rốt cuộc lại thấy ánh mặt trời. Tiên giới khiếp sợ, chờ đợi chính là, hình phạt ùn ùn kéo đến. Nguyên Ly Nặc tức giận, hạ lệnh đưa hai người đến đài Tru Thần.

Thời điểm Thiên Âm nghe thấy tin tức này, cảm giác được ánh mặt trời trên đỉnh đầu quá mãnh liệt, làm cho người ta choáng váng liên tục.

Trọng Hoa vịn nàng, bất động trên không trung, con mắt sắc thâm sâu không cách nào thấy rõ: "Ít nhất, Lục Nhiên được như nguyện ý."

Nàng đột nhiên nhìn về hắn, nơi cổ họng giống như mắc nghẹn, hô hấp làm sao cũng vẫn nghẹn lại.

Theo Trọng Hoa đi tới đài Tru Thần trong nháy mắt đó, Thiên Âm nghĩ, đài Tru Thần, thật là đẹp.

Vị trí đài Tru Thần nằm ở Thần Đăng sơn. Nàng nhớ ban đầu thời điểm hắc bạch lông mày Tiên Nhân bắt cóc nàng đến Đại Liệt Cốc, nàng từng có liếc mắt nhìn qua.

Khi đó nàng không biết ánh sáng Vạn Tử Thiên Thao này, là lệ khí dới ánh mặt trời dâng lên đài Tru Thần tạo thành một cảnh tượng huyền ảo.

Giờ phút này, các đại Tiên Tôn Chưởng môn đều tề tụ ở đây, trưởng lão đệ tử Tiên môn đứng xem hai người trên đài Tru Thần, có người tức giận có người chết lặng có người thổn thức.

Thiên Âm nghe được có người nhỏ giọng rên rỉ: "Một đời Chưởng môn Lục Nhiên, lại yêu thương đồ đệ của mình, rơi vào kết cục này, cũng là tự thực ác quả*."

Tự thực ác quả*: tự làm tự chịu.

Lại có người than: "Trường Lưu vì thế mà hổ thẹn, hôm nay sợ là Tiên Tôn Trường Lưu quyết định muốn đánh hai người này rơi xuống đài Tru Thần rồi."

Có người tiếp lời: "Cho dù Tiên Tôn Trường Lưu không đành lòng thì như thế nào? Đây là tiên quy, là Tiên Tôn đĩ nhiên là không cho phép có người khiêu chiến tiên quy. Cho dù thân phận cao hơn nữa, cũng phải tuân theo pháp tắc thế gian này. Sư đồ mến nhau, không khác nào loạn luân, lần này Lục

chưởng môn kiên quyết là không trốn thoát kết quả sẽ bị chết."

Thiên Âm vốn không muốn nghe, nhưng âm thanh kia trái lại như loại bùa chú toàn bộ đánh vào trong tai.

Lời của editor: Chuyện tình yêu của Lục Nhiên và Xích Hỏa sẽ có kết cục như thế nào??? Mong là kết cục viên mãn a ~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Đáng thương mà đáng ghét

Editor: Tiểu Ly Ly.

"Người loạn luân, nên trảm!"

"Chưởng môn thì như thế nào? Chưởng môn càng phải lấy thân làm gương, hôm nay làm ra chuyện không biết hổ thẹn như vậy, không chết không đủ để trả lại công bằng cho người tức giận!"

"Ta chỉ thấy những năm này vì sao Lục chưởng môn một khi bế quan chính là trăm năm, hôm nay nghĩ đến, sợ là bên trong lặng lẽ vụng trộm với Ma Nữ đi! Hắc hắc....."

"Đáng tiếc đáng tiếc, ban đầu thiếu niên nhanh nhẹn nổi danh trên tiên giới, hôm nay lại làm ra chuyện như thế."

“Xích Hỏa này ngược lại dung mạo tuyệt lệ, cũng khó trách Lục chưởng môn không buông bỏ được. Thời gian lúc hai người họ vẫn còn là sư đồ, khi đó chưa bị người phát hiện, cũng không biết làm bao nhiêu chuyện cẩu thả....."

"Lục chưởng môn là người chính trực, mặc dù yêu thương đệ tử mình, vậy thì như thế nào? Chỉ là tạm thời hồ đồ, cần gì phải đưa hắn vào đài Tru Thần khiến cho hồn bay phách tán đấy. Tiên giới thật vô tình!"

"Hừ, nếu không có tiên quy bó buộc, người thế nhưng lại loạn luân, chẳng phải như ma quỷ Yêu Tinh khiến cho rối loạn quy tắc Tiên giới sao. Biết rõ không thể làm mà thôi, Lục Nhiên là tự mình làm bậy thì không thể sống được!"

"....."

Huyền Tề đứng ở bên cạnh Thiên Âm, thấy sắc mặt nàng dần dần mất đi huyết sắc, đôi môi khẽ run. Nhẹ nhàng đưa tay ấn lên trên vai nàng, truyền âm nói: "Thiên Thiên, nếu không thoải mái, chúng ta cũng không nhìn. Thật ra thì cũng không có gì đẹp mắt, không bằng ta và muội....."

"Không." Thân thể Thiên Âm lay động, quét mắt qua từng sắc mặt của mọi người ở sau lưng, trên mặt đều là khinh bỉ khinh thường thống hận miệt thị, giống như một thanh đao nhọn hung hăng cắm ở trong lòng nàng. Nàng ngước mắt nhìn về Trọng Hoa. Cho tới nay, nàng cho là mình cũng có thể giống như Xích Hỏa kiên định tín niệm như vậy, giống như một tòa hải đăng tinh xảo hoa lệ, không tiếng động phá vỡ một vết nứt.

Lòng người, thay đổi thật là nhanh.

Mấy ngày trước đây, nàng xem sư phụ tắm rửa, lời thề phụ trách tới cùng. Chỉ một cái chớp mắt, ngày đó lý tưởng hào hùng trong lời nói của mọi người, sụp đổ.

Bầu trời vẫn sáng rỡ như cũ, dưới đài Tru Thần lụa màu vạn trượng.

Lục Nhiên và Xích Hỏa, một đen một trắng, giống như vật tế đứng ở trên đài Tru Thần, hai người không nhìn vào đối phương, chỉ mắt lạnh nhìn mọi người, không đau khổ không buồn vui.

Xích Hỏa nhìn thấy Thiên Âm, nhưng không dừng lại liền thu hồi ánh mắt, nhìn về Lục Nhiên.

Nhưng đáy lòng Thiên Âm, lại vang lên âm thanh của nàng: Thiên Âm, cám ơn ngươi, vì ta hoàn thành tâm nguyện.

Thiên Âm rũ mắt, mặc cho âm thanh quanh mình lên xuống, nàng hỏi Xích Hỏa: "Ngươi cảm thấy hạnh phúc sao?"

"Hạnh phúc."

"Cho dù Lục chưởng môn chịu hết chỉ trích mất đi tánh mạng, ngươi cũng cảm thấy hạnh phúc sao? Hắn đã từng cao cao tại thượng được mọi người kính yêu như vậy, hôm nay ngàn người chỉ trỏ vạn người phỉ báng, ngươi cũng cảm thấy hạnh phúc sao? Hắn vốn có vạn năm sinh mạng có thể lưu danh Tiên sử, lại bởi vì tâm nguyện một mình ngươi mà để tiếng xấu muôn đời, dù vậy, ngươi còn cảm thấy hạnh phúc sao?"

Xích Hỏa không trả lời, bởi vì Lục Nhiên dắt tay của nàng.

Nàng khẽ hé đôi môi đỏ mộng, hoặc là nói cho Lục Nhiên nghe, hoặc là nói cho Thiên Âm nghe: "Sinh không thể cùng nhau, nhưng chết lại có thể chung một chỗ."

Hai mắt Nguyên Ly Nặc đỏ tươi như máu, nếu không phải mọi người đang ở đây, có lẽ hắn đã sớm phóng tới loạn kiếm đâm chết hai người này.

"Lục Nhiên, ngươi thật sự không hối hận?!" Hắn đang nhìn đồ đệ mình mến yêu, hỏi một câu cuối cùng, dù là hắn biết, đây thật ra là câu hỏi dư thừa mà thôi.

Nếu hắn hối hận, hắn bế quan nhiều năm không ra là vì sao? Nếu hắn hối hận, ngày qua ngày thấy vật nhớ người là ai? Nếu hắn hối hận, làm sao lại có mặt tại Thần Đăng Sơn này, vì sao lại một lòng muốn chết ở đài Tru Thần?

Lục Nhiên không có đối mặt với hắn, không biết không nguyện đối mặt hay là không mặt mũi nào để đối mặt, hắn quét mắt qua từng người, khẽ mỉm cười, như gió ấm phất vào mặt.

Rất nhiều người nguyền rủa hắn chết đi, không khỏi dời ánh mắt.

Cuối cùng ánh mắt hắn nhìn Trọng Hoa, trong ánh mắt này, hàm chứa nói không rõ cảm xúc: "Ba ngàn năm trước, ta chỉ muốn làm như vậy. Ta dứt khoát yêu nàng, ta chỉ hối hận ban đầu không kiên định, để cho nàng uổng phí chịu khổ mấy ngàn năm."

Hắn nhìn về Xích Hỏa, đáy mắt tình cảm dịu dàng nhộn nhạo: "Sinh không thể yêu, không bằng chết đi."

Thời điểm hai người song song nhảy xuống đài Tru Thần, im hơi lặng tiếng, ngay cả đám bụi bậm cũng không lưu lại.

Duy nhất lưu lại, là tiếng hoan hô của mọi người trong Tiên giới, sảng khoái sung sướng như vậy, thật giống như đối phương vừa mới nhảy xuống là kẻ thù mà bọn hắn không đội trời chung.

Trên thực tế, người nào lại biết người nào? Rất nhiều người, chưa từng gặp mặt lại muốn đẩy người khác vào chỗ chết, chỉ vì câu: Tiên giới không tha.

Nhị hộ pháp của Ma tộc bị buộc lên đài Tru Thần, Ma tộc không một chút động tĩnh. Giống như Xích Hỏa chết đi, từ đầu tới đuôi đều không liên quan đến bọn họ.

Nguyên Ly Nặc vốn là vẻ mặt dịu dàng, lại vì chuyện của Lục Nhiên mà giật mình, nguội lạnh không ít. Thời điểm trước khi đi lướt qua Trọng Hoa, hắn dừng chân, ước chừng nhìn chòng chọc Thiên Âm nửa khắc đồng hồ.

Thiên Âm cảm thấy ánh mắt của hắn, vô cùng ác độc.

Nàng vẫn không hiểu, Lục Nhiên kiên trì mấy ngàn năm, thậm chí ôm tâm tình mà chết đi cũng không tiếc tự tay sát hại Xích Hỏa cũng không phản bội Trường Lưu và sư phụ của hắn, nhưng lại vì sao đến Thần Đăng Sơn, hắn bỏ qua kiên trì mấy ngàn năm.

Sau lại nàng mới biết, năm đó thời điểm trục xuất Xích Hỏa khỏi sư môn, yêu cầu duy nhất của Lục Nhiên, là tha cho Xích Hỏa một mạng. Nhưng Nguyên Ly Nặc lại ở sau lưng hắn cho Xích Hỏa xuống Phệ Hồn Đan. Ngày đó thời điểm nàng tìm Lục Nhiên, nhắc tới chuyện này, sau lại Lục Nhiên đi tìm Nguyên Ly Nặc. Khi đó, nàng và mọi người trong Thái A vừa từ Trường Lưu rời đi.

Giữa hai người nói cái gì cũng không biết, chỉ biết là có đệ tử thấy Lục Nhiên khạc ngụm máu, vẻ mặt hết sức thất vọng rời khỏi Trường Lưu.

Nguyên Ly Nặc đuổi theo, người của các đại tiên môn không rõ xảy ra chuyện gì, rối rít phái người theo dõi. Nguyên Ly Nặc trước một bước đến Thần Đăng Sơn gặp được Xích Hỏa trọng thương chưa lành, Nguyên Ly Nặc vẫn coi nàng như một điều nhục nhã của hắn, vốn định vì vậy mà triệt để giết chết nàng, để cho Lục Nhiên đứt niệm tưởng, Lục Nhiên lại vừa vặn chạy tới. Hai sư đồ đánh nhau một trận. Lúc Lục Nhiên bị thương, người của những tiên môn khác cũng đã chạy tới, từ đoạn đối thoại của ba người đoán được một ít nguyên nhân.

Sau lời đồn đãi của tất cả mọi người, Lục Nhiên yêu đồ đệ mình, muốn vào Ma tộc.

Mà trên thực tế, Lục Nhiên chưa bao giờ nghĩ tới muốn dấn thân vào Ma tộc.

Nguyên Ly Nặc tự tay đưa hai người tới đài Tru Thần, Xích Hỏa không có phản kháng, bởi vì Lục Nhiên.

Rất lâu sau đó, Thiên Âm mới đột nhiên hiểu rõ, trong ánh mắt của Nguyên Ly Nặc khi liếc mắt, là hận hắn.

Nhóm người dần dần rời đi, chỉ còn lại người Thái A thì Trọng Hoa nhìn sắc mặt tái nhợt nàng, hỏi: " Thiên Âm, ngươi cảm thấy Xích Hỏa đáng thương sao?"

"Đáng thương."

"Vì sao?"

"Bởi vì nàng có ba ngàn năm yêu mà không thể làm gì."

"Nàng đáng ghét sao?"

"Đáng ghét."

"Vì sao?"

"Bởi vì nàng ích kỷ tham lam, Lục chưởng môn mới có kết cục này."

Trọng Hoa vuốt tóc nàng, động tác này, từ lúc nàng còn rất nhỏ hắn vẫn làm, chỉ là giờ khắc này, lại có bất đồng.

Hắn nói: "Lần này trở về, vi sư hứa cho ngươi kết đôi với Huyền Tề được không?"

Đón ánh sáng muôn màu muôn vẻ dưới đài Tru Thần, mặt mày Thiên Âm tất cả đều là nụ cười, cười đến long lanh trong suốt: "Trước khi đồ nhi 18 tuổi, nhất định tìm một vị hôn phu tốt mang tới trước mặt sư phụ. Huyền Tề ca ca, con không muốn giết hại hắn."

Một bên Huyền Tề nhìn nàng, cười nói: "Coi như muội có lương tâm, biết không thể hại ta. Ta còn chờ tẩu tẩu của muội, nếu như muội gả cho ta, tương lai tẩu tẩu muội đến tới tìm thì ta phải làm sao đây?"

Thời điểm đi khỏi Thần Đăng Sơn, Thiên Âm quay đầu lại nhìn về đài Tru Thần.

Nơi đó ánh sáng rực rỡ xa hoa vẫn như cũ.

Lời editor: Hay cho câu "Sống không thể cùng nhau, chết lại muốn chung một chỗ". Kết cục của Lục Nhiên Xích Hỏa xem như vậy cũng là viên mãn, đúng không ^^.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Sự yên tĩnh trước cơn bão táp (1)

Editor: Tiểu Ly Ly.

Có một người, mới vừa rồi đứng ở chỗ của Xích Hỏa.

Nàng không khỏi suy đoán, người này, sẽ đối với Xích Hỏa biến mất dưới đài Tru Thần sẽ nói gì đó?

Có lẽ sẽ nói: nữ nhân điên, ngươi ngu chết rồi, bắt hắn trở về không phải tốt sao? Có lão tử bảo bọc còn sợ đám cháu kia của Tiên giới phải không, ngươi chạy tới nơi này nhảy xuống làm gì!

Hình như bị suy đoán của mình chọc cười, nàng cười đến ngay cả tầng mây dưới chân đều nhìn không rõ. Có thứ gì đó từ trong mắt chảy xuống, nàng kỳ quái đưa tay chùi một cái, vừa cười.

Huyền Tề đưa tay đánh nàng một cái, cười trêu nói: "Xem này lại khóc, có phải không nguyện gả cho người khác hay không? Không bằng gả cho ca ca tốt lắm, ca gắng gượng cả đời nuôi muội, ngày ngày cho muội ăn gà nướng."

"Muội đây là cực vui mà khóc, là cực vui mà khóc có hiểu hay không!" Thiên Âm trên không trung đuổi theo hắn

Tiếng cười đùa truyền ra thật xa thật xa.

Trên đài Tru Thần, một bóng dáng cô đơn, thon dài nhỏ yếu, nhưng ngay cả gió cũng dừng ở bên cạnh hắn.

Nhìn dưới chân sáng mờ lấp lánh, hắn nhắm đôi mắt đỏ lòm, hung hăng nói: "Xích Hỏa cái nữ nhân chết tiệt này, gạt chúng ta ra ngoài chính là đi tìm cái chết sao?"

"Nhảy xuống với hắn, thật không hối hận sao?"

Bốn phương đều yên lặng, duy nhất chỉ nghe một âm thanh vẫn như cũ.

***

Trở lại Thái A, ngày thanh nhàn.

Trọng Hoa bị thương, hình như vẫn không có khỏi hẳn, sau khi từ Trường Lưu trở lại vẫn bế quan.

Mỗi ngày Thiên Âm không phải pha trà gà nướng, chính là ngồi yên tu luyện, nếu không nữa thì liền luyện cung Tịch Diệt một chút, sau mấy tháng, cũng không thể làm được gì.

Thiên Tuyết chọt có một lần uống trộm Bách Hoa rượu do Nhị Sư Huynh Thiên Nam của Thiên Âm ủ, say mê mùi rượu, biến thành dáng vẻ của một bé trai mười mấy tuổi. Lúc ấy Thiên Âm đang luyện tài bắn cung, nhìn thấy một thân thể cởi trần trắng bóng xinh đẹp nhào tới mình như vậy, suýt nữa thả một mũi tên qua. Thật may là Thiên Tuyết há mồm kêu một tiếng "Thiên Âm tỷ tỷ", lúc này mới tránh khỏi một cuộc tai hoạ.

Sau lần đó Thiên Âm dùng hết lừa gạt bịp bợm, cũng không có thể làm cho hắn biến thân thêm một lần. Cho dù là say như thế nào, nó vẫn là là duy trì một dáng vẻ thân thú, bất đồng duy nhất, là trên bộ lông người trắng như tuyết sẽ dâng lên ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

Thiên Âm có lúc nhớ tới Bạch Dao ở Ma tộc, sẽ tìm gặp Phương Diệc Nhiên, muốn hỏi thăm chuyện có liên quan Bạch Dao, bởi vì nàng không tin hắn cắt đứt liên lạc với Bạch Dao. Nhưng đi một lần liền bị su phục Phục Nguyên của Phương Diệc Nhiên chạy ra, sau lần đó nàng không còn có gặp qua hắn.

Sau lại nghe nói bị phạt đi Huyễn Hải suy nghĩ qua, nàng vì thế ưu thương được một lúc.

Cho đến có một ngày, ngày đó Thiên Âm ở Trường Lưu dùng một quyển đông cung sách ác ý chỉnh Trường Khanh, trốn Vô Nhai len lén chạy tới Thái A, công bố Thiên Âm hủy danh tiếng của hắn, muốn liều mạng với danh tiếng, bị Huyền Tề đánh một trận, dưới sự ép buộc đã bắt tay giảng hòa với Thiên Âm.

Sau lần đó liền ở tại Thái A.

An bài cho hắn gian phòng hắn không thích, cố tình muốn ở tại điện Cửu Trọng, chống không lại sự phản kháng của hắn, Thiên Âm liền an bài cho hắn một gian phòng. Huyền Tề không thuận theo, liền đeo bám dai dẳng đi qua đi lại.

Vì vậy thường ngày điện Cửu Trọng yên tĩnh, hôm nay luôn có thể nghe được một chút tiếng ồn ào, tiếp theo từ ồn ào lên cao đến quyết đấu, người nào đó lại thất bại thảm hại.

Hai đánh một, toàn thắng!

Dần dần Thiên Âm nhín Trường Khanh rất thuận mắt, Trường Khanh cũng sớm đối với việc nàng vô sỉ mà phục sát đất, hơn nữa về phương diện đọc sách, hứng thú hai người giống nhau, chỉ hận quen biết quá muộn.

Trong thời gian hoa đua nhau nở rộ khoe sắc, Thiên Âm dẫn hắn đi thăm Lưu Quang, để cho hắn gặp mặt anh hùng cường hào trong cảm nhận từ nhỏ của nàng.

Không ngờ mới gặp gỡ Lưu Quang, tiểu tử này nhìn Lưu Quang giật nảy mình, coi hắn như nữ tử, tiến lên một phen đùa giỡn, kết quả.....

Hắn bị Lưu Quang dẫn đến trong vườn, nói là năm nay gieo xuống một viên Sắc Quỷ, năm sau thu hoạch một phòng Sắc Quỷ, tương lai sẽ gieo tai họa cho tiên nữ trong Tiên giới.

Đối với lần này, Thiên Âm và Huyền Tề bày tỏ cực kỳ sung sướng. Mặc dù Trường Khanh mắng to hai người không phúc hậu, mắng làm miệng hận chặt đứt ruột, hai người vẫn y nguyên. Ngồi xếp bằng ở trước mặt hắn, căn hạt dưa hạ quân cờ.

Nếu là Thiên Âm biết Hồng Trang lại đột nhiên xuất hiện, nàng nhất định sẽ hoàn toàn đè Trường Khanh vào lòng đất không làm cho người ta nhìn thấy.

Hồng Trang ngay tại thời điểm Trường Khanh kêu khan cổ họng, đưa tới một ly trà, hơi cười nhẹ với hắn một tiếng như thế. Về phần có phải là chính nàng ta uống còn dư lại hay không đã không cách nào nghiên cứu, có phải cố ý cười dịu dàng mê hoặc lòng người hay không cũng không thể nào biết được. Cuối cùng cuối là, tiểu tử Trường Khanh kia lại bởi vì một ly trà này, một nụ cười kia, đối với Hồng Trang vừa thấy đã yêu, tình yêu cẩu huyết mà nhàm chán.

Sau lần đó hắn vừa có thời gian liền sáng ngời chạy tới trước mặt Hồng Trang, Thiên Âm nhiều lần cảnh cáo hắn, ngày đó Hồng Trang cố ý đến gần hắn chưa chắc là tốt bụng, hắn bỏ mặc, thậm chí nhiều lần bị Hồng Trang lạnh nhạt, hắn như cũ vui vẻ chịu đựng chưa từng buông tha theo đuổi bước chân.

Vì vậy, một ngày kia Thiên Âm từ sau núi hái được mấy trái cây trở lại mới vừa bước vào cửa, thấy mặt Trường Khanh hạnh phúc giống như tung bay ở đám mây thì bất thình lình toát ra một câu: " Hồng Trang cười với ngươi?"

"Ngươi làm sao biết được? Chẳng lẽ ngươi thầm mến ta hồi lâu, một mực âm thầm theo dõi ta hay sao?" Dáng vẻ Trường Khanh ngượng ngùng, khiến cho Thiên Âm kinh sợ lấy cung Tịch Diệt chắn trước người để ngừa lcon sói này tập kích.

Nàng trên dưới nhìn hắn qua mấy lần, trong lời nói đều là hiền hòa: "Cho nên ta biết được Hồng Trang cười với ngươi, hoàn toàn là bởi vì mỗi lần sau khi Hồng Trang cười với ngươi, ngươi sẽ tìm áo khoác bản thân yêu thích nhất, mang theo trên người ngọc bội ngươi quý trọng nhất, lấy Tiên kiếm trong tay ngươi dùng để đâm thịt nướng lau đến khi bóng loáng bóng loáng, cho tóc xoa thêm một chút phấn hoa của cây hòe cổ thụ, dùng mũi chân dưới tư thái người tuyệt đẹp lẳng lơ từ bên cạnh ta đi qua, khoe khoang ngươi bị người kia tổn thương nhưng vẫn vô cùng ngoan cường theo đuổi rốt cuộc cũng được nữ thần trong lòng ngươi thương hại. Mặc dù ta rất muốn nói cho ngươi biết, Hồng Trang cười với ngươi, có thể là nàng chán ghét ngươi mà cười lạnh. Chỉ là lương thiện như ta, như cũ sẽ không cự tuyệt quan sát một thần nữ đùa giỡn Tương Vương."

Trường Khanh là thuộc về kiểu người thẳng tiến không biết lùi bước, kiên trì trước mặt ở hắn, tất cả đả kích thất bại cười nhạo kể khổ, cũng chỉ làm hắn càng thêm tăng lên chiến ý gấp bội.

Cho nên sau khi Thiên Âm nói xong, hắn trả về cho nàng, là một nụ cười tao nhã vô cùng: "Loại người trong mắt chỉ có thịt nướng và vàng giống như người, là vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu yêu và hạnh phúc khi yêu!"

Đây chính là Trường Khanh, cố chấp có thể chăm chú vào một người.

Mặc dù sau khi hắn say rượu thường nói, nếu Hồng Trang nàng không nhìn trúng ta, Trường Khanh ta sao lại trân quý nàng?

Sau khi tỉnh rượu, hắn vẫn sẽ hào hùng vạn trượng chiến ý dâng cao tuyên bố: "Cuộc đời này của ta không phải nàng sẽ không cưới!"

Bình thường lúc này, Huyền Tề sẽ nói: "Tiên giới người chưa cưới vợ chiếm đa số, nhiều hơn một mình ngươi cũng không có gì chướng mắt."

"Ít nhất ta có theo đuổi người, trong lòng nàng không có người khác, ta có ít nhất một nửa cơ hội. Không giống ngươi, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn, tựa như nhìn trăng sáng như vậy, nó có thể rơi vào một người rực rỡ, lại sẽ không nguyện ý bị ngươi giữ trong lòng bàn tay."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 132: Sự yên tĩnh trước cơn bão táp (2)

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thiên Âm vẫn không hiểu đối thoại giữa nam nhân, có phải nói nhiều rồi cũng sẽ làm cho người ta nghe không hiểu hay không, nếu không Huyền Tề làm sao sẽ vì một câu nói Trường Khanh, lại suốt đêm đại tu luyện với hắn.

Có một lần nàng tò mò liền hỏi một câu: "Huynh so với những đồng môn bằng tuổi đã không còn ai có thể địch lại, tại sao còn phải liều mạng tu luyện như vậy? Chẳng lẽ muốn vượt qua sư phụ muội hay sao?"

Huyền Tề cười nói: "Bởi vì sau khi ca ca thiên hạ vô địch, mới có thể bảo vệ Thiên Thiên thật tốt."

Nàng sẽ trả về cho hắn một câu: "Vậy hay là huynh chờ sau khi muội thiên hạ vô địch bảo vệ huynh đi."

Mỗi lần Trường Khanh nghe được nàng nói muốn bảo vệ Huyền Tề, chính là cười lăn lộn dưới đất, cuối cùng trên mặt kia cũng không biết là vui hay là giận: "Nếu như trong vòng hai năm cũng ngươi bình an vô sự, Trường Khanh ta cũng không đi theo Hồng Trang thì ngược lại theo đuổi ngươi. Mặc dù trong mắt ta, trong đầu óc ngu xuẩn kia của ngươi chỉ còn lại trang kim tử* và thịt nướng."

Trang kim tử*: vàng bạc trang sức.

Sau đó, chính là Thiên Âm và Huyền Tề ấn hắn trên mặt đất, hung ác ngược đãi.

Thiên Âm thu hồi suy nghĩ, nhìn trời một chút, hung hăng nhìn về phía hắn hắt hơi một cái, nói: "Chúc ngươi mãi đáo công thành bắt Hồng Trang lại!" Cuối cùng thêm một câu: "Ngươi, mùi vị phấn hoa so với Tuyết Tuyết đi đại tiện còn thúi hơn?"

"Ngươi cút!"

Trường Khanh đạp tới một cước, bị nàng nhẹ nhõm tránh thoát, gặm trái cây đã rửa qua sạch sẽ, tính toán vào trong thư phòng ngồi chờ hắn lần nữa thất bại hoàn toàn trở về.

Mới vào điện Vãn Nguyệt, nhìn thấy Huyền Tề ngồi ở trên thềm đá cầm một quyển sách đọc rất nghiêm túc, nàng lặng lẽ thả mấy trái cây ở bên cạnh hắn, liền muốn đi thư phòng.

Lúc này, bình thường nàng sẽ không đi quấy rầy hắn. Huyền Tề cũng sẽ không trò chuyện với nàng.

"Muội đoán Trường Khanh có thật lòng ái mộ Hồng Trang hay không?" Nàng mới bước ra một bước, Huyền Tề để sách xuống tùy ý hỏi một câu.

"Ngược lại có mấy phần là thật. Chẳng qua muội cảm giác Hồng Trang như cố tính quyến rũ hắn."

"Hồng Trang kia, nếu an phận thủ thường liền thôi, nếu không an phận, còn muốn tánh mạng muội, để ta phát hiện, nhất định một kiếm đâm xuyên nàng."

Thiên Âm sợ hết hồn, vội nói: "Đệ tử trong môn phái không cho nội đấu tương tàn lẫn nhau, huynh cũng không phải không biết. Coi như Hồng Trang

muốn giết muội, muội dùng tu vi hiện tại, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ. Huynh cũng đừng lo lắng."

Huyền Tề từ chối cho ý kiến, nhặt trái cây trên đất cắn miệng, lập tức chua đến dung nhan tuấn mỹ của hắn nhíu chặt, nhìn thấy Thiên Âm cười kịch liệt, tay hắn run rẩy, mặt không chút thay đổi cầm trái cây trong tay gặm xong, dù thế nào cũng không đi lấy thêm trái thứ hai.

"Huyền Tề ca ca răng miệng thật tốt, muội chọn trái cây chưa chín đưa cho huynh, huynh lại có thể ăn say sưa ngon lành. Xem ra lần sau muội đều không cần phí tâm vì huynh mà tìm trái chín muồi rồi."

"Muội có cho ta độc dược, ca ca ta cũng ăn không từ." Huyền Tề khoác lác vô sỉ, quên cái chua của lúc trước, lại lượm một trái ăn, vẫn chua, chua đi vào trong trái tim. Lần này hắn ngược lại không ăn, nói: "Lần này Lưu Quang ra cửa tìm bảo vật, muội lại có thể không đòi đi theo, thật đúng là nhìn muội với cặp mắt khác xưa nhé!"

Thiên Âm xem thường, một dáng vẻ rất khổ não: "Muội đương nhiên không đi, muội ngồi chờ người đến tìm làm phiền Thái A. Những người có mưu đồ Thần Tàng kia, thế nào trong ba tháng này một chút động tĩnh cũng không có?"

"....." Huyền Tề tối sầm mặt: "Muội ngứa da rồi hả?"

"Dĩ nhiên không phải, muội chỉ phải không thích sinh mạng nằm trong nguy cơ đau khổ, quá giày vò rồi."

Huyền Tề Bạch xem thường: "Chỉ cần Tôn Thượng và Lưu Quang vẫn còn ở Thái A, bọn họ liền không dám dễ dàng xâm phạm. Trừ phi bọn họ thật bị mỡ heo mê hoặc tâm trí, liền hợp lại tấn công Thái A....." Hắn xì một tiếng: "Chỉ là tất cả Chưởng môn trong Tiên môn lại không phải người ngu, nếu như đến xâm phạm Thái A ta, chẳng phải khiến Ma tộc có cơ hội có thể lợi dụng sao. Bọn họ tuyệt nhiên sẽ không làm như vậy. Cho nên muội đừng lo lắng, nếu là một hai vị trong tiên môn, chúng ta nhất định để cho bọn họ tới như thế nào, liền thế nào đánh cho hắn đi trở về!"

Hắn nói tự tin hơn gấp trăm lần, nhưng trong lòng Thiên Âm lo lắng, càng ngày càng dài, bất an kia càng sâu thẳm.

"Chỉ mong như lời huynh nói, nếu không hoa quý thiếu nữ như muội, không nói được liền muốn bỏ mạng ở trong tay của một đám lão già." Nàng tùy ý ngồi ở trên bậc, động tác kia hiển nhiên là tác phong của một tiểu tử.

Khóe mắt Huyền Tề run rẩy lợi hại, cuối cùng xem áy náy, quyết định dạy bảo nàng một ít: "Lúc muội ngồi, chân không cần quá mở rộng, đó là tư thế của nam đâu ngồi, nữ tử phải đóng lại chân. Ai ai đôi tay kia chớ chống cằm, chướng tai gai mắt, lại chống mặt biến dạng tiểu hài tử rồi. Muội vừa làm gì? Đều nói chân phải đóng lại, muội vểnh hai chân lên thành hình dáng gì? Muội....."

Cuối cùng, Thiên Âm ngẩng đầu thẳng lưng để chân tay để nằm ngang, đoan trang ưu nhã, chỉ là biểu hiện trên mặt lại không quá hấp dẫn, nói: "Huyền Tề ca ca ~"

Câu hồn nũng nịu không làm cho nàng nói lên hương vị gì, thì ngược lại khiến Huyền Tề rợn cả tóc gáy.

Hắn lau mồ hôi, thở dài nói: "Xem ra là một tảng đá, cho dù có điêu khắc thành kim cương mỏng đẹp đẽ như thế nào đi nữa cũng vẫn là tảng đá, không cách nào biến thành ngọc thô chưa mài dũa."

Lời vừa mới dứt, một đôi mắt của Thiên Âm tràn ngập nước mắt, nhẹ nhàng ướt át, khẽ nhíu lông mày nhìn hắn.

Mặc dù biết rõ nàng đang giả bộ, nhưng Huyền Tề vẫn không kháng cự được cặp mắt đen nhánh trong suốt đầm đìa nước mắt kia. Lòng mềm nhũn, nộp vũ khí đầu hàng: "Muội thích như thế nào liền như thế ấy, huynh không nói muội nữa, được chưa? Mặc kệ muội có dáng vẻ gì, huynh vẫn yêu nhất tiểu Thiên Thiên."

Thiên Âm lập tức vui mừng: "Vậy là sao, nếu dáng vẻ của muội là yếu gió phất liễu, không chừng huynh phải bị hù chết."

Huyền Tề liếc nhìn nàng, trong lòng thật hung hăng rối rắm một phen.

Nàng đẹp là đẹp, tuy chỉ mười bảy tuổi, tướng mạo đã nẩy nở, da thịt trắng nõn được ví như Dương Chi Ngọc, một đôi mắt mùa thu tràn đầy linh khí bức người, hơn nữa một đôi má lúm đồng tiền trên mặt, cho dù là không cười, cũng là như ẩn như hiện, có cảm giác cười như không cười. Hôm nay nàng một thân y phục màu tím nhạt, bao bọc thân hình thon dài, chỗ nên lồi tuyệt đối không lõm, chỗ nên lõm tuyệt đối không lồi.....

Một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, cố tình uống rượu ăn thịt, hoàn toàn không có dáng vẻ rụt rè của nữ hài tử.

"Ánh mắt của huynh cứ như sói." Thiên Âm vừa quay đầu liền thấy đáy mắt của Huyền Tề, không chút khách khí nói ra cảm nhận của mình.

"Khụ." Huyền Tề mất tự nhiên quay mặt sang, yên lặng chốc lát, mới nói: "Thiên Thiên trổ mã càng ngày càng xinh đẹp rồi."

"Thật sao!" Thiên Âm thích Huyền Tề nói dáng vẻ nàng xinh đẹp, nhưng không thích người khác nói, tỷ như Trường Khanh, thời điểm mỗi lần hắn nói nàng xinh đẹp, mãi cứ nhìn chằm chằm vào bộ ngực của nàng.

Huyền Tề tùy ý lại cắn trái cây trong tay một cái, toàn thân run rẩy, vội cười nói: "Lương thiện như huynh, có từng lừa gạt qua muội không?"

"Quả thật, là không có."

"Đó là đúng rồi." Nhìn nàng cười như hoa, hắn nghĩ, huynh làm sao có thể gạt muội chứ.....

Bất tri bất giác, trái cây trong tay bị hắn ăn xong rồi, hình như cũng không cảm thấy có nhiều chua, bởi vì trong lòng, chua hơn.

Hai người ngồi ở trên bậc trời Nam đất Bắc trò chuyện thật lâu, bất tri bất giác, chân trời đen xuống.

Thiên Âm ngạc nhiên nói: "Trường Khanh sao hôm nay về trễ như thế, bình thường lúc này sớm đã trở lại theo chúng ta nói khoác lịch sử vinh quang đuổi theo của hắn nữa sao."

Huyền Tề hơi mím môi, tuấn nhan như vẽ, chỉ là cặp chân mày nhíu chặt như gò núi khua lên phá hư cái đẹp.

Thiên Âm không chút suy nghĩ đưa tay qua vuốt lên, toàn thân Huyền Tề chấn động, nơi lồng ngực kịch liệt nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Quá Mê Người, Đồ Đệ Phạm Thượng!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.